Mayne Reid

CALARETUL FARA CAP

COLECTIA WESTERN

Mayne Reed

Capt Mayne Reid

CĂLĂREŢUL FĂRĂ CAP

Traducerea:
MARCEL GAFTON şi ECATERINA ŞIŞMANIAM

V.2.0

MAYNE REID
The horseman without head

După volumul apărut la
EDITURA ALBATROS 1971

Călăreţul fără cap

Ilustraţiile din ediţia în engleză
The headless Horseman: A Strange Tale of Texas
London, Charles H., 13, Paternoster Row., 1869

CUPRINS

PROLOG

Cerbul dormitează legănat de liniştea nopţii ce domneşte în savana din Texas; deodată tresare, aude un tropot de cal. Nu-şi părăseşte însă culcuşul verde şi nici nu sare în picioare. Doar îşi saltă uşor capul frumos, arătându-şi pentru o clipă coarnele deasupra ierbii înalte. Ascultă cu încordare: nu cumva aleargă mustangul[1] pe păşunea învecinată?

Iarăşi se aude tropotul de copite. Numai că de astă dată se desluşeşte şi un sunet nou – o cadenţă metalică: scrâşnetul oţelului izbit în piatră.

Cerbul e cuprins de nelinişte. Sare în lături şi o porneşte în goană prin prerie. Şi abia departe se opreşte şi cutează să-şi întoarne privirile: cine oare i-a tulburat somnul?

Sub raza vie a lunii lucitoare pe cerul sudic, cerbul recunoaşte pe cel mai crâncen duşman al său: omul. Omul se apropia călare.

Dă să o rupă iarăşi la fugă, dar înfăţişarea stranie a călăreţului îl ţintuieşte locului. Cu burta lipită de pământ şi cu botul adus îndărăt, cerbul continuă să privească, în ochii lui mari, căprui se oglindeşte teama şi nedumerirea.

Ce-l face oare să privească atât de stăruitor?

Calul? E un cal înşeuat, care poartă frâu... fără nimic deosebit în înfăţişare. Să-l fi înspăimântat călăreţul? Iată ochiul întâlneşte ceva neobişnuit, ceva care înfioară.

Călăreţul nu are cap!

Cercetându-l pentru ultima oară cu privirile rătăcite, de parcă s-ar fi străduit să priceapă ce dihanie nemaivăzută i-a stârnit spaima, cerbul o rupe la goană spre inima preriei. Aleargă fără să se mai uite îndărăt. Se scufundă în apa

[1] Mustang - cal sălbatic ce trăieşte în pampasurile Americii de Sud.

Leonei şi, abia după ce ajunge pe celălalt mal, se simte la adăpost de primejdie.

Fără să ia în seamă spaima cerbului, ba parcă fără măcar să-i simtă prezenţa, călăreţul fără cap îşi urmează netulburat drumul.

Se îndreaptă şi el spre râu, dar nu pare să se grăbească de fel, înaintează în pas măsurat, liniştit, aproape solemn. Cufundat în gânduri, sloboade frâul şi calul se apleacă şi rupe în răstimpuri câte o gură de iarbă. Iar când, speriat de coioţi[2]*, încremeneşte locului şi-şi saltă capul sforăind, călăreţul nu-l îndeamnă la drum nici cu vorba, nici cu vreo smucire nerăbdătoare. Stăpânit de gânduri, nu ia aminte la nimic din ce se petrece în jurul său. Dar nu-şi trădează taina prin nici un sunet, prin nici o şoaptă.*

Poartă aruncat pe umeri un serapé[3] *ce se desface în bătaia vântului, dezgolindu-i pieptul şi cizme înalte, din blană de jaguar. Apărat astfel de umezeală nopţii şi de ploile tropicale, călăreţul îşi continuă drumul, tăcut ca stelele ce sclipesc deasupra-i, nepăsător ca greierii ce ţârâie în iarbă, ori ca vântul uşor de stepă ce-i flutură veşmântul.*

Deodată, ceva pare să-l trezească din gânduri: calul a iuţit pasul. Îşi scutură coama şi nechează vesel. Cu gâtul întins şi cu nările fremătând, o porneşte la trap şi apoi, pe nesimţite, la galop.

Apropierea râului – iată ce l-a zorit!

Abia în mijlocul apei se opreşte. Şi o dată cu el, se cufundă în valuri, până la genunchi şi călăreţul.

Calul bea cu lăcomie să-şi potolească setea. Într-un târziu se urneşte domol spre malul din faţă şi urcă sprinten povârnişul.

---

[2] Coiot - lup ce trăieşte pe meleagurile America

[3] Serapé - şal pestriţ purtat de băştinaşi.

Ajuns sus, călăreţul fără cap zăboveşte, de parcă şi-ar aştepta fugarul să se scuture de apă; pe urmă se urneşte, iarăşi la drum.

De jur împrejur se desfăşoară savana cea fără de sfârşit. Şi în lumina tainică a lunii, depărtările ei par a se contopi cu bolta albastră.

CAPITOLUL I
PRERIA PÂRJOLITĂ

Soarele orbitor al amiezii inunda nesfârşita câmpie a Texasului, ce se deschidea la vreo sută de mile spre miazăzi de vechiul oraş spaniol San-Antonio.

Undeva înainte, sub trâmba razelor aurii, se desluşea ceva neobişnuit pentru preria sălbatică: un şir de furgoane cu coviltirele bombate şi de o albeaţă ce-ţi lua ochii. Erau zece cu totul – prea puţine pentru o caravană comercială sau de stat; mai degrabă aparţineau vreunui colonist ce-şi transporta avutul într-una din noile aşezări de pe malul Leonei.

Înşiruite pe o mare distanţă, furgoanele se târau înainte prin savana chinuită de arşiţă, atât de încet, încât mişcarea lor aproape că nici nu se băga de seamă. Doar câte o antilopă ce fugea speriată sau câte un uliu ce se înălţa cu ţipăt în aer arătau că furgoanele se mişcă într-adevăr.

La ceasul acela de odihnă al amiezii nu vedeai nici un semn de viaţă în toată preria – nici pasăre înălţată în zbor, nici fiară avântată în fugă: toată suflarea stătea pitulată la umbră. Singurul omul – pasămite în goană după bogăţie – îşi urma drumul fără oprire, sub ochiul de foc al soarelui.

Judecând după toate, caravana aparţinea, se vede, vreunui emigrant bogat, şi nu numai simplu colonist. La fiecare furgon – cea mai bună producţie de Pittsburg – trăgeau câte opt catâri voinici. O sumedenie de sclavi negri însoţeau caravana. Femeile cu copiii stăteau cuibărite prin furgoane, în timp ce bărbaţii păşeau pe de lături ori veneau obosiţi în urma convoiului. În frunte era o trăsură trasă de nişte catâri zdraveni de Kentucky.

Pe capră acesteia, un sclav negru se perpelea de căldură în livreaua lui.

Totul arăta lămurit că nu-i vorba de vreun biet colonist din statele de nord, pornit la drum să-şi caute aiurea un rost, ci de un bogătaş din sud care, neîndoielnic şi-a cumpărat o plantaţie şi merge să se statornicească acolo.

Într-adevăr, caravana aparţinea plantatorului Woodley Pointdexter. Acesta debarcase împreună cu familia la Indianola, în golful Matagord, şi acum străbătea preria, îndreptându-se spre noua-i proprietate.

În fruntea convoiului călărea însuşi plantatorul – un bărbat înalt, slab, de vreo cincizeci de ani, cu faţa palidă, puţin gălbuie, cu o înfăţişare mândră şi aspră. Era îmbrăcat simplu, dar cu gust – haină de alpaca croită larg, vestă de atlaz negru şi nişte pantaloni de nanchin. Vesta lăsa să i se vadă cămaşa din pânză fină, strânsă la guler cu o panglică neagră. În picioarele sprijinite în scări avea ghete din piele moale. O pălărie de pai cu borul larg îi apăra faţa de razele arzătoare ale soarelui sudic.

Alături de el mergeau alţi doi călăreţi – unul în dreapta, altul în stânga. Primul era un băieţandru – să tot fi avut douăzeci de ani; celălalt, tânăr şi el, părea însă cu vreo şapte ani mai mare. Băieţandrul era chiar fiul lui Pointdexter. Ţi-era drag să te uiţi la faţa lui deschisă şi plină de viaţă, mai ales în contrast cu aerul sever al tatălui său şi cu înfăţişarea mohorâtă a celuilalt călăreţ. Tânărul purta o bluză largă dintr-o pânză sinilie de bumbac, nişte pantaloni dintr-o pânză asemănătoare şi o panama cu borul moale. Îmbrăcămintea aceasta nu numai că se potrivea cu chipul său tineresc, dar corespundea de minune cerinţelor climei sudice.

Cel de al treilea călăreţ era nepotul plantatorului, ofiţer în rezervă din cavalerie. Avea haine de croială cazonă, dintr-un postav albastru-închis şi chipiu de stofă.

Puţin mai în urma lor venea un alt însoţitor al convoiului – un om cu trăsături aproape grosolane, îmbrăcat mai simplu decât ceilalţi. Judecând după iscusinţa cu care plesnea din bici, ghiceai lesne că e supraveghetorul sclavilor plantatorului.

În trăsura din fruntea convoiului călătoreau două tinere – una cu pielea de o albeaţă strălucitoare, cealaltă cu pielea tuciurie. Cea dintâi era fiica lui Pointdexter singura lui fiică, cealaltă slujitoarea acesteia, o sclavă.

Coloniştii veneau de pe malurile lui Mississippi, din statul Louisiana. Dar plantatorul nu făcea parte dintre băştinaşii acestui stat sudic: înfăţişarea lui mărturisea din prima clipă că nu e un creol. În schimb, în trăsăturile fiului şi, mai cu seamă, în trăsăturile fine ale fiicei sale trăia într-o vie oglindire frumosul tip al strămoşilor francezi.

Woodley Pointdexter era unul dintre marii proprietari de plantaţii de trestie de zahăr din Sud. Dusese o viaţă de risipă, fiind vestit prin largă-i ospitalitate. În cele din urmă se ruinase şi se văzuse nevoit să-şi părăsească plantaţiile din Louisiana pentru a se stabili, împreună cu familia, în preria sălbatică din sud-vestul Texasului.

....

Soarele stătea aproape în crucea cerului. Călătorii înaintau domol, călcându-şi umbra sub pas. Călăreţii albi, istoviţi de zăpuşeală, se ţineau tăcuţi în şa. Ba până şi negrii cei deprinşi cu arşiţa conteniseră cu vorba lor monotonă şi cântătoare; se adunaseră pâlcuri-pâlcuri în spatele furgoanelor şi, osteniţi, îşi târau paşii, fără o vorbă. Doar pocnetul răsunător al bicelor şi strigătele surugiilor tulburau liniştea apăsătoare din jur.

Caravana abia se mişca, de parcă ar fi mers pe dibuite. De fapt, nu exista un drum adevărat. Făgaşul pe care înaintau se cunoştea doar după urmele de la carele ce trecuseră pe acolo mai înainte, abia întipărite în iarba

culcată la pământ.

Plantatorul socoti în gând distanţa străbătută şi îşi zise că mai au de făcut vreo douăzeci de mile până la destinaţie. Nădăjduia că vor sfârşi călătoria înainte de căderea nopţii şi, din pricina asta, îşi zorea şi oamenii, în ciuda arşiţei.

Deodată, supraveghetorul făcu semn caravanei să se oprească şi porni în goană spre stăpân. Gesturile lui trădau îngrijorarea.

— Ce s-a întâmplat, Sanson? întrebă plantatorul, după ce călăreţul ajunse lângă el.

— Iarba e arsă. A fost foc în prerie.

— Da, o fi fost, dar s-a stins. Nu văd nicăieri fum.

— E adevărat, sir, nu se vede – se grăbi să încuviinţeze supraveghetorul. Am vrut doar să spun că preria a ars şi că e neagră toată ca tăciunele…

— Şi ce-i cu asta? Cred că putem să ne vedem liniştiţi de drum, fie că mergem printr-o prerie pârjolită, fie că mergem printr-una verde.

— Ce prostie, John Sanson, să faci atâta zarvă pentru nişte fleacuri! se amestecă în vorbă nepotul lui Pointdexter. De ce sperii oamenii de pomană? Hei, negrilor, la drum! Hai mişcă! Mână înainte, mână înainte!

— Dar cum o să mai găsim drumul, domnule căpitan Callhown? întrebă supraveghetorul de sclavi.

— Şi de ce, mă rog, să găsim drumul? Multe năzbâtii mai îndrugi şi tu! Doar nu l-am pierdut, nu-i aşa?

— Ba eu mă tem c-am pierdut drumul. Urmele roţilor nu se mai văd: au ars o dată cu iarba.

— Ce-are a face? Cred că putem străbate porţiunea pârjolită şi fără ajutorul urmelor. Iar când ieşim de partea cealaltă a preriei, dăm din nou de ele.

— De, ştiu eu… – făcu naiv supraveghetorul, care cunoştea bine marginea apuseană a preriei. Numai dacă a mai rămas ceva şi acolo. Eu nu văd nimic din şa: oricât te-ai

căzni, nu zăreşti nimic care să semene a prerie.

— Hei, la drum, negrilor! Mână-nainte: strigă poruncitor Callhown şi dădu pinteni calului, fără să-l mai învrednicească pe supraveghetor cu un răspuns.

Caravana se urni din loc, dar când ajunse în marginea pârjolită a preriei se opri iarăşi, de astă dată fără vreo poruncă.

Călăreţii se traseră ceva mai deoparte, să se sfătuiască, înaintea lor, cât vedeau cu ochii, se desfăşura preria nesfârşită şi înnegrită de pârjol. Nici o plantă, nici o mlădiţă verde, nici o frunză măcar nu scăpase de foc. Până hăt în zare totul era o privelişte cumplită. Bolta de un albastru viu a cerului sudic părea şi ea întunecată aici. Iar soarele, deşi nu-l umbrea nici un nor, părea că nu mai vrea să lumineze, parcă se posomorâse şi el la vederea pământului pârjolit.

După toate semnele, focul izbucnise în timpul solstiţiului de vară, la pârga ierburilor.

Sanson nu minţise spunând că urmele au ars o dată cu iarba şi că ei n-au să mai poată găsi drumul.

— Ce-i de făcut? întrebă plantatorul, cu oarecare descumpănire în glas.

— Vrei să ştii ce-avem de făcut, unchiule Woodley? Să ne continuăm drumul, desigur. Râul curge şi dincolo de porţiunea pârjolită, fără doar şi poate. Dacă nu găsim cumva un văd până la jumătate de milă, urcăm în susul apei sau apucăm, la vale, depinde.

— Ascultă, Casey, aşa ne putem rătăci.

— Ei, asta-i! Porţiunea pârjolită nu-i prea întinsă. Şi-apoi, nu-i nici o nenorocire dacă ne abatem puţin din drum; mai devreme ori mai târziu, tot ieşim la râu.

— Bine, dragul meu, tu ştii mai bine decât mine. Sunt de acord să te urmăm.

— Fii fără grijă, unchiule! Eu am făcut pe călăuza în împrejurări mai grele… Hei, la drum, negrilor! După mine!

Şi căpitanul aruncă o privire plină de înfumurare în direcţia trăsurii. Un chip fermecător şi umbrit de nelinişte apăru de după perdeluţa portierei. Callhown dădu pinteni calului şi porni înainte, cu acelaşi aer îngâmfat.

Corului de bice care umplu din nou văzduhul cu pocnetele, i se adăugă acum tropotul celor optzeci de catâri, învălmăşite cu scâncetul roţilor. Furgoanele se puseră iar în mişcare. Catârii goneau de zor. Faţa neagră a preriei, cu care nu erau deprinşi, îi speria. Copitele lor abia se lăsau în cenuşă, că se şi ridicau. Puţin câte puţin animalele se liniştiră. În felul acesta caravana mai înainta aproape o milă, apoi se opri din nou.

Priveliştea – dacă am putea să o numim astfel – se schimbase, dar nicidecum în bine. Totul era negru până în zare, ca şi mai înainte. La o vreme însă, şesul se schimbă pe nesimţite într-un relief neregulat, cu ridicături muntoase şi dealuri scunde însoţite de văi. Nu se putea spune că pe aici lipseau cu desăvârşire copacii, deşi ceea ce vedeau călătorii noştri numai cu multă îngăduinţă merita acest nume. Pe aici creşteau arţari pitici mexicani, unii stingheri, alţii grămădiţi în mici pâlcuri. Frunzişul lor ajurat pierise ca şi când nici n-ar fi existat vreodată, iar tulpinile carbonizate şi crengile tăciunite se înălţau ca nişte negre schelete în văzduh.

— Ai rătăcit cumva drumul, prietene? întrebă plantatorul, apropiindu-se în grabă de nepotul său.

— Nu, unchiule, cel puţin până acum. M-am oprit niţel să cercetez locul. Pesemne că drumul trece prin valea de colo. Am mers bine. Putem înainta fără nici o grijă. Iau asupra mea toată răspunderea.

Porniră din nou. Coborâră povârnişul şi o ţinură în lungul văii, apoi urcară pe culmea unui deluşor. Şi iarăşi se opriră.

— Te-ai rătăcit, Casey? repetă plantatorul întrebarea de adineauri, apropiindu-se de nepotul său.

— Drace, mă tem că da! Nici diavolul n-ar fi în stare să se descurce într-un iad ca asta! … Nu, nu! zise el deodată, văzând trăsura venind şi vrând să-şi ascundă zăpăceala. Acum mi-e limpede totul. Iată, în partea aceea e râul, n-am nici o îndoială. Înainte!

Şi căpitanul dădu pinteni calului, deşi nu ştia nici el singur încotro ar trebui să se îndrepte. Furgoanele îl urmară îndată.

Negrilor însă nu le scăpă zăpăceala lui Callhown. Ei îşi dădeau seama că nu merg în linie dreaptă, ci se învârtesc în cerc printre tufişurile tăciunite de pe dealuri şi de prin văile pârjolite.

Dar iată că strigătul plin de încredere al călăuzei le trezi nădejdea în suflet. Şi, drept răspuns, bicele se ridicară în aer ca la o poruncă, iar pocnetul lor răsunător se amestecă cu exclamaţiile bucuroase ale oamenilor.

Curând, caravana ieşi din nou la drum umblat – se vedeau lămurit urme proaspete de roţi şi de copite. Era neîndoios că o altă caravană, asemănătoare cu a lor abia trecuse pe acolo. Ea înaintase desigur în direcţia râului Leona; se putea foarte bine să fi fost un convoi de stat, în drum spre fortul Indge. Trebuia deci să meargă pe urmele ei. Fortul se afla chiar în calea lor şi de acolo nu mai aveau mult până la destinaţie.

Se părea că lucrurile stau minunat. Căpitanul, îmbărbătat, porunci oamenilor, cu o vădită mulţumire de sine, să meargă înainte.

Merseră aşa vreo milă şi mai bine, ţinându-se după urmele găsite. Acestea nu călcau în linie dreaptă, ci se tot încolăceau pe după tufişuri arse. Treptat-treptat, siguranţa lui Casey Callhown se destramă şi o expresie mohorâtă i se aşternu pe faţă. Căpitanul îşi dădu deodată seama că urmele celor patruzeci şi patru de roţi după care se ţineau ei sunt urmele propriei lor caravane.

CAPITOLUL II
URMA LASSOULUI

Nu mai încăpea nici o îndoială: furgoanele lui Woodley Pointdexter mergeau pe urmele lăsate de propriile lor roţi.

— Astea-s urmele noastre! murmură Callhown, cu un blestem.

— Urmele noastre?! Ce vrei să spui, Casey? Nu se poate să mai fi trecut pe aici!

— Am mers oare pe propriile noastre urme? Da, da, chiar aşa. Ne-am învârtit pe loc, în cerc. Uite urma unei jumătăţi de potcoavă: asta-i de la copita dindărăt a calului meu; uite şi urmele negrilor noştri. În plus, recunosc şi locul, e dealul pe care l-am coborât la ultimul popas. Afurisit ghinion! Aproape două mile făcute de pomană!

Chipul lui Callhown nu exprima doar descumpănire, ci şi o ciudă cumplită, ruşine. Numai şi numai din vina lui rămăsese caravana fără o călăuză pricepută. Omul cu care se învoiseră la Indianola să le slujească drept călăuză îi lăsase baltă numaidecât, după o dispută cu trufaşul căpitan.

Din trăsura care tocmai se apropia, ochii aceia minunaţi cătară cu nedumerire şi mustrare spre Callhown, iar el se făcu negru la faţă de supărare.

Pointdexter nu mai întrebă nimic: acum era limpede pentru toţi că s-au rătăcit.

Caravana încremeni în loc. Călăreţii albi se adunară din nou la sfat şi discutau cu aprindere.

Erau într-o situaţie grea. Plantatorul nu mai spera să ajungă la destinaţie înainte de căderea nopţii, cum crezuse până mai adineauri. Poate că vor fi nevoiţi să înnopteze în

preria pârjolită şi n-au să găsească apă pentru adăpat catârii? Poate că nu vor petrece acolo decât o singură noapte? Cine ştie!

Cum oare să găsească drumul?

Soarele începuse să coboare spre asfinţit, dar stătea încă destul de sus pe cer. Cu ajutorul busolei puteau afla nordul şi sudul, răsăritul şi apusul. La ce bun, dacă nu ştiau încotro să apuce!

Callhown devenise prudent. Nu se mai oferi să o facă pe călăuza. După eşecul suferit, nu se mai încumeta să ia totul de la început.

Timp de zece minute discutară zadarnic, căci nimeni nu fu în stare să propună un plan chibzuit. Nimeni nu ştia cum să scape din preria neagră, care-i aruncase pe toţi într-o amarnică deznădejde.

Un stol de ulii negri umbri cerul în zare. Se apropiau văzând cu ochii. Câţiva se lăsară la pământ, iar ceilalţi prinseră să se rotească pe deasupra drumeţilor rătăciţi. Ce voia să însemne asta?

Se scurseră alte zece minute tot atât de apăsătoare; deodată, drumeţii se simţiră iarăşi îmbărbătaţi. Un călăreţ ivit pe neaşteptate în zare se apropia în goana mare de caravană.

Negândită bucurie! Cine mai credea să întâlnească un om în asemenea locuri?! Nădejdea se aprinse din nou în ochii tuturor: călăreţul din depărtare le apărea ca un salvator.

— Vine spre noi, nu-i aşa? întrebă plantatorul, care aproape nu-şi credea ochilor.

— Da, tată, drept spre noi! şi Henry, scoţându-şi pălăria, începu să o fluture în aer, făcând semne necunoscutului.

Călăreţul zărise fără doar şi poate caravana şi se apropia cu repeziciune. El trecu în lungul furgoanelor, îndreptându-se spre plantator şi însoţitorii săi.

— E un mexican! şopti Henry, cercetându-i îmbrăcămintea cu privirea.

— Cu atât mai bine! zise tatăl său tot în şoaptă. Un temei în plus să sperăm că va putea să ne ajute.

— Afară de costum, n-are în el nimic de mexican! mormăi Callhown. Dar lasă, mă lămuresc eu... Buen*os dia*s, *caballero! Este ust*e*d mejicano?*[4] îl salută căpitanul în spaniolă.

— O, nu! protestă necunoscutul, zâmbind. Nu sunt mexican. Dacă doriţi, putem vorbi şi în spaniolă, dar am impresia că m-aţi înţelege mai bine în englezeşte, probabil limba dumneavoastră maternă.

Callhown se gândi că i-a scăpat vreo greşeală în cele spuse adineauri, aşa încât se abţinu să răspundă.

— Noi suntem americani – rosti Pointdexter, cu mândrie, dar în clipa următoare, temându-se parcă să nu-l jignească pe omul de la care aşteptau ajutor, adăugă: Da, sir, suntem toţi americani din statele de sud.

— Asta e uşor de ghicit, după înfăţişarea caravanei – vorbi necunoscutul, cu un zâmbet imperceptibil, aruncând o privire spre sclavii negri. Se vede că umblaţi pentru prima oară prin prerie – mai spuse el. V-aţi rătăcit?

— Da, sir şi nu avem nici o speranţă să găsim drumul, dacă nu veţi binevoi să ne daţi o mână de ajutor.

— Nu are rost să vorbim în cazul de faţă despre bunăvoinţă. Călăream prin prerie şi v-am observat cu totul întâmplător urmele. Dându-mi seama că v-aţi rătăcit, m-am repezit încoace, să vă vin în ajutor.

— Gestul dumneavoastră e plin de mărinimie şi noi vă suntem adânc recunoscători. Îngăduiţi-mi, vă rog, să facem cunoştinţă. Mă numesc Pointdexter, Woodley Pointdexter şi sunt originar din Louisiana. Am cumpărat o plantaţie pe

---

[4] Bună ziua, cavalere! Sunteţi mexican?

malul Leonei, în apropiere de fortul Indge. Sperăm să ajungem acolo înainte să se întunece. Credeţi că mai avem timp?

— Timp este berechet. Cu condiţia să urmaţi întocmai indicaţiile mele.

Spunând acestea, necunoscutul se desprinse de grup şi galopă până pe culmea deluşorului, de unde scrută împrejurimile, străduindu-se să-şi dea seama încotro trebuia să apuce caravana.

Silueta i se contura semeţ pe fondul albastru al cerului. Călărea un splendid murg de rasă, cu care şi un şeic arab s-ar fi mândrit. Cu pieptul lat, cu picioarele subţiri ca trestia, cu coapsa puternică şi cu o minunată coadă stufoasă, calul însuşi stârnea admiraţia privitorilor. Necunoscutul era un tânăr de vreo douăzeci şi cinci de ani, bine făcut, cu trăsături regulate, îmbrăcat în pitorescul port mexican: haină scurtă de catifea, pantaloni cu şnur, cizme din piele de bivol, un brâu roşu-aprins de mătase chinezească, strâns elegant peste mijloc şi o pălărie neagră, lucioasă, cu ceaprazuri aurii.

Drumeţii întoarseră fără voie capul spre acest tablou vrednic de admiraţie. Dar mai era o pereche de ochi care cercetau călăreţul; ei priveau într-ascuns, de după perdeluţa trăsurii, iar privirea lor trăda un simţământ cu totul deosebit. Pentru prima oară în viaţă, Louise Pointdexter vedea un om ce părea întruchiparea visurilor ei de fată.

Oare bănuia necunoscutul tulburarea pe care o stârnise în sufletul tinerei creole? Cum să bănuiască! Privirea-i lunecă doar în treacăt peste trăsura acoperită de colb. La fel se întâmplă uneori când priveşti o scoică nearătoasă şi nici nu bănuieşti că înăuntrul ei se ascunde o perlă.

— Pe cinstea mea, nu zăresc nici un semn după care să vă călăuziţi şi să ajungeţi singuri la destinaţie! vorbi el,

întorcându-se lângă stăpânul caravanei. Va trebui să treceţi Leona la cinci mile mai jos de fort; dar cum şi eu trec râul tot pe-acolo, vă propun să mergeţi după urmele calului meu. Cu bine, domnilor!

Luându-şi rămas bun în chipul acesta atât de neaşteptat, necunoscutul dădu pinteni calului şi se depărtă în goană.

Plantatorul şi tovarăşii săi rămaseră tare nedumeriţi de această purtare ciudată. Dar după numai câteva clipe, necunoscutul se înapoie.

— Mă tem că urmele calului meu vă va ajuta prea puţin. Pe aici au trecut herghelii întregi de mustangi şi pământul poartă întipărite urmele a mii de copite. Ce-i drept, calul meu e potcovit, dar domniile-voastre nu sunteţi deprinşi a deosebi o urmă de alta şi vă veţi descurca anevoie. Mai cu seamă că în cenuşă urmele cailor rămân întipărite aproape la fel.

— Atunci, ce-i de făcut? întrebă plantatorul, deznădăjduit.

— Îmi pare foarte rău, mister Pointdexter, nu pot rămâne să vă însoţesc. Trebuie să ajung grabnic la fort, am de predat un document important. Dacă se întâmplă cumva să-mi pierdeţi urma, mergeţi în aşa fel, încât să aveţi soarele în dreapta şi umbra să vă cadă în stânga, formând un unghi de aproximativ cincisprezece grade cu linia drumului. Mergeţi drept înainte şi, după vreo cinci mile, veţi zări vârful unui chiparos. Îndreptaţi-vă îndată spre el: chiparosul se află chiar pe malul râului, foarte aproape de văd.

Tânărul dădu să pornească, dar îşi înfrâna fără voie calul. Zărise doi ochi negri şi strălucitori privindu-l de după perdeluţa trăsurii. Deşi stăpâna lor stătea în umbră, ghiceai lesne că ochii aceştia luminează chipul unei copile de o rară frumuseţe. Călăreţul le surprinse căutătura ce-l cerceta cu o vie curiozitate… aproape cu gingăşie. Le răspunse fără voie printr-o privire admirativă, dar, temându-se că

purtarea lui ar putea fi luată drept o îndrăzneală, întoarse brusc calul şi se adresă din nou plantatorului, care nu mai sfârşea cu mulţumirile.

— Nu merit recunoştinţa dumneavoastră – rosti el fiindcă sunt nevoit să vă las în voia sorţii. Din păcate, nu dispun de timp.

Se uită la ceas, apoi îşi mărturisi încă o dată părerea de rău că trebuie să-i lase singuri.

— Sunteţi foarte generos, sir – spuse Pointdexter. Nădăjduiesc că, urmând indicaţiile dumneavoastră, nu vom rătăci drumul. Soarele nu ne va amăgi, desigur.

— Mă tem doar să nu se schimbe vremea. Spre nord se adună norii… Într-o oră ei s-ar putea să întunece soarele. Oricum, asta se va întâmpla mai înainte să ajungeţi în locul de unde se zăreşte chiparosul… Hm, staţi puţin – făcu el după o clipă de gândire. Am altă idee: ţineţi-vă după urma lassoului meu!

Zicând acestea, necunoscutul desprinse de la oblânc un colac de frânghie, aruncă un capăt la pământ, iar pe celălalt îl legă de inelul şeii. Apoi îşi scoase pălăria cu o mişcare plină de eleganţă, se înclină în direcţia trăsurii şi, dând pinteni calului, se avântă în goană în largul preriei.

Lassoul se întinse în urma calului, lăsând o dâră şerpuitoare pe faţa pârjolită a ţarinei.

— Interesant flăcău! exclamă plantatorul, privind după călăreţul ce se pierdea într-un nor de praf negru. S-ar fi cuvenit să-l întreb măcar cum îl cheamă.

— Eu aş zice mai curând că e un tânăr înfumurat! bombăni Callhown, căruia nu-i scăpase privirea necunoscutului în direcţia trăsurii. Cât priveşte numele, mai mult ca sigur că ne-ar fi spus unul născocit. Doar Texasul e plin de filfizoni din ăştia. ’Mnealor ori sunt condamnaţi, exilaţi să-şi ispăşească pe aici vreo pedeapsă, ori aventurieri. Nu caută decât aventuri şi îşi ascund

adevăratul nume.

— Eşti nedrept, Casey! ripostă tânărul Pointdexter. Necunoscutul făcea impresia unui om instruit şi cumsecade, aş zice chiar demn de un nume cinstit.

— După cum văd, tu îl socoti un gentleman, nu? S-avem iertare. N-am întâlnit niciodată vreun tip din ăştia gătit în cârpe mexicane, care să nu fie un ticălos. Pun rămăşag că şi omul nostru face parte din tagma lor.

În acest timp, frumoasa creolă scosese capul pe ferestruia trăsurii şi urmărea cu privirea călăreţul ce se îndepărta.

Callhown observă totul fără întârziere.

— Ce s-a întâmplat, Lou? întrebă el, aproape în şoaptă. Mi se pare că ţi-ai pierdut răbdarea: ţii cumva să-l ajungi din urmă pe obraznicul ăla? Mai ai timp. Pot să-ţi împrumut calul meu.

Tânăra fată se rezemă de pernele trăsurii, neplăcut impresionată de aceste cuvinte şi de tonul cu care fuseseră rostite. Silindu-se să-şi ascundă jignirea, izbucni într-un râs răsunător.

— Mda, mda… Am văzut eu numaidecât că e ceva necurat la mijloc. Parcă te-a vrăjit curierul ăsta strălucitor. Mai ştii! Pesemne că te-a atras costumul lui ales. Află însă de la mine că nu-i decât o cioară împodobită cu pene de păun. Şi cred că va trebui să-i smulg într-o bună zi masca de pe faţă, poate chiar şi o bucată de piele o dată cu ea.

— Cum nu ţi-e ruşine, Casey?

— Ţie ar trebui să-ţi fie ruşine, Lou! Să dai atenţie unui netrebnic oarecare! Unui măscărici înzorzonat! Sunt convins că nu-i decât un simplu curier al fortului.

— Crezi într-adevăr? O, cât aş vrea să primesc scrisori de dragoste din mâna unui asemenea curier!

— Atunci, grăbeşte-te să i-o spui singură! Calul meu îţi stă la dispoziţie.

— Ha-ha-ha! Greu mai pricepi tu unele lucruri! Chiar în glumă de-aş vrea să-l ajung din urmă pe acest poştaş al preriei, tot n-aş izbuti cu gloaba ta leneşă. Până coborî tu din şa, l-am şi pierdut din ochi. Degeaba, n-aş putea să-l ajung din urmă, oricât aş dori.

— Vezi să nu te-audă tatăl tău!

— Vezi tu mai bine să nu te-audă! răspunse fata, vorbind dintr-o dată cu seriozitate. Deşi mi-eşti văr bun şi deşi tata crede că eşti o întruchipare a perfecţiunii, eu sunt de altă părere. Nu-ţi ascund lucrul acesta, cum de altfel nu ţi l-am ascuns niciodată.

Callhown se mărgini să se încrunte: era o mărturisire amară pentru el.

— Tu îmi eşti văr – continuă creola, pe un ton cu totul deosebit, de tonul glumeţ de la început – dar numai atât. Pentru mine eşti căpitanul Casey Callhown, nimic mai mult. Aşa că nu încerca, te rog, să te transformi în sfătuitorul meu. Există un singur om căruia socot de datoria mea să-i cer sfatul şi să-i ascult mustrările. Te rog deci să mă laşi în pace, mister Cas. Nu vreau să dau nimănui socoteală de gândurile şi de faptele mele, până nu voi găsi un om demn de aceasta. Iar ţie nu ţi-e sortit să fii alesul meu.

În clipa următoare, fata se rezemă iarăşi de pernele trăsurii, măsurându-l pe căpitan cu o privire plină de indignare şi dispreţ. Apoi trase perdeaua la fereastră, lăsându-l să înţeleagă că nu doreşte să mai continue convorbirea.

Strigătele surugiilor îl dezmeticiră pe căpitan. Se bucură văzând că furgoanele au pornit-o din nou prin preria cea neagră. Poate tot atât de neagră ca şi gândurile lui.

CAPITOLUL III
FARUL PRERIEI

Acum, călătorii nu-şi mai făceau griji în privinţa drumului. Urma lassoului şerpuia neîntrerupt înainte şi se vedea atât de lămurit, încât nici măcar un copil nu s-ar fi putut rătăci. Nu mergea în linie dreaptă, se întortochea prin hăţişuri, iar uneori, atunci când lipseau copacii, se abătea puţin într-o parte. Lucrul acesta îşi avea temeiul lui: prin asemenea locuri erau râpe adânci şi alte oprelişti, iar urma călăuzitoare a lassoului ocolea, dând astfel furgoanelor putinţa să înainteze nestânjenite.

— Câtă grijă ne arată tânărul acela! remarcă Pointdexter. Îmi pare foarte rău că nu i-am aflat numele. Totuşi, dacă are cumva vreo legătură cu fortul, atunci o să-l mai întâlnim, cu siguranţă.

— Şi eu nădăjduiesc să-l revedem! zise Henry.

Louise asculta în tăcere, dar împărtăşea din toată inima speranţa lui Henry.

Gândul că această grea călătorie se apropie de sfârşit şi că va putea să-şi vadă noile domenii înainte de apusul soarelui, dădu plantatorului o dispoziţie minunată. Pointdexter sporovăia prieteneşte cu supraveghetorul, iar după un timp se opri să spună o glumă lui moş Scipio, care abia îşi mai târa picioarele băşicate şi se apropie de mătuşa Chloe, gârbovită de povara purtată în spate, ca să-i dea puţin curaj. În comparaţie cu alţi proprietari de sclavi, despre Woodley Pointdexter nu se putea spune că e un stăpân crud, iar negrii îl iubeau chiar, în felul lor, deşi mai mult se temeau de el. Pointdexter nu găsea nici o plăcere în a-şi chinui sclavii, dar socotea necesar să fie biciuiţi. Cu toate acestea era mândru că pe corpul sclavilor săi nu se

văd urmele schingiuirilor.

Nu-i de mirare deci că şi ceilalţi însoţitori ai caravanei împărtăşeau voioşia plantatorului: nădăjduiau cu toţii să se poată odihni în scurtă vreme la capătul acestui drum istovitor. Până şi negrii sporovăiau vesel între ei, uitând de oboseală.

Singur, căpitanul rămânea la fel de întunecat ca şi mai înainte.

Curând însă ceva cu totul neaşteptat veni să le stârnească iarăşi neliniştea.

Prevederile necunoscutului începură să se adeverească: soarele se ascunse după nori mai înainte ca ei să fi zărit chiparosul.

Asta încă n-ar fi trebuit să-i neliniştească, deoarece urma lassoului se vedea tot atât de desluşit şi deocamdată nu erau nevoiţi să se orienteze după soare. Totuşi, numai faptul că soarele se ascunsese după nori aduse o grea apăsare asupra drumeţilor.

— Ai crede că soarele a şi asfinţit! spuse plantatorul, scoţându-şi ceasul de aur din buzunar. Şi nu-s decât orele trei. Spre norocul nostru, tânărul necunoscut cu lassoul se dovedeşte o bună călăuză. Fără el, am fi rătăcit până seara târziu prin preria pârjolită şi, cine ştie, poate că eram nevoiţi să şi înnoptăm aici.

— Negru ne-ar mai fi fost aşternutul! glumi Henry, vrând să dea o întorsătură veselă discuţiei. Uf şi ce vise îngrozitoare aş fi avut dormind pe pământul ăsta ca tăciunele!

— Da şi eu, zău! întări sora lui, scoţând capul de după perdeaua trăsurii şi cercetând împrejurimile cu privirea. Eu, una, l-aş fi visat pe Pluto cu Proserpina[5] în infern, sunt convinsă.

[5] Pluto - zeul infernului la romani; Proserpina - soţia lui.

— Hi-hi-hi! se hlizi de pe capră trăsurii negrul John, care figura în registrele plantaţiei sub porecla de Pluto al lui Pointdexter. Tânăra miss să mă viseze în mijlocul preriei negre! Ce vis caraghios! Hi-hi-hi!

— N-ar trebui să vă ardă de râs! bombăni Callhown, apropiindu-se. Poate că până la urmă o să fim într-adevăr nevoiţi să înnoptăm aici, în preria neagră. Numai să n-o păţim mai rău.

— Ce vrei să spui, Cas? întrebă Pointdexter.

— Mă tem, unchiule, că tânărul de adineauri ne-a tras pe sfoară. Lucrurile stau prost, deşi n-aş putea s-o afirm cu toată siguranţa. Am făcut mai mult de cinci mile şi unde-i chiparosul? Am ochiul ager, dar degeaba scrutez depărtarea: nicăieri, nici urmă de chiparos!

— Şi ce crezi că a urmărit trăgându-ne pe sfoară?

— Ei, asta-i acum! „Ce scop”! De unde să ştiu? O fi având destule motive.

— Arată-ne măcar unul – se auzi glasul cristalin din trăsură – şi te vom asculta cu atenţie.

— Ştiu, eşti gata să asculţi cu mare atenţie orice are vreo, legătură cu acest individ – răspunse ironic Callhown. Dar dacă mi-aş spune părerea, ai susţine că mint.

— Depinde ce spui, mister Cas. E de la sine înţeles că tu, cu experienţa ta de militar care-a bătut atâtea drumuri, n-ai să te-apuci să stârneşti o panică falsă.

Callhown înţelese batjocura-i usturătoare şi poate că ar fi renunţat să continue, dacă n-ar fi fost insistenţa plantatorului.

— Ascultă, Cas, explică-mi, ce s-a întâmplat? stărui el. Cuvintele tale pot să trezească bănuieli grave. Ce-a urmărit necunoscutul, îndrumându-ne greşit?

— Dar bine, unchiule – făcu Callhown şi în vocea lui nu se mai simţea siguranţa dinainte – eu nu susţin că acesta e adevărul. Exprim doar o presupunere.

— Ce vrei să spui?
— Ei, parcă puţine se pot întâmpla! Pe aici, prin prerie, atacul şi jefuirea unei caravane nu-i o raritate.
— Îngrozitor! exclamă Louise cu o spaimă prefăcută.
— Te temi de un atac din partea indienilor? întrebă Pointdexter.
— Nu neapărat din partea indienilor. Uneori albii se travestesc în indieni, uneori şi mexicanii. Ca să treci drept indian, e destul să ai pielea niţel mai oacheşă, să-ţi pui o perucă din coadă de cal şi să-ţi împodobeşti capul cu o mână de pene. Asta-i toată mascarada! Dacă vom fi jefuiţi de vreo bandă de „indieni albi”, nu trebuie să ne învinovăţim decât pe noi: vom fi pedepsiţi pentru încrederea noastră naivă într-un om cu desăvârşire străin.
— Lasă, Cas, ce rost au învinuirile astea? Vrei să spui că necunoscutul ne-a atras într-o cursă?
— Nu, unchiule, nu spun asta, dar ştiu că asemenea lucruri se întâmplă. S-ar putea să fie şi el capabil de o asemenea ispravă.
— Posibil, dar prea puţin probabil! se auzi din trăsură un glas plin de o ironie veninoasă.
— Nu, nu se poate! interveni tânărul Henry. Bănuielile tale n-au nici un temei, Casey. Asta-i pur şi simplu o calomnie. Şi ţi-o dovedesc, dacă vrei. Priveşte!
Tânărul îşi struni calul şi arătă ceva care se contura desluşit la oarecare depărtare de urma lassoului – un cactus înalt, cu tulpină verde şi plină de sevă, scăpat ca prin minune de pârjol.
Henry Pointdexter atrăgea însă luarea-aminte nu atât asupra cactusului, cât a unei mici bucăţi de carton înfiptă într-unul din ghimpii copăcelului.
— Să vedem ce scrie! continuă el. Iată: „De aici se vede chiparosul”.
— Unde, unde? întrebă Pointdexter.

— Pe carton e desenată o mână cu arătătorul întins înainte – zise Henry. Fără îndoială că arată spre chiparos.

Toţi priviră în direcţia însemnată pe cartea de vizită.

Pe vreme însorită, chiparosul s-ar fi zărit din prima clipă, dar cerul albastru se făcuse între timp ca cenuşa şi în lumina asta mohorâtă era cu neputinţă să-l vezi.

— Nu se vede nicăieri! rosti Callhown, plin de siguranţă. Sunt convins că asta nu-i decât o nouă batjocură născocită de netrebnicul acela.

— Te înşeli, Casey! interveni Louise Pointdexter. Ia binoclul şi uită-te! Dacă ochiul tău ager nu te-a trădat, vei zări la orizont ceva foarte asemănător cu un copac. Trebuie să fie chiparosul.

Callhown nu se încumetă să ia binoclul din mâna verişoarei sale. Ştia bine că Louise are dreptate.

Pointdexter luă binoclul şi văzu desluşit silueta chiparosului ce se înălţa deasupra preriei.

— Adevărat! exclamă el. E chiparosul! Tânărul se dovedeşte un om cinstit. Degeaba l-ai ponegrit, Casey! Nici nu-mi venea să cred că e capabil să ne joace o asemenea farsă... Ei, înainte! Mister Sanson, transmite porunca oamenilor.

Callhown dădu pinteni calului şi se depărtă în goana mare de ceilalţi. De altfel, nici nu-i mai rămânea altceva de făcut.

— Henry, dă-mi te rog cartea de vizită – îl rugă încet Louise. Vreau să văd săgeata care ne-a fost de atâta ajutor. Să luăm cu noi cartea de vizită. De vreme ce ştim încotro să apucăm, nu are nici un rost să o lăsăm aici.

Henry, fără să reflecteze câtuşi de puţin la rugămintea surorii sale, desprinse cartea de vizită de pe tulpina cactusului şi i-o aruncă în poală.

— Maurice Gérald! şopti creola, citind numele tipărit pe cealaltă faţă a cartonului. Maurice Gérald! repetă ea,

tulburată, ascunzând cartea de vizită în sân. Oricine ai fi, de oriunde ai veni, oricare ţi-ar fi drumul şi orice vei deveni, din această clipă soarta noastră e una. Ştiu asta, o simt tot atât de limpede cum văd cerul deasupra mea.

CAPITOLUL IV
NORDUL NEGRU

Louise stătea cufundată în visuri, ca vrăjită. Îşi strângea tâmplele în palmele-i delicate şi toate forţele sufletului ei păreau încordate să ghicească viitorul.

Curând, o vie nelinişte cuprinse din nou pe cei din jur, curmându-i visarea. Auzi deodată glasul îngrijorat al fratelui ei:

— Ia priveşte, tată, nu vezi nimic?

— Unde, Henry, unde?

— Colo, în spatele furgoanelor… Vezi?

— Parcă… Dar nu desluşesc prea bine ce este. Ai zice… – şi Pointdexter tăcu descumpănit. Drept să spun, nu înţeleg ce poate să fie…

Dinspre nord se ridicase pe neaşteptate deasupra preriei nişte vârtejuri negre ca tăciunele. Nu aveau o formă anume şi îşi schimbau necontenit dimensiunile, conturul şi locul. Aici se opreau în nemişcare, aici lunecau înainte pe pământul pârjolit, asemenea unor uriaşi pe patine, aici se unduiau şi se aplecau unele către altele, luând cele mai fantastice forme.

Drumeţii trăiau pentru prima oară o împrejurare atât de ciudată şi, fireşte, erau foarte neliniştiţi. Fiecare îşi dădea seama că se apropie o dezlănţuire a stihiilor.

Caravana se opri. Răsunară strigăte pline de groază. Caii nechezau, catârii scoteau nişte răgete asurzitoare.

Din direcţia coloanelor negre şi învârtejite venea un vuiet ca de cascadă, curmat din când în când de un trosnet asemănător cu zgomotul unei salve de puşti ori cu bubuitul depărtat al tunetului.

Vuietul creştea necontenit: primejdia necunoscută se

apropia din ce în ce. Oamenii priveau încremeniţi la norii ce se lăsaseră jos de tot şi la vârtejurile negre care parcă, se rostogoleau înspre ei ca să-i strivească.

În aceste clipe de grea cumpănă, un strigăt spintecă deodată văzduhul – deşi plin de alarmă, strigătul dădu curaj oamenilor înspăimântaţi. Drumeţii întorseseră ochii şi zăriră un călăreţ ce se apropia într-o goană nebună.

Îl recunoscuseră îndată în ciuda colbului ce-l acoperea de sus până jos: era necunoscutul cu lassoul după a cărui urmă se călăuziseră până atunci.

Tânăra din trăsură îl recunoscu cea dintâi.

— Înainte! îndemnă necunoscutul, cu glas puternic, apropiindu-se. Şi cât mai repede!

— Ce este? întrebă plantatorul, tulburat. Ne ameninţă vreo primejdie?

— Da. În clipa când v-am părăsit, nu mă aşteptam la asta. Abia după ce am ajuns la râu am zărit semnele ameninţătoare.

— Semnele cui, sir?

— Ale Nordului.

— Aşa numeşti dumneata furtuna?

— Da.

— N-am auzit niciodată că Nordul poate prezenta vreo primejdie pe uscat – observă Callhown. Ştiu, desigur, că aduce cu sine un frig pătrunzător, dar…

— Nu numai frig, sir… Vă rog, nu se poate să mai zăbovim, mister Pointdexter! se adresă el plantatorului, cu o stăruinţă plină de nerăbdare. Dumneavoastră şi toţi oamenii dumneavoastră sunteţi în primejdie. Nordul nu e întotdeauna primejdios, numai că de astă dată… Iată, vedeţi vârtejurile negre de colo?

— Ne tot uităm la ele şi nu pricepem ce-ar putea să fi…

— Sunt vestitorii furtunii. Propriu-zis, nu ele aduc primejdia. Uitaţi-vă în sus. Vedeţi norii aceia negri ce-au

învăluit cerul? De ei trebuie să ne temem. N-aş vrea să vă sperii, dar socot de datoria mea să vă spun că norii aceştia sunt aducători de moarte. Iată, se îndreaptă încoace! Acum, salvarea depinde numai de iuţeala noastră, în zece minute vor fi aici şi atunci... Mai repede, sir, vă implor! Porunciţi surugiilor să gonească cât pot de iute! Cerul însuşi vă sileşte să vă grăbiţi.

Supunându-se acestor imperioase rugăminţi, plantatorul ceru surugiilor să mâne caravana din răsputeri.

Groaza care cuprinsese deopotrivă şi animalele şi oamenii, făcea intervenţia bicelor de prisos. Trăsura şi călăreţii goneau în faţă, ca şi mai înainte. Călăreţul cel necunoscut încheia convoiul, ca şi cum ar fi vrut să apere caravana de primejdie. Din când în când oprea calul şi se uita îndărăt şi de fiece dată o şi mai mare îngrijorare i se citea pe faţă. Plantatorul, băgând de seamă totul, se apropie şi-l întrebă:

— Primejdia n-a trecut încă?

— Din nefericire nu pot să vă spun nimic liniştitor. Speram că vântul o să-şi schimbe direcţia.

— Vântul? Eu nu simt nici măcar o adiere.

— Asta, aici. Dar iată, acolo e un uragan cumplit. Dumnezeule şi vine spre noi cu o iuţeală nemaipomenită! Mă îndoiesc că mai apucăm să ieşim din preria pârjolită.

— Atunci, ce-i de făcut? făcu plantatorul, îngrozit.

— N-aţi putea sili catârii să alerge mai iute?

— Nu, e cu neputinţă.

— În acest caz mă tem că vijelia o să ne prindă din urmă.

Necunoscutul întoarse din nou capul şi scrută cu încordare vârtejurile negre ce se rostogolesc spre ei, de parcă ar fi vrut să-şi dea seama cât de iute se apropie. Pe faţă i se aşternu o vie îngrijorare.

— Da, prea târziu! exclamă el. Se mişcă mai repede decât noi. Mult mai repede... Nici o speranţă să putem

scăpa.

— Dumnezeule, sir! Să nu fie într-adevăr nici o scăpare? se tângui plantatorul.

Necunoscutul nu răspunse. Rămase tăcut câteva clipe, chibzuind cu încordare. Acum nu se mai uita la cer. Ochii i se opriseră asupra furgoanelor.

— Şi nu putem face nimic să înlăturăm primejdia? strigă deznădăjduit plantatorul.

— Ba da, putem! răspunse el deodată, plin de bucurie şi parcă luminat de un gând fericit. Există o ieşire, la care nu m-am gândit până acum. De furtună, oricum, nu scăpăm, dar putem evita primejdia. Repede, mister Pointdexter! Porunciţi oamenilor să înfăşoare capetele cailor şi catârilor, altminteri animalele vor fi orbite şi vor turbă. Pături, şaluri, orice e bun pentru treaba asta. Pe urmă, toată lumea să intre în furgoane. Numai să aibă grijă să închidă bine coviltirele şi prelatele. Restul îl iau în seama mea.

După aceste îndrumări, călăreţul se îndreptă spre trăsură, în timp ce Pointdexter împreună cu supraveghetorul împărţea porunci în dreapta şi-n stânga.

— Domnişoară – spuse el, politicos, apropiindu-se. Trebuie să lăsaţi perdelele. Vizitiul trebuie să intre şi el în trăsură. Dumneavoastră, de asemenea – urmă călăreţul, adresându-se lui Henry şi lui Callhown. Acelaşi sfat îl dădu şi lui Pointdexter, care tocmai se apropiase de trăsură. E loc destul pentru toţi. Dar mai repede, vă implor, nu pierdeţi vremea. În câteva clipe, furtuna va fi deasupra noastră.

Plantatorul şi fiul său săriră de pe cai şi intrară în trăsură.

Callhown, îndărătnic, nu vru să asculte şi rămase în şa. De ce să dea el înapoi în faţa unei primejdii îndoielnice, pe care acest necunoscut în straie mexicane înţelegea să o înfrunte?

Călăreţul se întoarse spre supraveghetor, îi porunci să urce într-un furgon şi omul se supuse fără o vorbă.

Acum se putea gândi şi la sine. Cu o mişcare iute, el desfăcu serapéul şi-l aruncă pe capul calului, legând capetele după gât. Apoi, cu aceeaşi îndemânare, îşi desprinse brâul de mătase chinezească, îl petrecu în jurul pălăriei, vârând un capăt pe după panglica pălăriei, iar celălalt lăsându-l să atârne, ca un fel de vizieră.

Înainte să-şi acopere faţa, se întoarse încă o dată spre trăsură şi-l văzu cu mirare pe Callhown tot în şa. Biruindu-şi antipatia faţă de omul acesta, necunoscutul repetă apăsat:

— Dacă nu intraţi numaidecât în trăsură, veţi pieri!

De data asta, Callhown se supuse. Semnele furtunii ce se apropia erau mult prea vădite. Coborî de pe cal cu o încetineală ostentativă şi intră în trăsură, la adăpostul perdelelor trase cu grijă.

....

Ceea ce se petrecu după aceea cu greu s-ar putea descrie. Nimeni nu avu putinţa să vadă cu ochii lui stihiile dezlănţuite, căci nimeni nu cuteză să se uite afară. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, tot n-ar fi putut să desluşească ceva.

La vreo cinci minute după ce oamenii înfăşuraseră capetele animalelor, o beznă cumplită învălui caravana.

Călătorii nu apucară să fie martori decât la începutul uraganului. Unul din vârtejurile ce se apropiau izbi pieptiş furgoanele şi umplu văzduhul cu o pulbere neagră şi deasă, părând că se destramă. Apoi se abătu asupră-le o pală de aer fierbinte, că răsuflarea unui cuptor. În urma ei, şuierând şi urlând, se porni un vânt în rafale, aducând un frig pătrunzător. Nu se mai vedea şi nu se mai auzea nimic, afară de şuierul vântului, de urletul lui gâfâit şi de pocnetul coviltirelor zbuciumate. Catârii stăteau locului că încremeniţi. Vocile slabe ale oamenilor se pierdeau în vuietul furtunii. Văzduhul era plin de o pulbere neagră şi fină, ridicată de vântul furios de pe întinderea preriei pârjolite.

Un ceas încheiat vântul purtă de colo-colo prin văzduh trâmbele negre de cenuşă. Aproape un ceas încheiat drumeţii noştri statură nemişcaţi ca nişte schimnici, fără să îndrăznească să scoată capul afară. În cele din urmă fură eliberaţi. Lângă perdelele trăsurii se auzi deodată glasul necunoscutului:

— Acum puteţi ieşi – rosti el, aruncând într-o parte fularul de mătase ce-i acoperea obrazul. Furtuna n-a încetat, poate să mai ţină două-trei zile, dar din clipa asta nu mai aveţi de ce să vă temeţi. Cenuşa a fost măturată şi purtată undeva înainte şi nici dincolo de Rio Grande nu cred să o ajungeţi din urmă.

— Sir – vorbi plantatorul, coborând grăbit din trăsură – vă datorăm…

— Viaţa! zise Henry, întregind gândul tatălui său. Vă rugăm stăruitor să ne spuneţi numele dumneavoastră.

— Maurice Gérald – răspunse necunoscutul. În fort însă lumea mă cunoaşte mai mult sub numele de Maurice-Mustangerul.

— Mustanger! murmură dispreţuitor şi foarte încet Callhown, încât nu-l putu auzi decât Louise.

„Nu-i decât un mustanger!” se gândi aristocratul Pointdexter, puţin dezamăgit de această mărturisire.

— Acum nu mai aveţi nevoie de mine. Veţi găsi drumul şi fără ajutorul meu – urmă vânătorul de mustangi. De aici se vede şi chiparosul. Mergeţi drept spre el. După ce treceţi râul, veţi vedea drapelul fluturând deasupra fortului. Cred că veţi ajunge la destinaţie înainte să se întunece. În ce mă priveşte, sunt nevoit să-mi iau rămas bun şi să vă părăsesc.

Dar nici înfăţişarea ciudată a feţei sale negre de cenuşă, nici mărturisirea îndeletnicirii sale modeste nu avură darul să scadă farmecul necunoscutului în ochii Louisei Pointdexter.

CAPITOLUL V
COLIBA VÂNĂTORULUI DE MUSTANGI

Pe întinderea vălurită a preriei, străbătută de Rio de Nueces, care-şi adună apele din sute de pâraie şi pârâiaşe, stau risipite, asemenea unor insuliţe, crânguri de stejari şi de aluni.

O pădure verde şi deasă însoţeşte malul râului, dar prin preajmă afli mai adesea hăţişuri, unde, alături de salcâmi, cresc cactuşi, aloes sălbatici, balsamul de Copay, iucca[6] lemnoasă şi parfumata gardenie cu florile ei albe ca de ceară. Fuchiera[7] cea zveltă, cu floarea-i purpurie ca un drapel, se înalţă mult deasupra tufişurilor din jur.

Un botanist sau un pătimaş al naturii sălbatice găseşte aici o sumedenie de lucruri interesante. În schimb, pe un agricultor locurile nu l-ar atrage câtuşi de puţin: el ştie prea bine că toate aceste minunate plante îşi trag seva dintr-un pământ sărac.

Există însă şi locuri cu pământ roditor, unde cresc aluni, ulmi, stejari de mai multe soiuri, iar ici-colo, plopi şi chiparoşi.

Omul civilizat nu pătrunsese încă în aceste ţinuturi singuratice şi doar comancii[8] rătăceau pe potecile întortocheate ale pădurilor.

Nicăieri în întreg Texasul nu poţi întâlni atâţia cerbi şi antilope sperioase. Pe aici îţi răsar la tot pasul în faţă.

Păsări minunate însufleţesc priveliştea. Pasărea Kelli îşi ia zborul spre înaltul cerului, vâslind fără grabă din aripi,

[6] Iucca - crin gigantic, cu tulpină lemnoasă.
[7] Fuchiera - plantă sălbatică cu tijă lungă cu flori mari, purpurii.
[8] Comanşi - trib războinic indian.

acvila regală pluteşte maiestuos în văzduh; curcanul sălbatic, cu silueta lui uriaşă, stă în marginea crângului de aluni, perpelindu-şi la soare pieptul cu pene strălucitoare; printre ramurile arţarului se zăreşte coada lungă ca o foarfecă a păsării-croitorese, cunoscută printre vânătorii din partea locului sub numele de pasărea-paradisului.

Fluturi nemaipomenit de frumoşi colindă prin văzduh cu aripile larg desfăcute ori poposesc pe câte o floare, contopindu-se cu forma şi culorile ei. Uriaşe albine de catifea zumzăie prin tufişurile în floare, luptându-se pentru sucul dulce cu colibriul, faţă de care aproape că nu se lasă mai prejos ca mărime.

Dar luaţi aminte: în mijlocul acestei naturi minunate sălăşluiesc duşmanii cei mai cruzi ai omului. Nicăieri în întreaga Americă de Nord nu atinge şarpele cu clopoţei dimensiunile de aici; îl întâlneşti prin aceleaşi locuri unde trăieşte şarpele veninos cunoscut sub denumirea indiană de „mocassin”. Tarantulele, scorpionii şi miriapodele veninoase ameninţă viaţa omului la fiece pas.

Pe malurile împădurite rătăcesc ocelotul-pătat[9], puma şi jaguarul – tigrul acestor locuri, cam până pe aici răspândit spre nord.

Prin marginea hăţişurilor se arată lupul texan, slab, singuratic şi posac, în vreme ce fricosul coiot, o rubedenie de-a lui, se aţine numai la şes, la loc deschis, întovărăşindu-se în haite.

Tot aici, în prerie, pe păşunile-i grase, trăieşte cel mai nobil şi mai minunat dintre toate animalele, cel mai inteligent dintre toţi prietenii patrupezi ai omului – calul. Trăieşte sălbatic şi liber, neîntinat de toanele acestuia. El nu cunoaşte zăbala, nici şaua.

Numai că şi pe aceste depărtate meleaguri se întâmplă

[9] Ocelot pătat - pisică sălbatică mexicană, din familia râsului.

uneori să-şi piardă libertatea. Aşa, bunăoară, aici a fost prins şi îmblânzit un minunat cal sălbatic – un mustang rotat, care s-a nimerit să cadă chiar în mâinile lui Maurice-Mustangerul, faimosul vânător de cai.

....

Pe malul râului Alamo, unul din afluenţii lui Rio de Nueces, se afla o aşezare modestă şi pitorească, aşa cum se întâlnesc adesea în Texas.

Era o colibă ridicată din tulpini de iucca lemnoasă, despicate în două şi înfipte în pământ, având învelişul din frunzele în formă de lance ale aceleiaşi plante. Împotriva obiceiului din Texas, spaţiile dintre tulpini nu erau împlinite eu lut. Piei de cal, prinse în spini de agava mexicană, în loc de cuie, căptuşeau pereţii pe dinăuntru. Vegetaţia bogată de pe malurile abrupte ale râului oferise tot ce trebuia pentru ridicarea colibei. Aici creşteau hăţişuri de iucca, agave şi alte plante fără rod. În schimb, în apropiere râdea o vale verde, cu o minunată pădure de duzi, aluni şi stejari.

Văi cu păşuni grase tăiau pădurea spre malul râului. Pe fundul uneia dintre ele, înconjurată de verdeaţa de smarald a ierburilor, se afla coliba înfăţişată mai sus.

Ascunsă de frunzişul copacilor, coliba putea fi văzută numai dinspre râu şi numai din faţă. Simplitatea construcţiei, ca şi culorile-i şterse o făceau aproape neobservată.

Nu era mai mare decât cortul unui negustor de mărunţişuri şi uşa era singura ei deschizătură, asta dacă nu punem la socoteală coşul vetrei micuţe de lângă unul dintre pereţi. Uşa se înfăţişa pe cât de simplă pe atât de originală: o ramă de lemn, pe care stătea întinsă o piele de cal, prinsă în laţuri din aceeaşi piele.

În spatele colibei se vedea un şopron acoperit cu frunze de iucca şi cu o mică îngrăditură din prăjini lungi, închingate la capete de trunchiurile copacilor din apropiere.

Tot cu prăjini era împrejmuit un loc de vreo sută de metri pătraţi, aflat între colibă şi peretele văii: ţarcul pentru caii sălbatici.

În ţarc stăteau închişi vreo zece cai, poate şi mai mulţi. Ochii lor sălbatici şi speriaţi, ca şi mişcările lor smucite spuneau lămurit că sunt prinşi de curând şi că nu îndură lesne silnicia.

Coliba nu era lipsită de confort. Piei moi şi strălucitoare, de cele mai felurite culori – negre, murgi, bălţate sau albe ca zăpada – stăteau aşternute peste tot.

Mobila era cât se poate de primitivă: un pat pe două capre, cu o piele de cal întinsă deasupra, două scaune grosolane şi o masă la fel de grosolană, din lătunoaie de iucca. Atâta tot. Într-un colţ se vedea ceva care aducea cu un al doilea pat.

Un raft cu cărţi, un toc, cerneală şi hârtie de scris, iar pe masă – un ziar. Toate acestea păreau neaşteptate în această colibă umilă.

Vreo câteva lucruri aminteau însă clar de civilizaţie: o minunată ladă de piele, o puşcă cu două ţevi, un pahar de argint filigranat, un corn de vânătoare şi un harapnic. Pe podea stăteau aruncate nişte mărunţişuri gospodăreşti, cele mai multe din tablă; într-un ungher se vedea o damigeană pântecoasă, într-o împletitură de răchită, plină pesemne cu o băutură ceva mai acătării decât apa râului Alamo.

În rest, nu observai nimic deosebit. O şa mexicană cu oblâncul înalt, un frâu cu zăbală împletit din păr de cal, hăţuri din aceeaşi împletitură, două-trei serapéuri, câţiva colaci de funie – tot lucruri care se potriveau pe deplin cu interiorul colibei. Iată cum arăta culcuşul lui Maurice-Mustangerul.

În mijlocul colibei, pe unul din cele două scaune, şedea cineva – după toate aparenţele un servitor. Era un grăsan

cu o chică roşcată şi cu faţa deopotrivă de aprinsă, în nişte pantaloni bufanţi de catifea reiată şi cu jambiere la fel. Haina lui de catifea, cândva de un verde-închis, dar acum tare decolorată, încât devenise aproape cafenie, avea o mulţime de buzunare de toate mărimile. Purta o pălărie cu borurile aduse în sus, pusă puţin pe o sprinceană, o cămaşă de pânză grosolană, cu un fular roşu de stambă legat neglijent peste guler, ghete irlandeze în picioare. De altfel, nu numai îmbrăcămintea, dar întreaga înfăţişare, gesturile trădau în omul acesta un irlandez.

Şi dacă auzeai şi vorba grăsunului, ţi se risipea orice îndoială în privinţa obârşiei sale.

Vorba asta poţi să o auzi doar în Irlanda, în comitatul Galway. Omul nostru turuia într-una, deşi părea să fie singur în colibă. Dar nu era singur. Tolănit pe o piele de cal, în faţa focului mocnind, cu botul aproape vârât în spuză, pirotea un câine voinic, din aceia folosiţi la vânătoarea de cerbi. Şi ai fi zis că pricepe totul.

— Ce-i, Tara, comoara mea! exclamă omul în pantaloni de catifea. Ţi-e dor de Ballibalah, ai? Mda, n-ar fi rău, acolo te-ai mai îndopa şi tu niţel. Că uite, ai ajuns de ţi se numără coastele. Ce n-aş da să fiu acum acolo, draga mea! Da' cine ştie când s-o întoarce stăpânul să ne ia cu el! Lasă, Tara, nu-i nimic, azi-mâine e musai să se ducă în settlement[10], comoara mea! Mi-a făgăduit că ne ia cu el. Să ne mângâiem cu gândul ăsta până atunci. La dracu! N-am mai călcat în fort de-aproape trei luni! Poate că printre soldaţii sosiţi de curând dau peste vreunul din vechii mei prieteni. Ei şi atunci s-a zis, se lasă cu băutură, nu glumă! Este, Tara?

În loc de răspuns, câinele ridică botul şi pufni zgomotos

[10] Settlement – mică aşezare cu populaţie alcătuită din colonişti, aflată în apropierea unui fort.

pe nări.

— Nici acuma nu m-aş da eu în lături să-mi ud niţel gâtlejul – urmă roşcovanul, aruncând o privire lacomă spre damigeană. Numai că dumneaei e aproape goală şi tânărul nostru stăpân ar putea să bage de seamă. Şi pe urmă, nici nu se cade să bei fără să ceri voie, nu-i aşa, Tara?

Câinele ridică botul şi pufni din nou.

Roşcovanul se săltă de pe scaun şi se duse spre colţul unde era damigeana. Rămase câteva clipe cu faţa spre uşă, ascultând, apoi, ridică ispita cu împletitura de răchită, scoase dopul şi adulmecă plin de încântare.

Asta însă nu-l mulţumi pentru multă vreme.

— La dracu! izbucni el, aruncând din nou ochii spre uşă. Cum să te ţii tare când simţi cum îţi gâdilă nările whisky-ul ăsta straşnic! Fie ce-o fi, barem o picătură, cât să-mi ud vârful limbii!

Duse damigeana la gură şi gâlgâi o duşcă bună. Plescăind mulţumit din buze, îndesă dopul, puse damigeana la locul ei, apoi se aşeză din nou pe scaun.

— Eh, Tara, hoţoaică bătrână, numai tu m-ai dus în păcat… Lasă, stăpânul n-o să bage de seamă. Şi pe urmă, curând pleacă la fort şi-acolo se aprovizionează el din nou.

Roşcovanul amuţi pentru o vreme. Se gândea oare la fapta săvârşită adineauri? Savura duşca de whisky? Cine ştie? Curând îşi dădu iar drumul la gură:

— Nu mă dumiresc de fel, ce l-o fi tot trăgând pe stăpânul nostru în settlement? Zicea că se duce cum o prinde mustangul rotat. Şi ce i-a venit, mă rog, de ţine să prindă musai calul ăsta? Hm, miros eu ceva, trebuie că e ceva la mijloc. Stăpânul zice c-o să se ţină de mustang până o să-l prindă. Numai de n-ar trebui să rămânem aici tot anul… Ei, care-i acolo? Tara se repezi la uşă, lătrând.

— Phelim! Se auzi un glas de afară. Ei, Phelim!

— E stăpânul! murmură Phelim, sărind de pe scaun şi

alergând la uşă, în urma câinelui.

CAPITOLUL VI
MUSTANGUL ROTAT

Phelim nu se înşelase: era vocea stăpânului său – Maurice Gérald.

Ieşind afară, irlandezul îl văzu călare pe murg. Calul era tot numai o apă, cu coapsele şi gâtul clăbucite de spumă. Dar nu erau singuri: la capătul lassoului legat de oblâncul şeii şi întins ca o coardă, murgul trăgea după el un alt cal, abia prins de către mustanger. Era un mustang cu totul neobişnuit – o raritate chiar în uriaşele herghelii de cai sălbatici ce cutreierau preria: de culoarea ciocolatei, cu pete albe, ca un jaguar şi de o neasemuită semeţie, cu pieptul lat, coapsa arcuită şi picioarele zvelte. Într-un cuvânt, un cal de toată frumuseţea.

De trei ori la rând dăduse greş stăruinţa mustangerului de a-l prinde. Abia la a patra încercare izbuti să-şi atingă ţelul. Maurice se folosise de un lassou mai lung decât de obicei şi doar astfel putuse să-i vină de hac mustangului rotat. Cât despre dorinţa nestăpânită de a prinde, mustangul rotat, asta rămânea taina lui.

Phelim nu-şi văzuse niciodată stăpânul atât de tulburat, nici chiar atunci când se întorcea cu câte cinci sau şase cai prinşi – cum se întâmpla adeseori. În schimb, niciodată până azi nu se întâmplase să pună mâna pe o asemenea frumuseţe de cal. Mustangul rotat ar fi stârnit admiraţia oricui.

— Hip-hip-ura! strigă Phelim, aruncându-şi pălăria în sus. Mulţumesc sfântului Patrick că tânărul nostru stăpân a prins, în sfârşit, iapa rotată! Tii, că frumos mai e! Nu-i de mirare că l-aţi gonit atâta. La dracu! Dacă ar fi să-l scoatem la iarmaroc, la noi, la Ballinosloe, am putea cere oricât pe

el. Aşa, frumosule! Unde-l ducem, în ţarc?

— Nu, e primejdios: acolo ar putea să-l lovească ceilalţi cai. Mai bine să-l legăm aici, sub şopron. Castro, ca o gazdă primitoare, o să-i cedeze locul şi el o să petreacă noaptea sub cerul liber. Phelim, ia spune, ai mai văzut tu în viaţa ta un cal ca asta?

— Nu, mister Maurice, niciodată! E aşa de frumos, că-mi vine să-l mănânc, zău, deşi, la drept vorbind, ar trebui să luăm seama să nu mănânce el pe careva. N-aţi încercat încă să-l încălecaţi?

— Nu, Phelim. Dar cum am timp, mă ocup eu de el. Treaba asta trebuie făcută pe îndelete. Ar fi groaznic dacă aş vătăma cu ceva o frumuseţe de cal ca asta. Am să-l îmblânzesc abia după ce-l duc la settlement.

— Şi când aveţi de gând s-o porniţi într-acolo?

— Mâine. Va trebui s-o pornim în zori.

— Straşnic! Mă bucur nu numai pentru mine, ci şi pentru dumneavoastră, mister Maurice. Nu ştiu de-aţi băgat de seamă, da whisky-ul nostru e cam pe fund. Hoţomanii ăştia de yankei, lua-i-ar dracu să-i ia, se pricep al naibii să te păcălească. După ce că botează băutura, mai te şi ciupesc la măsură. Aşa că, ce să te miri?! ... O damigeană cumpărată de la ei se isprăveşte repede, repede.

— Lasă, Phelim, nu-ţi face griji. Avem whisky destul, ne-ajunge şi-n seara asta şi mâine, să ne umplem bidoanele pentru drum. Nu te pierde cu firea, prietene! Acum, haide să ne instalăm oaspetele şi pe urmă ne îngrijim noi şi de băutură; precum ştiu, ţi-e dragă mai mult ca orice pe lume.

— Şi dumneavoastră, nu, mister Maurice? întrebă Phelim, făcându-i şiret cu ochiul.

Mustangerul se mulţumi să zâmbească şi sări sprinten din şa.

....

Iapa rotată fu dusă sub şopron, iar pe Castro îl legară de

un copac.

Ostenit după această zi grea, mustangerul se aruncă pe pat. Nu i se mai întâmplase să zăbovească atâta la vânătoare ca să prindă un cal.

Petrecuse în şa câteva nopţi în şir – ultimele trei într-o goană neîntreruptă după iapa cea rotată – şi era frânt de oboseală. Totuşi somnul nu se lipea de el. În răstimpuri se ridica şi începea să umble încoace şi încolo prin colibă. Izbânda asta părea că nu-l linişteşte, ci dimpotrivă.

În cele din urmă, folosindu-se de dreptul său de frate de lapte, Phelim se hotărî să lămurească pricina acestei nelinişti:

— Ce-i cu dumneavoastră, mister Maurice? Spuneţi-mi, ce s-a întâmplat?

— Nimic, Phelim, nimic. De ce mă întrebi?

— Păi cum să nu-ntreb?! Din ziua când v-aţi întors ultima oară din settlement, nu mai am linişte. Ceva v-a răpit somnul. Să fie la mijloc vreo fecioară mexicană? N-aş crede, ştiu că nu-s pe gustul dumneavoastră.

— Vorbeşti prostii, Phelim. Nu mi s-a întâmplat nimic. Fii fără grijă! Mai bine mi-ai da să mănânc ceva. Nu uita că de azi-dimineaţă n-am pus nimic în gură. Ce mai avem prin cămară?

— Hm, stăm cam prost cu hrană. Că doar în astea trei zile, cât aţi tot gonit să prindeţi mustangul, proviziile noastre n-au crescut. Mai avem niţică friptură rece de cerb şi nişte turtă de mălai. Dacă doriţi, încălzesc carnea îndată.

— Bine.

— N-ar fi nimerit oare să gustaţi înainte un păhărel cu vin?

— Nu zic ba.

— Să-l subţiez cu apă?

— Da, fă-mi un grog. Numai, te rog, apă proaspătă de la râu.

Phelim luă de pe poliţă un pahar de argint şi tocmai se pregătea să iasă, când Tara se aruncă deodată la uşă, lătrând zgomotos. Slujitorul păşi cu oarecare teamă în urma câinelui. Lătrăturile se transformară pe neaşteptate în scâncete de bucurie, ca la apropierea unui prieten.

— Trebuie să fie bătrânul Zeb Stump – spuse Phelim şi plecă să îndeplinească dorinţa stăpânului său.

Nou sositul se deosebea cu totul ca înfăţişare de locuitorii colibei. Era un bărbat înalt de cel puţin şase picioare, cu cizme din piele de crocodil şi cu pantalonii vârâţi în carâmbi; pantalonii, croiţi dintr-o stofă de casă şi vopsiţi cândva în fiertură de coarnă, îşi pierduseră orice culoare. Purta o bluză din piele de cerb, direct pe piele, iar deasupra o vestă verzuie, decolorată, dintr-o pânză grosolană, cum ţeseau indienii prin partea locului. O pălărie cenuşie de pâslă, foarte veche, îi întregea îmbrăcămintea sărăcăcioasă.

Tacâmul de vânător al lui Zeb Stump, caracteristic pentru vânătorii din pădurile Americii de Nord, era la fel de modest ca şi îmbrăcămintea sa. O tolbă pentru cartuşe şi un corn mare pentru praful de puşcă îi atârnau la şoldul drept de o cureluşă petrecută pe după umăr. Peste vestă era încins cu o cingătoare lată de piele, de care atârna o teacă tot de piele; din teacă ieşea la iveală mânerul grosolan al unui coşcogea cuţit de vânătoare, meşterit din corn de cerb.

În ciuda obiceiului, ce domnea printre vânătorii din Texas, îmbrăcămintea bătrânului nu vădea nici un fel de slăbiciune pentru podoabe. Totul era simplu, aproape grosolan, de parcă Zeb Stump ar fi fost împotriva zorzoanelor.

Până şi puşca, principala unealtă a îndeletnicirii sale, era cât se poate de primitivă şi atât de mare, încât, atunci când o proptea în pământ, ţeava îi ajungea până la umăr.

Zeb Stump părea un om la vreo cincizeci de ani. Era

oacheş la faţă, cu un aer aspru la prima vedere. Dar dacă-l priveai cu băgare de seamă, ghiceai lesne că omul acesta nu-i lipsit de umor.

Născut şi crescut în statul Kentucky, îşi petrecuse tinereţea în mijlocul pădurilor virgine din sudul lui Mississippi, îndeletnicindu-se cu vânătoarea. Acum, în pragul bătrâneţii, rămăsese tot atât de credincios vânătorii, numai că de astă dată vâna în inima Texasului de sud-vest.

— Noroc! zise Zeb, laconic, în chip de salut, astupând uşa colibei cu trupu-i uriaş.

— Bună seara, mister Stump – răspunse mustangerul, ridicându-se în întâmpinarea oaspetelui. Intră, ia loc!

Vânătorul nu se lăsă rugat şi înaintă, aşezându-se stângaci pe un scaun şubred. Scaunul era atât de scund, încât genunchii îi ajungeau până aproape de bărbie, iar ţeava lungă a puştii i se ridică cu vreo câteva picioare deasupra capului, ca o lance.

— Afurisite scaune! bombăni el, nemulţumit pesemne de felul cum şedea. O buturugă ar fi fost mult mai bună. Barem când te-aşezi pe ea, nu simţi că o iei la vale.

— Încearcă şi stai acolo – vorbi stăpânul colibei, arătând spre ladă de piele din colţul încăperii. Parcă-i mai trainică.

Bătrânul Zeb nu se împotrivi şi se aşeză pe ladă.

— Ai venit pe jos, mister Stump, ca de obicei?

— Nu, bătrânica mea e afară. Am legat-o de un copac. N-am fost la vânătoare.

— Dacă nu mă-nşel, nu vânezi niciodată călare, nu-i aşa?

— Doar nu-s prost să plec la vânătoare călare.

— Bine, dar în Texas toţi vânează aşa.

— Nu ştiu dacă o fac toţi sau nu, dar ăsta-i un obicei neghiob. Obicei de oameni proşti şi leneşi. Pe picioarele mele sunt în stare să-mpuşc într-o singură zi mai mult vânat decât într-o săptămână întreagă umblând călare pe iapa mea. Ei, da, pentru voi, vânătorii de mustangi, nu se

poate fără cal. Dar când te duci să vânezi niscaiva urşi, cerbi ori curcani sălbatici, dacă eşti călare, nu faci decât să sperii sălbăticiunea. Pe bătrânica mea o iau cu mine doar ca să care vânatul.

— A, şi-ai lăsat-o afară sub cerul liber! S-o ducă Phelim în şopron. Nădăjduiesc că înnoptezi la noi.

— Mulţumesc. Drept să spun, mă bizuiam pe ospitalitatea dumitale. Cât despre iapa mea, n-avea grijă. Am legat-o bine.

— Nu vrei să mănânci ceva? Phelim tocmai pregătea cina. Din păcate, nu te pot ospăta decât cu carne de cerb.

— Ce poate fi mai bun şi mai gustos decât o friptură de cerb?! Poate doar carnea de urs. Hai s-o frigem pe cărbuni! Vă dau şi eu o mână de ajutor. Mister Phelim, dacă nu ţi-e greu, du-te până afară şi adu, te rog, curcanul sălbatic care-i legat de oblânc; l-am împuşcat pe drum.

— Straşnic! exclamă mustangerul. Proviziile noastre au secat de tot. În ultimele trei zile, cât am gonit după o frumuseţe de mustang, n-am avut puşca la mine. Şi eu şi Phelim şi Tara am cam flămânzit în timpul ăsta.

— Ce mustang? întrebă vânătorul, plin de interes, prefăcându-se că nu aude ultimele cuvinte.

— O iapă de culoarea ciocolatei, cu pete albe. Minunat cal!

— La naiba, păi tocmai asta mă aduce încoace!

— Cum aşa?

— Am văzut mustangul ăsta de vreo câteva ori prin prerie. Zici că e o iapă? Nu ştiam. Nu m-a lăsat niciodată să mă apropii decât până la vreo jumătate de milă. Tocmai mă gândeam să-ţi spun să încerci dumneata s-o prinzi. Şi să vezi de ce. Am fost în settlement; de curând a sosit acolo un om pe care-l cunosc încă de pe vremea când vânam pe meleagurile lui Mississippi. E un plantator bogat. Trăia pe picior mare, de i-a mers vestea, mai cu seamă din pricina

petrecerilor pe care le făcea. Ehei, mulţi cerbi şi mulţi curcani i-am mai dus eu pentru mesele lui îmbelşugate! Îl cheamă Pointdexter.

— Pointdexter?

— Numele ăsta îl cunosc toţi pe malurile lui Mississippi, de la Orleans până la San-Louis. Era bogat şi cred că nici acum nu-i sărac; doar a adus cu el o sută de negri! Şi-apoi, mai e cu el şi un nepot de-al lui, unul Callhown, care-i căptuşit cu dolari. Flăcăul n-are ce face cu banii, decât să-i împrumute unchiului. Ei, prietene, hai să-ţi spun ce m-aduce încoace. Singura fiică a plantatorului, la care el ţine ca la lumina ochilor, e mare amatoare de cai. În Louisiana călărea cei mai nărăvaşi cai cu putinţă. M-a auzit odată când povesteam bătrânului despre mustangul rotat şi de-atunci nu i-a mai dat pace lui tată-său; ei şi până la urmă el i-a făgăduit să răsplătească darnic pe cel care va prinde mustangul. Zicea că-i gata să dea şi două sute de dolari. Ştiam prea bine că toţi mustangerii din settlement au să pornească puhoi să prindă mustangul, dacă află de asta. Aşa că am tăcut mâlc şi m-am grăbit încoace, pe iapa mea bătrână.

— Vino cu mine, mister Stump – vorbi tânărul irlandez ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

Vânătorul îl urmă, puţin mirat de această invitaţie neaşteptată.

Maurice îşi conduse oaspetele în şopron, unde era legat mustangul rotat.

— Seamănă cu mustangul de care mi-ai vorbit, mister Stump?

— Să mă ia naiba dacă nu-i chiar el! Uite-l colea, gata prins! Cei două sute de dolari sunt ca şi ai dumitale. Calul ăsta merită fiecare peny din suma făgăduită, zău! Frumos mai e! Ce bucurie pe miss Pointdexter! O să-şi iasă din minţi de bucurie!

CAPITOLUL VII
O NOAPTE ZBUCIUMATĂ

Surpriza de a vedea prins mustangul rotat îl înveseli pe bătrânul vânător. La asta contribui în mare măsură şi damigeana parcă fără fund, în care mai rămăsese destul whisky, în ciuda temerilor lui Phelim.

Tustrei mesenii vorbeau cu însufleţire, îndeosebi despre întâmplări vânătoreşti.

Fiind un mare cunoscător al acestor treburi, nu-i de mirare că Zeb Stump vorbea mai mult decât ceilalţi doi. Phelim asculta în tăcere şi doar când şi când îşi arăta zgomotos uimirea faţă de povestirile aproape de necrezut ale bătrânului!

Sporovăiala lor conteni totuşi mult înainte de miezul nopţii. Între timp, damigeana se golise şi pesemne că asta, mai cu seamă, îi sili să se gândească la odihnă.

Bătrânul vânător legă iapă cu o funie lungă, ca să poată paşte în voie, apoi luă de sub şa o pătură veche, îngălbenită, cu care se învelea el de obicei.

— Culcă-te în patul meu – zise ospitalier stăpânul colibei. Eu am să dorm pe jos, pe o piele de cal.

— Nu, nici una din policioarele voastre nu-i de mine – mormăi oaspetele. N-aveţi voi pat pentru Zeb Stump. Mai bine dorm pe pământ. Nicidecum nu mi-e somnul mai bun. Şi-apoi, aşa nu-s nici în primejdie să cad din pat.

— Dacă-ţi place, n-am nimic împotrivă. Uite, aici e locul cel mai potrivit. Ţi-aştern şi o piele.

— Tinere, nu te osteni atâta pentru mine. Îţi pierzi vremea de pomană şi nu merită. Un viteaz ca mine n-are somn când simte fleacuri de-alde astea sub el. Aşternutul lui e iarba verde a preriei.

— Cred că n-ai de gând să dormi afară?! exclamă mustangerul, văzând cum oaspetele se îndreaptă spre uşă cu pătura aruncată pe umăr.

— Ba chiar aşa. Nici în ruptul capului n-aş face altfel.

— Bine, dar noaptea e rece.

— Fleacuri! Chiar dacă mi-o fi frig niţel, tot e mai bine decât să mă înăbuş sub un acoperiş.

— Glumeşti, mister Stump!

— Tinere! strigă cu aprindere vânătorul. În ultimii şase ani, Zeb Stump nu şi-a odihnit niciodată ciolanele bătrâne sub un acoperiş! Ei, pe vremuri aveam şi eu un bârlog, într-o scorbură de smochin bătrân. Asta era pe malul lui Mississippi, pe vremea când mai trăia baba mea. O păstram anume pentru ea. După moartea ei m-am dus în Louisiana şi apoi am venit aici. De atunci, cerul albastru al Texasului mi-e singurul acoperiş, fie zi, fie noapte.

— Dacă-ţi place mai mult să dormi afară…

— Da, îmi place! răspunse scurt vânătorul, păşind pragul şi îndreptându-se spre o poiană verde aflată între colibă şi râu.

Nu luase numai pătura cu el, îşi aruncase sub braţ şi o funie din păr de cal, de vreo şase-şapte iarzi. Era un cabriesto, cu care îndeobşte se priponeşte calul la păşune. Numai că de astă dată funia îi slujea la altceva.

Cercetând cu luare-aminte poiana, bătrânul aşeză funia pe iarbă, întocmind un cerc, apoi intră înăuntrul acestei îngrădituri cu totul neobişnuite, se înfăşură în pătură şi se culcă liniştit. După o clipă dormea dus. Dar nu avu parte de odihnă prea multă vreme. Doi ochi urmăreau cu uimire fiece mişcare a vânătorului: era Phelim O’Neill.

— Sfinte Patrick! şopti el. Ce va să zică asta? De ce s-o fi înconjurat bătrânul cu funia?

Curiozitatea irlandezului se luptă o vreme cu respectul pe care-l avea acesta faţă de vânător, dar până la urmă birui.

Abia apucă Zeb Stump să sforăie, că Phelim se apropie tiptil şi începu să-l scuture, dornic să se lămurească.

— Fir-ai afurisit să fii, bou irlandez ce eşti! izbucni supărat bătrânul. Credeam că s-a făcut ziuă. De ce mă-nconjor cu funia? Ca să mă apăr de pacoste, de-asta.

— Ce pacoste, mister Stump? De şerpi vrei să spui, nu?

— Păi sigur că de şerpi, dracu să te ia! Hai, şterge-o la culcare!

În ciuda faptului că fusese repezit cu atâta asprime, Phelim se întoarse foarte mulţumit în colibă.

— În Texas şerpii te sâcâie mai rău decât orice – bombăni el, vorbind pentru sine. De când am nimerit pe-aici, nu mai pot dormi liniştit. Mereu mă gândesc la ei, mereu îi văd în vis. Mare păcat că sfântul Patrick n-a călcat prin locurile astea înainte să plece pe lumea cealaltă!

Locuind în coliba aceea singuratică, Phelim avea rareori prilejul să mai vadă şi el un suflet de om, din care pricină nu ajunsese să cunoască nici puterea magică a unui capăt de cabriesto.

În schimb, puse îndată în aplicare cele aflate. Furişându-se încetişor în colibă, ca să nu-şi trezească stăpânul, luă un cabriesto agăţat pe perete, apoi ieşi afară şi încercui coliba cu el. După aceste măsuri de prevedere, irlandezul păşi pragul colibei murmurând:

— În sfârşit, Phelim O'Neill poate dormi liniştit, oricâţi şerpi ar fi în Texas!

Curând, o linişte deplină se înstăpâni în colibă. Phelim, concetăţeanul sfântului Patrick, izbăvit de teama şerpilor, adormi de cum se întinse pe pielea de cal.

O vreme se păru că toţi se bucură de odihna nopţii, dimpreună cu Tara şi cu mustangul abia prins. Doar bătrâna iapă a lui Stump tulbura liniştea, smulgând câte o gură de iarbă grasă.

Curând bătrânul vânător începu să se agite prin somn. Se

tot sucea de pe o parte pe alta, de parcă l-ar fi canonit un gând sâcâitor. În cele din urmă azvârli pătura de pe el, se ridică în capul oaselor şi se uită în jur, nemulţumit.

— Dracu să-l ia pe neghiobul ăsta de irlandez! murmură Stump printre dinţi. Mi-a stricat bunătate de somn, afurisitul! Merita să-l arunc în râu, nu altceva. Numai de obrazul lui stăpânu-său n-am făcut-o. Te pomeneşti că n-o să mai închid ochii până mâine!

Cu aceste cuvinte, vânătorul se înfăşură în pătură şi puse iarăşi capul jos. Dar somnul nu se mai lipea de el. Începu din nou să se foiască şi se ridică pentru a doua oară în capul oaselor, scăpând o înjurătură. La vreo douăzeci de picioare de locul unde se afla, zări deodată un şarpe.

— Un şarpe! şopti el, aţintindu-şi privirea asupra reptilei. Sunt curios să ştiu din ce soi o fi. Pentru un şarpe cu clopoţei, e prea mare. Ce-i drept, pe meleagurile astea întâlneşti şerpi cu clopoţei aproape cât ăsta. Dar nu-i dumnealui. Aha, înţeleg! E o „găinuşă” care-a plecat după ouă. Aha, uite, dihania se târăşte drept spre mine!

În vocea bătrânului nu se simţea nici o urmă de spaimă. Zeb Stump ştia bine că şarpele nu va trece peste cabriesto şi că, atingând funia, va da înapoi ca din faţa unei fâşii de foc.

Apărat de acest cerc magic, vânătorul putea să-şi urmărească în linişte duşmanul, chiar dacă ar fi fost cel mai veninos şarpe. Nu era însă decât un şarpe de casă, cu totul şi cu totul nevătămător, poreclit în popor „găinuşa”.

Pe faţa lui Zeb se citea curiozitatea. De îndată ce „găinuşa” se apropie de cabriesto şi, săltând capul, se izbi de funie, se întoarse şi începu să se târască îndărăt. Vânătorul îi urmărea cu atenţie zvâcnirea mlădie prin iarbă.

— Biata jivină! S-o las să-şi ia tălpăşiţa. Ce-i drept, şarpele ăsta suge ouăle de curcă şi astfel face să le piară neamul, dar cum asta-i singura pasăre pe seama căreia se

hrăneşte, n-am de ce să mă supăr pe el. În schimb, sunt supărat foc pe neghiobul ăla afurisit. Cum să-l pedepsesc? Am găsit, grozavă idee!

În aceeaşi clipă, bătrânul vânător sări în picioare şi se aruncă pe urmele şarpelui. Aproape imediat, şarpele se zvârcolea în mâinile lui.

— Ei, mister Phelim – exclamă Zeb – acum să te ţii! Am să bag spaima în sufletul tău fricos, ca să nu mai închizi ochii până mâine. Faci tu asta pentru mine, „găinuşă”, nu-i aşa?

Şi vânătorul se îndreptă spre colibă. Strecurându-se tiptil, el lăsă şarpele înăuntrul cercului de cabriesto cu care Phelim înconjurase coliba, apoi se întoarse la culcuşul său din poiană.

— Dacă în jumătate de ceas – murmură bătrânul, trăgând din nou pătura pe el – şarpele nu se suie pe prostănacul ăla de irlandez, atunci Zeb Stump e un gogoman. Ia stai! Ce-o fi asta? Drace! Nu-i chiar el?

În clipa aceea se stârni o larmă atât de puternică, încât ar fi trezit totul în jur pe o distanţă de câteva mile.

La început răsună un strigăt omenesc, mai bine zis un urlet pe care numai gâtlejul lui Phelim O’Neill putea să-l scoată; în clipa următoare începură să-i ţină isonul şi animalele şi, curând, urletele lui Phelim se pierdură într-un cor sălbatic, în care lătrăturile se amestecau cu sforăielile şi cu nechezatul de cal.

— Ce s-a întâmplat? întrebă stăpânul colibei, sărind din pat şi apropiindu-se iute de servitorul cuprins de groază. Ce necurat a pus stăpânire pe tine? Nu cumva ai văzut vreo stafie?

— O, mister Maurice, ceva mai rău decât o stafie! M-a muşcat un şarpe. Mi s-a târât pe tot corpul! Sfinte Patrick! Sunt un biet păcătos, sunt pierdut! Ah şi pesemne c-o să mor îndată!

— Zici că te-a muşcat un şarpe? Unde? Arată-mi! zise Maurice, grăbindu-se să facă lumină.

Şi împreună cu vânătorul, care apucase şi el să intre în colibă, începu să cerceteze corpul lui Phelim.

— Nu văd nici o urmă de muşcătură – zise mustangerul, după ce-i cercetă corpul cu grijă, întorcându-l pe toate părţile.

— Nici măcar o zgârietură! spuse scurt şi Strump.

— Nu m-a muşcat? Atunci e bine. Dar s-a târât pe mine, de-l mai simt şi acum.

— A fost oare vreun şarpe la noi în colibă – vorbi Maurice, cu îndoială. Nu cumva ai visat, Phelim?

— Cum să visez, mister Maurice? A fost un şarpe adevărat! Zău că era şarpe!

— Se prea poate să fi fost şi un şarpe – se amestecă vânătorul. Hai să ne uităm, poate-l mai găsim. În jurul colibei am văzut o funie din păr de cal. Atunci, cum de-a trecut peste ea? Staţi, l-am găsit! Şi vânătorul arăta spre un colţ unde se vedea un şarpe încolăcit. Păi nu-i decât o „găinuşă”! pufni Stump. E tot atât de primejdios ca şi un porumbel. De muşcat, n-avea cum să te muşte. Totuşi noi o să-i venim de hac.

Zicând acestea, bătrânul apucă şarpele cu mâna, îl ridică sus deasupra capului şi-l izbi cu putere de pământ. Jivina rămase nemişcată.

— Asta-i tot, mister Phelim! spuse Zeb Stump, strivind capul şarpelui sub călcâiul cizmei lui grele. Acum, culcă-te şi dormi liniştit, fiindcă şerpii n-or să te mai supere.

Zeb Stump împinse cât colo cu piciorul reptila ucisă şi ieşi râzând vesel din colibă. După câteva clipe se întinse pentru a treia oară în iarba poienii, cât era el de lung, dar somnul nu-l mai ocoli de astă dată.

CAPITOLUL VIII
MIRIAPODUL

După răfuiala cu şarpele totul se linişti. Urletele câinelui conteniră o dată cu cele ale lui Phelim, iar mustangii se potoliră şi ei şi rămaseră cuminţi în umbra copacilor.

Pacea coborî asupra colibei; doar din când în când se auzea cum se zvârcoleşte roşcovanul în aşternut, căci pierduse încrederea în puterea ocrotitoare a cabriestoului.

Liniştea domnea şi în jurul colibei. Un singur zgomot o tulbura – ceva asemănător cu şuierul crocodilului şi cu orăcăitul broaştei. Dar cum zgomotul acesta purcedea din înseşi gura şi nările lui Zeb Stump, e cu neputinţă să ne închipuim că era altceva decât sforăitul vânătorului cufundat în somn. Concertul ţinu aşa aproape o oră.

— Ajutor! strigă deodată Phelim, stricând somnul stăpânului său aflat în colibă, ca şi al oaspetelui din poiană. Sfântă fecioară! Tu, veghetoare a nevinovăţiei fără de apărare, scapă-mă, scapă-mă!

— Să te scape, dar de ce anume? pufni Maurice Gérald, sărind din pat şi grăbindu-se să facă lumină. Ce s-a întâmplat?

— Un alt şarpe, înălţimea voastră! Oh, pe cinstea mea, a fost o viperă, mai rea decât cea răpusă adineauri de mister Stump! M-a muşcat de piept, de peste tot, simt că mă frige prin tot corpul, ca şi cum m-ar fi ars cineva cu un fier roşu.

— Să te ia dracu! strigă Zeb Stump, ivindu-se în uşă, cu pătura pe umăr. E a doua oară când mă trezeşti, neghiobule! Iartă-mă, mister Gérald, pesemne că în toate ţările sunt proşti destui şi-n America şi-n Irlanda, dar un tont ca asta al dumitale n-am întâlnit pe nicăieri. O adevărată pacoste: Nu ştiu dacă mai închidem ochii până la

ziuă, dar înainte de asta aş zice să-i facem o baie în râu, că altfel nu-i chip!

— Oh, dragă mister Stump, nu vorbi aşa! Jur că m-am pomenit cu un alt şarpe! Sunt convins că şi acum e-n colibă. Nu-i nici o clipă de când îl simţeam cum se târăşte pe mine.

— Se vede c-ai visat – glăsui vânătorul, ceva mai îmbunat şi parcă mai încrezător. Ascultă la mine, nici un şarpe nu trece în Texas peste un cabriesto. Primul s-a furişat în colibă înainte să întinzi tu funia. Însă nu-mi vine a crede că au intrat doi o dată. De altfel, nu-i greu să aflăm.

— Oh, scăpaţi-mă! strigă irlandezul, smulgându-şi cămaşa de pe el. Uite-i urmele, colea, pe coaste! N-am dreptate? O, milostivă Fecioară, ce-o să se întâmple cu mine? Simt că ard tot.

— Un şarpe! strigă Stump, apropiindu-se de irlandezul înspăimântat şi ridică lumânarea pe care o ţinea în mână. Într-adevăr, e o urmă de şarpe. Nu, pe toţi dracii din iad, nu-i de şarpe! E ceva mai rău!

— Mai rău decât un şarpe?! scânci Phelim, deznădăjduit. Mai rău, aşa ai spus, mister Stump? Crezi că e primejdios?

— Cum să-ţi spun… Totul depinde dacă găsesc prin apropiere leacul de care ai nevoie. Dacă nu, eu, unul, nu răspund…

— O, mister Stump, nu mă mai speria aşa!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Maurice, care observă îndată o dâră de un roşu aprins pe pieptul lui Phelim. La urma urmei, ce crezi c-ar putea fi? repetă el, cu o nelinişte crescândă, băgând de seamă încordarea cu care vânătorul cerceta urmele acelea ciudate. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Urma asta te nelinişteşte?

— Da, foarte mult, mister Gérald – mărturisi Stump şi, ieşind amândoi din colibă, începu să-i vorbească în şoaptă, ca să nu-l audă Phelim.

— Totuşi, ce poate să fie? repetă Maurice, stăpânit de o adâncă tulburare.

— E urma unui miriapod.

— Un miriapod veninos? Şi crezi că l-a muşcat?

— Nu, nu cred. Dar nici nu-i nevoie să-l muşte. Ajunge că s-a urcat pe el, asta aduce moartea.

— Cerule! Să fie chiar atât de primejdios?

— Da, mister Gérald. Nu o dată mi-a fost dat să văd oameni cumsecade plecând pe lumea cealaltă din pricina unei asemenea dâre roşii lăsate pe piele de un miriapod. Dacă nu luăm măsuri şi încă grabnice, o să-l cuprindă o fierbinţeală teribilă, apoi o să-şi piardă judecata. La fel ca după muşcătura de câine turbat. Dar nu trebuie să-l speriem până nu lămuresc lucrurile. Pe aici creşte o buruiană, dacă o găsesc repede, atunci pot să-l lecuiesc fără greutate. Din nenorocire, lună s-a ascuns în nori, aşa că sunt nevoit s-o caut pe dibuite. Ştiu însă că buruiana asta creşte din belşug pe malul râpei. Dumneata du-te şi-l linişteşte pe Phelim, iar eu o să văd ce pot face. Mă întorc îndată.

Faptul că vorbeau amândoi în şoaptă şi că ieşiseră afară îl făcu pe Phelim să intre în panică.

Nici nu apucă bine bătrânul vânător să plece în căutarea buruienii de leac, că Phelim, scoţând nişte urlete sălbatice, se năpusti pe uşa colibei. Numai cu mare greutate izbuti Maurice să-l potolească.

Câteva clipe mai târziu, Zeb Stump se ivi din nou în prag. Expresia feţei lui îi lumină dintr-o dată pe ceilalţi doi: era limpede că găsise buruiana. Într-adevăr, vânătorul ţinea în mâna dreaptă câteva frunze ovale, de un verde-închis şi acoperite cu şiruri de ţepi deşi.

Maurice le recunoscu îndată: erau frunze de cactus oregano, plantă pe care el o văzuse de multe ori.

— Nu te teme, mister Phelim! vorbi bătrânul vânător.

Acum nu mai eşti în primejdie, am găsit ce trebuia. Buruiana asta o să te scape într-o clipită de fierbinţeala ce ţi-a pătruns în sânge. Şi sfârşeşte odată, nu mai urla! Ai trezit toate păsările, toate fiarele şi toate târâtoarele până la douăzeci de mile în josul şi în susul râului! Dacă o mai ţii aşa, ne pomenim pe cap cu toţi comancii şi atunci gluma se îngroaşă mai ceva decât cu miriapodul. Mister Gérald, caută, rogu-te, o legătură, cât pregătesc eu ce trebuie.

Înainte de toate, vânătorul scoase cuţitul şi răzui ţepii, apoi înlătură pieliţa învelişului şi tăie frunzele în felii groase, cu care acoperi dâra umflată de pe pieptul lui Phelim. La urmă îl legă grijuliu cu cârpa curată, pregătită de mustanger. Umflătura nu era pricinuită de faptul că miriapodul se târâse pe pieptul lui Phelim – aşa cum crezuse Zeb – ci de muşcătura fălcilor lui veninoase.

Cactusul, al cărui suc era un bun antidot, îşi făcu repede efectul. Curând, Phelim se linişti şi adormi. După ce căută zadarnic să dibuie pe undeva miriapodul, bătrânul vânător, care se văzuse nevoit să o facă şi pe medicul, se întoarse în poiană, se culcă şi dormi liniştit până dimineaţă.

....

În zori, toţi trei erau în picioare. Mâncară ce mai rămăsese din curcanul fript, apoi începură să se pregătească de drum. Phelim, care se simţea zdravăn şi sănătos, ajuta vânătorului să lege mustangii, ca să-i poată duce prin prerie. În acest timp, Maurice se îngrijea de calul său şi de iapă cea rotată – minunata sa prizonieră – căreia îi acordă o deosebită atenţie. Îi ţesălă cu grijă coama şi coada, curăţindu-i părul strălucitor de stropiturile de noroi – mărturie a unei îndârjite urmăriri.

— Lasă astea! făcu Zeb, urmărindu-l cu mirare pe mustanger. La ce te-oi fi căznind atâta! Woodley Pointdexter nu-i omul care să-şi ia înapoi cuvântul. Capeţi cei două sute de dolari, cum sunt sigur că mă cheamă Zeb

Stump. Ce naiba, doar merită banii!

Maurice nu răspunse. Judecând după zâmbetul ce-i apăruse în colţul gurii, ai fi zis că Zeb Stump habar n-are ce-l face să arate atâta luare-aminte faţă de mustangul rotat.

Nici nu trecu un ceas şi mustangerul o porni la drum, călare pe murgul său, cu frumoasă-i captivă venind în urmă, legată cu lassoul. Ceilalţi mustangi veneau la trap după calul lui Phelim. Zeb Stump, pe iapa lui bătrână, abia izbutea să ţină pasul cu ei. În coada convoiului venea Tara, alergând grijulie şi fără grabă pe iarba ţepoasă.

Nimeni nu rămăsese de pază la colibă. La plecare se mulţumiseră doar să înţepenească pielea de cal din uşă, ca să nu se strecoare înăuntru careva dintre locuitorii patrupezi ai preriei. Doar ţipătul cucuvelelor, urletele pătrunzătoare ale pumei şi urletul stingher al câte unui lup flămând tulburară o vreme liniştea ce domnea în jur.

CAPITOLUL IX
FORTUL DE LA GRANIŢA

Pe pavilionul înalt al fortului Indge, un drapel presărat cu stele aruncă umbre tremurătoare peste priveliştea neobişnuită din jur – o privelişte unică în felul ei.

E tabloul adevăratei vieţi de la graniţă, pe jumătate cazonă şi pe jumătate civilă, pe jumătate sălbatică şi pe jumătate civilizată.

Aici vezi cele mai felurite costume, vezi albi şi oameni de culoare, cu diferite îndeletniciri şi cu diferite poziţii în societate.

Fortul însuşi are o înfăţişare neobişnuită. Nu există nici cazemate, nici galerii secrete, nici şanţuri de apărare, nici glassiuri[11] – aproape nimic care să semene a cetate. Şopronul ce slujeşte drept grajd pentru două sute de cai are o simplă îngrăditură din trunchiuri de algorabie tropicală. Ceva mai încolo se înşiruie vreo zece construcţii simple de paiantă. În spate se află spitalul şi depozitele; de o parte – corpul de gardă, de cealaltă parte – popota şi locuinţele ofiţerilor. Totul cât se poate de modest, dar curat şi îngrijit, ziduri spoite cu var. Aşa se înfăţişează fortul Indge.

La o mică distanţă vezi un alt grup de clădiri, la fel de mari ca acelea strânse laolaltă sub denumirea de fort şi ele se află sub protecţia drapelului american. Drapelul nu flutură deasupra lor, dar ele tot lui îşi datorează apariţia şi existenţa.

Iată sâmburele uneia din aşezările ce apar îndeobşte în apropiere de un punct militar american, pentru ca apoi să se dezvolte cu repeziciune, transformându-se în mari oraşe.

[11] Glassiuri – ridicături de pământ în dreptul şanţului de cetate.

În perioada de care vorbim, populaţia acestei aşezări era formată dintr-un negustor de mărunţişuri, în prăvălia căruia găseai băuturi spirtoase ce lipseau din raţia militarilor; din stăpânul hanului, care ţinea şi un soi de locantă sau de cârciumă cu lut pe jos, dar curată şi cu rafturi ademenitoare, pe care stăteau rânduite tot felul de sticle, ca să atragă beţivanii în trecere pe aici; din grupuri de jucători de meserie care curăţau buzunarele militarilor din fort; din vreo două duzini de vânători, surugii, mustangeri şi, în general, oameni fără o ocupaţie precisă, care în toate ţările se aciuează inevitabil pe lângă o aşezare militară. Casele unui asemenea mic settlement vădesc oarecare ordine şi par toate proprietatea unui singur om. Ele se înşiruie în jurul unui scuar, unde, în loc de felinare şi de statui, deasupra ierbii călcate în picioare, se ridică trunchiul pe jumătate uscat al unui chiparos şi se adună verdeaţa câtorva tufişuri.

Aici, Leona se îngustează, devine aproape un râuleţ, care curge prin spatele fortului şi al întregii aşezări. Dincolo de ea se întinde un şes verde ca smaraldul, iar în depărtare se conturează pădurile, ca o fâşie mai închisă, la culoare. Prin preajmă cresc stejari bătrâni, aluni şi arţari, care se luptă din greu să trăiască, copleşiţi de desişul ţepos al cactuşilor şi de o sumedenie de plante parazite, agăţătoare şi târâtoare – în mare parte necunoscute unui botanist. Spre miazăzi şi spre răsărit, pe malurile râului, sunt presărate conacele plantatorilor. Unele vădesc o construcţie mai primitivă, fiind ridicate de curând, altele, de un stil mai rafinat, arată lămurit că au destulă vechime. Unul dintre ele atrage cu deosebire privirea. E o construcţie impunătoare, cu acoperişul plat, vegheat de creneluri. Zidurile albe contrastează puternic cu fondul verde al pădurii care o

înconjoară din trei părţi. E hacienda[12] Casa del Corvo.

Întorcând privirea spre miazănoapte, vezi un deal singuratic, de formă conică, înalt de câteva sute de picioare. În spatele dealului, în depărtarea pâcloasă, se conturează linia frântă a munţilor Guadelupa. Deasupra veghează cerul de safir şi peruzea. Peste zi se păstrează limpede ca lacrima, fără urmă de nor, strălucind sub privirea de aur a soarelui. Noaptea se umple de stele făurite parcă din oţel curat, între care discul lunii pare de argint. Iar dacă te uiţi în jur, la ceasul când stelele şi luna se ascund şi când vântul plin de miresmele florilor adie dinspre golful Matagord, vei vedea un tablou nespus de viu şi de pestriţ, atât de bogat în contururi, culori şi veşminte, încât e aproape cu neputinţă să-l înfăţişezi în cuvinte. Vei vedea uniforma albastră a infanteriei Statelor Unite, tunicile de un albastru-închis ale dragonilor şi cele verzui ale vânătorilor. Echipaţi cum scrie la carte, vei întâlni doar câţiva ofiţeri de serviciu. Ceilalţi îşi folosesc timpul liber rătăcind fără rost printre barăci ori zăbovind sub şopronul ce slujeşte de grajd, în cămăşi roşii de flanelă, cu pălării de fetru moale pe cap şi cu cizme nelustruite în picioare. Ofiţerii sporovăiesc cu oameni a căror îmbrăcăminte nu aduce nici pe departe cu ţinuta cazonă. Aceştia sunt fie vânători, cu haine largi din piele de cerb şi cu jambiere la fel, fie păstori, fie mustangeri în port mexican, cu pantaloni largi, serapéuri aruncate pe umeri şi pălărie neagră şi lucioasă, numită sombrero, împinsă pe ceafă. Ofiţerii stau la taifas cu indienii veniţi în fort fie pentru a-şi pune la cale negoţul, fie pentru a se înţelege paşnic în felurite treburi. Corturile li se văd prin apropiere, iar feţele încadrate de şaluri roşii, verzi şi albastre, ţesute în casă, sunt neobişnuit

[12] Haciendă – moşie; aceeaşi denumire desemnează şi o casă boierească în Mexic, Texas şi America de Sud.

de pitoreşti, de o frumuseţe aproape clasică. Până şi tatuajul cu care-şi sluţesc fără rost pielea, ca şi părul lung şi negru, lungit şi mai mult de o coadă de păr de cal, nu pot să le ştirbească frumuseţea aspră. Închipuiţi-vă această mulţime pestriţă de oameni: unii în diferite costume naţionale, alţii în uniformă militară; adăugaţi şi pe negri-groomi ai ofiţerilor sau curieri ai plantatorului din settlementul învecinat, închipuiţi-vă toţi aceşti oameni stând strânşi pâlcuri-pâlcuri şi vorbind între ei ori plimbându-se printre furgoane; închipuiţi-vă apoi două tunuri pe afeturi, unul sau două corturi albe unde stau ofiţerii care preferă să doarmă sub acoperişul unei prelate din dorinţa de a părea originali, precum şi câteva puşti cu baionetă la ţeava, închipuiţi-vă toate acestea şi veţi avea înaintea ochilor tabloul autentic al unui fort militar aflat la graniţa Texasului, la marginea civilizaţiei.

*

*   *

Cam la vreo săptămână după ce plantatorul din Louisiana se instalase în noua sa locuinţă, în piaţa din faţa fortului Indge, trei ofiţeri priveau în direcţia haciendei Casa del Corvo. Toţi trei erau tineri – cel mai vârstnic n-avea mai mult de treizeci de ani. Cele două dreptunghiuri de pe epoleţii unuia arătau gradul de căpitan; cel de-al doilea, cu un singur dreptunghi pe epoleţi, era locotenent, al treilea – judecând după epoleţii lui fără nici un semn distinctiv – era sublocotenent. Ofiţerii, aflaţi în timpul lor liber, discutau despre stăpânii haciendei Casa del Corvo, sosiţi de curând.

— Se pregăteşte un fel de sărbătorire în cinstea instalării în noua locuinţă – spuse căpitanul de infanterie, referindu-se la invitaţia primită de întreg corpul ofiţeresc ai garnizoanei. O masă, urmată de dans. Un adevărat eveniment! Trebuie să mergem! Vom întâlni acolo toată aristocraţia noastră, toate frumoasele din settlement!

— Aristocraţie? râse locotenentul de dragoni. Nu s-ar putea spune că avem mulţi aristocraţi aici, iar femei frumoase, nici atât.

— Te înşeli, Hencock! Pe malurile Leonei găseşti şi aristocraţi şi femei frumoase. Câteva familii nobile din Statele Unite s-au stabilit aici, la noi. Vom întâlni toată această societate la serbarea lui Pointdexter. Cât priveşte spiritul aristocratic, află că stăpânul casei îl posedă în aşa măsură, încât doar simpla lui prezenţă va fi un vaccin eficace pentru toţi invitaţii. În ce priveşte frumuseţea, pun rămăşag că fata lui întrece toate fetele de pe malul acesta al râului. Nepoata comisarului va trebui să-i cedeze întâietatea.

— Aşa-a? făcu tărăgănat locotenentul de dragoni. Va să zică miss Pointdexter e grozav de frumoasă!…

— De o frumuseţe rară, credeţi-mă. Asta numai dacă nu s-a urâţit de când am văzut-o eu ultima oară, la balul lui Lowfursh. Câţiva tineri creoli, aflaţi acolo, se întreceau care mai de care să-i atragă atenţia. Şi până la urmă era cât pe ce să ajungă la duel.

— Trebuie că e vreo cochetă – opină sublocotenentul.

— De loc, Crossman, te-asigur. Dimpotrivă, e o fată cumpătată. Nu-i place prietenia decât atât cât se cuvine. A moştenit mândria tatălui ei. Asta, de altfel, caracterizează familia Pointdexter.

— Fata e tocmai pe gustul meu! glumi tânărul locotenent de dragoni. Şi dacă e într-adevăr frumoasă cum spui, află că mă îndrăgostesc de ea mai mult ca sigur, căpitane Sloman. Inima mea e liberă, nu ca a lui Crossman.

— Ascultă, Hencock – i-o întoarse căpitanul pe un ton reţinut – nu-mi place să fac rămăşaguri, dar te-asigur că după ce ai s-o vezi pe Louise Pointdexter, n-ai să mai vorbeşti aşa despre ea.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, Sloman. Am avut prea

des prilejul să stau sub focul ochilor frumoşi ai femeilor, ca să mă mai tem.

— Dar nu erau superbi ca ochii ei.

— La naiba! Eşti în stare să faci un om să se îndrăgostească de o femeie fără măcar s-o fi văzut o singură dată. Judecând după spusele tale, trebuie să fie fermecătoare.

— Da, nu greşeşti cu nimic. Totuşi, înainte să te îndrăgosteşti de ea, trebuie să te previn că în familie e cineva care ar putea să-ţi pricinuiască neplăceri.

— Fratele ei, pesemne. Fraţii se amestecă mai totdeauna în treburile astea.

— Are un frate, e drept, dar nu-i vorba de el. Este un tânăr minunat, singurul dintre Pointdexteri pe care nu-l roade viermele îngâmfării.

— Atunci o fi aristocratul ei tată?

— Nu, nu e nici bătrânul Pointdexter.

— Dar cine altul?

— E vărul ei, Casey Callhown, un individ foarte ciudat.

— Mi se pare că am mai auzit numele acesta.

— Şi eu – spuse sublocotenentul.

— Oricine a luat parte cumva la războiul mexican, sau mai bine-zis la campania lui Scott, a auzit de el. Trebuie să vă mai spun că acest Callhown a lăsat o faimă proastă în urma lui. Originar din statul Mississippi, a fost căpitan într-un regiment de voluntari de prin părţile acelea. Numai că era întâlnit mai adesea în spatele frontului, la masa de joc, decât la statul-major al regimentului. Afară de asta, a fost amestecat într-o poveste sau chiar două care i-au creat o reputaţie de breteur[13] dar asta s-a petrecut înainte de războiul mexican. Iar la New Orleans trecea drept un om

[13] Breteur – om care trage numaidecât sabia din teacă, bătăuş.

periculos.

— Ei şi ce-i cu asta? făcu tânărul dragon, cu oarecare îndoială în glas. Nu priveşte pe nimeni dacă mister Casey Callhown este un om periculos sau nu. Drept să-ţi spun, mie cel puţin mi-e egal. Doar singur ai spus: nu are decât calitatea de văr.

— Nu-i tocmai aşa. Mă tem că fata nu-i este de loc indiferentă.

— Şi i-a câştigat simpatia în vreun fel?

— Nu ştiu. După toate aparenţele, Callhown este preferatul tatălui ei. Mi s-a mai spus, ce-i drept în mare taină, că motivul e o poveste obişnuită, bizuită pe interese materiale. Pointdexter nu mai este bogătaşul de altădată. Altfel, nu l-am fi văzut niciodată aici…

În clipa aceea se sună adunarea pentru inspecţia de dimineaţă, ceremonial respectat în micul fort cu tot atâta stricteţe ca la un corp de armată. Ofiţerii se împrăştiară îndată, fiecare la unitatea lui, pentru pregătirile de inspecţie. Trecerea în revistă o făcea maiorul, comandantul fortului.

CAPITOLUL X
CASA DEL CORVO

Moşia sau hacienda Casa del Corvo, întinsă pe mai bine de trei mile de-a lungul malurilor păduroase ale Leonei, ocupa spre prerie, la sud, o suprafaţă de două ori pe atât. Un conac, în Mexic, e numit îndeobşte hacienda – deşi în mod impropriu. Conacul moşiei Casa del Corvo se afla la o bătaie de puşcă de fortul Indge, de unde se şi vedeau parte din zidurile-i albe, întrucât copacii de pe malul Leonei aproape că ascundeau conacul. În locul acela, râul făcea o cotitură neaşteptată, în formă de potcoavă. De aici şi denumirea Casa del Corvo – ceea ce voia să însemne „Casa de la cotitură”. După toate probabilităţile, conacul fusese ridicat aici pentru o mai bună apărare împotriva indienilor, care atacau coloniştii europeni în anii când se începuse colonizarea Americii.

Hacienda Casa del Corvo priveşte către prerie, care i se aşterne în faţă ca un nesfârşit covor verde, până hăt în zare. Ca şi alte conace din Mexic, clădirea poartă pecetea stilului mauritano-mexican. Are un singur etaj şi acoperişul plat – numit azotee – înconjurat de un parmaclâc. În mijlocul curţii pietruite cu lespezi, vezi o fântână, iar într-o parte, o scară ce duce sus, pe azotee. O poartă masivă de lemn marchează intrarea principală. De o parte şi alta a porţii – două sau trei ferestrui apărate cu gratii de fier. În curte – câteva căsuţe sărăcăcioase – locuinţele sclavilor negri. Căsuţele lor mizere contrastează izbitor cu locuinţa fastuoasă a stăpânului. Aşa arăta conacul cumpărat de plantatorul din Louisiana.

*

*   *

Louise Pointdexter se aşeză îngândurată în jilţul din faţa oglinzii şi porunci slujnicei să o îmbrace şi să o pieptene pentru a primi oaspeţii. Mai rămăsese doar o oră până la ospăţul cu care Pointdexter îşi sărbătorea instalarea în nouă locuinţă. Asta era oare pricina uşoarei nelinişti a tinerei creole? Slujnica avea ea bănuielile ei, ceea ce se vedea lămurit din discuţia lor, deşi e îndoielnic că merita să fie numită discuţie. Într-adevăr, Louise nu făcea decât să gândească cu glas tare, iar slujnica îi ţinea isonul aidoma unui ecou.

Timp de vreo zece minute după ce intră în cameră, Florinda sporovăi fără încetare, îndrugând tot felul de nimicuri, la care Louise se mărginea să răspundă doar prin *da* sau *nu*.

— O, miss Lou! spunea negresă, pieptănând cu grijă părul bogat al tinerei sale stăpâne. Ce păr minunat! Parcă-i un muşchi pufos de Spania ce se revarsă dintr-un chiparos. Numai că părul dumneavoastră are altă culoare şi străluceşte ca melasa.

Louise Pointdexter era creolă şi avea părul de culoare închisă – se înţelege de la sine – un păr bogat, aidoma muşchiului de Spania, cum spusese negresa, naiv, dar atât de nimerit. Totuşi părul nu era negru, era de un castaniu superb, cum vezi în jocul culorilor de pe carapacea unor broaşte ţestoase, ori ca blana unui sobol prins în timpul iernii.

— Ah! continuă Florinda. De-aş fi avut eu părul ăsta, în locul cârlionţilor mei de negresă, mi-ar fi căzut la picioare toţi până la unul!

— De cine vorbeşti? întrebă tânăra creolă ca trezită; din visare. Ce-ai spus, cine ţi-ar fi căzut la picioare?

— Ei, nu înţelegeţi?…

— Nu înţeleg nimic.

— I-aş fi făcut eu să mă iubească. Asta am vrut să spun…

— Pe cine?

— Pe toţi gentlemenii albi. Pe tânărul plantator, pe ofiţerii din fort, pe toţi, pe toţi. Dacă aş fi avut părul dumneavoastră, i-aş fi subjugat pe toţi.

— Ha-ha-ha! râse Louise, închipuindu-şi-o pe Florinda cu pieptănătura ei. Şi zi, să fi avut părul meu, nici unul nu ţi-ar fi rezistat?!

— Nu, miss, aş fi vrut să am nu numai părul dumneavoastră, ci şi obrazul drăgălaş, pielea albă ca alabastrul, statura zveltă… Ah, tare bine ar mai fi fost, miss Lou… Sunteţi atât de frumoasă! … I-am auzit eu vorbind despre asta pe gentlemenii albi. Dar nici n-am nevoie s-ascult ce spun ei, văd şi singură.

— Ai învăţat să linguşeşti, Florinda.

— Nu, miss, vă jur! Nu spun nimic ca să vă linguşesc. Nimic! O jur pe sfinţii apostoli!

Oricine ar fi privit-o în clipa aceea pe Louise şi-ar fi dat seama că nu era nevoie de jurămintele negresei. A spune că Louise Pointdexter era minunat de frumoasă, nu însemna decât să repeţi părerea tuturor celor din jur. Penelul unui pictor ar fi înfăţişat doar o palidă imagine a acestei frumuseţi – nici unul n-ar fi fost în stare să surprindă pe pânză strălucirea ochilor ei. La încredinţările stăruitoare ale Florindei, fata răspunse cu un zâmbet plin de îngăduinţă, care nu trăda însă nici e urmă de îndoială. Tânăra creolă nu simţea nevoia să i se amintească de frumuseţea ei. Din pricina asta, vorbele negresei o mişcară prea puţin şi, după o clipă, rămase iarăşi îngândurată. Numai că Florinda nu se sfii să continue.

— Ah! urmă ea, vorbind parcă numai pentru sine. Dacă Florinda ar fi fost măcar pe jumătate frumoasă cum e tânăra miss, atunci n-ar fi băgat pe nimeni în seamă şi n-ar fi suspinat după nimeni.

— Să suspine? repetă Louise, mirată. Ce vrei să spui?

— Miss Lou, Florinda nu-i chiar atât de oarbă cum credeţi şi nici surdă nu e. Ea vede de mult cum staţi tăcută şi cum suspinaţi. Aşa ceva nu se întâmpla niciodată când eram în Louisiana.

— Florinda! Mă tem că eşti pe cale să-ţi pierzi judecata, dacă nu cumva ai lăsat-o în Louisiana. Pesemne ca nu-ţi prieşte clima de aici, ia spune?

— Asta pe dumneavoastră ar trebui să vă întrebaţi, zău aşa, miss Lou! Să nu vă supăraţi că vă vorbesc aşa.

— Nu mă supăr, nu te teme. De ce m-aş supăra pe tine? Nici nu mă gândesc. Dar n-ai dreptate. Totul nu-i decât o năzărire de-a ta. Spui că suspin, dar eu nici n-am vreme, de aşa ceva… Doar va trebui să primesc aproape o sută de musafiri, dintre care nu cunosc decât foarte puţini. Printre ei vor fi şi tinerii plantatori şi ofiţerii pe care doreai adineauri să-i cuceresc. Ha-ha-ha!… Eu nu doresc să subjug pe vreunul, aşa că-i las în seama ta pe toţi, dacă vrei.

— O, miss Lou, adevărat? făcu negresă, cu o curiozitate pe care cu greu reuşea să o ascundă. Dumneavoastră spuneţi că nici unul dintre gentlemenii aceştia nu vă e pe plac. Dar staţi, astăzi vor veni la noi gentlemeni foarte, foarte frumoşi. Va veni şi plantatorul cel tânăr şi cei doi ofiţeri chipeşi… Ba nu, trei ofiţeri chipeşi. Îi cunoaşteţi? Toţi trei au fost tare atenţi faţă de dumneavoastră. Sunteţi sigură, miss, că nu suspinaţi după nici unul dintre ei?

— Iar vorbeşti de suspine? zise Louise, râzând silit. Destul, Florinda! Hai, să nu pierdem vremea! Nu uita că azi avem o mulţime de invitaţi. Îmi trebuie cel puţin o jumătate de oră de răgaz ca să mă concentrez puţin, să pot fi la înălţimea rolului meu de amfitrioană.

— N-aveţi grijă, miss Lou, n-aveţi nici o grijă! Mi-e foarte uşor să vă îmbrac. Sunteţi minunată în orice rochie. Dumneavoastră o să fiţi cea mai frumoasă, chiar dacă

puneţi o rochie simplă, cum poartă muncitoarele de pe plantaţie.

— Văd totuşi că ai învăţat să linguşeşti, Florinda. Bănuiesc că nu degeaba îmi spui tu toate astea. Nu cumva vrei să te împac cu Pluto?

— Nu, miss, niciodată n-am să mai fiu prietenă cu Pluto. S-a purtat ca un mare fricos atunci, în preria neagră, când a venit furtuna peste noi. O, miss Lou! Ce ne-am fi făcut oare dacă n-ar fi venit la timp gentlemanul acela tânăr, pe calul murg.

— Dacă n-ar fi fost el, Florinda, cred că nici unul dintre noi n-ar mai fi astăzi aici.

— O, miss şi ce chipeş era! Mai ţineţi minte cum arăta? Avea părul des, la fel cu al dumneavoastră la culoare, numai cam cârlionţat, aşa cum e al meu. Tânărul plantator ori ofiţerii nu-s nimic pe lângă el! Nu fac două parale. Gunoi alb! Aşa le zicem noi, negrii. După un gentleman chipeş ca el, zic şi eu că poţi să suspini. Merită!

Tânăra creolă îşi păstrase pe deplin calmul până în clipa aceea. Se strădui să rămână la fel, dar nu izbuti. Întâmplător sau dinadins, Florinda atinsese cele mai tainice simţăminte ale tinerei sale stăpâne. Iar Louise nu voia să-şi dezvăluie taina nici chiar faţă de o roabă. Din pricina asta fu foarte bucuroasă auzind nişte glasuri răsunând zgomotos în curte. Era un pretext destul de bun ca să termine mai repede cu toaleta, precum şi discuţia asta.

CAPITOLUL XI
UN OASPETE NEAŞTEPTAT

— Ei, negrule, unde ţi-e stăpânul?

— Tânărul mister Pointdexter, sir, sau bătrânul?

— Ce nevoie am eu de stăpânul cel tânăr? Te-ntreb de mister Pointdexter. Unde e?

— Da, da, sir sunt amândoi acasă, adică… a… a… nu-i nici unul acasă. Nici stăpânul cel bătrân, nici tânărul mister Henry. Sunt jos la râu. S-au dus să vadă cum se face îngrăditura. Da, da, îi găsiţi acolo.

— Jos la râu zici? Spune, e departe de-aici?

— O, sir, negrul crede să fie vreo trei-patru mile până acolo, dacă nu mai mult.

— Trei-patru mile! Eşti prost de dai în gropi! Ce, plantaţia lui mister Pointdexter se întinde atâta? Că n-aş crede să ridice o îngrăditură pe pământ străin. Uite ce e, mai bine spune-mi cam pe când îl aştepţi. Atâta lucru sper că ştii.

— Acuşi trebuie să pice amândoi. Şi mister Callhown la fel. O, la noi e mare sărbătoare azi. Asta se simte şi după mirosul ce vine de la bucătărie. Ce nu se găteşte azi, ce nu se găteşte! Stăpânul nostru dă un ospăţ care nu-i cu nimic mai prejos de cele pe care le dădea în Louisiana.

— A, mister Zebulon Stump, dumneata erai! se auzi un glas cristalin şi Louise Pointdexter apăru pe verandă. Am ghicit numaidecât că eşti dumneata – continuă ea, apropiindu-se de parmaclâcul verandei – deşi nu mă aşteptam să te văd aşa curând. Aveam impresia că ai plecat într-o călătorie mai lungă, dar sunt foarte bucuroasa să te văd aici. Tata şi Henry au să se bucure şi ei… Pluto, aleargă până la Chloe şi întreab-o ce putem să-i oferim lui

mister Stump… N-ai mâncat, nu-i aşa? Te văd plin de praf. Ai fost plecat departe? Florinda, dă fuga până la bufet şi adu ceva de băut. Mister Stump, trebuie să fie tare însetat pe o zăpuşeală ca asta… Ce preferi: porto, sherry, claret? Ah, da, mi-am adus aminte, dumneata eşti un adept convins al whiskyului de Monongahel. Cred că nu ne lipseşte. Hai, Florinda, du-te mai repede… Vino pe verandă, mister Stump şi ia loc, te rog! Voiai să-l vezi pe tata? Trebuie să se întoarcă din clipă în clipă. Până vine, am să mă străduiesc să-ţi ţin companie.

Chiar dacă tânăra creolă şi-ar fi sfârşit vorba mai curând, tot ar fi trebuit să-i aştepte răspunsul. Se scurseră câteva clipe până să deschidă gura Stump. Bătrânul stătea în faţa Louisei fără să-şi ia ochii de la ea, mut de parcă i-ar fi pierit graiul.

— Ah, cerule, miss Louise! îngăimă el în cele din urmă. Când te-am văzut ultima oară în Mississippi mi-am zis că eşti cea mai frumoasă fiinţă de pe pământ, dar acum sunt convins că nici sus în cer nu-i alta mai frumoasă!

Părul tinerei creole, pieptănat de curând, avea o minunată strălucire. Cu obrajii îmbujoraţi de apa rece cu care se spălase, zveltă, într-o rochie uşoară de muselină albă de India, Louise Pointdexter era într-adevăr neasemuit de frumoasă.

— Vai, vai, mister Stump, nu mă aşteptam la una ca asta din partea dumitale! Observ că Texasul te-a învăţat să ticluieşti fraze elegante. Continuând aşa, mă tem să nu-ţi uiţi vorba firească şi simplă de altădată! După asemenea amabilităţi, cred că simţi nevoia de o duşcă bună. Ai spus, mi se pare, că preferi un whisky, nu? Greşesc? Florinda, haide, ce mai stai?

— În orice caz, dacă n-am spus-o, atunci am gândit-o. Iar asta e aproape acelaşi lucru. Da, miss, rămân credincios băuturii dumneavoastră americane, nu-mi plac vinurile

străine. În privinţa asta, Texasul n-a reuşit să mă schimbe.

— Mister Stump, nu subţiaţi whiskyul cu apă? întrebă Florinda, aducând un pahar pe jumătate plin cu whisky.

— Nu, drăguţă, dă-o încolo de apă! Sunt sătul de apă. Şi-apoi, de azi-dimineaţă n-am pus pe limbă o picătură.

— Dragă mister Stump, nu se poate să bei aşa, whiskyul o să-ţi ardă gâtlejul. Ia puţină miere sau zahăr.

— De ce să stric bunătate de băutură? Whiskyul e o licoare straşnică şi fără farafastâcurile astea. Mai cu seamă după ce l-ai învrednicii cu o privire de-a dumitale. O să vezi îndată dacă pot să-l beau nebotezat. Să-ncercăm!

Bătrânul vânător duse paharul la gură şi, după trei-patru sorbituri, i-l întinse Florindei gol. Plescăiturile lui zgomotoase acoperiră exclamaţiile de uimire ce scăpară fără voie tinerei creole şi slujnicei sale.

— Ziceaţi că o să-mi ardă gâtlejul. Da’ de unde abia mi l-a spălat cum se cuvine. Şi-acum sunt gata să stau de vorbă cu tatăl dumitale, în privinţa mustangului rotat!

— A, da, uitasem… Adică nu, nu asta am vrut să spun. Mă gândeam numai că n-ai avut timp să afli nimic despre el. Ai şi căpătat veşti despre această minune de cal?

— Minune, într-adevăr, e bine zis!

— Ai mai auzit ceva despre mustangul acela de când ai fost ultima oară pe la noi?

— Nu numai că am auzit, dar l-am şi văzut, ba, mai mult, am pus mâna pe el.

— Adevărat?

— Da, a fost prins.

— Ce spui! Minunată veste! Voi fi atât de fericită să-l văd şi să mă plimb cu mustangul acesta minunat! De când sunt în Texas, n-am avut un cal ca lumea. Tata mi-a făgăduit să mi-l cumpere, oricât i s-ar cere pe el. Şi cine-i fericitul care a avut norocul să-l prindă?

— Un mustanger, se înţelege.

— Un mustanger?

— Da şi încă unul care nu are pereche în toată preria. Nimeni nu se poate măsura cu el, nici la călărit, nici la aruncatul lassoului. Vrei să spui că şi mexicanii dumneavoastră sunt meşteri în treaba asta? Află că nu mi-a fost dat să văd până azi un mexican iscusit ca flăcăul ăsta.

— Cum îl cheamă?

— Cum îl cheamă? Trebuie să mărturisesc că nu i-am auzit niciodată numele întreg; îi ştiu doar numele cel mic: Maurice. Pe-aici, prin împrejurimile fortului, toţi îi zic Maurice-Mustangerul.

Bătrânul vânător nu era atât de pătrunzător, încât să-şi dea seama de acea vie curiozitate tăinuită în ultima întrebare a fetei. Şi nu observă nici împurpurarea ce i se aprinse în obraji în clipa când auzi răspunsul. Dar Florindei nu-i scăpă nimic.

— Ah, miss Lou! exclamă ea. E tocmai numele tânărului şi curajosului gentleman care ne-a salvat în preria neagră.

— Da – se grăbi să încuviinţeze vânătorul. Abia azi dimineaţă am aflat şi eu povestea asta. Mi-a spus-o chiar el, înainte să pornim la drum. El este. Tot el a prins şi mustangul rotat. Acum vine încoace; va fi aici înainte să se întunece. Cât despre mine, eu mi-am oprit iapa mea bătrână, ca să-l previn pe tatăl dumneavoastră despre mustangul rotat. Pentru dumneavoastră am făcut asta, miss Louise.

— O, cât eşti de bun, mister Stump! Îţi sunt foarte, foarte recunoscătoare. Acum te rog să mă ierţi, dar trebuie să te părăsesc. De altfel, cred că nici tata nu mai zăboveşte. Azi avem invitaţi şi trebuie să rânduiesc totul. Florinda, îngrijeşte să se servească lui mister Stump o gustare. Vezi, cât mai repede. Uite ce e, mister Stump – urmă fata, apropiindu-se de vânător şi coborând deodată glasul – dacă tânărul... tânărul acela soseşte după ce ne vin musafirii, ai

grijă, te rog, să fie tratat cum se cuvine, fiindcă mă gândesc că nu cunoaşte pe nimeni. Aici pe verandă avem vin şi tot aici au să se aducă şi gustările. Înţelegi ce vreau să spun, mister Stump?

— Să mă ia dracu dacă înţeleg ceva, miss Louise! Am înţeles totul, cu băutura şi celelalte, dar nu mă dumiresc despre ce tânăr e vorba.

— Ei, cum aşa? Tânărul care aduce mustangul!

— A, Maurice-Mustangerul! Va să zică despre el e vorba. Trebuie să te previn prieteneşte că pe flăcăul ăsta l-ar jigni ospitalitatea printr-o a treia persoană. Căci el, aşa cum se spunea odată la noi, în Mississippi, e mândru ca un Pointdexter! Mă ierţi că vorbesc aşa. Am uitat că am în faţa mea pe miss Pointdexter, care, dacă nu-i cel mai mândru, oricum e cel mai frumos reprezentant al acestei familii.

— O, mister Stump, poţi să spui tot ce-ţi trece prin minte. Ştii doar că n-am să mă supăr niciodată pe dumneata, bunul nostru uriaş. Ce-ai vrut să spui, vorbind de ospitalitatea printr-o a treia persoană?

— Am vrut să spun că n-are nici un rost să ofer eu, în casa dumneavoastră, băutură sau gustări lui Maurice-Mustangerul. Dacă n-o va face tatăl dumneavoastră însuşi, va pleca fără să se atingă de nimic. Înţelegi, miss Louise, el nu-i un om pe care să-l poţi trimite la bucătărie.

Tânăra creolă nu răspunse îndată. Părea descumpănită. Rămase tăcută câteva clipe, chibzuind cu încordare.

— Bine, mister Stump, atunci nu te mai îngriji de asta – spuse ea în cele din urmă. Dumneata nu-i oferi nimic. Dar anunţă-mă de îndată ce soseşte. Dacă se întâmplă să sosească în timpul mesei, te rog să fii bun şi să-l reţii. Îmi promiţi?

— Bine, asta o pot face.

— Am să-l invit eu însămi să ia o gustare.

— În felul ăsta, miss, mă tem că o să-l faci să nu se mai

atingă de nimic. Până şi un lup flămând ar uita de foame, dacă te-ar vedea. Când veneam încoace, eram hămesit, încât aş fi înghiţit şi un curcan crud. Şi uite, acuşi nu-mi mai trebuie, mâncare. Stau aşa şi o lună întreagă, fără să pun nimic în gură.

Louise izbucni într-un râs răsunător.

— Ah, bunul nostru uriaş! rosti ea, cu o voioasă dojană în glas. Nu-mi vine să cred că-ţi piere aşa uşor pofta de mâncare… A, uite-i pe Pluto şi pe Florinda… aduc ceva care să-ţi ţină o companie mai plăcută decât a mea. Te las, mister Zeb, la revedere!

În clipa aceea, în uşa bucătăriei se ivi Florinda, cu o tavă în mâni, urmată de Pluto, care purta şi el o tavă, ceva mai mare şi încărcată zdravăn.

Cu pasul uşor şi plin de voioşie, Louise coborî de pe verandă. Trezindu-se singură în camera ei, căzu iarăşi pe gânduri. „El este soarta mea, simt asta, mi-e teamă să-i ies înainte şi n-am putere nici să-l ocolesc. Nu mă simt în stare să o fac şi nici nu vreau!”

CAPITOLUL XII
ÎMBLÂNZIREA MUSTANGULUI

Azoteea este locul cel mai plăcut dintr-o locuinţă mexicană. Drept podea – acoperişul plat al haciendei; drept acoperiş – bolta albastră a cerului. Pe vreme frumoasă – şi în părţile acestea cu climă binecuvântată, vremea e întotdeauna frumoasă – azoteea capătă întâietate asupra salonului. În ceasurile după-amiezii, când soarele în asfinţit scaldă într-o lumină trandafirie crestele înzăpezite ale munţilor Orizaba, Popocatepetl şi Taluca, de aici de sus vezi adesea câte un caballero mexican, în costumul lui împodobit cu o mulţime de găitane, fălindu-se dinaintea unei frumoase seniorite şi aruncându-i drept în faţă fumul ţigării. Iar *doncella*, cu ochii ei negri, ascultă în tăcere declaraţiile de dragoste; oare ascultă, într-adevăr? Poate că nici nu aude ce i se spune şi, cu inima grea, priveşte hacienda depărtată unde locuieşte un alt *caballero*, acela pe care îl iubeşte ea.

A petrece orele amurgului sus, pe azotee, e un obicei îndrăgit în orice casă mexicană. Nimic mai firesc deci că şi familia plantatorului din Louisiana să urmeze această plăcută tradiţie.

În seara aceea, după terminarea mesei, oaspeţii se adunară cu toţii sus, pe azotee, preferând-o salonului. Soarele în asfinţit îşi arunca razele sale piezişe asupra unei societăţi vesele şi strălucitoare, cum rar se văzuse pe azoteea Casei del Corvo. Nici în vremurile de altădată, când primul stăpân al casei poftea la el pe hidalgii localnici, nici atunci n-ai fi întâlnit aici femei atât de frumoase şi bărbaţi atât de impunători. Oaspeţii sosiţi astă-seară ca să-l felicite

pe Woodley Pointdexter cu prilejul instalării în noua locuinţă aparţineau societăţii alese din settlementul Leonei, dar şi din locuri mai depărtate. Unii erau din Gonselsa, din Castroville şi chiar din San-Antonio – vechi prieteni ai plantatorului, care emigraseră ca şi el în Texasul de sud-vest; mulţi dintre aceştia străbătuseră călare peste o sută de mile, numai ca să nu lipsească de la această sărbătoare. Iar plantatorul nu-şi cruţase nici banii, nici eforturile pentru a da fastul cuvenit acestei seri. Uniformele strălucitoare ale ofiţerilor din fort, invitaţi şi ei cu toţii, muzica militară, minunatele vinuri vechi din pivniţele Casei del Corvo, totul dădea petrecerii o strălucire nemaivăzută încă pe malurile Leonei.

Cea mai aleasă podoabă a serii era însă fermecătoarea fiică a plantatorului. Sute de ochi stăteau aţintiţi asupra ei, unii cu încântare, alţii cu invidie. În mulţimea strălucitoare a oaspeţilor se afla un om care o privea mai stăruitor decât toţi, urmărind-o fără încetare şi căutând să-i surprindă orice gest. Omul acesta era Casey Callhown, vărul ei. Fata nu putea pleca nicăieri fără să nu-l aibă pe urme. Se ţinea de ea ca o umbră peste tot. Ba urca, ba cobora scara, ba se oprea şi stătea rezemat într-un colţ, cu un aer de prefăcută nepăsare, dar nu o slăbea din ochi pe frumoasa creolă. Părea ciudat faptul că nu lua în seamă felul cum răspundea fata la complimentele cu care o copleşeau bărbaţii din jur, dornici să-i câştige măcar un zâmbet. Nici atenţia vădită a dragonului Hencock nu părea să-l nelinişteascăpe Callhown. Abia după ce urcară pe azotee, se trădă Casey Callhown. Cei aflaţi în jurul lui băgară de seamă privirea stăruitoare cu care el o urmărea pe Louise ori de câte ori ea se apropia de parmaclâc şi scruta depărtarea. Nimeni nu ştia de ce face asta. Nimeni, în afară de Casey Callhown. Avea el unele bănuieli care-l rodeau într-ascuns. Iar atunci când, în razele aurii ale asfinţitului, apăru în prerie un grup

în care cei de pe azotee recunoscură o herghelie de cai, căpitanul nu mai avu nici o îndoială: ştia cine se află în frunte. Louise zărise grupul cu mult înainte să atragă atenţia oaspeţilor, după norul de praf din zare. Ce-i drept, nu se vedea prea lămurit şi numai cine privea cu încordare putea să-l zărească.

— Cai sălbatici! rosti maiorul, comandantul fortului Indge, uitându-se prin binoclu. Cineva îi mână încoace – adăugă el, ducând din nou binoclul la ochi. A, acum văd: e Maurice-Mustangerul. El ne aduce cai din când în când. Se pare că se îndreaptă chiar spre Casa del Corvo, mister Pointdexter.

— Tot ce se poate – răspunse plantatorul. Mustangerul mi-a promis să-mi facă rost de vreo două-trei duzini de cai şi se vede că-i şi aduce. Da, nu ne-am înşelat – întări el, ducând binoclul la ochi.

— El e călăreţul, sunt sigur! spuse fiul plantatorului, îl recunosc pe Maurice Gérald!

Fiica plantatorului se prefăcea nepăsătoare faţă de cele ce se petreceau în jur, dar surprinse privirea arzătoare şi plină de venin a vărului. În cele din urmă, pâlcul de cai sălbatici se apropie. În frunte se afla într-adevăr Maurice-Mustangerul, care trăgea după sine mustangul rotat.

— Ce cal splendid! exclamară câteva glasuri atunci când mustangul fu adus în faţa casei.

— Cred că merită să privim mai de aproape un asemenea exemplar! zise energica soţie a maiorului. Propun să coborâm cu toţii. Ce zici, miss Pointdexter?

— O, da, desigur! încuviinţă tânăra gazdă, în mijlocul unui cor de glasuri: „Să coborâm, să coborâm!”

Conduse de soţia maiorului, doamnele se precipitară în jos pe scara de piatră, iar bărbaţii le urmară îndată. După câteva clipe, mustangerul – care nici nu apucase să coboare din şa – se pomeni înconjurat de această aleasă societate, dimpreună cu mândra-i prizonieră. Henry

Pointdexter o luă înaintea tuturor, salutându-l călduros. Louise şi Maurice se mulţumiră să încline uşor din cap: un salut mai prietenesc putea trece drept familiaritate şi e îndoielnic că ar fi fost pe placul celorlalţi. Dintre doamne, singură soţia maiorului îi ură bun sosit cu un aer mai amical, dar în tonul ei se simţea multă îngăduinţă, în schimb, mustangerul fu răsplătit de privirea fugară, dar plină de tâlc, a tinerei creole. De altfel, nu numai în ochii Louisei se citea bunăvoinţă. Deşi prăfuit de drum, mustangerul era foarte chipeş. Cele peste douăzeci de mile străbătute păreau să nu-l fi obosit câtuşi de puţin. Vântul de stepă îi îmbujorase obrajii, gulerul desfăcut al cămăşii lăsa să i se vadă gâtul puternic şi arămit de soare, subliniind frumuseţea bărbătească a tânărului irlandez. Întreaga-i înfăţişare mărturisea forţă, vigoarea unui trup oţelit. Drăgălaşa nepoată a comisarului îi zâmbi încântată. Se spunea că nici soţia comisarului nu pregeta să-i arunce mustangerului câte o privire, dar asta nu era pesemne decât o calomnie, care pornea de la soţia doctorului – o bârfitoare cunoscută în întreg fortul.

— Desigur, acesta-i calul de care vorbea Zeb Stump – spuse Pointdexter, cercetând mustangul.

— Da, chiar aşa – întări bătrânul vânător, apropiindu-se de Maurice ca să-l ajute. E adevărul adevărat, mister Pointdexter. Iată mustangul de care vorbeam. De altfel, puteţi să vă convingeţi şi singur. Flăcăul ăsta l-a prins înainte să-i spun eu ceva. Noroc c-am picat la timp. Altminteri, putea să încapă pe alte mâini şi asta ar fi mâhnit-o mult pe miss Louise.

— Aşa e, mister Stump. Ai fost foarte atent faţă de mine. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc – adăugă Louise.

— Să-mi mulţumeşti? Vrei poate să spui c-ai vrut să-mi faci o plăcere! Asta nu-i greu pentru dumneata, dacă stai să judeci bine, eu n-am făcut nimic deosebit, doar m-am

plimbat prin prerie! Iar dacă am şi prilejul să admir o fată frumoasă, călare pe calul ăsta şi încă cu pălăria aceea cu pană şi cu fusta cu trenă, apoi asta îl răsplăteşte îndeajuns pe bătrânul Zeb Stump, chiar de-ar fi gonit pentru asta de la un cap la altul al munţilor Stâncoşi.

— Oh, mister Stump, eşti un linguşitor fără pereche! Uită-te în jur şi ai să vezi femei care merită mai mult decât mine complimentele dumitale.

— Bine, bine! făcu Zeb, aruncând o privire fugară asupra doamnelor de faţă. Nu zic ba, aici se află multe femei frumoase. La naiba, multe femei frumoase, chiar aşa, dar ştii cum se spunea la noi în Louisiana: Louise Pointdexter e una singură…

Discursul galant al lui Zeb Stump stârni o explozie de râsete, numai că foarte puţine femei râdeau.

— Vă datorez două sute de dolari – se adresă plantatorul lui Maurice, arătând spre mustangul rotat. Dacă nu mă înşel, aceasta e suma căreia aţi convenit cu mister Stump?

— Eu n-am luat parte la nici o înţelegere – răspunse mustangerul, cu un zâmbet plin de înţeles. În plus, nu pot primi banii, calul nu e de vânzare.

— Vorbeşti serios? mormăi plantatorul, cu un aer de demnitate jignită, dându-se un pas înapoi.

Atât prietenii plantatorului cât şi ofiţerii din fort nu-şi putură ascunde uimirea. Două sute de dolari pentru un mustang neîmblânzit, când preţul obişnuit era de zece-douăzeci de dolari! Se vede că mustangerul nu era în toate minţile!

— Mister Pointdexter – continuă Maurice – mi-aţi plătit atât de bine ceilalţi mustangi, chiar înainte să-i fi prins, încât am să vă cer îngăduinţa să vă răsplătesc şi eu. Este un obicei de-al nostru, irlandez. Pe la noi se obişnuieşte să faci un dar, însă nu celui cu care închei o înţelegere, ci unui membru al familiei sale. Mi se îngăduie să introduc acest

obicei irlandez şi în Texas?

— Se înţelege că da! Nici vorbă! răsunară câteva glasuri.

— N-am nimic împotrivă, mister Gérald – încuviinţă plantatorul, renunţând la conservatorismul său în faţa opiniei celorlalţi. Voia dumitale!

— Vă mulţumesc, domnilor, vă mulţumesc – rosti mustangerul, cu demnitate, înclinându-se uşor. Calul mi-a căzut în mâini printr-o fericită întâmplare. Şi dacă miss Pointdexter va fi de acord să-l primească, mă voi simţi mai mult decât răsplătit pentru cele trei zile de goană, până am prins această iapă sălbatică. Cea mai cochetă dintre cochete s-ar fi lăsat parcă mai uşor cucerită.

— Primesc darul dumneavoastră, sir şi-l primesc cu recunoştinţă – vorbi tânăra creolă, făcând un pas înainte. Numai că mi se pare... – arătă ea spre cal, uitându-se în acelaşi timp întrebător în ochii mustangerului – mi se pare că prizoniera dumneavoastră nu-i îmblânzită. Văd că tremură toată, înspăimântată şi pesemne că va azvârli frâul dacă n-o să-i fiu pe plac. Şi atunci, ce-mi rămâne de făcut, sărmana de mine?

— Aşa e, Maurice! interveni maiorul, fără să înţeleagă sensul tainic al acestor cuvinte adresate mustangerului, singurul care le pricepuse. Miss Pointdexter are dreptate. Calul nu-i deprins să poarte un călăreţ în spinare, asta-i limpede. Te rog deci, prietene dragă, să-l deprinzi dumneata. Vă asigur – se întoarse maiorul spre cei din jur – că merită să vedeţi un asemenea spectacol! Haide, Maurice, să vedem şi noi această sălbăticiune a preriei! Până şi ea parcă abia aşteaptă să-ţi pună iscusinţa la încercare!

— Aveţi dreptate, domnule maior: abia aşteaptă, într-adevăr! răspunse mustangerul, aruncând o privire iute, dar nu asupra prizonierei sale, ci asupra tinerei creole, care se trăsese înapoi, ascunzându-se în mulţimea oaspeţilor.

— E un fleac pentru tine, Maurice! o ţinea într-una maiorul. Ochii îi ard ca un foc diavolesc, dar pun prinsoare că tu ai să scoţi toţi dracii din ea. Haide, să te vedem!

Mustangerul nu putea să nu primească propunerea maiorului. Era o provocare vădită. Pe iscusinţa unui călăreţ se pune mare preţ în Texas. Maurice îşi arătă încuviinţarea sărind iute din şa şi dând frâul lui Zeb Stump. Se apropie îndată de mustangul rotat şi rugă să se elibereze locul. Oaspeţii îi îndepliniră dorinţa fără întârziere, cei mai mulţi întorcându-se pe azotee. Prinzând falca de sus a mustangului cu lassoul şi petrecându-l strâns pe după gât, în chip de frâu, Maurice îi sări pe neaşteptate în spinare. Mustangul cunoştea pentru întâia oară o asemenea jignire: un nechezat răsunător şi plin de mânie veni să-i mărturisească împotrivirea faţă de acest atentat la libertate.

Mustangul se ridică brusc pe picioarele dindărăt şi rămase aşa câteva clipe, ca încremenit. Călăreţul nu-şi pierdu cumpătul, îi încolăci strâns grumazul cu braţele, făcându-se una cu calul, care altminteri s-ar fi prăvălit pe spate, strivindu-l. Mustangul începu atunci să salte pe loc, aşa cum fac de obicei caii sălbatici în această împrejurare. Călăreţul era într-o situaţie deosebit de grea, putea să fie zvârlit la pământ în orice clipă. Mustangerul, sigur pe sine, renunţase la şa, deşi în aceste momente i-ar fi fost de mare folos şi şaua şi scările. Făcuse asta cu bună-ştiinţă, vrând să nu-şi ştirbească cu nimic faima de îmblânzitor de mustangi. Şi o scoase cu bine la capăt, se înţelege. În clipa când calul se săltă pentru prima oară, el se răsuci cu repeziciune, cuprinzându-i strâns crupa cu braţele şi înfigându-şi botul cizmelor în grumaz. De două sau de trei ori la rând încercă sălbaticul mustang să-l azvârle pe călăreţ la pământ, dar de fiece dată fu nevoit să se recunoască învins de iscusinţa acestuia. În cele din urmă,

înţelegând că toate sforţările sale sunt zadarnice, calul se potoli ca prin farmec, apoi se smuci brusc din loc şi o porni în goană prin prerie.

Oaspeţii rămaseră nemişcaţi, aşteptând în tăcere întoarcerea lui Maurice. Sus, pe azotee, se auziră nu o dată şoapte de teamă. Credeau că mustangerul va fi omorât sau schilodit. Era cineva care chiar dorea asta. În acelaşi timp, pentru altcineva dintre cei de faţă, asta însemna moartea. Ce o făcuse oare pe Louise Pointdexter, fiica unui mândru plantator, vestită pentru frumuseţea ei, să se simtă atrasă de un biet vânător de cai din Texas – iată un lucru pe care nici ea însăşi nu-l înţelegea. Louise îşi dădea seama că în sufletul ei s-a aprins un interes ciudat pentru omul acesta atât de deosebit de toţi cei pe care îi întâlnea în înalta societate. Îşi dădea seama, de asemenea, că acest simţământ, în loc să se stingă, devine tot mai puternic. Inima Louisei începu să zvâcnească furtunos în clipa când Maurice-Mustangerul apăru călare pe mustangul îmblânzit, care nu mai încerca să azvârle călăreţul din spinare, ci îl recunoştea cu supunere drept stăpân.

— Miss Pointdexter! spuse mustangerul, sărind la pământ, fără să bage-n seamă furtuna de aplauze ce-l întâmpină. Aş putea să vă rog să vă apropiaţi, să aruncaţi lassoul de gâtul calului şi să-l duceţi în grajd? Dacă veţi face lucrul acesta, el va socoti că dumneavoastră l-aţi îmblânzit şi vă va asculta întotdeauna.

O femeie prefăcută ar fi căutat să scape de o asemenea propunere. O cochetă ar fi respins-o, iar o fată sfioasă s-ar fi speriat, pur şi simplu. Louise Pointdexter, fără să şovăie o clipă şi fără cea mai mică umbră de cochetărie sau de frică, se ridică îndată. Urmând întocmai sfaturile mustangerului, ea luă funia împletită din păr de cal şi o aruncă pe după gâtul mustangului îmblânzit, pe care îl duse apoi în grajdul Casei del Corvo. Cuvintele mustangerului îi sunau mereu în

urechi, găsindu-şi ecou în inima ei: „El va socoti că dumneavoastră l-aţi îmblânzit şi vă va asculta întotdeauna”.

CAPITOLUL XIII
UN PICNIC ÎN PRERIE

Zorii trandafirii prinseră să lumineze piaţa fortului Indge. În faţa locuinţelor ofiţereşti se vedea un furgon de mărime mijlocie, la care era înhămată o pereche de catâri mexicani. Judecând după nerăbdarea cu care băteau din copite, dădeau din coadă şi mişcau din urechi, ghiceai lesne că aşteaptă acolo de multă vreme. Nerăbdarea catârilor prevenea totodată orice gură-cască să nu se apropie prea mult, ca nu cumva patrupedele să-i blagoslovească cu vreo copită. Noroc că nu se vedea nimeni prin preajmă. În pâcla zorilor desluşeai acolo o siluetă de uriaş, cu o pălărie de pâslă pe cap. Nu era greu să-l recunoşti pe încercatul vânător Zeb Stump. Călare pe bătrâna lui iapă, stătea locului ca ţintuit. O mişcare febrilă, se observa în jur. Nişte mogâldeţe forfoteau încolo şi încoace, de la furgon spre locuinţele ofiţerilor şi înapoi. Vreo zece la număr, se deosebeau între ele fie prin îmbrăcăminte, fie prin culoarea pielei. Cei mai mulţi erau soldaţi din armata neregulată. Doi erau pesemne bucătari, restul – ordonanţe ale ofiţerilor. Dintre aceştia din urmă atrăgea în chip deosebit atenţia un negru, care se plimba plin de importanţă de colo-colo. Era lacheul maiorului, comandantul fortului. Conducerea grupului o avea un sergent în uniformă. El trebuia să încarce furgonul cu provizii şi băuturi. În ciuda belşugului de bucate şi vinuri, între cei ce luau parte la pregătirile pentru picnic se găsea şi un nemulţumit. Acesta era Zeb Stump.

— Ascultă, şefule! se adresă el sergentului. Nu simt miros de porumb şi nici n-am băgat de seamă să fi încărcat aşa ceva în furgon. Acolo, în prerie, se va mai găsi câte cineva

care să-l prefere tuturor mofturilor astea franţuzeşti, ca, bunăoară, „şampania” – mi se pare că aşa-i spuneţi vinului franţuzesc, nu?

— Să preferi porumbul, şampaniei? Vorbeşti de cai, mister Stump, ia spune?

— La naiba cu căii tăi! Nici pomeneală de porumbul cailor. Mă gândesc la whiskyul de Monongahel!

— Aaa, acum totul e limpede! Ai perfectă dreptate, mister Stump! Nu trebuie să uităm de whisky. Parcă am şi văzut pregătită o garafă, numai bună pentru picnic.

— Chiar aşa, don’ sergent! se auzi ordonanţa maiorului, care tocmai se apropia de furgon, aducând o garafă pântecoasă.

Socotind că pregătirile sunt terminate, bătrânul vânător începu să dea semne de nerăbdare.

— Ei, şefule, ce zici, e gata totul? Ar fi timpul s-o luăm din loc!

— Încă niţel, mister Stump. Bucătarul zice să mai stăm până se frig puii. Adineauri i-a întors în tigaie.

— Înghiţi-l-ar pământul să-l înghită cu puii lui cu tot! Puii nu fac nici două parale pe lângă curcanul sălbatic din prerie. Până şi maiorul i-a prins gustul. Nu degeaba mi-a spus să-i aduc un curcan bun. Cum vrei să vânezi un curcan sălbatic, cu soarele ridicat pe cer? Şi cu căruţa asta hodorogind în urmă! Poftim de mai vânează! Ehei, şefule, nu-ţi închipui că sălbăticiunile-s neroade ca soldaţii din fort! Curcanul sălbatic e cel mai iute din toată suflarea preriei. Ca să-l poţi păcăli, trebuie să te scoli o dată cu soarele, dacă nu şi mai devreme.

— E drept, mister Stump, don’ maior se bizuie pe iscusinţa dumitale de vânător şi speră să guste azi dintr-un curcan.

— Ţi-o spun deschis, prietene: maiorul vostru nu vrea plocon numai un curcan, dar şi niscaiva fripturică de bizon,

deşi de vreo douăzeci de ani n-a mai văzut nimeni bizon. Adevărat, am auzit că scriitorii europeni scriu în cărţile lor tocmai pe dos, mai cu seamă franţuzii. Ei, dar asta, cum se zice, e o chestie de conştiinţă. Azi nu se mai găsesc bizoni pe meleagurile noastre. Au fost stârpiţi cu desăvârşire... În schimb găseşti din belşug urşi, cerbi, ţapi şi curcani sălbatici. Toate bune, dar dacă vrei să faci rost de vânat pentru prânz, trebuie să iei gustarea de dimineaţă cu noaptea-n cap. Pe scurt, şefule, dacă ţii ca oaspeţii tăi simandicoşi să mestece curcan la prânz, atunci porunceşte s-o pornim.

Vorba convingătoare a bătrânului vânător îşi atinse scopul şi, curând – furgonul se urni din loc. În urmă veneau câţiva soldaţi albi şi negri. În fruntea convoiului mergea Zeb Stump, călare pe bătrâna lui iapă, arătând celorlalţi drumul prin stepa largă dintre Leona şi Rio de Nueces.

Nu trecură nici douăzeci de minute şi în piaţa fortului începu să se înfiripeze un alt grup. Apărură doamne călare, însoţite de bărbaţi – prieteni şi rude. Se adunară aici aproape toţi invitaţii de la petrecerea lui Pointdexter. Veni şi plantatorul însoţit de fiul său Henry, de nepotul său Casey Callhown şi de fiica sa Louise. Tânăra creolă călărea pe mustangul rotat. Picnicul se organizase în cinstea lui Pointdexter. Maiorul şi ofiţerii erau gazde, iar plantatorul şi prietenii săi, invitaţi. Pentru a distra oaspeţii, se plănuise o vânătoare de cai sălbatici. Locul potrivit pentru o asemenea treabă putea fi numai preria, începând de la vreo douăzeci de mile de fort. Iată de ce trebuiau să pornească devreme la drum şi să ia cu ei provizii îndestulătoare. În clipa când razele soarelui începură să se zbenguie pe faţa de oglindă a apelor Leonei, grupul excursioniştilor, însoţit de douăzeci de dragoni călare, era gata de drum. Ca şi grupul care plecase mai înainte cu furgonul, aveau şi ei o călăuză, dar nu era bătrânul vânător Zeb, cu haina lui decolorată şi cu

pălăria lui veche de pâslă, ci tânărul şi chipeşul vânător de cai sălbatici, într-un pitoresc costum de mustanger mexican.

— La drum, Maurice! strigă maiorul când văzu adunată toată lumea şi, adresându-se celor de faţă, adăugă: Doamnelor şi domnilor, tânărul acesta este un excelent vânător şi cunoscător al căilor sălbatici. Dacă există cineva în Texas capabil să ne arate cum se vânează mustangii, atunci omul acesta nu poate fi decât Maurice-Mustangerul.

— Nu merit asemenea laude, domnule maior – zise tânărul irlandez, înclinându-se politicos. Nu vă pot făgădui decât să vă arăt locul unde se găsesc mustangi.

„Cât e de modest!” se gândi în sinea ei Louise. Aproape în aceeaşi clipă, voiosul convoi de călăreţi, în frunte cu mustangerul, o porni la drum. Pentru cei din Texas e o nimica toată să străbaţi douăzeci de mile prin prerie. Făcură distanţa în mai puţin de trei ore. Călătoria se sfârşi cu bine – dacă nu punem la socoteală faptul că toată lumea avea o foame de lup. Din fericire, furgonul cu provizii nu se lăsă aşteptat şi, cu mult înainte de ora prânzului, voiosul grup se aşeză să mănânce la umbra unui nuc uriaş de pe malul lui Rio de Nueces.

CAPITOLUL XIV
MANADA

Excursioniştii noştri nici nu puteau găsi un loc mai nimerit pentru vânătoare şi un popas mai vesel decât acela ales de Maurice Gérald. Vinurile scumpe din pivniţele de la San-Antonio începură să spumege în cupe, iar larma voioasă a glasurilor răsuna până departe în prerie. Bolta cerului părea mai albastră şi verdeaţa ierburilor mai vie.

— Mustenos! se auzi pe neaşteptate strigătul unui vaquero[14] mexican.

Maurice goli iute paharul pe care-l ţinea în mână şi sări pe cal.

— Cavallada[15]? întrebă el.

— Nu, manada – răspunse mexicanul.

— Ce tot trăncănesc ăştia? mormăi căpitanul Callhown.

— Mustenos e numele mexican al mustangului – lămuri maiorul. Manada este o herghelie de iepe sălbatice, în perioada asta, iepele se ţin în grup, separat de armăsari, numai dacă…

— Dacă ce? îl întrerupse nerăbdător căpitanul.

— Numai dacă nu sunt atacate de măgari – răspunse maiorul, cu un aer naiv.

Toţi izbucniră în râs. Între timp, manada se apropiase.

— Pe cai! răsunară glasuri din toate părţile.

După cât se părea, herghelia gonea acum pe creasta dealului unde stătea acel vaquero care o zărise. Mexicanul sări în şa. După o clipă se afla în mijlocul hergheliei, cu lassoul în mână. Iepele goneau turbat, fornăind sălbatic, ca

[14] Vaquero – păstor călare în Texas.
[15] Cavallada – herghelie de armăsari sălbatici.

şi cum ar fi vrut să scape de un urmăritor nevăzut, fără să ia în seamă nici furgonul, nici călăreţul.

— Sunt urmărite! spuse Maurice, văzând animalele scoase din minţi. Ce se petrece acolo, Crespino? strigă el către un mexican; de la postul său, acesta trebuia să vadă cine goneşte herghelia.

Rămaseră tăcuţi, în aşteptare, cu o expresie de teamă şi nelinişte întipărită pe faţă.

— E măgarul sălbatic! se auzi un răspuns în spaniolă.

— Masculul! adăugă Crespino.

— Chiar aşa! Trebuie să-l oprim cu orice chip pe ticălosul ăsta, altfel ne strică toată vânătoarea. Cât timp măgarul sălbatic goneşte după o herghelie, nici o putere din lume nu poate s-o oprească… Ia vezi, e departe?

— E aproape de tot, don Mauricio, vine drept spre mine!

— Încearcă şi aruncă lassoul. Dacă nu-l prinzi, împuşcă-l! Trebuie să isprăvim cu el într-un fel.

Aproape nimeni dintre invitaţi nu ştia în ce constă puterea urmăritorului. Singur mustangerul putea să înţeleagă ce ascund aceste cuvinte: „Măgarul sălbatic, masculul” …

— Maurice, explică-mi, ce se petrece? îl rugă maiorul.

— Priviţi într-acolo – arătă mustangerul spre o culme de deal.

Pe creasta dealului gonea cu o repeziciune uimitoare, de-ai fi zis că zboară, dobitocul pe care toţi erau obişnuiţi să-l socotească întruchiparea încetinelii şi a prostiei – un măgar sălbatic – aproape tot atât de voinic ca şi iepele pe care le urmărea. În goana lui bezmetică, chiar dacă nu ţinea pasul cu herghelia, nici în urmă nu rămânea. Invitaţii abia apucară să schimbe câteva cuvinte, că iepele sălbatice ajunseseră aproape de tot. Deodată – ca şi cum abia atunci ar fi zărit călăreţii – herghelia uită de urmăritor şi se abătu într-o parte.

— Rămâneţi pe loc, domnilor. Stăpâniţi caii! răsună vocea lui Maurice Gérald. Cunosc locul unde le place să pască. Acum, într-acolo aleargă. Ne vom duce şi noi acolo: va fi o vânătoare straşnică. Aici s-ar împrăştia prin crâng şi nu le-am mai vedea. Oh, señor Crespino, trimite odată un glonţ nemernicului ăsta! Doar îl ai în bătaia puştii!

Mexicanul desprinse iute de la oblânc o puşcă cu ţeava scurtă – o escopetă – ochi şi trase. La auzul împuşcăturii, măgarul scoase un răget furios. Nu era însă decât un răspuns la provocare. Crespino pesemne că nu-l nimerise.

— Trebuie să-l opresc cu orice preţ! strigă mustangerul. Altfel îşi continuă urmărirea până la noapte.

Smuci frâul şi dădu pinteni calului. Castro ţâşni ca o săgeată în urma măgarului sălbatic. În câteva clipe, calul şi stăpânul său se aflau la distanţa unei aruncături de lassou de urmăritorul hergheliei. După încă o clipă, laţul lassoului azvârlit cu o iuţeală fulgerătoare se lăsă peste urechile lungi ale măgarului. Maurice întoarse calul brusc, lăsând lassoul să se desfăşoare. Castro se înţepeni supus în loc, aşteptând să se întindă funia. Măgarul, care gonea înainte, se opinti pe neaşteptate în laţ şi, ridicându-se pe picioarele dindărăt, se prăbuşi greoi pe spate, ca străpuns în inimă de un glonţ.

Era doar ameţit, nu sugrumat şi mexicanul îl ucise cu o lovitură de cuţit.

*

*   *

Toţi aşteptau să vadă ce va face Maurice. Între timp, el desfăcuse laţul de pe gâtul măgarului sălbatic şi se apucase să-şi strângă colac lassoul. Deodată, în mişcările irlandezului se simţi din nou graba. În clipa următoare se aruncă din nou în şa. Pesemne că-l alarma ceva şi de astă dată.

Louise Pointdexter galopa pe mustangul rotat, hotărâtă

parcă să-i întreacă pe toţi în urmărirea hergheliei.

Singur Maurice ghicise ce se ascundea în purtarea mustangului... Vânătorul îşi dăduse seama că herghelia care trecuse prin faţa lor era chiar herghelia mustangului rotat. Fără îndoială că, văzându-şi vechile tovarăşe, iapa, cu călăreaţa în spinare, alerga să se alăture iarăşi hergheliei. Curând, toţi îi ghiciră gândul. Într-o pornire galantă, Callhown, Hencock şi Crossman se aruncară în urma fetei. Alţi vreo zece tineri – plantatori, avocaţi, judecători – le urmară pildă. Fiecare visa să devină eroul acestei urmăriri, dar aproape nici unul nu era îngrijorat, întrucât o ştiau pe Louise Pointdexter o călăreaţă iscusită.

Un şes nesfârşit şi neted ca arena unui circ se aşternea în faţa tinerei creole. Mustangul rotat va goni aşa până va obosi. Era îndoielnic ca Louise să fie ameninţată de vreo primejdie. Un singur om nu împărtăşea această părere: mustangerul. El se avântă ultimul în urma Louisei. Zăbovise ca să-şi strângă lassoul. Deodată, iată-l în şa, pornind în urmărire. Ceilalţi apucaseră să i-o ia cu mult înainte. În frunte galopa Callhown, Hencock şi Crossman veneau după el, la mică distanţă. În spatele lor goneau ceilalţi.

În scurt timp, Maurice pe murgul său, îi întrecu rând pe rând pe toţi, apoi îl întrecu şi pe căpitan, care-l blestemă în gând, plin de o furie neputincioasă.

Soarele amiezii lumină un tablou cu totul neobişnuit. O herghelie de cai sălbatici gonea cu o iuţeală uimitoare prin preria nemărginită. O iapă din aceeaşi herghelie, cu o călăreaţa în spinare, gonea la vreo cinci sute de paşi în urmă. Cam la aceeaşi distanţă, pe un cal murg, gonea un călăreţ în pitorescul port mexican, iar în urma lui, departe, venea un şir întreg de alţi călăreţi. În spatele tuturor galopa un pâlc de dragoni, abia desprins de un grup de doamne şi de domni care gesticulau agitaţi.

După vreo douăzeci de minute, tabloul se schimbă. Eroii

erau aceiaşi, numai poziţia lor era alta: manada se depărtase şi mai mult de mustangul rotat, mustangul de murg, iar ceilalţi călăreţi aproape că nici nu se mai vedeau. Un vultur doar i-ar fi putut zări cu ochiul său ager, din înaltul cerului de safir. Iepele sălbatice, mustangul rotat cu stăpâna sa, murgul cu călăreţul lui rămăseseră singuri în largul preriei.

CAPITOLUL XV
FUGARA E AJUNSĂ DIN URMĂ

Apriga urmărire continuă încă o milă, fără schimbări deosebite. Iepele sălbatice goneau ca şi mai înainte, dar acum nu mai erau înnebunite de spaimă, nu mai fornăiau şi nu mai nechezau. În spatele hergheliei se auzea din când în când nechezatul mustangului rotat, însă tovarăşele lui de odinioară nici nu păreau să-l bage în seamă. Louise stătea liniştită în şa, fără să bănuiască nimic. În schimb, călăreţul de pe calul murg părea stăpânit de o adâncă îngrijorare. Întreaga-i înfăţişare mărturisea deznădejde şi spaimă.

— Mai repede, Castro! îşi îmboldea Maurice fugarul, plin de nerăbdare. Ce-ai păţit astăzi? Data trecută ai izbutit să o ajungi din urmă, ce-i drept, cu oarecare greutate. Dar acum poartă pe cineva în şa. Acum poartă în şa fiinţa care mi-e mai scumpă decât orice pe lume şi pentru care aş jertfi viaţa mea cât şi a ta. Mai repede, mai repede! Ce se întâmplă dacă o pierd din vedere? Va pieri, fără îndoială! Şi Maurice gonea mereu, fără să-şi ia ochii de la fata ce se depărta din ce în ce mai mult. Din vreme în vreme, măsura neliniştit cu privirea distanţa dintre ei. „N-ar fi mai bine să o strig? Îl fulgeră un gând. Poate că m-aude. Dar o să înţeleagă ce-i spun, o să-şi dea seama că vreau s-o previn? Slabă nădejde!” Şi Maurice renunţă la gândul acesta. Pe de o parte, spera să ajungă totuşi din urmă iapa fugară, pe de altă parte, ştia bine că nu cu vorbe va izbuti să o oprească. Păstrase tot timpul în suflet nădejdea că se va apropia într-atât, încât să poată arunca lassoul de gâtul mustangului, silindu-l să i se supună. Treptat-treptat i se spulberă şi această nădejde.

Manada se zărea acum gonind prin hăţişurile dese din partea locului. Ici-colo, ele se contopeau în crânguri întinse. O nouă nelinişte se ivi în sufletul mustangerului. Louise putea să fie purtată într-acolo şi să dispară din ochii lui, în crângurile cu cărări întortocheate. Privelişti îngrozitoare începură să i se perinde prin minte, una mai sumbră decât alta: nu vedea decât beznă şi nenorocire.

— Cerule mare! izbucni deodată Maurice. Dacă se abat încoace armăsarii? Aici e locul lor preferat şi la vremea asta sunt mai periculoşi ca oricând!

Pintenii mustangerului se înfipseră nemilos în coastele murgului. Castro, care gonea ca vântul, întoarse capul şi îşi privi stăpânul cu o mustrare mută în ochi. În această clipă de încordare, iepele sălbatice pătrunseră în hăţişuri şi se făcură nevăzute. Dispariţia hergheliei avu parcă un efect magic asupra mustangului rotat, care îşi încetini goană, ca după câteva clipe să se oprească de-a binelea. Iar când Maurice, cu calul numai o spumă, ajunse în marginea crângului, o găsi pe Louise în mijlocul unei poieni, stând liniştită în şa, ca o statuie de marmură.

— Miss Pointdexter! exclamă el, apropiindu-se. Nici nu ştiţi cât mă bucur că mustangul a devenit iarăşi supus. Eram foarte neliniştit…

— Ce anume vă nelinişte a, sir? întrebă fata, nedumerită.

— Primejdia ce vă ameninţa – spuse Maurice, cu oarecare mirare.

— O, vă mulţumesc, mister Gérald, numai că eu n-am văzut nimic să mă sperie. M-a ameninţat într-adevăr vreo primejdie?

— Dacă v-a ameninţat o primejdie! repetă irlandezul, cu uimire crescândă. Să călăreşti un cal sălbatic, care o ia la goană prin pustiul preriei!

— Nu văd nimic deosebit în asta. Credeţi c-ar fi putut să mă arunce din şa? Călăresc bine şi-aş fi ştiut să-l stăpânesc.

— Da, totul e aşa precum spuneţi; totuşi, închipuiţi-vă că aţi fi putut să vă rătăciţi prin hăţişurile acestea, unde şi un băştinaş din Texas dibuie anevoie drumul. În acest caz nu ajută cu nimic faptul că eşti un călăreţ priceput.

— A, v-aţi temut să nu mă rătăcesc! Asta era primejdia care mă ameninţa.

— Eh, câte nu se întâmplă! Să presupunem că aţi fi dat peste…

— Peste indieni? îl întrerupse Louise. Ce s-ar fi putut întâmpla? Comancii sunt acum în relaţii paşnice cu noi. De altfel, nici nu cred că sunt cruzi, oricâte mi s-ar spune despre ei şi oricât ar încerca să mă prevină unele persoane cu autoritate, bunăoară, maiorul. Pe cuvânt de onoare, m-aş fi bucurat să-i întâlnesc şi, în orice, caz, nu m-aş fi ascuns de ei. Cât aş fi dorit să-i văd pe aceşti nobili indigeni, gonind prin preria lor natală!

— Toate astea sună foarte frumos şi vă admir curajul, miss Pointdexter. Totuşi mă simt dator să vă previn şi eu la rându-mi şi nădăjduiesc să ţineţi seama de sfatul meu prietenesc: fiţi prudentă cu indienii! Dacă v-ar fi ieşit în cale şi…

— Şi dacă le-ar fi trecut prin minte să mă atace, aş fi trecut ca o săgeată prin faţa lor şi m-aş fi întors la prietenii mei. Cu un cal atât de iute ca draga mea Lună, mă îndoiesc c-ar fi izbutit să mă ajungă din urmă. Recunoaşteţi şi dumneavoastră, mister Gérald. Nici dumneavoastră nu v-a fost uşor să mă ajungeţi, nu-i aşa?

Mustangerul se uita la tânăra creolă cu ochii mari, plini de uimire şi de admiraţie.

— Cred că nu vreţi să spuneţi – rosti el după o lungă tăcere – că puteaţi opri mustangul. Şi eu, care eram convins că a luat-o razna şi că eraţi lipsită de apărare!

— Nu, nu, desigur! Se grăbi să răspundă fata, puţin încurcată. La început, lucrurile s-au întâmplat întocmai cum

spuneţi. Mustangul a luat-o razna, într-adevăr, şi nu-l mai puteam opri. Dar mai târziu mi-am dat seama că pot să-l opresc, strângând frâul. Aşa am şi făcut. Chiar în faţa dumneavoastră. Aţi văzut, nu?

— Oare l-aţi fi putut opri şi mai înainte? întrebarea aceasta scăpă mustangerului aproape fără voie. Tăcu, îndată, aşteptând cu nerăbdare răspunsul.

— Tot ce se poate, tot ce se poate. Era de ajuns să strâng frâul cu putere. Trebuie să mărturisesc, mister Gérald, că-mi place nespus de mult galopul. Mai cu seamă prin prerie. Aici e minunat, e atâta spaţiu şi scapi de teama că poţi călca vreo găină sau vreun purcel. În fond – urmă fata cu sinceritate – nici nu-mi pare rău că mustangul a luat-o la goană. Flecăreala fără rost te oboseşte uneori. Simţeam nevoia să respir, să rămân singură. Aşa că vedeţi, mister Gérald, până la urmă totul a ieşit cum nu se poate mai bine.

— Doreaţi să rămâneţi singură? întrebă mustangerul, dezamăgit. Îmi pare foarte rău că v-am tulburat singurătatea. Dar vă asigur, miss Pointdexter, numai teamă că sunteţi în primejdie m-a purtat încoace.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, sir, vă sunt adânc recunoscătoare. V-aţi temut, se vede, de un atac din partea indienilor.

— Nu, nu la indieni m-am gândit.

— Atunci, despre ce e vorba? Vă rog să-mi spuneţi, ca să fiu mai prevăzătoare pe viitor.

Maurice nu răspunse îndată. Auzi ceva care-l făcu brusc să se întoarcă. Văzându-l că ascultă cu încordare, tânăra creolă deveni şi ea atentă. Răsună un nechezat strident, urmat de altele. Apoi – un tropot de copite. Pentru vânătorul de mustangi, totul era limpede: strigătul său era un răspuns deschis la întrebarea de adineauri.

— Armăsarii sălbatici! exclamă Maurice, cuprins de

nelinişte. Ştiam eu că vin pe aici.

— Aceasta-i primejdia de care v-aţi temut?

— Da, la ea m-am gândit.

— Bine, dar nu sunt decât nişte mustangi. Cum de pot să vă înspăimânte?

— În mod obişnuit, n-are de ce să-ţi fie teamă. Dar la vremea asta devin tot atât de sălbatici şi de primejdioşi ca şi tigrii. Nici nu vă daţi seama. Un armăsar sălbatic întărâtat e mai de temut decât un lup, o panteră sau un urs.

— Atunci, ce-i de făcut? întrebă Louise, privind înspăimântată în ochii omului, care o mai scăpase odată din impas.

— Dacă ne atacă – rosti Maurice – avem doar două ieşiri: prima, să ne căţărăm într-un copac, lăsând caii să fie sfâşiaţi.

— Şi a doua? întrebă creola, cu un calm care dovedea o mare stăpânire de sine, precum şi hotărârea de a face faţă oricărei încercări. Sunt gata la orice, dar nu vreau să părăsim caii. Nu mi se pare o soluţie.

— Nici nu putem să recurgem la ea. După cât se vede, pe aici nu-i nici un copac mai răsărit. În cazul unui atac, nu ne rămâne de făcut decât un singur lucru: să ne bizuim pe iuţeala cailor noştri. Din păcate – continuă Maurice, cercetând cu atenţie mustangul rotat şi apoi calul său – azi au gonit nu glumă şi amândoi par foarte obosiţi. E cea mai mare nenorocire a noastră. Cu cât le dăm mai mult răgaz de odihnă, cu atât e mai bine. În plus, s-ar putea ca armăsarii nici să nu ajungă până aici. Şi chiar dacă ajung, nu înseamnă numaidecât că ne vor ataca. Totul depinde de starea în care se află. Dacă se luptă şi se muşcă între ei, atunci suntem şi noi în primejdie. În asemenea clipe devin turbaţi şi se aruncă fără alegere unii asupra altora, chiar dacă poartă călăreţi în spinare… Ah! E aşa cum am bănuit: se luptă între ei. Îmi dau seama după felul cum nechează.

Din nefericire, se îndreaptă încoace.

— Atunci, ce mai aşteptăm, mister Gérald?

— N-are rost să pornim acum. Avem şesul deschis în faţă şi nu ne putem ascunde nicăieri. Apoi armăsarii vor ieşi în prerie mai înainte ca noi să ne depărtăm prea mult şi ne vor ajunge repede din urmă. Singurul loc de care îmi amintesc acum, unde am fi la adăpost de primejdie, se află în direcţie opusă. Dar, după câte îmi dau seama, ascultând tropotul de copite, armăsarii sălbatici au pornit-o şi ei într-acolo. Dacă pornim prea devreme, ne izbim de herghelie şi pierim, fără doar şi poate. Să aşteptăm puţin şi să căutăm să ne strecurăm în spatele lor. Dacă izbutim, câştigăm două mile avans faţă de ei şi suntem salvaţi. Sunteţi sigură că puteţi să stăpâniţi mustangul?

— Absolut sigură! se grăbi să răspundă creolă.

CAPITOLUL XVI
ARMĂSARII SĂLBATICI

Tinerii rămaseră amândoi în şa. Louise era mai puţin îngrijorată decât mustangerul. Îşi încredinţase soarta în mâinile lui, îşi dădea seama că-i ameninţă o mare primejdie, dar nu înţelegea prea bine despre ce e vorba. Totuşi, dacă un om ca Maurice Gérald se arăta cuprins de teamă, însemna într-adevăr că nu era de joacă. În acelaşi timp, conştiinţa faptului că neliniştea lui purcede în parte din dorinţa de a o şti pe ea în siguranţă îi umplea inima de bucurie.

— Cred că acum e momentul – rosti Maurice, continuând să asculte cu încordare. După cât se pare, mustangii au trecut de poiana pe unde trebuie să ne retragem. Vă implor să vă concentraţi toate forţele şi toată atenţia, ca să puteţi stăpâni calul. Ţineţi-vă bine în şa şi nu slăbiţi frâul. Galopaţi alături de mine, acolo unde locul permite, dar nu rămâneţi în urmă mai mult de doi-trei paşi. Sunt silit să merg înainte, ca să vă arăt drumul. Iată, armăsarii s-au îndreptat spre poiană. Aproape că au străbătut-o. Gata, acum!

În liniştea solemnă a preriei izbucni o larmă de neînchipuit, ca într-o casă de nebuni. Nechezatul strident al armăsarilor sălbatici amintea de strigătele dementţilor furioşi, numai că era de zeci de ori mai puternic, învălmăşit cu tropotul copitelor, cu şuierul şi trosnetul crengilor frânte, cu spăimântătoare fornăituri şi scrâşnete. Tot acest vacarm arăta neîndoios că între armăsari s-a încins o cruntă încăierare. Nu puteau să fie încă văzuţi, dar se apropiau mereu. În clipa când Maurice dădu semnalul de plecare, herghelia apăru în spaţiul îngust dintre două hăţişuri, iar

după altă clipă se prăvăli cu furia unui şuvoi de munte înspre poiană.

— După mine! strigă Maurice şi dădu pinteni calului, plănuind să iasă în spatele hergheliei. Nenorocire! Ne-au văzut! Mai repede, mai repede! E-n joc viaţa dumneavoastră!

Vorbele erau însă de prisos. Aflaţi la loc deschis şi zărindu-i pe cei doi călăreţi, armăsarii încetară lupta. Ca la o poruncă, se înşiruiră cu toţii în front, gata de atac. Se putea foarte bine să fie numai uimirea la mijloc. Oricum, fugarii avură o clipă prielnică. În cele douăzeci de secunde de linişte, ei izbutiră să ocolească herghelia şi să ajungă în spatele ei, apucând pe calea salvării. Dar asta nu însemna că primejdia a trecut. Dezmeticindu-se, armăsarii se aruncară scrâşnind şi fornăind pe urmele lor. Începu o goană cumplită între mustangii fără călăreţi şi cei cu călăreţi.

Din când în când, Maurice întorcea capul. Deşi avansul pe care izbutiseră să-l câştige de la început nu scăzuse cu nimic, pe chipul lui se citea aceeaşi nelinişte. Dacă ar fi fost singur, puţin i-ar fi păsat: ştia că murgul lui nu se dă bătut când e vorba să gonească. Din nenorocire, mustangul rotat începuse să încetinească. „Ce-o avea oare?” se întrebă nedumerit mustangerul, stăpânindu-şi calul, ca tânăra creolă să ajungă din nou alături de el.

— Dacă întâlnim în cale vreun obstacol, suntem pierduţi. Fiecare clipă e preţioasă pentru noi.

— Nu ne ajung din urmă?

— Deocamdată nu. Numai că va trebui să trecem un hop foarte greu. Sunteţi o călăreaţă iscusită, ştiu, dar calul dumneavoastră… nu sunt sigur de el. Dumneavoastră îl cunoaşteţi mai bine. Oare va putea sări…

— Ce anume?

— Veţi vedea îndată.

Cei doi călăreţi îşi continuară nebuneşte goana. Curând se pomeniră în faţa unei crăpături ce se căsca în mijlocul preriei. Era cât o prăpastie, largă de vreo cincisprezece picioare şi mult mai adâncă. Se întindea până hăt departe în amândouă părţile şi numai cu o săritură de cincisprezece picioare puteai ajunge dincolo. Maurice nu-şi făcea griji în privinţa murgului său: nu o dată avusese prilejul unor asemenea sărituri. Dar mustangul rotat?

— Are să sară? întrebă mustangerul, neliniştit, apropiindu-se de marginea prăpastiei.

— Sunt sigură! zise cu convingere Louise.

— Miss Pointdexter – făcu mustangerul, neîncrezător – şi dacă nu sare? Dacă aveţi măcar un grăunte de îndoială, mai bine-l lăsăm aici. Murgul meu ne va trece dincolo pe amândoi. În plus, jertfind mustangul, poate scăpăm şi de urmărire. Armăsarii sălbatici… vă daţi seama…

— Cum, să o părăsesc pe Luna?! Să o las aici s-o sfâşie armăsarii aceia turbaţi? Nu, nu, mister Gérald, ţin prea mult la ea. Vom sări împreună, bineînţeles dacă vom izbuti. Dacă nu, ne frângem amândouă gâtul în fundul prăpastiei… Hai, draga mea, să ne luăm zborul!

Curajoasa creolă se avântă calmă spre marginea prăpastiei şi sări dincolo cu o uşurinţă de necrezut. Trei simţăminte se luptau în sufletul mustangerului în timp ce-o urmărea pe Louise: primul era uimirea, al doilea – admiraţia, iar pe cel de-al treilea nici nu putea să-l definească… Oricât de minunată ar fi fost izbânda Louisei, ea nu-i punea la adăpost de primejdie, căci pentru armăsarii sălbatici prăpastia era un fleac. Primejdia deveni chiar şi mai ameninţătoare: fugarii pierduseră aici un timp preţios şi asta dăduse răgaz duşmanului să se apropie. Armăsarii nu fuseseră niciodată atât de aproape. Şi era neîndoios că nu vor şovăi să sară prăpastia. Ce se va întâmpla atunci?

Tinerii goneau alături, la fel de nebuneşte. Din senin, Maurice opri brusc calul.

— Miss Pointdexter – spuse el creolei, care tocmai se apropiase. Porniţi singură înainte.

— De ce? întrebă fata, silindu-şi mustangul să-şi domolească avântul.

— Continuând aşa, armăsarii ne vor ajunge curând. Trebuie să facem ceva să-i oprim. Deocamdată mai avem o posibilitate, dar apoi va fi prea târziu. Vă rog să nu-mi puneţi nici o întrebare… Încă zece secunde şi totul e pierdut. Priviţi înainte: vedeţi o apă? E un heleşteu. Grăbiţi-vă să ajungeţi acolo. Veţi vedea un ţarc cu două îngrădiri înalte care se unesc în dreptul heleşteului. Dacă nu vă ajung între timp, îndreptaţi-vă spre ţarc; coborâţi de pe cal şi închideţi intrarea: sunt acolo nişte pari.

— Şi dumneavoastră, sir?

— Nu vă temeţi pentru mine. Grăbiţi-vă! Orientaţi-vă după heleşteu. El este farul dumneavoastră. Şi nu uitaţi să închideţi intrarea ţarcului. Mai repede! Mai repede!

Louise şovăia, fără să se poată hotărî să plece şi să-l lase aici pe omul care îşi primejduia viaţa pentru ea. Din fericire, tânăra creolă nu era dintre fetele sperioase şi lipsite de judecată, capabile să-l tragă la fund pe cel ce sare să le salveze de la înec. Încrezătoare în forţele sfătuitorului ei şi convinsă că acesta ştie ce face, se supuse îndată şi o porni spre heleşteu.

Rămas singur, Maurice scoase din buzunarul şeii cea mai modernă armă îndreptată vreodată împotriva acestor locuitori ai preriei: un revolver cu şase focuri. Apoi, dând pinteni calului, se înapoie cu repeziciune la prăpastia peste care sărise împreună cu Louise. „Armăsarii vor sări prin acelaşi loc ca şi noi! îşi zise el, urmărind herghelia, care se afla încă de partea cealaltă a prăpastie! Dacă izbutesc să dobor măcar unul, ceilalţi ar putea să se oprească şi ar lăsa

răgaz mustangului rotat să se depărteze. Acum e momentul!”

Răsună o împuşcătură. Cel mai impunător exemplar al hergheliei – un armăsar roşcat – se prăbuşi la pământ, închizând celorlalţi calea cu trupul său. Vreo câţiva armăsari care veneau din spate se opriră îndată, iar după ei, toată herghelia. Folosindu-se de zăpăceala lor, mustangerul se abătu spre apus şi zbură spre heleşteu. Mustangul rotat şi stăpâna sa erau departe…

....

Armăsarii sălbatici nu mai continuară urmărirea. Poate că pieirea căpeteniei lor descumpănise herghelia, sau poate că trupul acestuia închisese calea spre singurul loc pe unde se putea sări peste prăpastie.

Când Maurice se apropie de heleşteu, Louise era de mult acolo. Fata urmase întocmai sfaturile mustangerului, afară de unul singur: nu închisese ţarcul. Intrarea ţarcului rămăsese deschisă, parii stăteau aruncaţi pe jos. Louise rămase în şa. Era atât de tulburată, încât nu găsea cuvinte să-şi exprime recunoştinţa. Primejdia trecuse.

CAPITOLUL XVII
CAPCANA PENTRU MUSTANGI

Acum, când se aflau în afara oricărei primejdii, tânăra creolă privi cu interes în jur. Văzu un heleşteu mare, cu malurile răscolite de copite. De bună seamă, aici era locul unde caii se deprinseseră să vină la adăpost. O îngrăditură înaltă înconjura heleşteul, ca două braţe înaintând până departe în prerie, aidoma unor aripi desfăcute.

— Ce-i asta? întrebă fata, arătând spre îngrăditură.

— O capcană pentru mustangi – lămuri Maurice.

— O, capcană pentru mustangi?!

— Un coral unde se prind caii sălbatici. Aripile îngrăditurii pătrund adânc în prerie, aşa cum vedeţi. Atraşi încoace de apă sau pur şi simplu mânaţi de mustangeri, caii ajung aici, în strâmtoare. Apoi coralul e închis, aici fiind uşor să-i prinzi cu lassoul.

— Bietele animale! Coralul e-al dumneavoastră? Sunteţi doar mustanger, parcă aşa mi-aţi spus.

— Da, mustanger, numai că eu vânez cai sălbatici de unul singur. Mi se întâmplă foarte rar să întâlnesc alţi mustangeri. Din pricina asta nici nu pot să mă folosesc de vreun coral, fiindcă aici e nevoie de cel puţin douăzeci de hăitaşi. Arma mea, dacă pot s-o numesc aşa, e lassoul.

— Şi-l mânuiţi cu multă iscusinţă. Am auzit şi m-am convins cu ochii mei.

— Sunteţi foarte binevoitoare. Nu merit această laudă. În prerie există oameni născuţi parcă anume ca să arunce lassoul. Sunt mexicanii. Ceea ce vi s-a părut iscusinţă, în ochii lor ar trece drept stângăcie.

— Mă tem, mister Gérald, că sunteţi prea modest şi

preţuiţi prea mult pe alţii. Am avut prilejul să aud exact contrariul.

— De la cine?

— De la prietenul dumneavoastră, mister Zebulon Stump.

— Ha-ha, bătrânul Zeb nu-i o autoritate în materie.

— Aş dori şi eu să învăţ să arunc lassoul, dar se spune că nu-i ceva potrivit pentru o femeie.

— Nicidecum. E un sport tot atât de nevinovat ca patinajul sau tragerea cu arcul. Cunosc o fată care e neîntrecută în aruncarea lassoului.

— Americană? ...

— Nu, mexicană. Locuieşte pe lângă Rio Grande. Din când în când vine şi pe la noi, pe Leona. Are nişte rude aici.

— E tânără?

— Cam de vârsta dumneavoastră, miss Pointdexter.

— Înaltă?

— Puţin mai scundă decât dumneavoastră.

— Dar, desigur, mult mai frumoasă decât mine, nu? Am auzit că mexicancele sunt mult mai frumoase decât noi, americancele.

— După părerea mea, creolele nu fac parte din această categorie – răspunse Maurice, cu diplomaţie.

— Aş fi curioasă să ştiu dacă pot să învăţ şi eu arta aruncării lassoului – continuă tânăra creolă, părând să nu bage de seamă complimentul mustangerului. Nu-i prea târziu? Se spune că mexicanii învaţă din copilărie să arunce lassoul. De aceea şi ajung la o asemenea măiestrie.

— Nu, pentru dumneavoastră nu-i de loc târziu! se grăbi să o încredinţeze Maurice. Într-un an sau doi veţi deveni foarte pricepută. Eu, de pildă, arunc lassoul abia de trei ani...

Şi tăcu deodată, căci nu voia să pară lăudăros.

— Iar astăzi sunteţi recunoscut drept cel mai iscusit

mânuitor de lassou din întreg Texasul! zise fata, întregindu-i gândul.

— Nu, nu! protestă el, râzând. E o greşeală a bătrânului Zeb, care judecă lucrurile luând ca unitate de măsură propria-i îndemânare.

„Ce să fie asta? Modestie? se gândi creolă. Sau omul acesta nu face decât să-şi râdă de mine? Nu, cu neputinţă, nu-i adevărat! Altfel, simt că o să-mi ies din minţi.”

— Doriţi să vă întoarceţi în mijlocul prietenilor dumneavoastră? vorbi Maurice, băgând de seamă că fata e cu gândul în altă parte. Tatăl dumneavoastră a început probabil să se neliniştească, văzând că lipsiţi atât. Fratele şi vărul dumneavoastră la fel…

— Da, aveţi dreptate! încuviinţă faţa, cu o umbră de jignire şi de părere de rău. Nu m-am gândit la asta. Vă mulţumesc, sir, că mi-aţi amintit de îndatoririle mele. E timpul să ne întoarcem.

Săriră din nou în şa… Louise apucă frâul în silă, potrivindu-şi cu oarecare încetineală cizmele în scări.

Avea aerul că nu prea o trage inima să plece din acest loc interesant.

*

*   *

Maurice şi tovarăşa sa călăreau din nou prin prerie. Apucară spre locul picnicului pe drumul cel mai scurt. Acum urmau să treacă prin „preria bălăriilor”, numită astfel de primii colonişti, care pesemne că nu stătuseră prea mult pe gânduri până să se oprească la acest nume.

Băştinaşa din Louisiana se pomeni într-o grădină uriaşă, presărată la tot pasul cu flori viu colorate şi mărginită în depărtare de bolta albastră a cerului – grădină pe care natura însăşi o sădise şi pe care tot ea o îngrijea.

— Ce frumuseţe! exclamă cu încântare creolă, oprind calul în loc.

— Vă place aici, miss Pointdexter?

— Că-mi place, e prea puţin spus, sir. În faţa mea văd tot ce are natură mai minunat: iarba verde, copacii, florile, tot ce omul cultivă cu atâta trudă, deşi niciodată nu izbuteşte să dobândească ceva pe măsura minunăţiilor de aici. Nimic nu lipseşte: e un adevărat colţ de rai!

— Numai case lipsesc.

— Acoperişurile şi coşurile caselor ar strica frumuseţea priveliştii. Contururile pure ale copacilor se desenează atât de frumos; aici, în umbra lor, aş vrea să trăiesc, în umbra lor aş vrea să…

Cuvântul „iubesc” era cât pe ce să i se desprindă de pe buze, dar se opri la timp. Cu totul neaşteptat chiar pentru ea, spuse: „să mor”. Irlandezul îi împărtăşea simţămintele. Cuvintele ei îi răsunau ca un ecou în suflet şi totuşi răspunsul lui veni sec şi prozaic:

— Mă tem, miss, că v-aţi plictisi curând de o asemenea viaţă, fără un acoperiş deasupra capului, fără societate, fără…

— Dar dumneavoastră, sir, nu vi s-a urât cu viaţa pe care o duceţi? Prietenul dumneavoastră, mister Stump, căruia îi acord toată încrederea, mi-a spus că trăiţi aşa de vreo câţiva ani. Adevărat?

— Foarte adevărat.

— O, cât vă invidiez! Sunt convinsă că aş fi fost nespus de fericită în mijlocul naturii minunate de aici. Viaţa asta nu m-ar plictisi niciodată.

— Singură, fără prieteni, ba şi fără un adăpost?

— Nu vorbeam de asta… Dumneavoastră nici nu mi-aţi spus cum trăiţi. Dumneavoastră aveţi casă?

— Locuinţa mea nu-i vrednică de un nume atât de pompos – râse mustangerul. Coliba mea, mai bine-zis hacaleul meu, se numără printre cele mai modeste din întreg ţinutul.

— Unde se află? E departe de locurile pe care le-am colindat azi împreună?

— Nu prea departe, cam la vreo milă... Uitaţi-vă spre apus, vedeţi vârfurile copacilor de colo? Ei bine, copacii aceia îmi feresc coliba de arşiţa soarelui şi o apără de furtună.

— Mi-ar plăcea nespus de mult s-o văd. E o colibă adevărată?

— Da, chiar aşa.

— Şi singuratică?

— La mai puţin de zece mile, nu cunosc vreo altă aşezare în jur.

— Şi înconjurată de copaci? Pitorească locuinţă!

— Depinde cine o priveşte.

— Aş vrea s-o văd şi eu. Nu-i decât o milă până acolo?

— O milă la dus, una la întors, în total – două.

— Nu-i prea departe. Ne-ajung douăzeci de minute.

— Mă tem numai că abuzăm de răbdarea prietenilor dumneavoastră.

— Vreţi poate să spuneţi de ospitalitatea dumneavoastră. Iertaţi-mă, mister Gérald – urmă fata şi o umbră de tristeţe îi trecu peste faţă – nu m-am gândit la asta. Pesemne că nu staţi singur. Mai staţi cu cineva?

— O, da, nu stau singur! Stau împreună cu un prieten încă de când...

Mai înainte ca mustangerul să-şi sfârşească vorba, în închipuirea Louisei se şi ivise chipul acestui prieten: o fată de seamă ei, cu pielea smeadă şi ochii migdalaţi, cu dinţii mai strălucitori decât perlele, cu obrajii rumeni şi părul mai lung decât coada lui Castro. Poartă mărgele la gât, brăţări la mâini şi la glezne, o fustă scurtă cu mândre cusături, mocasini în picioarele gingaşe. Aşa i se înfăţişă Louisei „prietenul” mustangerului.

— Prietenului dumneavoastră nu i-ar plăcea poate să se

trezească pe nepusă masă cu musafiri, mai cu seamă cu un străin.

— Ba dimpotrivă, se bucură întotdeauna când vine vreun musafir, fie că e străin, fie că e cunoscut. Fratele meu de lapte e foarte sociabil, dar, sărmanul, are prea rar prilejul să vadă pe cineva.

— Frate de lapte?

— Da, Phelim O'Neill, aşa îl cheamă şi e irlandez ca şi mine. Numai că are un accent şi mai pronunţat decât al meu. De fel e din comitatul Galway.

— Cât de mult aş vrea să-l aud vorbind! Pe acolo, pe la dumneavoastră, se vorbeşte foarte nostim, nu-i aşa?

— Fiind eu însumi galwayan, mi-e greu să-mi dau scama. Dar, dacă n-aveţi nimic împotrivă şi sunteţi gata să primiţi pentru o jumătate de ceas ospitalitatea lui Phelim, va fi cel mai bun prilej să vă faceţi singură o părere.

— Sunt încântată. E un lucru nou şi nespus de interesant pentru mine. Tata şi ceilalţi mai pot să aştepte. Au rămas cu ei destule doamne şi fără mine, iar tinerii domni n-au decât să ne caute mai departe. Afară de asta, aveau de gând să vâneze mustangi, aşa că eu mă folosesc de acest răgaz şi primesc cu plăcere ospitalitatea dumneavoastră.

— Mă tem că totul va fi mult prea modest. Phelim a rămas singur de vreo câteva zile şi, cum nu e vânător, pesemne că stă fără provizii. Noroc că aţi apucat să gustaţi ceva înainte de goana asta prin prerie…

Bineînţeles că nu ospitalitatea lui Phelim o îndemna pe Louise Pointdexter să se abată din drum. Nu o interesa prea mult vorba stâlcită a irlandezului şi nici coliba mustangerului. Era la mijloc un simţământ mult mai puternic, căruia nu putea să i se împotrivească.

*

*   *

Louise intră în coliba singuratică de pe Alamo, arătându-

se foarte interesată să cunoască o asemenea originală locuinţă. Plăcut surprinsă, descoperi acolo cărţi, hârtie şi cele necesare scrisului, precum şi alte mărunţişuri care mărturiseau că stăpânul hacaleului e un om instruit. Ascultă cu o vădită luare-aminte vorbirea caraghioasă a lui Phelim, gustă din tot ce i se servi, afară doar de băutura preferată a galwayanului şi la plecare era voioasă şi plină de însufleţire. Curând însă buna dispoziţie pieri şi toată însufleţirea i se stinse. Ajungând din nou în preria smălţată de flori şi perindându-şi prin minte impresiile acestei zile, tresări deodată, fulgerată de un gând care-i săgetă inima ca un fior de gheaţă. Oare o chinuia gândul că şi-a lăsat prietenii şi pe cei apropiaţi să o aştepte atâta vreme, neliniştindu-se pentru soarta ei? Nu, nu asta o chinuia pe Louise. Toată ziua, tot drumul de la fort până la locul picnicului, în timpul popasului din poiană, în timpul urmăririi de către armăsarii sălbatici, când Maurice Gérald o scăpase de primejdie, în clipele de odihnă de lângă heleşteu, apoi în prerie, la înapoiere, în coliba mustangerului, tot timpul tovarăşul ei de drum se purtase cu ea politicos, atât şi nimic mai mult. Mustangerul se ţinea cu străşnicie în limitele unei corectitudini de adevărat gentleman.

CAPITOLUL XVIII
GELOZIA CALCĂ PE URME

Din cei patruzeci de călăreţi care se aruncaseră să o salveze pe Louise, puţini rezistară goanei acesteia îndelungate. Pierzând din vedere herghelia sălbatică, mustangul rotat şi pe mustanger, călăreţii începură să se rătăcească unii de alţii şi curând se risipiră prin prerie, câte unul, câte doi sau câte trei-patru. Cei mai mulţi, neştiind să se orienteze, pierdură urmele manadei, luându-se după alte urme mai vechi, lăsate poate de aceeaşi manadă.

Un singur călăreţ era pe drumul cel bun. Călărea un cal puternic, de culoarea castanei, rezistent şi iute, fără să fie o frumuseţe. Purta chipiu şi uniformă albastră. Nu era altul decât căpitanul de cavalerie în rezervă Casey Callhown. Căpitanul apucase pe urmele cele bune. Ajunse la hăţişuri şi curând se pomeni în poiană unde mustangul rotat se oprise în chip atât de neaşteptat. Până aici nu-i fusese greu să se orienteze, dar acum rămase descumpănit. Încotro să apuce? Printre urmele lăsate de herghelia sălbatică nu se mai desluşeau urme de potcoave. Callhown se învârtea în loc, cerceta fiecare palmă de pământ, dar nu putea să se lumineze. Spre uimirea lui, zări deodată apropiindu-se un călăreţ, după a cărui statură uriaşă îşi dădu seama că-l are în faţă pe Zeb Stump.

— Aţi aflat ceva despre tânăra lady, mister Callhown? întrebă bătrânul vânător, cu o vioiciune puţin obişnuită pentru firea sa. Nu, n-aţi aflat nimic! continuă el, văzând chipul lui Callhown. Drace! Încotro o fi purtat-o afurisitul de mustang! Ciudată întâmplare! Doar miss Pointdexter e-o călăreaţă foarte iscusită. Nu-i nimic, nu cred să fie în

primejdie. Mustangerul cu lassoul o să-l prindă cât ai clipi! Dar de ce v-aţi oprit aici?

— Nu mă dumiresc în ruptul capului încotro au apucat. Judecând după urme, ai zice că s-au oprit aici. Numai că urmele nu pornesc mai departe.

— Da, da, aveţi dreptate, mister Callhown. S-au oprit aici. Şi-au stat foarte aproape unul de altul, se vede bine şi asta. Pesemne că s-au lăsat păgubaşi de urmărirea iepelor sălbatice. Da, mai mult ca sigur! Încotro or fi apucat?

Zeb Stump începu să cerceteze cu luare-aminte întinderea poienii, străduindu-se să găsească răspunsul.

— Nu dau de urmele lor şi pace – mormăi căpitanul.

— Nu? Uite că eu le-am dibuit. Ia priviţi aici! Vedeţi urmele pe iarba călcată?

— Nu văd nimic.

— Ei, asta-i! Uitaţi-vă bine! Colea stă întipărită o potcoavă mare, iar alături de ea una mai mititică, încolo au luat-o. Va să zică numai până aici au urmărit iepele sălbatice. Nu ne rămâne decât să cercetăm mai departe.

— Da, cu orice preţ!

Fără să mai piardă timpul, Zeb Stump porni în direcţia arătată de urme.

— Hei! exclamă deodată bătrânul vânător. Oare ce s-o fi petrecut aici? N-ar strica să lămurim lucrurile.

— Nu văd decât urmele iepelor sălbatice – bombăni Callhown. S-ar zice că au făcut un ocol şi-au venit înapoi.

— Aici s-au schimbat rolurile.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că în locul ăsta nu călăreţii urmăreau iepele, ci iepele urmăreau călăreţii. Dar nu erau iepe. Dumnezeule, sunt urme de copite mari. Să nu fi fost…

— Ce anume?

Bătrânul vânător porni iute în direcţia urmelor, fără să-l mai lămurească. Callhown se ţinea după el, sâcâindu-l cu

întrebările, dar Zeb se mărginea să dea din mână, ca şi cum ar fi vrut să zică „Nu mă pisa atât, acum n-am timp!”

O vreme fu absorbit cu totul de cercetarea urmelor pe pământul frământat de copitele armăsarilor.

Abia când se apropie de prăpastia din prerie se risipi şi neliniştea bătrânului. Şi doar atunci binevoi să-i dea căpitanului lămuririle cerute cu atâta stăruinţă:

— Priviţi!

— Un armăsar ucis! Ce să însemne asta?

— Nimic alta decât că l-a omorât mustangerul.

— Şi asta a speriat restul hergheliei şi armăsarii au încetat goana lor după cei doi călăreţi?

— Nu-i tocmai aşa. Armăsarii au încetat urmărirea. Însă nu spaima i-a oprit, ci leşul armăsarului. Drace! Asta zic şi eu săritură!

— Cred că nu-ţi închipui c-au sărit pe aici! făcu Callhown. Cu neputinţă!

— Au ţâşnit ca glonţul din puşcă. Nu vedeţi, sunt urme de potcoave şi pe malul ăsta şi pe cel din faţă. Miss Pointdexter a sărit întâi; şi de bună seamă că amândoi au sărit mai înainte să împuşte armăsarul. Altfel n-ar fi izbutit. Hm, bag de seamă că nu-i nici un alt loc pe unde-ar fi putut să treacă dincolo. Isteţ băiat, mustangerul, a culcat armăsarul la pământ taman aici, în singurul loc de trecere.

— Crezi că mustangerul a sărit împreună cu verişoara mea?

— Nu chiar împreună – răspunse Zeb, fără să bănuiască gândul lui Callhown. Întâi a sărit mustangul rotat, v-am mai spus asta. Priviţi: colo, de partea cealaltă, i se văd desluşit urmele.

— Da, le văd şi eu.

— Şi dacă vă uitaţi cu atenţie, o să vedeţi că stau sub urmele lăsate de calul mustangerului.

— Ai dreptate, chiar aşa.

— Cât despre armăsari, nici unul n-a sărit dincolo. Uite cum cred eu c-a fost: după ce s-a văzut de partea cealaltă a prăpastiei, flăcăul a trimis un glonţ în căpăţâna nemernicului ăsta. Ceilalţi armăsari, speriaţi de moartea tovarăşului lor, au încremenit locului şi apoi au pornit-o în altă direcţie. Uite, urmele lor apucă undeva în sus.

— Nu se poate să fi sărit prăpastia în altă parte şi să-şi fi continuat urmărirea?

— În cazul ăsta ar fi trebuit să gonească zece mile până să ajungă aici: cinci în sus, de-a lungul prăpastiei şi cinci îndărăt, pe malul celălalt. Aşa ceva nu s-a petrecut, mister Callhown, n-aveţi grijă! Miss Louise n-a mai fost urmărită. După ce-a sărit peste prăpastie, a alergat alături de mustanger: trecuse orice primejdie. Acum cred că s-au întors amândoi la locul picnicului.

— Să mergem! exclamă Callhown, plin de nerăbdare, încât ai fi zis că verişoara sa se află într-o mare primejdie. Haidem, mister Stump, trebuie să ne întoarcem cât mai repede!

— La ce atâta zor? mormăi Zeb, descălecând liniştit de pe iapa lui şi scoţând la iveală un cuţit. Aşteptaţi niţel, numai vreo zece minute.

— De ce?

— Vreau să jupoi armăsarul. O minunăţie de piele! La noi, în settlement, capăt cinci dolari pe ea, cu ochii închişi!

— Să te ia naiba cu pielea asta cu tot! izbucni furios Callhown. Haide, lasă asta!

— Nici nu mă gândesc! i-o întoarse Zeb, cu aceeaşi linişte, crestând pielea pe burta animalului. Dacă vă grăbiţi, n-aveţi decât să plecaţi, mister Callhown. Cât despre mine, Zeb Stump, nu mă mişc de-aici până nu fac pielea sul, ca s-o ducă bătrânica mea.

*

* *

Gelozia îl zorea pe Casey Callhown să se întoarcă la locul picnicului. Gheara ei i se înfipsese în inimă încă de pe când străbăteau preria pârjolită şi de atunci gelozia creştea mereu, răpindu-i liniştea. Judecând după starea socială a vânătorului de mustangi, se părea că verişorul nu trebuie să-şi facă griji. De altfel, Callhown nici nu s-ar fi lăsat pradă gândurilor, dacă n-ar fi cunoscut atât de bine firea Louisei Pointdexter. De copilă arătase o totală independenţă, nesocotind orice canoane.

Callhown, copleşit de gânduri negre, o porni în goană spre locul picnicului. Ivirea celor doi călăreţi în depărtare nu-l bucură câtuşi de puţin. Îi recunoscu numaidecât: erau tocmai cei din pricina cărora se simţea atât de coclit. Călăreau unul lângă altul, încât aproape li se atingeau şeile. Absorbiţi de discuţie, nici nu-l simţiră pe Callhown. Înaintau în trap uşor şi ghiceai lesne că nu se prea grăbesc să se întoarcă în mijlocul celorlalţi.

Apropierea dintre ei, atitudinea lor, nepăsarea vădită faţă de tot ce-i înconjura şi, în sfârşit, încetineala de broască ţestoasă cu care se înapoiau, toate acestea avură darul să întărească bănuielile căpitanului. Callhown simţea că-şi pierde stăpânirea de sine. În prima clipă simţi imboldul să se avânte în galop şi să curme această plimbare intimă. Îşi sili calul să iuţească pasul, dar îl domoli îndată, ca şi cum s-ar fi răzgândit. Cei doi nu-l simţiseră încă, deşi căpitanul călărea la numai două sute de paşi în urma lor. Vocea cristalină a verişoarei lui, care părea să conducă discuţia, îi răsuna desluşit în urechi. Ce n-ar fi dat să audă ce-şi spun! Amândoi erau atât de absorbiţi, încât aşa ceva nu părea cu neputinţă de înfăptuit. Pe aici iarba era moale şi mătăsoasă ca un covor şi înăbuşea tropotul calului.

În câteva clipe, căpitanul Callhown ajunse în apropierea călăreţilor. Îşi domoli calul, dar pasul lui ostenit îl trăda.

Mustangul rotat şi murgul îşi scuturară coamele şi nechezară puternic.

— Ah, vărul Casey! exclamă Louise, mai mult cu ciudă, decât cu mirare. Te văd aici, dar tata, Henry şi ceilalţi unde sunt?

— De ce mă întrebi pe mine, Lou? Ştiu tot atât ca şi tine.

— Credeam că ne-ai ieşit înainte. Calul ţi-e numai spumă. Arată ca după o goană îndelungată, cu nimic mai prejos decât a noastră.

— Aşa şi este. Din prima clipă m-am aruncat pe urmele tale, nădăjduind să-ţi pot veni în ajutor.

— Adevărat? Şi eu care habar n-aveam că ai pornit-o după noi! Îţi mulţumesc, Casey. Tocmai asta făceam acum: îi mulţumeam lui mister Gérald, care m-a salvat pe mine şi pe Luna dintr-o mare primejdie, riscându-şi viaţa. Ba chiar ne-a salvat de la o moarte îngrozitoare, închipuieşte-ţi, am fost urmăriţi de o herghelie de armăsari sălbatici. Erau cât pe ce să ne sfâşie.

— Da, ştiu.

— Ai văzut cum ne-au urmărit?

— Nu. Am ghicit totul după urme.

— După urme?! Ai izbutit să-ţi dai seama de asta după urme?

— Da, mulţumită lămuririlor lui Zeb Stump.

— O, aţi fost împreună? Şi până unde aţi venit după noi?

— Până la prăpastie. Tu ai sărit singură, aşa mi-a spus Zeb. Adevărat?

— Luna a sărit.

— O dată cu tine?

— Se înţelege. Ciudată întrebare, Casey! râse ea. Ai sărit şi tu peste prăpastie? continuă creola, vorbind deodată pe un alt ton. Şi-ai mai mers pe urmele noastre?

— Nu, Lou. De la prăpastie am pornit-o încoace, presupunând că te întorci înaintea mea.

Louise păru mulţumită de răspuns.

— Ei, mă bucur că ne-am întâlnit. Mergeam încet pentru că Luna, sărăcuţa, e tare obosită. Nici nu ştiu cum o să ajungem acasă.

Din clipa apariţiei lui Callhown, mustangerul nu mai scoase un cuvânt. Fără să arate o cât de mică părere de rău, el renunţă singur la societatea plăcută a tinerei creole. Călărea tăcut la câţiva paşi înainte, reluându-şi rolul de călăuză. Căpitanul nu-l slăbea din ochi şi-l cercetă iscoditor. Şi ori de câte ori surprindea privirea plină de încântare a Louisei îndreptată în direcţia mustangerului, o furie diabolică i se aprindea în ochi.

Lunga cale aşternută în faţa celor trei călăreţi putea să ducă la un sfârşit tragic, dacă n-ar fi apărut ceilalţi invitaţi la picnic. Fugara fu întâmpinată cu strigăte însufleţite care risipiră, pentru o vreme, orice alte gânduri.

CAPITOLUL XIX
WHISKY CU APĂ

În micul orăşel din apropierea fortului Indge, hotelul cu taverna era clădirea cea mai impunătoare. Orăşelul nu făcea excepţie de la regula generală, respectată în aproape toate aşezările Texasului, fie mai noi, fie ridicate din primele zile ale colonizării acestor meleaguri.

Numai în puţinele oraşe spaniole-mexicane, câte mai dăinuiau, cetăţile şi mănăstirile dominau restul clădirilor. Dar şi aceste relicve ale trecutului se transformaseră cu timpul aproape peste tot în taverne.

Deşi cea mai impunătoare clădire din oraş, hotelul-tavernă al fortului Indge nu se remarca prin nimic deosebit. După aspectul exterior, abia dacă puteai recunoaşte un oarecare stil arhitectonic. Era o construcţie de lemn, în formă de „T”. Aripa care închipuia piciorul literei adăpostea sufrageria şi odăile pentru oaspeţi. În faţă era o singură încăpere spaţioasă, folosită ca bar-saloon, cum se spune în America. Aici se bea, se fuma şi se discuta. La intrare, prinsă de trunchiul unui stejar, se legăna o firmă care înfăţişa un erou localnic, în uniformă de general; dedesubt stătea scris numele hotelului: „Bun venit”.

Hotelurile în Texas, ca de altfel în toată America, erau în acelaşi timp lăcaşul bursei şi club. Hotelul „Bun venit” nu făcea nici el excepţie în această privinţă. Cu o singură particularitate: patronul nu era un iancheu speculant şi întreprinzător din statele de nord ale Americii, ci un neamţ flegmatic, poreclit de localnici „moş Doofer”, deşi la el acasă, în patrie, era cunoscut sub numele de Oberdoofer.

Taverna fortului nu cunoscuse poate niciodată afluenţa

din seara de după picnic. Aproape toţi excursioniştii – mai puţin doamnele, fireşte – găsiră de cuviinţă să-şi încheie ziua la bar.

Nici nu bătuse de unsprezece şi taverna începu să se umple: ofiţerii din fort, plantatori din partea locului, furnizori sau pur şi simplu aventurieri apărură rând pe rând. De cum intra, fiecare se ducea la bar, cerea băutura preferată şi se alătura grupului său. Unul din grupuri atrăgea atenţia tuturor. Era alcătuit din opt sau zece oameni, între care se aflau şi cei trei ofiţeri pe care cititorul a avut prilejul să-i cunoască: căpitanul de infanterie Sloman şi cei doi locotenenţi – dragonul Hencock şi vânătorul Crossman. Tot aici putea fi văzut şi maiorul. Discutau cât se poate de liber despre întâmplările de peste zi.

— Spune-mi, te rog, domnule maior – zise Hencock. Dumneata probabil că ştii: pe unde a umblat azi miss Pointdexter?

— De unde să ştiu? i-o întoarse maiorul. Întreabă-l pe mister Casey Callhown.

— L-am întrebat noi, dar n-am izbutit să aflăm nimic lămurit. Nici el nu ştie mai mult decât noi. I-a ajuns pe amândoi din urmă la întoarcere, în apropiere de locul popasului nostru. Cei doi au lipsit foarte mult şi, judecând după caii lor înspumaţi, trebuie că au fost undeva departe. Aveau timp să ajungă până la Rio Grande, ba şi mai departe.

— Aţi observat cum arăta Callhown când s-a întors? interveni căpitanul de infanterie. Era negru la faţă şi neliniştit, parcă sâcâit de un gând foarte neplăcut.

— Da, era tare nefericit! încuviinţă maiorul. Sper însă, căpitane Sloman, că nu pui asta pe seama…

— Geloziei? Ba sunt convins că aşa e! Altceva nici nu putea să fie.

— Callhown gelos pe Maurice-Mustangerul! Ha-ha!

Imposibil! În orice caz, foarte puţin probabil.

— Şi de ce nu, mă rog?

— Dragă Sloman, Louise Pointdexter este o lady, iar Maurice Gérald…

— Un simplu negustor de cai! îi întregi gândul Crossman. Maiorul are dreptate. E ceva de neconceput!

— Ce ştiţi voi! urmă Sloman, clătinând semnificativ din cap. Voi n-o cunoaşteţi pe miss Pointdexter, aşa cum o cunosc eu. E o tânără excentrică, ba poate chiar mai mult decât atât. Cred, că şi voi aţi observat asta.

— Continuă, continuă, Sloman! făcu maiorul, batjocoritor. Mi se pare că vrei să bârfeşti puţin. După cât se vede, te-ai îndrăgostit de miss Pointdexter, deşi îţi dai aere de mare misogin. Dacă ai fi gelos pe locotenentul Hencock sau pe Crossman, aş mai înţelege. Dar pe un simplu mustanger…

— Iată-l! îi curmă vorba Hencock, zărindu-l în uşă pe mustanger. Să-l întrebăm chiar pe el. E un băiat simplu şi-o să ne spună tot.

Maurice păşi în tăcere spre bar şi se aşeză pe un scaun.

— Un whisky cu apă, te rog – ceru el, modest.

— Whisky cu apă? repetă barmanul, morocănos. Doriţi whisky cu apă? Doi penny paharul.

— N-am întrebat cât costă! îl repezi mustangerul. Am cerut un whisky cu apă. Găsesc aici, la dumneata, ceea ce doresc?

— Îndată, îndată! încuviinţă neamţul, speriat de vorba tăioasă a mustangerului. Am whisky berechet, cât vă doreşte inima. Poftiţi!

În timp ce stăpânul barului turna băutura cerută, mustangerul schimbă câteva saluturi cu ofiţerii, pe care îi cunoştea în mare parte. Ofiţerii tocmai se pregăteau să-l întrebe ceea ce îi interesa, dar în aceeaşi clipă îl zăriră pe Casey Callhown în prag şi hotărâră să mai aştepte. De faţă cu el se simţeau oarecum stingheriţi să discute despre asta.

Casey Callhown se apropie cu înfumurarea-i caracteristică de grupul de militari şi civili şi înclină din cap în chip de salut, aşa cum se obişnuieşte când petreci într-o societate o zi întreagă şi lipseşti pentru scurt timp din mijlocul ei.

Căpitanul nu era beat, dar era băut, căci ochii îi luceau straniu şi o paloare nefirească îi acoperea faţa.

— Hai să bem! se adresă el maiorului şi grupului ce-i înconjura. Şi să bem cum se cuvine, în cerc, să nu se plângă patronul că arde lumina de pomană. De acord?

— De acord! se auziră câteva glasuri.

— Dumneata, maiorule, ce zici?

— Beau şi eu cu plăcere, căpitane Callhown.

Întreg grupul se apropie de bar, cerând în cor băutură. Li se mai alăturară câţiva. Întâmplător, sau poate cu bună ştiinţă, Callhown se aşeză chiar în margine, lângă Maurice Gérald. Mustangerul fuma o ţigară de foi, sorbind tacticos din paharul cu whisky. Ai fi zis că nici nu s-au văzut unul pe celălalt.

— Un toast! strigă Callhown, ridicând paharul.

— Da, da, un toast! i se alăturară câţiva.

— Trăiască America pentru americani şi piară toţi veneticii, mai cu seamă blestemaţii de irlandezi!

Rostind aceste cuvinte, Callhown făcu un pas înapoi şi-l împinse cu cotul pe mustanger, care tocmai ducea paharul la gură. Băutura i se vărsă pe cămaşă. Să fi fost oare numai o simplă întâmplare? Toţi erau încredinţaţi de contrariu. Şi aşteptau ca mustangerul să se arunce asupra celui care-l jignise în felul acesta. Rămaseră dezamăgiţi, ba chiar miraţi, văzându-l că şovăie. Unii credeau chiar că va înghiţi totul fără să riposteze.

— Dacă-i trece asta cu vederea – şopti Hencock la urechea lui Sloman – merită să-l azvârlim afară din local.

— Te rog, n-avea grijă! murmură infanteristul. Nici să nu

te gândeşti. După cum ştii, nu-mi plac rămăşagurile, dar uite, pierd solda mea pe o lună, dacă mustangerul nu-i răspunde cum se cuvine. Iar Callhown, sunt convins, n-o să fie de loc încântat de un asemenea adversar, deşi Gérald pare preocupat mai mult de cămaşă decât de jignirea pe care i-a adus-o căpitanul. Ciudată dihanie de om mai e!

În timpul acestor şuşoteli, Maurice, cu desăvârşire calm, lăsă paharul din mână, scoase o batistă de mătase din buzunar şi începu să-şi şteargă cămaşa udă. Mişcările sale vădeau atâta stăpânire de sine, încât n-ai fi zis nici o clipă că e vorba de laşitate.

— Sunt irlandez! rosti el, vârându-şi batista în buzunar.

Răspunsul său părea foarte simplu, deşi venise cam cu întârziere, dar nimeni nu se îndoia de adevăratul înţeles: era o provocare. Vorba laconică a mustangerului nu făcea decât să sublinieze gravitatea intenţiilor celui jignit.

— Dumneata?! strigă dispreţuitor Callhown, întorcându-se spre el şi desfăcu braţele a mirare. Dumneata? Urmă căpitanul, măsurându-l cu privirea din cap până în picioare. Eşti irlandez? Nu se poate! Niciodată nu mi-aş fi dat seama! Eu te credeam mexican, judecând după costumul şi după zorzoanele de pe cămaşă!

— Nu înţeleg ce ai cu costumul meu, mister Callhown. Dar de vreme ce mi-ai pătat cămaşa, permite-mi să-ţi plătesc cu aceeaşi monedă şi să stric apretul cămăşii dumitale!

Zicând acestea, mustangerul luă paharul şi, mai înainte ca înfumuratul căpitan să aibă timp să se întoarcă, îi azvârli în faţă restul de whisky. Spre satisfacţia celor mai mulţi din câţi se aflau acolo, Callhown începu să strănute şi să tuşească nestăpânit. Exclamaţiile de încuviinţare scăpate fără voie de pe buzele unora amuţiră îndată: se lăsă o tăcere mormântală. Era o clipă aprigă. Toţi îşi dădeau seama că sfada celor doi a luat o întorsătură gravă şi că

incidentul se va sfârşi negreşit printr-un duel. Nici o putere din lume nu părea în stare să împiedice acest lucru.

CAPITOLUL XX
O SITUAŢIE PRIMEJDIOASĂ

Cât ai clipi, Callhown scoase revolverul. Mustangerul, ghicindu-i gândul, făcu la fel şi rămase în aşteptare. Cei mai sperioşi se îmbulziră spre uşă, cuprinşi de panică. Alţii rămaseră pe loc din nesocotinţă, iar alţii, conştienţi, cu o hotărâre lucidă în ochi. Aceştia din urmă dovedeau poate bună prevedere: se gândeau că, dacă fug, se pot pomeni cu un glonţ în spate.

O tăcere de moarte domni pentru câteva clipe. Era răscrucea când hotărârea minţii devine faptă.

Dacă adversarii ar fi fost alţii, timpul acesta ar fi fost poate şi mai scurt. Doi oameni ceva mai iuţi din fire şi mai puţin încercaţi, ar fi apăsat – numaidecât pe trăgaci. Rivalii noştri aveau însă experienţa duelurilor şi ştiau cât de mult contează dacă greşeşti ţinta. Pentru lumea strânsă afară, tărăgăneala asta era de-a dreptul chinuitoare, fiindcă nimeni nu îndrăznea să vâre capul pe uşă. În locul împuşcăturilor auziră deodată glasul liniştit şi autoritar al maiorului:

— Staţi! ordonă el, scoţând sabia din teacă şi despărţindu-i cu ea pe cei doi. Vă ordon să nu trageţi! Jos armele! Voi confisca pistolul celui care atinge primul trăgaciul! Potoliţi-vă!

— De ce? izbucni Callhown, vânăt de furie. De ce asta, maior Ringwood? După o asemenea jignire şi încă din partea unuia ca el.

— Dumneata l-ai provocat, căpitane Callhown.

— Ei şi ce? Să-l ia dracu! Nu sunt dintre cei care rabdă o jignire. La o parte din calea mea, domnule maior! Treaba

asta ne priveşte numai pe noi şi n-ai dreptul să te amesteci!

— Zău? Ha-ha! Sloman, Hencock, Crossman! Aţi auzit? N-am dreptul să mă amestec! Căpitan Casey Callhown, te invit să nu uiţi unde te afli! Să nu-ţi închipui că eşti în statul Mississippi, în mijlocul cavaleriei dumitale, care schingiuieşte sclavii. Aici, sir, există un fort militar, supus unor anumite legi, iar mie, sluga dumitale preaplecată, mi s-a încredinţat comanda acestui fort. Îţi ordon să pui pistolul la loc! Acum, numaidecât, altfel te trimit la arest ca pe un simplu soldat!

— Nu zău! Minunată ţară vrei dumneata să faci din Texas! şuieră Callhown printre dinţi. Va să zică, orice jignire ţi s-ar aduce, nu ai dreptul la duel, fără permisiunea dumitale, maior Ringwood, aşa? E o lege pentru toată ţara?

— Câtuşi de puţin! răspunse maiorul. Nu sunt dintre cei care împiedică rezolvarea cinstită a unei neînţelegeri. Nimeni nu te opreşte, pe dumneata şi pe adversarul dumitale, să vă ucideţi, dacă asta doriţi. Dar nu aici. Trebuie să pricepi, mister Callhown, că duelul dumneavoastră primejduieşte viaţa altora. N-am nici o poftă să mă nimerească un glonţ trimis aiurea. Aşteptaţi întâi să ne depărtăm, ca să fim în afară de orice pericol. Şi atunci, trageţi cât vreţi! Acum sper că eşti mulţumit.

Oricine altul în locul maiorului n-ar fi avut poate atâta autoritate. Maiorul însă era comandantul fortului, un om de vârstă respectabilă şi, pe deasupra, desăvârşit în mânuirea armelor, lucru bine cunoscut oricui ar fi îndrăznit să-i nesocotească ordinele. Şi dacă el trase sabia, cei doi potrivnici ştiau că nu a făcut un gest teatral. Aproape în acelaşi timp, amândoi lăsară pistoalele în jos. Callhown strângea furios din dinţi. Era ca o fiară lacomă de sânge, împiedicată să se arunce asupra prăzii, în schimb, mustangerul dădu ascultare maiorului, fără nici o urmă de mânie.

— Bănuiesc că nu vreţi să renunţaţi la duel! spuse maiorul, dându-şi seama că sunt puţine şanse să-i împiedice.

— Nu ţin neapărat să renunţ – vorbi cu modestie Maurice. Doar dacă mister Callhown îşi cere scuze...

— Trebuie să-şi ceară scuze, el a început cearta! Se amestecară câţiva dintre cei de faţă.

— Niciodată! strigă cu înfumurare fostul căpitan. Casey Callhown nu obişnuieşte să-şi ceară scuze, mai ales unui maimuţoi împopoţonat ca ăsta!

— Destul! izbucni irlandezul, ieşindu-şi pentru prima oară din fire. Voiam să-i dau posibilitatea să-şi salveze viaţa. A refuzat. Şi acum, vă jur pe onoarea mea, că ne vom bate pe moarte şi nu pe viaţă! ... Domnule maior, vă rog stăruitor, pe dumneavoastră şi pe prietenii dumneavoastră, să plecaţi de aici. Nu pot să mai rabd asemenea cuvinte de ocară.

— Ha-ha-ha! râse dispreţuitor Callhown. Auzi, să-mi dea posibilitatea să-mi salvez viaţa! Hai, plecaţi de aici! Plecaţi cu toţii! Îl învăţ eu minte!

— Staţi! strigă maiorul, şovăind să se întoarcă cu spatele la cei doi potrivnici. Aşa n-am făcut nimic. Dumneavoastră sunteţi în stare să apăsaţi pe trăgaci cu o clipă mai devreme decât trebuie. Propun să ieşim cu toţi o dată, înainte să începeţi duelul. În plus, se adresă el celor prezenţi, aici se cer respectate anumite reguli. Dacă vor să se bată în duel, atunci să o facă respectând toate regulile. În primul rând, ca lupta să fie cinstită, amândoi trebuie să aibă arme la fel.

— Da, desigur! încuviinţară câţiva din cei care îi înconjuraseră pe cei doi, urmărind cu încordare felul cum va fi primită această propunere.

— Aveţi ceva împotrivă? urmă maiorul.

— E o cerinţă îndreptăţită şi n-am nimic de zis – răspunse calm irlandezul.

— Eu mă voi bate cu arma pe care o am în mână – îl înfruntă cu obrăznicie Callhown pe mustanger.

— De acord. Îmi convine arma! încuviinţă acesta.

— Văd că aveţi amândoi revolvere Colt 2, cu şase cartuşe – spuse maiorul, după ce le cercetă, armele. Deocamdată, totul e în ordine. Armele sunt la fel.

— Nu cumva mai au şi altă armă? interveni tânărul Hencock, bănuindu-l pe căpitan că putea să ascundă un pumnal sub tunică.

— Eu nu am! rosti mustangerul, cu o sinceritate care nu lăsa nici o umbră de îndoială.

Toţi îşi întoarseră privirile spre Callhown, dar căpitanul parcă se codea să răspundă. Căpitanul, înţelegând că nu are încotro, mărturisi:

— Am şi un pumnal, sper că nu vă gândiţi să mi-l luaţi. Fiecare e îndreptăţit să-şi păstreze armele pe care le are asupra sa.

— Căpitane Callhown – interveni iarăşi Hencock – adversarul dumitale nu are pumnal. Dacă nu ţi-e teamă să-l înfrunţi cinstit, trebuie să renunţi la pumnal.

— Sigur, trebuie să renunţe! strigară câteva glasuri. Să renunţe! Să renunţe.

— Dă-mi pumnalul, căpitane Callhown! rosti autoritar maiorul. Un revolver cu şase gloanţe e destul pentru orice om cu mintea întreagă. Doar cât apăsaţi pe trăgaci şi unul dintre voi…

— La naiba, na-vă pumnalul! pufni Callhown şi, descheindu-se la tunică, scoase un pumnal pe care îl azvârli în celălalt colţ al încăperii, după care urmă provocator: Pentru sperietoarea asta împopoţonată, n-am nevoie de pumnal! urmă el, sfidător. Isprăvesc cu el de la primul glonţ!

— O să ai tot timpul să vorbeşti despre asta! Fii pe pace, nu mă sperii, mister Callhown!… Domnilor, vă rog să plecaţi

cât mai repede, trebuie să pun capăt odată lăudăroşeniilor şi jignirilor acestea!

— Câine! scrâşni căpitanul. Blestemat să fii, câine irlandez! Te trimit eu numaidecât în cuşca ta! O să…

— Ruşine, căpitane Callhown! i-o reteză maiorul, în mijlocul indignării generale. Asemenea discuţii sunt inutile şi e cu totul necuviincios să te porţi astfel într-o societate de gentlemeni. Mai rabdă o clipă, după aceea poţi să spui tot ce pofteşti. Acum, o ultimă condiţie: nu aveţi voie să trageţi înainte ca noi să fi ieşit.

Dar se vedea că e foarte greu să se asigure această condiţie. O simplă făgăduială părea îndoielnică, acum, când patimile se dezlănţuiseră. Cei doi potrivnici, sau cel puţin unul dintre ei, n-ar fi stat să aştepte o încuviinţare ca să apese pe trăgaci.

— Ar fi bine să dăm un anumit semnal – propuse în continuare maiorul. Nici unul să nu tragă până nu aude semnalul. Cum să procedăm, are cineva vreo idee?

— Iată ce spun eu – interveni căpitanul Sloman. Mister Callhown şi mister Gérald să iasă afară o dată cu noi. Dacă aţi observat, în părţile laterale ale clădirii există două uşi, aşezate simetric. După ce ies cu noi, adversarii vor intra din nou, unul pe o uşă, celălalt, pe alta, cu condiţia să nu tragă înainte de a trece pragul.

— Perfect! E tocmai ce trebuie! încuviinţară câţiva.

— Dar semnalul? întrebă maiorul. Să fie o împuşcătură?

— Nu, clopotul tavernei.

— Nici nu se putea găsi o soluţie mai bună. Minunat! zise maiorul, îndreptându-se spre uşă.

— Domnule maior! Domnule maior! strigă stăpânul localului, ieşind în fugă de după tejghea, unde stătuse pitulat până atunci. Să tragă cu pistoalele aici? Vai de mine şi de mine! Au să-mi fărâme toate sticlele, frumoasele mele

oglinzi, pendula, vazele cu flori! Mein Gott! Mein Gott[16]! Cât bănet m-au costat toate astea! Am numărat două sute de dolari pentru ele! O să-mi prăpădească vinurile cele mai bune! Ah, domnule maior. Au să mă ruineze! Ce să mă fac? Doar…

— Nu te teme, Oberdoofer! îl linişti maiorul. Vei fi despăgubit, n-am nici o îndoială. În orice caz, acum trebuie să te adăposteşti. Dacă rămâi aici, te poate nimeri vreun glonţ şi asta e mai rău decât dacă ţi-ar sparge toate sticlele.

Cu aceste cuvinte, maiorul se grăbi să iasă, lăsându-l singur pe stăpânul localului, care îşi pierduse capul cu desăvârşire. Cei doi adversari i-o luaseră înainte, ieşind pe cele două uşi lăturalnice şi-l aşteptau. Oberdoofer nu stătu mult pe gânduri. Maiorul abia apucă să închidă uşa în urma sa, că neamţul închise o altă uşă, punându-se la adăpost. Saloonul, cu sticlele de băutură jucând în toate luminile curcubeului, cu oglinzile scumpe şi lămpile strălucitoare se cufundă într-o linişte adâncă, tulburată doar de tic-tacul egal al pendulei.

---

[16] Mein Gott – Dumnezeul meu! (în limba germană, în text).

CAPITOLUL XXI
UN DUEL ÎN TAVERNĂ

După ce ieşi din tavernă, maiorul nu se mai amestecă în disputa dintre cei doi. De fapt, nu se cădea ca el, comandantul fortului, să încurajeze un duel, chiar dacă ar fi avut loc în respectul tuturor regulilor. Sarcina asta şi-o luară tinerii ofiţeri, care rânduiră totul. Condiţiile luptei fiind cunoscute, pregătirile nu cerură mult timp. Nu le mai rămânea decât să hotărască cine va trage clopotul. Aşa stabiliseră: clopotul să dea semnalul de începere a duelului. Întunericul nopţii se îndesise, dar se vedea mulţimea adunată pe stradă largă, în faţa hotelului. Vestea celor petrecute făcuse repede ocolul întregului fort. Nu numai ofiţerii care fuseseră în tavernă se aflau în stradă, ci şi camarazi de-ai lor, precum şi soldaţi, care se strecuraseră pe sub ochii santinelelor, dornici să urmărească spectacolul. Nici femeile nu lipseau. Câteva señorite energice cereau lămuriri amănunţite. Toţi vorbeau în şoaptă. Lumea aflase că maiorul este şi el de faţă, dimpreună cu alte personalităţi din fort.

Mulţimea curioşilor stătea ceva mai departe. Ochii tuturor priveau cu încordare spre tavernă. Toţi aşteptau duelul.

Cei doi potrivnici aşteptau afară, la cele două extremităţi ale clădirii. Amândoi priveau la uşa pe unde trebuiau să intre, ca să nu se mai întoarcă poate niciodată, strângând în mână tocul revolverului. Deodată răsună un strigăt:

— Semnalul!

Se auzi dangătul clopotului. Glasul aramei care vestea de obicei bucurie, chemând poporul la petreceri de nuntă,

vestea acum o luptă pe viaţă şi pe moarte. Clopotul amuţi îndată. Abia dacă bătuse de două ori. Dar era prea destul şi atât. Cei doi potrivnici deschiseră uşile şi dispărură în tavernă. Împuşcăturile care bubuiră asurzitor şi zăngănitul unor geamuri sparte făcură să se oprească mâna ce trăgea clopotul.

La primul sunet de clopot, căpitanul şi mustangerul dădură buzna în tavernă şi primele gloanţe ţâşniră numaidecât, încăperea se umplu de fum. Duşmanii continuau să rămână în picioare, deşi amândoi erau răniţi, sângele şiroia pe podea. Glonţul următor porni în acelaşi timp de ambele părţi, tras la nimereală, căci fumul împiedica vederea. Apoi se auziră noi împuşcături, una după alta. Şi deodată se făcu linişte – o linişte desăvârşită. Oare căzuseră amândoi? După zgomotele ajunse afară, se putea spune că atât căpitanul cât şi mustangerul sunt în viaţă. Liniştea statornicită în acest scurt răstimp se datora faptului că adversarii se căutau cu privirea unul pe altul prin perdeaua de fum, fără să facă nici o mişcare şi fără să scoată o vorbă, ca să nu se trădeze. Deodată răsună o dublă împuşcătură, după care se auzi zgomotul a două corpuri prăbuşindu-se pe podea. Se răsturnară nişte scaune, apoi răsună o nouă împuşcătură – a unsprezecea. Ţinându-şi răsuflarea, mulţimea aştepta cea de a douăsprezecea împuşcătură. În loc de asta, se auzi un glas – glasul mustangerului:

— Revolverul meu e la tâmpla dumitale, domnule şi eu mai am un glonţ. Cere scuze, altfel vei muri!

Toată lumea îşi dădu seama că era sfârşitul luptei. Câţiva, mai curajoşi, se apropiară de fereastră. Îi văzură pe cei doi întinşi pe podea, cu hainele însângerate şi grav răniţi. Unul, în nişte pantaloni de catifea şi cu un brâu roşu de mătase, stătea aplecat deasupra celuilalt, ţinându-i revolverul la tâmplă. Iată tabloul care se înfăţişă privitorilor

prin fumul de pucioasă. După câteva clipe se auzi un alt glas – glasul lui Callhown. De astă dată era lipsit de înfumurarea-i obişnuită. Era doar o şoaptă jalnică:

— Destul… Lasă revolverul… Îmi cer scuze…

CAPITOLUL XXII
UN DAR MISTERIOS

Duelul, în Texas, nu e ceva neobişnuit: după trei zile nu mai vorbeşte nimeni de el, iar după o săptămână toată lumea l-a dat uitării. Încăierările de stradă sunt aici lucruri cum nu se poate mai fireşti. Câteodată au loc chiar pe trotuar şi nu arareori costă şi viaţa unui trecător întâmplător. Legile Texasului socotesc jertfele acestui ciudat mijloc de răfuială drept „accidente”, iar vinovaţii nu au de suferit nici un fel de pedeapsă.

În ciuda acestor obiceiuri, duelul dintre Casey Callhown şi Maurice Gérald trezi un viu interes în rândurile localnicilor. Deşi nici unul dintre eroi nu făcea parte dintre băştinaşi, despre duelul lor se vorbi nouă zile în şir. Aroganţa şi firea cârcotaşă a căpitanului, ca şi firea deschisă şi cinstea mustangerului erau binecunoscute tuturor. Nu, e de mirare deci că lumea se arăta foarte mulţumită de rezultatul luptei.

Nimeni nu ştia felul cum suportă Casey Callhown urmările duelului. Nu mai era văzut la tavernă, de unde, altfel, rareori se întâmpla să lipsească. Rănile grave primite în timpul luptei îl ţintuiseră pentru multă vreme la pat.

Starea sănătăţii lui Maurice nu trezea îngrijorare, dar tânărul avea nevoie să stea o vreme liniştit. Asta îl sili să rămână în hotelul lui Oberdoofer, într-o cămăruţă modestă. Îngrijirea mustangerului lăsa mult de dorit. Nici chiar faima de învingător nu schimbase cu nimic atitudinea nepăsătoare pe care stăpânul tavernei o manifestase şi mai înainte faţă de el. Din fericire, îl avea lângă el pe Phelim, fiindcă altfel ar fi dus-o rău de tot.

— Sfinte Patrick! oftă credinciosul slujitor al

mustangerului. Când o să scăpăm din văgăuna asta! Curată neruşinare, zău aşa! Nu poţi nici să mănânci, nici să bei ca lumea! Până şi porcii s-ar scârbi de mâncarea de-aici! În plus, blestematul ăsta de Oberdoofer îndrăzneşte să spuie...

— Prea puţin îmi pasă ce spune Oberdoofer! Dar ca să nu audă el tot ce trăncăneşti tu, potoleşte-te, rogu-te. Nu uita că prin paravanele astea se aude orice şoaptă!

— Să le ia dracu de paravane! Arză-le-ar focul să le arză! Dacă nu vă pasă ce spune neamţul, atunci nici mie nu-mi pasă. N-are decât să audă. Că mai rău decât ni-i acum, nu poate să ne fie. Nu vreau să tac, trebuie să ştiţi ce are neamţul în scăfârlie.

— Ei hai, dă-i drumul! Ce spune?

— L-am auzit şuşotind cu unul, cum că o să vă silească să-i plătiţi nu numai pentru odaie, masă şi spălat, dar şi pentru toată paguba din noaptea aia.

— Să mă silească pe mine să plătesc?

— Da, numai pe dumneavoastră, mister Maurice. Zicea că n-o să ia o lăscaie de la iancheu. Păi asta-i neruşinare! Numai neamţului ăstuia putea să-i dea prin cap aşa ceva. Dacă trebuie să plătească cineva, atunci să plătească iancheul, fiindcă el a început toată tărăşenia.

— Nu ştii de ce vrea să mă silească să-i plătesc eu pentru toate?

— Păi zicea că, de vreme ce i-aţi picat în mână, nu vă lasă să plecaţi până nu-i plătiţi.

— Eh, nu-i nimic! O să vadă curând că şi-a cam greşit socotelile. Să ceară despăgubiri celui care se dă în lături. Eu, unul, sunt gata să acopăr jumătate din costul stricăciunilor, atât şi nimic mai mult. Poţi să i-o şi spui dacă aduce vorba. La drept vorbind, nici nu ştiu de unde am să scot banii. Mă tem că sunt destule stricăciuni, în timpul duelului am auzit un zăngănit asurzitor – poate să fi fost

vreo oglindă, poate pendula, nu ştiu.

— O oglindă cât toate zilele, mister Maurice. Şi pendula! Aud că toate astea fac vreo două sute de dolari. Minciuni gogonate! Nu cred să facă mai mult de o sută.

— Păi şi aşa, mi-e destul de greu să plătesc. Mă tem, Phelim, că va trebui să te repezi până la Alamo şi să aduci încoace toate comorile noastre. Ca să pot plăti o datorie ca asta, n-o să am încotro, va trebui să vând pintenii, cupa de argint, ba poate şi puşca.

— Numai puşca să n-o daţi, mister Maurice! Cum o să ne mai ducem noi viaţa fără puşcă.

— Lasă, o să ne descurcăm şi cu lassoul.

— Şi pun prinsoare că n-o să mâncăm mai prost decât la moş Doofer. Aici, orice îmbuc, mă doare burta!

În clipa aceea, uşa se deschise, fără vreo bătaie prevenitoare. Intră slujnica, cu un coş de răchită.

— Ce-i cu tine, Gertruda? întrebă Phelim.

— Un gentleman m-a rugat să v-aduc coşuleţul ăsta – zise fata.

— Cine? Ce gentleman?

— Nu-l cunosc. Nu l-am văzut niciodată.

— Va să zică un gentleman… Cine să fie, Phelim? Ia vezi ce-i acolo!

Phelim deschise coşul: găsi o sticlă cu vin şi o mulţime de bunătăţi – prăjituri, friptură – dar nu dădu peste nici o scrisoare ori un bileţel cât de mic. Felul cum era împachetat fiecare lucruşor nu lăsa însă nici o îndoială: darul venea de la o femeie. Maurice cercetă coşul. Darul era cât se poate de binevenit, mai ales în condiţiile de aici. Căută să ghicească cine putea să-i trimită atâtea bunătăţi. În faţa ochilor îi apăru deodată chipul Louisei Pointdexter. Era un gând lipsit de temei, îşi dădea seama, dar se simţea îndemnat să-i dea crezare şi, în taină, se bucură. Chibzuind lucrurile mai adânc, îndoiala îi spori în suflet.

— Un gentleman ne-a trimis coşul! repetă Phelim. Aşa spune Gertruda. Se vede că-i un suflet bun. Cine o fi?

— Nu pot să ghicesc, Phelim. Să fie unul din ofiţerii fortului? Cui să-i dea prin minte aşa ceva?

— După mine, ofiţerii n-au nici un amestec aici. Nu ştiu de ce, dar cred că e o mână de femeie la mijloc. Nu vedeţi ce frumos sunt rânduite toate?

— Prostii, Phelim! Nu cunosc nici o femeie care ar putea să ne arate atâta atenţie.

— N-aveţi dreptate, mister Maurice. Ştiu eu pe cineva. Ea ne-a trimis coşul: dacă nu s-ar fi gândit la dumneavoastră, ar fi fost o nerecunoscătoare. Nu i-aţi salvat viaţa deunăzi?

— De cine vorbeşti, Phelim?

— Ce, parcă nu ştiţi? Mă gândesc la frumoasa cu care aţi venit la colibă… Da! Călărea pe mustangul rotat. I-aţi dat calul fără să cereţi un ban. Ce-ar zice ea dac-ar afla primejdia în care vă găsiţi acuma?

— Primejdia mai există, e adevărat. Doctorul m-a prevenit că abia peste o săptămână o să mă pot da jos din pat. Lasă, nu te amărî, prietene!

— Nu, ziceam şi eu aşa. Ca să spun drept, nu mă gândeam la asta. Poate că aveţi inima rănită. Doi ochi frumoşi te rănesc câteodată mai abitir decât orice glonţ. Sau, cine ştie? Poate că ochii dumneavoastră au rănit ei vreo inimioară. Nici vorbă, ea ne-a trimis toate bunătăţile! Uf, la naiba! Eu, unul, nu-s în stare s-o scot la capăt!

— Te-ai încurcat rău de tot, Phelim. Coşul nu l-a trimis cineva din fort. Oricum, nu văd de ce ne-am codi atâta. Hai, frate, să gustăm şi noi câte ceva!

Maurice mâncă cu încântare din bunătăţile ce umpleau coşuleţul. O neasemuită bucurie îi umplea sufletul. Gândurile îi zburau spre fiinţa a cărei grijă faţă de el îl copleşea. Oare tânăra creolă, verişoara duşmanului său de moarte, să-i fi trimis coşul? O atare presupunere nu i se

părea să aibă prea mult temei. Şi dacă nu ea, atunci cine i l-a trimis? Mustangerul ar fi dat oricât, numai să ştie că darul vine de la Louise Pointdexter.

*

*   *

Zilele treceau, dar taina coşuleţului stăruia. Curând, Maurice avu bucuria unui dar asemănător. Primi alt coşuleţ, cu altă sticlă de vin şi alte bunătăţi. Săriră din nou cu întrebările asupra slujnicei, dar nu putură scoate nimic de la ea: „Un gentleman mi l-a dat, un gentleman necunoscut, acelaşi de data trecută”. În plus, spunea că gentlemanul era „foarte negru”, că avea o pălărie strălucitoare şi că venise călare pe un catâr. Maurice rămase nemulţumit de cele aflate, dar căuta să nu arate nimic din ce simţea. Nici chiar Phelim nu bănuia visele în care se legăna mustangerul. După două zile, când primiră al treilea coşuleţ de la acelaşi gentleman cu pălăria strălucitoare, Maurice fu silit să se trezească din visele sale. Coşuleţul era aidoma cu celelalte două, numai că înăuntru se afla o scrisoare.

— Nu-i decât Isidora! mormăi Maurice, privind scrisul. Rupse cu nepăsare plicul şi citi:

„Dragă señor!

De o săptămână mă aflu în casa unchiului Silvio. Am auzit de boala dumitale şi de faptul că eşti rău îngrijit acolo, la hotel. Doresc să-ţi îndulcesc puţin suferinţa. Primeşte, te rog, acest mic dar, în amintirea marelui serviciu pe care mi l-ai făcut. Scriu în şa, înaintea plecării mele pe Rio Grande. Binefăcătorul meu, salvatorul vieţii mele, mai mult, al cinstei mele, adio, adio!

Isidora Covarubio de Los Lanos”

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, dragă Isidora! şopti mustangerul, împăturind scrisoarea şi aruncând-o

nepăsător pe pat. Întotdeauna recunoscătoare, atentă, bună… Dacă n-ar fi fost Louise Pointdexter, poate că te-aş fi iubit…

……………………………………………………………………………

CAPITOLUL XXIII
JURĂMÂNTUL RĂZBUNĂRII

Callhown îşi petrecea tot timpul în camera lui somptuoasă. Egoist înăcrit cum era, nu credea în prietenie şi de aceea nici nu avea prieteni. Suferinţele-i fizice erau sporite de chinuri sufleteşti, de conştiinţa singurătăţii lui. Oare va scăpa teafăr, fără vreo vătămare? Cui îi păsa de asta? Nimeni nu se nelinişte a în mod sincer de soarta lui şi Callhown ştia bine acest lucru. Dacă i se arăta oarecare atenţie, era numai mulţumită legăturilor de rudenie. Nici nu se putea altfel. Purtarea căpitanului faţă de verişoara şi de vărul său nu avea cum să-l facă respectat. Mândrul Woodley Pointdexter nutrea doar dezgust faţă de el – un dezgust amestecat cu teamă. E drept, simţământul acesta se ivise de puţină vreme în sufletul bătrânului plantator. Aşa cum am mai spus, Pointdexter îi era îndatorat, iar datoriile crescuseră într-o asemenea măsură, încât Casey Callhown devenise de fapt adevăratul stăpân al Casei del Corvo. Şi el se bizuia în orice împrejurare pe această stare de lucruri.

În ultima vreme, Callhown se străduia din răsputeri să profite de situaţie pentru a obţine mâna Louisei. O iubea de mult, cu patimă. Nu fusese în stare să-i cucerească inima şi fata nu-i ascundea asta. De aceea se hotărî să-şi atingă scopul cu ajutorul tatălui ei, conştient de puterea pe care o avea asupra plantatorului. Nu-i de mirare deci că în atmosfera aceasta, în tot timpul cât zăcu la pat, cu viaţa în primejdie, i se dădu mai puţină atenţie decât în alte împrejurări. În perioada când simţise lămurit ameninţarea morţii, Callhown devenise parcă mai bun cu cei din jur. Dar asta nu ţinu mult. De îndată ce înţelese că primejdia a

trecut, în el se trezi din nou sălbăticia firii lui nestăpânite, sporită acum de conştiinţa ruşinoasei înfrângeri în duelul cu mustangerul. Îi plăcea să arunce praf în ochii celor din jur, să o facă pe eroul, să se arate mai cu moţ decât toţi. Numai că de acum înainte îşi mâncase papara. Băştinaşii aproape că nici nu-l mai luau în seamă şi asta îl chinuia cumplit. Era peste puterile căpitanului Callhown să recunoască deschis că omul care l-a umilit e rivalul lui în dragoste. Din această cauză, Maurice-Mustangerul trebuia să moară. Dacă nu de mâna lui, Casey Callhown, atunci de mâna altcuiva.

Căpitanul era încredinţat că va găsi în preria întinsă a Texasului un ucigaş lacom de bani. Aurul doar e atotputernic. Or Callhown avea destul aur şi nu-i era greu să cumpere mâna unui ucigaş. În singurătatea odăii sale, aşteptând să se înzdrăvenească, Callhown plănuia cu înfrigurare moartea mustangerului. Voia să găsească o unealtă, un om care să ucidă pentru bani. Îşi aminti deodată de un mexican, mustanger ca şi Maurice. Era convins că între ei doi nu pot exista legături de prietenie. Oamenii cu această îndeletnicire, unică în felul ei, aveau o faimă proastă în Texas. Mustangerii erau de obicei indivizi proveniţi din drojdia societăţii. Când se aflau în settlement, sâcâiau oamenii cumsecade cu veşnicele lor scandaluri. Dar să întâlneşti vreunul în preria pustie, însemna să nu mai fii sigur de viaţă. Casey Callhown îşi aminti deci de un asemenea individ potrivit pentru ceea ce plănuia.

Îşi aminti de asemenea că-l vedea mereu la tavernă şi că-l zărise şi în seara duelului. Omul cu pricina era unul dintre cei care-l purtaseră pe targă după duelul fatal. Îi sună în urechi o vorbă aruncată de mexican la adresa lui Maurice Gérald, care arăta lămurit că nu-i este prieten, ci dimpotrivă. Mai târziu, Callhown află că mexicanul era un duşman înverşunat al lui Maurice. Hotărî deci să se oprească asupra lui. Îl chemă la el, iar după aceea începură

să se întâlnească tot mai des. De fiecare dată se încuiau în odaie şi discutau îndelung. Cei din jur nu bănuiau nimic. Cum musafirul căpitanului se îndeletnicea cu negoţul de cai şi de vite, se presupunea că au relaţii de afaceri, lucru cât se poate de firesc. Mexicanul însuşi fusese convins la început că acesta e rostul întâlnirilor cu căpitanul. O vreme destul de îndelungată nu discută decât despre afaceri: şiretul iancheu din Mississippi nu şi-ar fi dezvăluit adevăratele gânduri faţă de un om pe care nu-l cunoştea îndeajuns. Şi abia după o trebuşoară cât se poate de bănoasă pentru mexican, udată din belşug cu băutură bună, Callhown se apucă să-l iscodească mai amănunţit despre relaţiile lui cu Maurice-Mustangerul.

Discuţia asta îl convinse pe căpitan că se poate bizui în totul pe mexican, că omul e gata să facă orice i-ar cere, să şi ucidă, la o adică. Mexicanul nu-şi ascundea ura faţă de Maurice-Mustangerul. Şi-l ura pentru acelaşi motiv ca şi Casey Callhown. Totul pornea de la o femeie. Maurice se abătea din când în când pe la o doncella cu ochii negri, pe malul lui Rio Grande şi fata începuse să prefere tovărăşia mustangerului irlandez în locul mustangerului mexican. Mexicanul nu pomeni numele fetei şi Callhown nici nu-şi dădu osteneala să-l întrebe.

Câtă vreme zăcu Maurice, căpitanul se întâlni mereu cu mustangerul mexican, cu care discută îndelung şi în mare taină. În tot acest timp chibzuiră amănunţit un plan. Dacă ajunseseră să-l desăvârşească sau nu şi ce anume gânduri diavoleşti aveau, acesta era secretul lor.

Lumea din jur băgă doar de seamă că Miguel Diaz, poreclit El Coyot[17] şi Casey Callhown deveniseră prieteni nedespărţiţi. Mulţi se mirau de această prietenie ciudată.

[17] Coyot – lup de stepă.

CAPITOLUL XXIV
PE AZOTEE

Ziua începe o dată cu răsăritul soarelui pe plantaţiile Texasului. Clopotul care cheamă sclavii negri la muncă trezeşte în acelaşi timp şi pe stăpâni. Aşa se statornicise rânduiala pe domeniul Casei del Corvo încă de pe vremea vechiului proprietar. Familia plantatorului american nu schimbă acest obicei, ce-i drept nu din dorinţa de a respecta o tradiţie, ci pentru, că natura însăşi îl impunea, în Texasul însorit, unde primăvara domneşte aproape fără încetare, era păcat să trândăveşti în pat în dimineţile înmiresmate.

Frumoasă – ca înseşi zorile, Louise stătea pe azotee, sprijinită de parmaclâc. Ochii ei cătau absent spre soarele al cărui disc începuse să se ridice în zare: pesemne că gândurile îi rătăceau departe. Nu auzea cântul păsărelelor ce prind glas de la întâia geană a zorilor şi nu vedea nimic în jur. O umbră îi stăruia pe chipul întristat şi o şoaptă care-i scăpă fără voie îi trăda taina:

— Poate că-i grav rănit, poate că e pe moarte. Şi eu nu pot nici măcar să trimit pe cineva până la el. N-am încredere în nimeni. Unde o fi zăcând? Cine l-o fi îngrijind? Acum are nevoie de ajutor, de înţelegere. Unde o fi dispărut Zeb Stump? N-a mai dat de o veşnicie pe la noi!

Tânăra creolă îşi aruncă privirea în lungul drumului ce ducea spre fortul Indge. Zeb Stump trecea adesea pe acolo, dar acum nu se vedea pe nicăieri. După câteva clipe, Louise se întoarse brusc: i se păru că aude pe cineva venind din partea opusă. Într-adevăr, din desişul verde al crângului apăru un călăreţ. La început fu încredinţată că e un bărbat,

dar curând îşi dădu seama că s-a înşelat: era o femeie îmbrăcată în haine bărbăteşti, care se ţine în şa întocmai ca un bărbat. Un văl străveziu îi acoperea chipul, încât era greu să-i distingi trăsăturile. Totuşi Louisei nu-i scăpă ovalul frumos al feţei oacheşe, cu o uşoară rumeneală în obraji. Întrezări de asemenea doi ochi frumoşi şi negri, strălucitori ca stelele din sud. În urma necunoscutei venea un alt călăreţ, pesemne slujitorul ei.

„Cine să fie? se gândi Louise Pointdexter şi, cu o mişcare grăbită, duse la ochi binoclul ei micuţ, dornică să vadă mai bine pe ciudata călăreaţă. E o mexicană, fără îndoială, iar omul de pe catâr e servitorul ei. Vreo nobilă, señorita, cu siguranţă. Credeam că locuiesc toate pe malul celălalt al lui Rio Grande. A, servitorul duce în mână un coşuleţ. Ce-o fi înăuntru? Şi ce-i aduce la noi în settlement? Săptămâna asta e a treia oară când o văd trecând. De bună seamă că locuiesc undeva pe o plantaţie din josul râului. Ce călăreaţă excentrică! Am auzit că aşa călăresc mexicancele. Ce-ar fi să fac şi eu la fel? Cum s-ar mai minuna mamele noastre puritane! Ha-ha-ha! Parcă le şi văd cum s-ar îngrozi!”

Din desiş ţâşni pe neaşteptate o antilopă, tăind drumul. Călăreaţă îşi smulse vălul de pe faţă şi îşi roti mâna dreaptă de câteva ori prin aer, închipuind tot atâtea cercuri.

— Oare ce vrea să facă? şopti Louise. A, un lassou!

Señorita mânuia în chip desăvârşit arma naţională a mexicanilor. Cu o mişcare dibace, ea aruncă lassoul de gâtul antilopei, strânse laţul şi animalul, ameţit, căzu la pământ. Servitorul zori catârul, sări jos într-o clipă, scoase un cuţit şi înjunghie antilopă. Apoi, aruncând leşul pe spinarea catârului, se săltă în şa şi porni în urma călăreţei. Între timp, señorita strânsese lassoul. Lăsându-şi voalul pe obraz, ea îşi văzu liniştită de drum, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. O tulburare nedesluşită o cuprinse pe Louise.

„Oare să fie ea? Ea? El spunea că e de seamă mea,

numai puţin mai scundă. Spunea că locuieşte pe Rio Grande şi că vine din când în când aici, pe Leona, la nişte rude. Cine-i călăreaţă? De ce nu l-am întrebat atunci cum o cheamă? Oare ea să fie?”

CAPITOLUL XXV
UN DAR CARE NU AJUNGE LA DESTINAŢIE

Cufundată în gânduri amare, Louise rămase pe azotee, urmărind călăreaţa şi pe însoţitorul ei, care se depărtau. Abia dispărură în crâng şi dintr-acolo se ivi un alt călăreţ, care se îndrepta neîndoielnic spre haciendă. Chipul Louisei se lumină deodată: era bătrânul vânător Zeb Stump.

„Ce fericire! Am atâta nevoie de el! exclamă fata, răsuflând uşurată. Cine ştie, poate că-mi aduce vreo veste. Zeb trebuie să o cunoască. Dar, după cele întâmplate, nu strică să fiu prevăzătoare chiar şi cu el. O, dacă eram sigură că Maurice mă îndrăgeşte, nu-mi mai păsa de nimic. Cât de groaznică-i pentru mine nepăsarea ce-mi arată! Şi când te gândeşti că se poartă astfel cu mine, Louise Pointdexter! Nu, aşa nu se mai poate: trebui să scap de povara asta, fie şi cu preţul fericirii mele” …

Între timp, Zeb Stump se apropiase şi oprise calul în faţa casei.

— Dragă mister Stump – îl întâmpină bucuroasă Louise – nici nu ştii cât mă bucur să te văd! Hai, vino sus. Te pricepi straşnic la căţărat, aşa că scara e un fleac pentru dumneata. Aici e o privelişte minunată şi n-o să-ţi pară rău de osteneală.

— Dacă te văd pe dumneata, miss Louise, mă socot răsplătit împărăteşte. O clipă numai. O duc pe bătrânica mea la grajd şi vin.

Negrul Pluto, care răsărise ca din pământ, luă frâul din mâna vânătorului şi plecă cu calul spre grajd. Zeb Stump urcă pe azotee, sărind câte două-trei trepte o dată. Tânăra gazdă îl salută bucuroasă pentru a doua oară şi-l duse într-

un colţ mai retras. Bătrânul îi simţi din prima clipă tulburarea şi înţelese că n-a fost poftit sus ca să admire frumuseţea priveliştii.

— Spune-mi, te rog, mister Stump, fiindcă dumneata cred că ştii totul – începu Louise, atingându-i braţul şi privindu-l întrebător în ochi. Cum se simte? E rănit grav?

— Mă întrebaţi de mister Callhown?

— Nu, nu. Starea lui mi-e cunoscută. Nu de el vorbesc.

— După câte ştiu, sunt doi răniţi şi unul e Maurice-Mustangerul. De el mă întrebaţi?

— Da, de el. Înţelegi, deşi s-a certat cu vărul meu, nu pot fi indiferentă faţă de omul acesta. Maurice Gérald mi-a salvat viaţa de două ori. Spune-mi, e rănit grav?

Vorbele creolei vădeau atâta tulburare, încât orice glumă ar fi fost nelalocul ei. Şi Zeb se grăbi să-i răspundă:

— Nu-i nici o primejdie. Un glonţ i-a străpuns piciorul ceva mai sus de gleznă. O rană care te sâcâie taman cât o zgârietură. Un alt glonţ l-a nimerit în braţul stâng, dar asta nu-i mare lucru. Hm, în schimb a pierdut destul sânge! Altminteri, se simte bine şi peste câteva zile o să se dea jos din pat. El spune că dacă ar da o raită călare prin prerie, s-ar lecui mai iute decât pot să-l lecuiască toţi doctorii din Texas. Şi eu gândesc la fel. Numai că, până una alta, chirurgul fortului, care-l îngrijeşte, îl ţine la pat.

— Unde e?

— La hotel. Acolo unde s-a petrecut toată povestea.

— Aud că la Oberdoofer nu se stă prea bine. O fi având nevoie de o mulţime de lucruri… O clipă, mister Stump, mă întorc îndată. Aş vrea să-i trimit câte ceva. Faci asta pentru mine, nu-i aşa? Sunt convinsă.

Fără să-i mai aştepte răspunsul, Louise coborî scara într-un suflet. Se întoarse cu un coş în mână:

— Dragă Mister Stump, fii bun şi du-i asta lui mister Gérald. Am pus aici nişte vin, dulceaţă şi alte lucruri. Când

eşti bolnav, simţi nevoia să te răsfeţi şi mă îndoiesc să găsească la hotel ceva bun. Dar să nu-i spui cine te-a trimis. Să nu spui la nimeni. Ai să păstrezi taina, doar eşti uriaşul nostru cel bun!

— Puteţi fi liniştită în privinţa bătrânului Zeb Stump, miss Louise. Am aflat că a mai primit bunătăţi, i le-a adus un mexican. L-am întâlnit când veneam încoace. Mexicanul însoţea o tânără femeie care călărea ca un bărbat; el ţinea în mână un coşuleţ, la fel cu cel pe care mister Maurice, l-a primit de curând. Se vede că i-a dus tot felul de bunătăţi şi de astă dată.

Aceste câteva cuvinte erau pe deplin grăitoare. Totul devenise limpede ca lumina zilei: Louise Pointdexter avea o rivală. Mexicana cu lassoul era logodnica, dacă nu chiar iubita mustangerului. Coşuleţul aşezat pe parmaclâcul azoteei şi sprijinit de mâna creolei alunecă deodată în gol şi asta nu părea să fie o simplă întâmplare. Sticlele şi borcănaşele se făcură ţăndări pe lespezile de piatră ale curţii, împroşcând totul în jur.

— Ah, ce păcat! făcu Louise, străduindu-se să nu-şi trădeze tulburarea. Ce-o să spună Florinda! Dar nu-i nimic, mister Gérald e înconjurat cu multă grijă şi nu cred să aibă nevoie şi de darul meu. Sunt tare bucuroasă că n-a fost uitat: doar îi datorez atât de mult! Te rog, mister Stump, să nu spui nimic la nimeni. Nici măcar că am întrebat de el. Vărul meu i-a fost adversar în duel şi s-ar stârni discuţii inutile. Îmi făgăduieşti, dragă mister Zeb?

— Vă jur, dacă vreţi. Am să fiu mut, miss Louise. Vă puteţi bizui fără teamă pe bătrânul Zeb.

— Ştiu. Haidem de aici. Soarele a început să ardă. Mergem jos, poate găsim nişte whisky de Monongahel, slăbiciunea dumitale. Vino!

Tânăra creolă se îndreptă cu prefăcută voioşie spre scară, fredonând un vals din New Orleans. Curând îşi luară

rămas bun, căci prezenţa bătrânului vânător nu-i mai spunea nimic. Apoi se închise în odaia ei, dornică să rămână singură, cu durerea ce-i umplea sufletul. Pentru prima oară în viaţă, Louise Pointdexter cunoştea chinurile geloziei. Pentru prima oară cunoştea dragostea adevărată. Era îndrăgostită de Maurice Gérald – nu mai încăpea nici o îndoială. Iar grija acelei señorite mexicane faţă de el nu putea fi doar o simplă prietenie. Desigur, între ei doi existau legături mai strânse.

Louise nu-şi mai găsea locul. Simţea că trebuia să o vadă cu orice chip pe mexicană, să o privească în ochi. La puţin timp după plecarea lui Zeb Stump, porunci să i se pregătească mustangul. Aşa cum bănuia, pe când se apropia de fort, îşi întâlni rivală. Drumul aici era umbrit de copaci şi mexicana stătea în şa, cu vălul pe umeri. Părul bogat şi negru ca pana corbului îi încadra chipul minunat şi oacheş. Supunându-se bunei-cuviinţe, se mulţumiră amândouă să se privească în treacăt. Dar după ce se depărtară puţin, nu se putură stăpâni şi întoarseră capul. Se vede că nu numai Louise auzise de señorita mexicană, ci şi señorita ştia de ea. Gândurile Louisei deveniseră şi mai negre.

„E frumoasă! îşi zise ea, lăsându-şi rivala în urmă. Prea frumoasă ca să-i fie numai prietenă. El o iubeşte, sunt sigură. Numai aşa îmi explic indiferenţa lui faţă de mine. Trebuie să-l uit. Trebuie să arunc povara asta sentimentală… Să uiţi, uşor de zis. Dar oare sunt în stare? Nu trebuie să-l mai văd. Ce vină am ca să merit aceste suferinţe? O, Maurice Gérald, de ce oare te-am îndrăgit?”

CAPITOLUL XXVI
DIN NOU PE AZOTEE

Louisei Pointdexter îi era greu să lupte cu simţământul ce pusese stăpânire pe ea. La început crezu că prin puterea voinţei va izbuti să-şi înăbuşe durerea din inimă, că voioşia ei dintotdeauna are să o ajute. Dar zilele treceau fără să-i aducă nici o alinare: Maurice Gérald îi stăpânea prea mult inima. Erau clipe când îl ura sau, mai bine zis, se străduia să-l urască. Atunci i se părea că ar putea ea însăşi să-l ucidă fără nici o părere de rău. Dar toate acestea erau stări trecătoare. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea mai bine seama că şi dacă i-ar fi fost cel mai aprig duşman, tot n-ar fi încetat să-l iubească. Era peste puterile ei să-l dispreţuiască, să-l urască! Acum nu se mai străduia decât să fie cât mai nepăsătoare faţă de el. Zadarnice strădanii! Zi de zi urca aproape la fiecare ceas sus, pe azotee, şi se uita în lungul drumului. Mai mult. În ciuda hotărârii de a-l evita cu orice chip pe omul care o făcuse nefericită, rătăcea fără ţintă pe mustang prin prerie şi prin orăşel, doar-doar îl va întâlni.

La trei zile după ce-şi văzuse pentru prima oară rivală, Louise o zări din nou de pe azotee. Tânăra mexicană era însoţită de acelaşi călăreţ, ca şi data trecută. Omul ducea un coşuleţ la fel. Louise îi urmări cu privirea, tremurând de gelozie şi pizmuind-o amarnic pe aceea care i-o luase înainte în grija ei faţă de rănitul ţintuit la pat. Între timp mai aflase câte ceva despre ea. Se numea dona Isidora Covarubio de Los Lanos şi era fiica unui mare proprietar de pe Rio Grande şi nepoata unui plantator de pe Leona. Trecea drept o tânără excentrică, pricepută în mânuirea lassoului şi capabilă să îmblânzească orice mustang

sălbatic, afară doar de propriile ei capricii. Iată părerea americanilor din settlement despre señorita mexicană. Departe de a o linişti, aceste lucruri avură darul să sporească şi mai mult gelozia Louisei. Tânăra creolă socotea că asemenea însuşiri trezesc admiraţia bărbaţilor faţă de frumoasa mexicană şi se îndoia că Maurice Gérald ar fi o excepţie.

Mai trecură câteva zile, dar fata cu lassoul nu se mai arătă. „Acum s-a vindecat – chibzuia creola în sinea ei – şi nu mai are nevoie de prea multă îngrijire”. Cugetând astfel, stătea pe azotee, privind în depărtare.

Era dimineaţă, curând după răsăritul soarelui, când se ivea de obicei călăreaţa. Deodată Louise încremeni: îl zări cu uimire pe Maurice Gérald. Călărea domol şi se ţinea în şa cu oarecare stângăcie. De cum îl recunoscu, se piti după parmaclâc. Un strigăt surd îi scăpă din piept. Nu era un strigăt de mirare, nici un strigăt de milă la vederea palorii de pe chipul mustangerului şi a braţului rănit. Era geamătul unei inimi copleşite de suferinţă.

Rănitul se înzdrăvenise şi nu mai avea nevoie de o soră de caritate. Acum se ducea el însuşi la ea. La adăpostul florilor de iucca, Louise urmărea cu înfrigurare orice mişcare a mustangerului. Simţi o mică uşurare când băgă de seamă că a aruncat câteva priviri spre Casa del Corvo şi fu de-a dreptul bucuroasă atunci când îl văzu oprindu-se în marginea crângului şi scrutând în direcţia haciendei.

O clipă îi licări în inimă speranţa că se gândeşte la ea. O bucurie trecătoare, căreia îi luă locul îndată aceeaşi amară tristeţe. Desigur, se ducea să o vadă pe dona Isidora Covarubio de Los Lanos. Ce-i drept, peste numai un ceas făcea cale întoarsă. Totuşi putea foarte bine să se fi întâlnit cu mexicana în crâng. Ce însemnătate mai avea faptul că mustangerul privi din nou spre haciendă şi din nou se opri în marginea crângului, cu ochii aţintiţi în direcţia Casei del

Corvo? Asta nu putea să fie decât perfidie – numai astfel îşi explică Louise purtarea lui. Nu urmărea decât să-i zgândăre rănile inimii. De ce oare atâta cruzime? De ce s-a mai oprit să se uite spre haciendă, când mai avea pe buze sărutările fierbinţi ale Isidorei?

CAPITOLUL XXVII
MĂRTURISIREA

Louise Pointdexter stătea pe azotee, chinuită de gelozie. În ajun îşi jurase să nu mai urce niciodată aici, dar îşi calcă jurământul chiar a doua zi, mai înainte ca soarele să soarbă folia ce arginta ierburile preriei. Se uita cu încordare în lungul drumului şi, întocmai ca în ajun, îl zări pe mustanger trecând. Se pitulă îndată după parmaclâc. Mustangerul aruncă o privire spre haciendă, apoi se opri în marginea crângului, cătând aţintit în direcţia Casei del Corvo. Inima zvâcnea cu putere în pieptul tinerei creole, plină de nădejde şi teamă. Era gata să se arate, dar teama birui şi, după o clipă, pierdu călăreţul din ochi. Unde se ducea? Se ducea să o întâlnească pe Isidora, desigur. Mai putea oare să se îndoiască? Lucrurile trebuiau lămurite fără nici o întârziere.

Nu trecură nici douăzeci de minute şi pe drum apăru un cal bălţat, ca o blană de leopard. Inima geloasei creole nu putuse să mai îndure chinurile îndoielii. Oricare ar fi fost adevărul, era de preferat bănuielilor cumplite ce-o canoneau. Şi Louise se hotărâse să afle adevărul.

Porni spre crângul în care abia se afundase mustangerul. Salcâmii aşterneau umbre tremurătoare pe drum. Calul înainta aproape fără zgomot prin iarba înaltă şi mătăsoasă, dar fata se temea să nu nimerească cu copita în vreo piatră. Nu slăbea crângul din ochi. Curând urcă pe o colină, de unde zări o casă înconjurată de copaci înalţi. Era conacul lui Silvio Martinez, unchiul Isidorei – o ştia prea bine. Jos, în preria netedă ca în palmă, se vedeau şi alte aşezări, dar privirea întrebătoare a creolei stătea aţintită doar spre conacul din vale şi spre drumul ce ducea într-acolo.

Călăreţul nu se zărea. „Cine ştie, poate că señorita i-a ieşit înainte, sau poate că Maurice e înăuntru. Unde or fi acum? În crâng, ori în casă? Şi dacă-s în casă, oare don Silvio ştie?”

Un nechezat răsunător şi un tropot de copite izbind în piatră curmară gândurile Louisei. Era mustangerul; urca povârnişul râpos, drept spre ea.

— Bună ziua, miss Pointdexter! vorbi Maurice, apropiindu-se. Sunteţi singură?

— Singură, sir. De ce n-aş fi singură?

— E drept, mi s-a spus că vă place să vă plimbaţi singură.

— Mi se pare că şi dumitale îţi place să te plimbi singur, mister Gérald. Oare mă înşel?

— Aveţi dreptate, îmi place să umblu de unul singur, mă cam feresc de oameni. Am ghinionul să locuiesc de o bucată de timp la tavernă, la hotel, cum îi zice pompos patronul. Acolo e o hărmălaie de nedescris şi asta mă oboseşte. Plimbările prin locurile liniştite, la umbra salcâmilor, mă odihnesc, mă desfată. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

— Dumneata ştii mai bine. Doar ieşi des la plimbare.

— Des? E a doua oară. Abia m-am dat jos din pat, după boală. Iertaţi-mă, miss Pointdexter, de unde ştiţi că am mai trecut pe aici?

— O! făcu Louise, încurcată. Cum să nu ştiu? M-am obişnuit să-mi petrec aproape toată vremea pe azotee. Acolo, sus, e minunat, mai ales dimineaţa. Nu se putea să nu te văd trecând. Dar când ajungeai sub salcâmi, te pierdeam din ochi.

— Va să zică m-aţi văzut?

— Desigur. Doar drumul e-n apropierea casei noastre. Am văzut trecând şi o tânără lady şi-am admirat-o cu câtă iscusinţă a aruncat lassoul de gâtul unei biete antilope. Sunt convinsă că era fata de care mi-ai vorbit.

— Isidora?
— Da, Isidora.
— Tot ce se poate. A stat câtva timp aici, la un unchi al ei.
— Şi-a fost foarte atentă cu mister Maurice Gérald, nu?
— Da, într-adevăr, foarte atentă. Încă n-am avut posibilitatea să-i mulţumesc. Cu toată prietenia ce-mi poartă, nu-i îndrăgeşte pe străini şi nu s-ar învoi în ruptul capului să calce pragul lui mister Oberdoofer.
— Pesemne că-i place mai mult să vă întâlniţi aici, la umbra salcâmilor.
— N-am văzut-o de multă vreme şi n-am s-o văd încă vreo câteva luni, fiindcă a plecat pe Rio Grande.
— Adevărat, mister Gérald? Nu te-ai întâlnit niciodată cu ea de când a plecat de la unchiul ei?
— Nu – rosti Maurice, mirat. Între timp am aflat că a rămas aici numai ca să-mi trimită tot felul de bunătăţi. Sincer vorbind, mi-au prins de minune în perioada cât am zăcut la pat. Bucatele lui Oberdoofer sunt ca vai de lume, ca să nu mai spun despre felul cum s-a purtat cu mine. Dona Isidora m-a răsplătit cu dărnicie pentru serviciul neînsemnat pe care i l-am făcut cândva.
— Un serviciu? Pot să ştiu şi eu despre ce-i vorba, mister Gérald?
— O, desigur! Am scăpat-o pe dona Isidora din mâinile banditilor. Banditii o atacaseră pe drumul dinspre Rio Grande spre Leona şi, dacă nu soseam la vreme, cu greu ar fi izbutit să le scape.
— Şi dumneata numeşti asta un serviciu neînsemnat? Eşti foarte modest, mister Gérald. Dacă ar fi făcut cineva pentru mine aşa ceva…
— Cum l-aţi fi răsplătit? întrebă mustangerul, cuprins de o vădită tulburare.
— I-aş fi dăruit dragostea mea! murmură Louise.

— Atunci – şopti Maurice, aplecându-se spre ea – mi-aş da bucuros jumătate din viaţă ca să cădeţi în mâinile bandiţilor şi cealaltă jumătate ca să vă scap de ei.

— Adevărat, Maurice Gérald? Nu glumi cu mine! Doar nu sunt un copil. Spune-mi adevărul! Gândeşti cu adevărat tot ce mi-ai spus?

— Da, e adevărul adevărat. Vă jur! Mărturisirea mustangerului umplu inima Louisei de fericire.

CAPITOLUL XXVIII
FERICIREA INTERZISĂ

De când apăruseră coloniştii europeni în Texas, relaţiile lor cu indienii deveniseră subiectul cel mai palpitant de discuţie şi un necurmat prilej de emoţii. Fie că indienii, stăpânii de drept ai acestor pământuri, porneau război deschis împotriva cotropitorilor, fie că se statornicea o perioadă de acalmie, tot timpul se vorbea despre ei. Coloniştii discutau despre primejdiile care îi ameninţă ori se întrebau dacă triburile de piei-roşii au lăsat pentru multă vreme din mână tomahawkurile lor. Problema asta era dezbătută pretutindeni şi oricând, la dejun, la prânz sau la cină. În hacienda plantatorului ori în coliba vânătorului de mustangi, cuvintele „urs”, „puma”, „pecari[18]” se rosteau mult mai rar şi cu o teamă infinit mai mică decât cuvântul „indian”.

O veste primită din fort întări zvonul despre o asemenea primejdie. Era la vreo două săptămâni după picnic. De dimineaţă, în timp ce familia plantatorului se afla încă la micul dejun, un curier sosi din fort şi înmână un plic oficial lui Pointdexter.

— Veşti proaste! exclamă plantatorul, citind hârtia în grabă. De vreme ce însuşi maiorul a ajuns la convingerea asta, înseamnă că aşa e.

— Ceva rău, tată? întrebă Louise, împurpurându-se. Şi în acelaşi timp se gândea: „Oare ce-i scrie maiorul? Ieri l-am întâlnit în crâng şi m-a văzut cu... Oare despre asta îi scrie? Dumnezeule, dacă află tata?!” ...

— „Tribul comancilor înaintează spre drumul militar”, iată

[18] Pecari – porc sălbatic care trăieşte în America.

ce ne anunţă maiorul! rosti Pointdexter.

— Asta-i tot? făcu Louise, răsuflând uşurată, de parcă n-ar fi fost vorba de nimic. Ne-am speriat degeaba. M-am temut de cine ştie ce grozăvii!

— Degeaba? Ce tot îndrugi, draga mea?!

Louise era de altă părere, dar nu răspunse.

— Maiorul e sigur că indienii au pornit război? întrebă Callhown. E sigur, unchiule?

— Spune că înainte nu dădea prea multă importanţă acestor zvonuri. Ieri noapte a picat însă în fort Pisica Sălbatică, căpetenia seminolilor, însoţit de câţiva reprezentanţi ai tribului. Ei i-au dat de ştire că în satele comancilor s-au ridicat stâlpi vopsiţi şi că de o lună încoace nu mai conteneşte dansul războinicilor în jurul stâlpilor. Pe alocuri au şi pornit la luptă şi pot să apară în orice clipă în împrejurimile settlementului.

— Pisica Sălbatică? făcu Louise. Parcă poţi avea încredere într-un trădător ca el? Coloniştii ar trebui să-l socotească un duşman, aşa cum îl socotesc şi cei din tribul lui.

— Ai dreptate, fata mea. Maiorul scrie la fel. Ne sfătuieşte să fim totuşi prevăzători. Acest netrebnic va trece fără îndoială de partea comancilor când va crede că a sosit momentul potrivit. Da, ce să-i faci! urmă plantatorul, punând scrisoarea deoparte. După ce sorbi din cafea şi muşcă dintr-o napolitană, continuă: Să sperăm că dacă ies la drumul militar şi vin încoace, comancii vor da înapoi în faţa zidurilor Casei del Corvo.

În clipa aceea, în pragul sufrageriei unde şedeau adunaţi cu toţii, se ivi un negru cu chipul numai zâmbet.

— Ce este, Pluto? întrebă stăpânul casei.

— Nimic, mister Woodley. Voiam doar să-i spun lui miss Louise c-am pus şaua pe cal. Mustangului nu-i place pietrişul din curte, e nerăbdător să calce iarba moale a

preriei.

— Te duci la plimbare, Louise? întrebă plantatorul, cu o vădită nemulţumire.

— Da, tată. Mă plimb puţin.

— Eu, unul, n-aş fi de părere.

— De ce?

— Nu-mi place să pleci singură de acasă. Nu se cade.

— De ce, tată? Doar nu-i prima dată.

— Da, pleci adeseori… din păcate!

Observaţia plantatorului stârni o roşeaţă uşoară în obrajii fetei, deşi aceasta nu prea înţelegea ce vrea să spună.

— Dacă ai ceva împotrivă, renunţ, tată. Te-ai hotărât oare să mă ţii închisă în casă? Vouă, bărbaţilor, ce vă pasă! Plecaţi cu toţii după treburi. Frumoasă viaţă îmi oferi în acest Texas atât de plăcut, n-am ce zice.

— Nu m-ai înţeles, Louise. N-am nimic împotrivă să ieşi la plimbare, plimbă-te cât pofteşti, dar nu singură. Să te însoţească Henry sau Casey. Singură nu vreau să pleci. Am motivele mele.

— Motive? Ce motive?

Întrebarea-i scăpă fără să vrea şi-i păru rău că nu s-a stăpânit. Aştepta neliniştită, dar răspunsul tatălui ei îi risipi întrucâtva temerile.

— Vrei să cunoşti motivele? Nu uita că Texasul nu este Louisiana, unde o fată poate să plece liniştită de acasă şi să se plimbe pe unde pofteşte. Aici, în Texas, eşti pândită la fiece pas de primejdie. Dacă ne-am gândi, de pildă, numai la indieni…

— N-am de ce să mă tem de indieni. Nu mă depărtez niciodată mai mult de cinci mile de casă.

— Cinci mile! făcu sarcastic căpitanul. Asta e ca şi cum te-ai depărta la cincizeci de mile. Poţi să te pomeneşti faţă-n faţă cu indienii la o sută de paşi de poarta casei, la fel de bine ca şi la o sută de mile. Din clipa când ieşi pe drumul

militar, poţi să dai ochii cu ei oriunde şi oricând. Unchiul Woodley are dreptate. E o mare imprudenţă să pleci singură de-acasă!

— Crezi? zise fata ironic, întorcându-se spre vărul ei. Te-aş ruga un singur lucru: spune-mi, în ce-ar consta ajutorul tău dacă într-adevăr mi-ar ieşi comancii în cale? Zău, mă îndoiesc foarte mult de acest ajutor… Minunat tablou: noi doi în mijlocul unui trib războinic de indieni tatuaţi! Ha-ha! Tu ai fi în primejdie, nu eu! Eu aş scăpa cu fugă, deci le rămâi tu, să se răfuiască cu tine. Să pleci la cinci mile de casă! Grozavă primejdie, n-am ce zice! Caută în tot Texasul un călăreţ capabil să mă ajungă din urmă, atunci când sunt cu dragă mea Lună! Mă îndoiesc să găseşti, Casey!

— Sfârşeşte, Louise! interveni Pointdexter, cu asprime. Nu-mi place să te aud vorbind aşa… N-o lua în seamă, Casey! Lăsând deoparte pe indieni, află că pe aici roiesc tot felul de lepădături. Îţi interzic să pleci singură la plimbare, aşa ca până acum, te rog să nu uiţi.

— Fie, dacă vrei tu, tată – murmură Louise, ridicându-se de la masă. Nu pot să trec peste cuvântul tău. Dar să ştii c-am să mă îmbolnăvesc stând închisă în casă… Du-te, Pluto! urmă ea, întorcându-se spre negrul rămas în uşă, cu acelaşi zâmbet pe faţă. Dă-i drumul Lunii în ţarc sau pe păşune, unde crezi tu, las-o să alerge în voie prin prerie dacă-i place. Nu mai plec nicăieri.

Fata ieşi îndată din încăpere. „Oare ce-a aflat tata? Poate că nu-s decât nişte simple bănuieli de-ale lui. Cine să-i fi spus? Oare ştie ceva de întâlnirea noastră?”

CAPITOLUL XXIX
EL COYOT ACASĂ LA EL

Callhown se ridică de la masă aproape tot atât de brusc că şi Louise. De astă dată nu se închise la el în odaie, ci ieşi din casă. Deşi nu se restabilise pe deplin de pe urma rănilor primite în duel, se simţea mult mai bine şi făcea mici plimbări în jurul conacului. Acum, fie că era tulburat de discuţia din sufragerie, fie de vestea pe care o primise plantatorul, găsi în el destulă putere şi, sprijinindu-se într-un baston, se aventură până departe în susul râului, în direcţia fortului. Merse aşa destul de mult prin preria pustie şi arsă de soare, care începea chiar din spatele haciendei şi se întindea până în zare. Deodată se apropie de nişte hăţişuri de salcâmi, adăpostită în umbra unor copaci înalţi. Aici, pierdută în verdeaţă, se vedea o colibă, cu pereţii din şipci împlinite cu lut. Era un hacale, cum întâlneşti adesea în Texasul de sud-vest. Stăpânul ei era Miguel Diaz, mustangerul mexican. Coliba semăna întru totul stăpânului – un om crud şi pe jumătate sălbatic, care-şi merita cu prisosinţă porecla: „El Coyot”. Lupul acesta era greu de găsit în bârlogul lui – căci altfel nu puteai să numeşti hacaleul unde sălăşluia Miguel Diaz. Coliba era pentru el doar un adăpost pentru noapte. Rareori şi atât. Numai după o vânătoare izbutită îşi îngăduia Diaz să se aciueze în preajma settlementului şi să se bucure o vreme de „distracţiile” obişnuite acolo. Restul timpului şi-l petrecea în largul preriei.

Callhown avu noroc: îl găsi acasă, deşi, ce-i drept, nu era treaz. De altfel, asta era ceva obişnuit la el.

— Hei, señor! strigă El Coyot, văzându-şi oaspetele în

uşă. Ce vânt te-aduce? Nu m-am aşteptat să te văd aici, zău. Ia un scaun. Uite colo un scaun. Ha-ha-ha!

Hohotele mexicanului fuseseră stârnite de obiectul pe care el îl numea scaun. Nu era decât o ţeastă de mustang. Mai vedeai în coliba sărăcăcioasă o masă grosolană, întocmită din tulpini de iucca şi un pat la fel de primitiv din trestie – încolo nimic. Obosit de drum, Callhown urmă îndemnul gazdei şi se aşeză pe ţeasta de mustang. Fără să piardă vremea, deschise vorba îndată despre ale lui.

— Señor Diaz – începu el – am venit aici ca să…

— Señor americano! bălmăji mahmur vânătorul de mustangi. La ce atâta pălăvrăgeală?! Caramba! Ştiu eu bine ce te-a adus încoace. Vrei să-i faci de petrecanie diavolului de irlandez, ai?

— Întocmai.

— Uite ce e, ţi-am promis: o fac pentru dumneata la prima ocazie pentru cinci sute de sunători. Ehei, Miguel Diaz îşi ţine cuvântul! Mai aşteaptă niţel, că până acum nu mi-a picat în mână. Drace! Ca să-i vii unuia de hac aşa cum scrie la carte, se cere pricepere, păi ce crezi! Nici aici, în prerie, nu poţi omorî fără să laşi urme şi dacă-i vorba să se găsească vreo urmă, apoi atunci n-o să-ţi fie moale. Dumneata, señor, uiţi că sunt mexican. Dacă eram american ca dumneata, totul ar fi fost floare la ureche. Spuneam că ne-am luat la ceartă şi gata, scăpăm cu obrazul curat. Pe când aşa, cu noi, mexicanii, e groasă rău. La noi, dacă faci să curgă sânge, se cheamă că ai săvârşit o crimă. Şi pe urmă, voi, americanii, la judecata voastră prostească, cu cei doisprezece judecători „cinstiţi”, hotărâţi degrabă: „La spânzurătoare cu el!”. Îl urăsc pe irlandez cât îl urăşti şi dumneata, dar n-am de gând să dau de bucluc. Trebuie să aştept să-mi vină bine!

— Acum ar fi momentul! se grăbi Callhown. Spuneai că ţi-ar fi uşor s-o faci, dacă ar începe ceva cu indienii.

— Da, am spus-o. Ei, dacă-ar fi aşa…

— N-ai aflat nimic?

— Ce să aflu?

— Cum, ce? Comancii sunt pe picior de război.

— Caramba! strigă El Coyot, sărind în mijlocul colibei de pe patul de trestie. Sfântă fecioară, adevărat, señor?

— E adevărul adevărat! Adineauri am primit vestea, însuşi comandantul fortului m-a înştiinţat.

— Ei, dacă-i aşa… – făcu mexicanul, gânditor. Dacă-i aşa, atunci don Mauricio poate să-şi ia adio de la viaţă. Comancii au voie să-l omoare, ha-ha-ha!

— Eşti sigur?

— Eram mai sigur dacă pentru scăfârlia lui mi se numărau o mie de dolari, în loc de cinci sute.

— Merită.

— Cât?

— O mie de dolari.

— Promiţi?

— Promit.

— Eh, atunci or să-l calce „comancii”, señor căpitan. Întoarce-te acasă şi dormi liniştit. Cum se iveşte prilejul, duşmanul dumitale o să rămână fără păr. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, înţeleg.

— Ai grijă numai de pregăteşte mia de dolari.

— Banii te-aşteaptă.

— Drace! Umflu bănetul ăsta în doi timpi şi trei mişcări! Preasfântă fecioară! se însufleţi mexicanul, de cum plecă oaspetele. Ce noroc! Să te procopseşti cu un miar, ca să vii de hac unui om, căruia şi aşa voiam eu să-i fac felul! Comancii sunt pe picior de război? Păi dacă-i aşa, să-mi pregătesc şi eu straiele pentru mascarada asta. De mult stau degeaba, că-n toţi anii ăştia de pace cu indienii nu le-am folosit niciodată.

CAPITOLUL XXX
POŞTA AERIANĂ

Louise Pointdexter îndrăgea tot felul de sporturi, până şi tragerea cu arcul şi era un arcaş desăvârşit. Învăţase să tragă cu arcul de la indienii tribului Guma, încă de pe când trăiau pe Mississippi, dar de când se aflau în Texas, nu avusese prilejul să-şi mai încerce îndemânarea. Frumosul ei arc de lemn de portocal, cu săgeţile-i penate, zăcea aruncat într-un dulap. Dar iată că sosi o clipă când arcul îi fu de mare folos. Asta se întâmplă curând după discuţia din sufragerie, când tată-său o oprise să se mai plimbe singură prin prerie. Fata se supuse fără murmur cuvântului părintesc, ba renunţă aproape cu totul la plimbări, chiar şi în tovărăşia fratelui ei. Mustangul rotat se plictisea în grajd, însă Louise nu uita de dragă ei Lună: se ducea adesea să o vadă şi ruga să fie bine îngrijită. Acum, tragerea cu arcul luă locul plimbărilor călare. Creola închina arcului aproape tot timpul. Se ducea pe malul Leonei, umbrit de aluni bătrâni, de duzi şi de cedri, unde era singură şi nu o tulbura nimeni. De altfel, în ultima vreme căuta singurătatea mai mult ca oricând. Tată-său, oricât de prost dispus ar fi fost, nu-i putea reproşa nimic pentru această nevinovată distracţie.

— Şi nici nu se mai neliniştea din pricina fetei: o apărau zidurile înalte ale Casei del Corvo şi apele adânci ale Leonei. Pe de altă parte, plantatorul nu numai că nu avea nimic împotriva acestor ceasuri pe care fiica lui le petrecea în singurătate, dar chiar le încuviinţa. Bănuielile ce-l tulburaseră o vreme şi nu fără temei, se risipiră repede. La urma urmei, pesemne că totul nu era decât o clevetire.

Limbile ascuţite caută veşnic un prilej să trăncănească. Şi găsiseră cu cale să se oprească asupra Louisei. Se putea foarte bine ca întâlnirea ei cu Maurice-Mustangerul să nu fi fost decât o simplă întâmplare. Fata putea să-l întâlnească pe neaşteptate în crâng şi nu se cuvenea să nu schimbe o vorbă cu omul care îi salvase viaţa în două rânduri. Nu era la mijloc decât un simplu simţământ de recunoştinţă, de bună seamă. Faptul că Louise dăduse ascultare atât de lesne cuvântului părintesc întărea convingerea plantatorului.

De obicei, nu era prea uşor să înfrângi voinţa Louisei, mai cu seamă dacă te aşezai în calea dorinţelor ei. Woodley Pointdexter ştia bine cât de şubredă era autoritatea sa de părinte asupra fetei şi era mulţumit de purtarea ei. Nevinovata pasiune a tragerii cu arcul, de pe urma căreia aveau de suferit doar păsărelele din grădină, îl bucura. Se vede însă că tatăl frumoasei Louise, care împlinise de curând cincizeci de ani, uitase ce înseamnă tinereţea. Nu păsărelele erau ţinta săgeţilor Louisei. Altceva o făcea să îndrăgească tragerea cu arcul. Fata punea o scrisorică în vârful săgeţii şi trimitea săgeata în tufele de salcâmi de pe malul din faţă al Leonei. După câtva timp, aceeaşi săgeată pornea dintr-un alt arc şi se întorcea cu o altă scrisorică în vârf. De când lumea, dragostea râde de opreliştile ce-i stau în cale!

Pentru că nu puteau să se mai întâlnească, Maurice şi Louise scorniseră această „poştă aeriană”.

CAPITOLUL XXXI
O TRECERE IZBUTITĂ PESTE RÂU

Schimbul de scrisorele nu ţinu mult timp. Cei doi îndrăgostiţi doreau să se vadă cu orice preţ... Dragostea care se aprinsese în inima Louisei şi a lui Maurice nu înţelegea să se dea bătută în faţa opreliştilor de nici un fel. Curând găsiră un mijloc să-şi îndeplinească dorinţa. Se întâlniseră de două ori în liniştea grădinii bătrâne, cufundate în noapte şi de două ori stelele de pe cer le ascultaseră jurămintele. Acum hotărâseră o a treia întâlnire.

În acest timp, orgoliosul plantator trăia într-o naivă şi dulce neştiinţă. Putea oare să-şi închipuie că singura-i fiică, de care era atât de mândru, îi va înşela încrederea, fără nici o părere de rău? Pointdexter păstra nădejdea că afacerile lui se vor îndrepta şi plănuia să o mărite pe frumoasa Louise cu un om bogat şi influent. Putea oare să-şi închipuie că ea se întâlneşte, noaptea, cu un simplu vânător de mustangi, nesocotind toate principiile societăţii din care făcea parte? Desigur că nu. Plantatorul nu avea nici cea mai mică bănuială. Asta i s-ar fi părut de necrezut, monstruos. Era mulţumit că Louise s-a supus cuvântului său şi, că a încetat cu plimbările-i călare.

La drept vorbind însă, îl cam neliniştea această supunere, neobişnuită la ea şi uneori îi părea rău că a oprit-o să mai plece la plimbare.

*

*   *

Era o noapte aşa cum numai în sud poţi vedea. Discul argintiu al lunii luneca lin pe cerul de safir. În văzduhul

străveziu se conturau siluetele depărtate şi impunătoare ale munţilor. Frunzişul copacilor părea că ascultă încremenit larma fiarelor, păsărilor şi gângăniilor. Greu se lipeşte somnul de un îndrăgostit într-o asemenea noapte!

Spre miezul nopţii, un călăreţ ieşi pe poarta hotelului ţinut de Oberdoofer. Apucă pe drumul ce cobora spre Leona şi dispăru curând din ochii călătorilor întârziaţi şi grăbiţi să ajungă în settlement.

Drumul pe care înainta călăreţul trecea pe lângă Casa del Corvo, aflată pe celălalt mal al Leonei. Ajuns în marginea crângului de salcâmi, călăreţul sări din şa şi legă calul de un copac. Apoi desprinse de la oblânc o frânghie lungă din păr de cal, o strânse colac şi, petrecând-o pe braţ, porni încet spre haciendă. Înainte să iasă din umbra copacilor, se uită cu luare-aminte la cer şi la luna care lumina ca ziua.

„N-are rost să aştept aici până ce frumoasa asta s-o hotărî să se ascundă! îşi zise el, preocupat. Poate să lumineze aşa până-n zori”.

Măsura cu privirea locul deschis ce-l despărţea de malul râului. Casa del Corvo se afla pe celălalt mal al râului.

„Dar dacă întâlnesc pe cineva? Nu, e prea târziu şi nu cred să rătăcească nimeni pe afară. Doar dacă n-ai somn din pricina gândurilor negre! Şi-n casă asta e cineva care n-are somn, există un asemenea om! Dacă e treaz, mă zăreşte fără doar şi poate. Dar n-am încotro. Pe cer nu se vede nici urmă de nor şi luna n-o să apună prea curând. Louise mă aşteaptă. Trebuie să risc. Curaj!”.

Zicând acestea, se furişă iute pe întinderea deschisă ce-l despărţea de râu. Curând ajunse pe malul abrupt al Leonei. Fără să piardă o clipă, coborî sprinten pe o cărăruie şerpuitoare până lângă apă. Dincolo, lângă malul din faţă, o luntre mică adăsta în umbra unui plop uriaş. Un timp, omul păru că măsoară din ochi lărgimea râului, cercetând totodată cu încordare hăţişurile din jur. După ce se

încredinţa că nu era nimeni prin preajmă, azvârli cu o mişcare dibace lassoul. Laţul căzu peste botul luntrei şi el o trase încetişor. Pe fundul luntrei găsi vâslele. După ce trecu râul şi legă luntrea la mal, oaspetele nocturn al Casei del Corvo se opri în umbra plopului. De prisos să mai spunem că oaspetele acesta nu era nimeni altul decât Maurice-Mustangerul.

CAPITOLUL XXXII
UMBRĂ ŞI LUMINĂ

Maurice nu aşteptă mult sub umbra plopului. În clipa când sărise în luntre, la Casa del Corvo se deschisese o fereastră ce dădea spre grădină. Pe cercevea, în lumina lunii, se văzu o mână micuţă şi albă. Curând, Louise Pointdexter cobora pe scara de piatră în grădină. O clipă se opri în loc să asculte: nu cumva i s-a părut numai că aude zgomot de vâsle? Greierii umpleau văzduhul cu ţârâitul lor neîntrerupt, aşa că puteai lesne să te înşeli. Dar ceasul hotărât pentru întâlnire sosise şi nu o mai răbda inima să aştepte. Păşi uşor pe trepte, se strecură în grădină printre tufişuri, ocolind statuile de marmură aşezate ici-colo şi în cele din urmă ajunse sub plop. Mustangerul o cuprinse în braţe, plin de dragoste.

*

* *

— Mâine noapte ne întâlnim iar, dragul meu, da?

— De-aş putea, aş spune da, să ne întâlnim şi mâine şi poimâine, mereu, iubita mea.

— Ce te împiedică? De ce mi-ascunzi?

— Mâine în zori trebuie să plec pe Alamo.

— Aşa? Şi trebuie neapărat să pleci?

Întrebarea Louisei sună fără voia ei ca un reproş: întotdeauna când auzea de coliba singuratică de pe Alamo, simţea o strângere de inimă. De ce, nici ea singură nu ştia.

— Am motive serioase să plec.

— Motive serioase? Te-aşteaptă cineva acolo?

— Nimeni altul decât prietenul meu Phelim. Sper că nu i s-a întâmplat nimic. L-am trimis la colibă acum vreo zece zile, înainte să se fi iscat zvonurile cu indienii.

— Numai Phelim te-aşteaptă? Altcineva, nu? Adevărat, Maurice? Să nu mă minţi, dragul meu! Numai Phelim te-aşteaptă?

— De ce mă întrebi, Louise?

— N-aş putea să-ţi spun. Aş muri de ruşine dacă ar fi să recunosc ce-mi trece uneori prin minte.

— Nu te teme. Spune-mi tot ce gândeşti. Eu, unul, n-aş fi în stare să-ţi ascund nimic. Hai, spune, bucuria mea!

— Ţii cu tot dinadinsul să ştii, Maurice?

— Sigur că da. Ţi-aş spulbera într-o clipă toate îndoielile, sunt convins. Dacă se află despre legătura noastră, vei avea discuţii neplăcute. Iată de ce trebuie să plec pe Alamo.

— Vrei să rămâi acolo?

— Doar o zi sau două, ca să-mi strâng lucrurile şi să-mi iau un ultim rămas bun de la coliba din prerie.

— Aşa!

— Nu ştiu cum, pari nemulţumită.

— Nu, sunt numai nedumerită. Nu te înţeleg. Şi probabil că n-am să te înţeleg niciodată.

— Totul e foarte simplu. Am luat o hotărâre importantă şi ştiu c-ai să mă ierţi atunci când ai să afli.

— Să te iert, Maurice? De ce?

— Pentru că ţi-am ascuns taina mea. Nu sunt cel drept care mă iei.

— Eu ştiu un singur lucru: că eşti un om nobil, frumos şi curajos. De rest, nu-mi pasă. O, Maurice, nici nu-ţi închipui ce drag îmi eşti şi cât te iubesc!

— Porumbiţa mea, în inima noastră arde aceeaşi dragoste şi, ca să ne apărăm fericirea, trebuie să ne despărţim.

— Să ne despărţim?

— Da, iubito! Numai pentru scurt timp.

— Cât?

— Atât cât trebuie unei corăbii să treacă Oceanul Atlantic şi să se întoarcă.

— Mi se pare o veşnicie! De ce trebuie să pleci?

— Vezi tu, e nevoie să mă reped până în patrie, în Irlanda. Nu-s nici douăzeci de ceasuri de când am primit de acolo o veste importantă pentru mine. Iar la întoarcere, am să dovedesc mândrului tău tată că mustangerul acesta sărac, care a cucerit inimă fiicei sale… Oare am cucerit-o, Louise?

— Ştii foarte bine. Iubirea îmi stăpâneşte toate gândurile, toate simţămintele, toate visurile!

Urmară alte îmbrăţişări şi alte jurăminte, pecetluite de gingaşe sărutări. Cei doi îndrăgostiţi nici nu băgară de seamă că ţârâitul greierilor s-a potolit dintr-o dată, ca şi larmă de noapte a păsărilor, care începură să se avânte tot mai sus în zbor în lumina lunii. Se auzi un zgomot de paşi pe cărarea aşternută cu pietriş, dar ei nu zăriră silueta întunecată ce se furişa printre tufişuri, pitulându-se din când în când pe după statui. Nu zăriră umbra ascunzându-se în spatele unui copac şi nu bănuiau că Casey Callhown le surprinde fiecare mişcare şi fiecare şoaptă.

CAPITOLUL XXXIII
UN ADEVĂR CHINUITOR

O simplă întâmplare îl făcuse pe Callhown să descopere acest adevăr chinuitor. La miezul nopţii, căpitanul se urcase pe azotee şi-şi fuma în linişte ţigara. De bună seamă, în aceste clipe socotea că nu are nici un motiv să se neliniştească. Rănile primite în duelul cu mustangerul erau aproape vindecate. Ce-i drept, amintirea înfrângerii îl mai sâcâia şi acum, dar gândul răzbunării neîntârziate îi mai îndulcea amărăciunea.

Casey Callhown, ca şi plantatorul, era foarte mulţumit să vadă că Louise a renunţat la plimbările ei prin prerie şi de fapt el era autorul acestei oprelişti părinteşti. Întocmai ca şi plantatorul, nu bănuia nici pe departe ce ascunde pasiunea fetei pentru tragerea cu arcul, socotind totul drept o distracţie nevinovată.

Începuse chiar să se mângâie cu gândul că nepăsarea Louisei faţă de el nu-i decât o prefăcătorie. În plus, de la o vreme, tânăra creolă nu se mai purta atât de repezit cu el şi Casey era gata să se îndoiască de bănuielile pe care gelozia i le vârâse în cap.

Căpitanul îşi fuma liniştit ţigara, privind în direcţia râului. Apariţia unui călăreţ pe drum nu-l miră câtuşi de puţin. I se părea foarte firesc să călătoreşti noaptea, pe răcoare, în loc să te canoneşti sub arşiţa nemiloasă a soarelui de peste zi.

La lumina lunii nu-l recunoscu pe călăreţ şi, de altfel, nici nu-l cercetă prea atent. Îl urmărea cu privirea numai ca să-şi omoare vremea. Abia atunci când călăreţul se abătu în crâng, Callhown miroşi ceva.

„Ce să însemne asta? făcu el, cu mirare. Uite-l, a sărit din şa şi se îndreaptă încoace, spre cotul râului. Uite, coboară şi

malul. După cum se vede, cunoaşte bine locul… Ce-o fi vrând pe-aici? Nu cumva are de gând să se strecoare în grădină? Dar cum? Trebuie să treacă râul înot. N-o fi vreun hoţ?”

Acesta fu primul gând care-i veni în minte, dar îşi dădu seama îndată de netemeinicia unei asemenea presupuneri.

„Aha, aud un plescăit de vâsle… Va să zică a tras luntrea şi acum trece râul. Ce naiba o fi căutând aici?”

Era gata să coboare ca să trezească bărbaţii din casă şi să cerceteze împreună grădina, când auzi un alt zgomot, care îi schimbă numaidecât hotărârea. Era un scârţâit ca de uşă sau fereastră deschisă. Zgomotul venea de undeva de jos, nu departe de locul unde se afla el. Căpitanul se aplecă peste parmaclâcul azoteei şi scrută întunericul. Deodată, o paloare cadaverică i se aşternu pe faţă: se deschise fereastra de la odaia verişoarei sale. Şi însăşi Louise, înveşmântată în alb, stătea în capul scării ce cobora în grădină. Ghici că între apariţia ei şi omul care trecuse râul cu luntrea trebuie să fie neapărat o legătură şi în aceeaşi clipă înţelese că omul din luntre nu-i altul decât Maurice-Mustangerul.

Rămase încremenit, incapabil să facă vreo mişcare. Abia târziu, după ce silueta albă a Louisei dispăru şi auzi şoapte în grădină, tresări, fulgerat de un alt gând. Se hotărî să nu trezească pe nimeni: el singur trebuia să fie martorul ruşinii de care se acoperea Louise. Porni grăbit pe urmele ei, tremurând de indignare. Le auzi mărturisirile şi jurămintele de dragoste, hotărârea mustangerului de a pleca a doua zi în zori şi făgăduiala lui că se va întoarce curând, apoi fu martor la îmbrăţişările lor pătimaşe. Îl cuprinse dorinţa aprigă de a împlânta pumnalul în pieptul rivalului său şi să-l vadă prăvălindu-se acolo, la picioarele iubitei. Dar nu avu curaj.

Să fi fost oare din pricină că zări în lumina lunii un Colt cu

şase gloanţe lucind la cingătoarea mustangerului? Căpitanul se grăbi să plece, lăsându-i singuri pe cei doi îndrăgostiţi.

CAPITOLUL XXXIV
INTENŢII „CAVALEREŞTI”

Încotro o pornise Casey Callhown? De bună seamă că nu spre odaia lui. Putea oare somnul să se lipească de un om chinuit ca el? Căpitanul intră în odaia vărului său, Henry Pointdexter. Se duse glonţ la Henry, fără să mai piardă vremea să ia o lumânare. De altfel, luna lumina îndeajuns şi nici nu avea nevoie de lumânare.

Desluşeai uşor liniile mobilei simple: un lavoar, o masă nu prea mare, două scaune şi patul cu un polog de muselină care te ferea de vizita nesuferită a ţânţarilor. Callhown ridică pologul şi se grăbi să-l trezească pe tânărul care dormea fără grijă:

— Scoală, Henry! strigă el, scuturându-l cu putere de umăr.

— A-a! Tu eşti, Casey? Ce este? Sper că n-au năvălit indienii?!

— E mai rău. Mult mai rău. Scoală şi hai cu mine! Grăbeşte-te, altfel va fi prea târziu. Vino să vezi ruşinea familiei noastre! Pentru numele lui Dumnezeu, grăbeşte-te, altfel numele de Pointdexter va ajunge de râs în întreg Texasul!

După o asemenea prevenire, fireşte că nici unul dintre Pointdexteri n-ar mai fi avut poftă de somn. Tânărul sări în picioare şi se uită nedumerit la vărul său.

— Nu-ţi mai pierde vremea cu îmbrăcatul! îl zori căpitanul, tulburat. Hai repede! Repede, te rog!

În câteva clipe, Henry îmbrăcase costumul simplu pe care îl purta de obicei şi o porni în urma căpitanului.

— Ce s-a întâmplat, Casey? întrebă el, când Callhown îi

dădu să înţeleagă prin semne că trebuie să se oprească. Lămureşte-mă, ce înseamnă toate astea?

— Uită-te singur! Vino mai lângă mine şi uită-te! Priveşte printre copacii ăştia, în direcţia unde îţi priponeşti tu luntrea. Ce vezi?

— Văd o siluetă în alb… parcă ar purta rochie. Da, e o femeie.

— Ai dreptate, e o femeie. Şi cine crezi că e?

— Habar n-am! Tu ştii, Casey?

— Iar alături se vede o altă siluetă, în haine de culoare închisă.

— Pare un bărbat. Da, chiar aşa.

— Şi cine crezi că e?

— De unde să ştiu, Cas? Tu ştii?

— Da, ştiu. Bărbatul e Maurice-Mustangerul.

— Dar femeia?

— Este Louise, sora ta, în braţele lui.

În aceeaşi clipă, tânărul Henry se aruncă înainte.

— Stai! îl opri Callhown, prinzându-l de braţ. Uiţi că eşti neînarmat, spre deosebire de mustanger! Ştiu bine că-i înarmat. Ţine! urmă el, întinzându-i pumnalul şi revolverul lui. Mă gândeam să mă folosesc eu însumi de ele, dar mi-am zis că e mai nimerit să o faci tu, fratele şi apărătorul surorii tale. Haide, Henry! Numai vezi să n-o nimereşti cumva pe ea; du-te tiptil până lângă ei, că n-are rost să-l mai previi. Găureşte-i burta şi, dacă cele şase gloanţe nu-i vin de hac, atunci înfige şi pumnalul. Eu stau în apropiere să-ţi sar în ajutor.

Henry Pointdexter nu avea nevoie de aceste sfaturi mârşave. Se năpusti numaidecât înainte, dornic să salveze cinstea surorii sale.

— Ticălosule! izbucni el. Dă-te la o parte, Louise, lasă-mă să-l împuşc! Dă-te la o parte, surioară, ascultă-mă odată!

În loc să scoată revolverul şi să se apere, Maurice se

străduia să se desprindă din braţele fetei, temându-se doar pentru ea. Fata însă se lipea şi mai strâns de el. Dacă ar fi tras asupra mustangerului, Henry ar fi primejduit şi viaţa surorii sale. Şovăi şi nu apăsă pe trăgaci. Clipa aceasta fu salvatoare pentru toţi. Lăsându-şi iubitul, Louise prinse braţul fratelui ei: ştia că de Maurice nu are de ce se teme şi că trebuie să-l stăpânească doar pe Henry.

— Fugi, fugi! strigă ea spre mustanger, străduindu-se să-şi potolească fratele. Henry nu cunoaşte adevărul, am să-i explic eu singură totul. Fugi, Maurice! Repede, salvează-te!

— Henry Pointdexter! rosti tânărul irlandez, care era gata să dea ascultare acestui sfat. Mă socoteşti pe nedrept un ticălos. Dă-mi un răgaz şi dacă mă voi dovedi nedemn de respectul şi dragostea surorii tale, poţi să mă împuşti în văzul tuturor ca pe un coiot fricos. Până atunci, rămâi cu bine!

Furia lui Henry, care se smucea din braţele surorii sale, slăbea din ce în ce mai mult: cuvintele mustangerului îl liniştiră. Împotrivirea lui era tot mai slabă şi, în clipa când Maurice se aruncă în apa râului, îndreptându-se înot spre malul celălalt, el îşi lăsă braţele de-a lungul corpului.

— L-ai judecat greşit, frate. Te-asigur că nu-l cunoşti! exclamă Louise. O, Henry, de-ai şti ce om minunat este! Nu va îngădui niciodată să fiu jignită şi cu atât mai puţin ar fi în stare să mă jignească el. Mi-e cu neputinţă să nu-l iubesc şi nu-mi pasă că e un simplu mustanger!

— Louise. Spune-mi adevărul, vorbeşte-mi ca şi cum ai vorbi cu tine însăţi. Îmi dau seama că-l iubeşti pe omul acesta. Spune-mi adevărul: s-a purtat cavalereşte faţă de tine? N-a abuzat de încrederea ta?

— Nu, nu, nu! Îţi jur! Henry, de ce l-ai jignit? N-o merită câtuşi de puţin!

— L-am jignit, eu?!

— Da, Henry, l-ai jignit într-un mod grosolan şi nedrept.

— Sunt gata să-i cer scuze, plec să-l ajung din urmă şi-i cer scuze pentru că nu m-am putut stăpâni. Dacă tu-mi spui adevărul, surioară, atunci trebuie să fac acest lucru. Ştii doar că eu l-am simpatizat din prima clipă când l-am văzut. Hai, Louise, acum du-te în odaia ta şi culcă-te. Mă grăbesc să ajung la hotel, poate că-l mai găsesc acolo. N-am linişte până nu-mi îndrept greşeala.

În clipa când fratele şi sora treceau pragul casei, în urma lor se ivi o a treia siluetă, care până atunci stătuse pitulată între tufe. Era Casey Callhown. Şi el se gândea la mustanger.

CAPITOLUL XXXV
O GAZDĂ NEPRIMITOARE

„Un papă-lapte! Un fricos! Un gogoman! Sunt un prost că m-am amăgit cu asemenea speranţe! Trebuia să prevăd că ea va şti să-l înmoaie pe mucosul ăsta, pentru ca nemernicul ăla s-o poată şterge. Ascuns după un copac, l-aş fi răpus fără să risc nimic. Unchiul Woodley nu putea decât să-mi mulţumească pentru asta. Iar în settlement toţi mi-ar fi dat dreptate. Un seducător ticălos! Un geambaş josnic! Cine ar fi cârtit împotriva dreptei răfuieli cu un asemenea individ? Acum, la naiba, când o să mi se mai ivească un prilej ca asta!”

Aşa gândea căpitanul pe când se întorcea spre casă, la oarecare depărtare în urma Louisei şi a lui Henry.

— Ciudat! bombăni el. Nătărăul ăsta cu caş la gură are într-adevăr de gând să-i ceară scuze omului care i-a sucit capul soră-şi? Da, pesemne că a luat lucrurile în serios, altfel nu-mi explic zarva din grajd. Se pregăteşte să-şi scoată calul.

Potrivit obiceiului mexican, uşa de la grajd dădea într-o curte pietruită. Era întredeschisă. După o clipă, cineva o împinse dinăuntru şi în prag apăru un om cu o mantie aruncată pe umeri şi cu o panama pe cap, ducând de frâu un cal înşeuat. Callhown îl recunoscu îndată pe vărul său.

— Uf, l-ai scăpat! şuieră căpitanul furios când tânărul se apropie. Dă-mi înapoi pumnalul şi revolverul! Jucăriile astea nu-s pentru mânuţele tale delicate. De ce n-ai făcut cum ţi-am spus eu, de ce te-ai lăsat prostit?

— Da, aşa e, m-am lăsat prostit – răspunse liniştit tânărul. Ştiu bine asta. Am jignit în mod grosolan şi pe nedrept un om cumsecade.

— Ai jignit un om cumsecade! Ha-ha-ha! Ţi-ai ieşit din minţi, pe legea mea!

— Aş fi fost un nesăbuit dacă ţi-aş fi urmat sfatul, Casey. Din fericire, n-am făcut-o. Vreau să-l găsesc şi să-i cer scuze.

— Încotro?

— Mă grăbesc să-l ajung din urmă pe Maurice-Mustangerul şi să-mi cer scuze pentru purtarea mea.

— Ha-ha-ha! Glumeşti, desigur!

— Nu, vorbesc cât se poate de serios. Vino cu mine şi ai să vezi.

— Atunci îţi spun încă o dată că ţi-ai ieşit din minţi! Şi nu eşti numai nebun, ci pur şi simplu idiot!

— Nu pari prea politicos, Casey!

Zicând aceasta, tânărul dădu pinteni calului şi se depărta în galop. Callhown rămase nemişcat până ce-i pierdu din ochi. După aceea se îndreptă spre casă, străbătu iute verandă şi intră la el în odaie. Curând se ivi înfăşurat într-o mantie veche. Se duse la grajd. Nu trecu mult timp şi ieşi în curtea pietruită, ducându-şi calul înşeuat spre poartă cu atâta grijă, încât ai fi crezut că e un hoţ. Ajuns afară, sări în şa şi se depărtă cu repeziciune. O milă sau două călări pe acelaşi drum cu Henry Pointdexter, dar se părea că nu ţine să-l ajungă din urmă, căci Henry avusese răgaz să i-o ia binişor înainte. Într-adevăr, Callhown nu se grăbea. La jumătatea drumului spre fort se opri, aruncă o privire cercetătoare spre crângul din apropiere şi apucă brusc pe o potecă lăturalnică, în direcţia râului.

„Mi-a mai rămas o singură posibilitate, dar nu-i de loc de lepădat. Numai că mă costă bani grei spre deosebire de prilejul pe care l-am scăpat adineauri. O mie de dolari în cap! Ce contează! Trebuie să scap de ticălosul ăsta de irlandez! Mâine, în zori, după cum spunea chiar el, dacă nu cumva a minţit, se duce la coliba lui. Tare aş vrea să ştiu

când porneşte la drum! Pentru oamenii din prerie se pare că-i târziu în zorii zilei. Hm, mai e destul timp! El Coyot are răgaz să i-o ia înainte lui Maurice. Coliba lui trebuie să fie prin apropiere. Mexicanul ştie unde, nici vorbă, sau, oricum, ştie drumul care duce într-acolo. Asta mi-e de ajuns. N-are decât să-l aştepte pe Maurice la coliba lui. Numai că eu nu prea cred să mai ajungă. Pe drum poate oricând să se întâlnească cu indienii!"

Cu aceste gânduri, căpitanul se apropie de hacaleul mustangerului mexican. Uşa era dată în lături. Dinăuntru se auzea un sforăit răsunător, întrerupt în răstimpuri de nişte scânceli ca un guiţat ori de strigăte bălmăjite: „Caramba! Mii de draci! Iisuse! Sfântă fecioară!"

Callhown se opri în prag, ascultând.

— Porcul, e beat criţă!

— Hei, señor! Îngăimă stăpânul hacaleului, dezmeticindu-se puţin. Cu cine am onoarea? Uf, nu asta am vrut să spun! Sunt fericit că vă văd! Eu, Miguel Diaz, El Coyot, cum mi se mai spune… ha-ha-ha! El Coyot! La naiba! Cine sunteţi? Numele dumneavoastră, señor, mii de draci! Cine sunteţi?

Ridicându-se în coate pe patul lui de trestie, El Coyot rămase nemişcat, cercetând cu privirile rătăcite acest musafir neaşteptat, care-i curmase visele de beţiv. Apoi se porni să mormăie în legea lui, se trânti pe pat şi începu iar să sforăie.

— Încă o posibilitate pierdută! şuieră furios Callhown, întorcându-se să plece. Blestem! În noaptea asta, ghinioanele s-au ţinut scai de mine! Până s-o trezi porcul ăsta, trec cel puţin trei ceasuri. Trei ceasuri! Atunci va fi prea târziu, prea târziu…

Apucă nehotărât calul de frâu, de-ai fi zis că nu ştie ce să facă şi încotro să pornească.

— N-are nici un rost să rămân aici. Până să-şi vină asta în fire, se luminează de ziuă. Pot tot aşa de bine să mă întorc

acasă şi să aştept acolo sau…

Tăcu deodată fără să rostească hotărârea luată. Dar oricare ar fi fost, ea avu darul să pună capăt îndoielilor căpitanului.

Callhown se îndreptă în goană în direcţia opusă drumului care-l adusese la hacaleul lui El Coyot.

CAPITOLUL XXXVI
TREI OAMENI PE ACELAŞI DRUM

Nimeni nu va nega, că o plimbare prin preria acoperită cu iarbă moale şi mătăsoasă e una dintre cele mai mari desfătări de pe lume. Mulţumită prietenului care călăreşte alături de tine, fermecat ca şi tine de frumuseţile şi de măreţia naturii, plimbarea asta îţi va rămâne vie în minte ani şi ani de-a rândul. Destul să ieşi din settlement şi să te abaţi de la drumul cel mare, marcat de urmele a cinci-şase cai, ca să mergi apoi ceasuri, săptămâni, luni, ba poate şi un an întreg, fără să întâlneşti în cale ţipenie de om. Numai cine a umblat de unul singur prin uriaşa prerie a Texasului poate să-şi dea seama cu adevărat de întinderea-i nemărginită. Nici pe ocean nu încerci cu atâta putere simţământul vastităţii.

În largul oceanului, nimic nu trădează calea străbătută. Imensa suprafaţă azurie a apei, cu o cupolă de un azuriu ceva mai deschis răsturnată deasupra, rămâne întotdeauna aceeaşi, încât nu deosebeşti nici o schimbare. Ba de la o vreme începe să ţi se pară că stai nemişcat în centrul acestei uriaşe cupole şi nu poţi cuprinde întreaga măreţie a întinderii de apă… Preria e cu totul altceva. Insuliţele de pădure, dealurile, copacii, lanţurile muntoase, stâncile se perindă într-una, spunându-ţi că biruieşti împărăţia ei cea fără de hotare.

Călătorul, ce străbate preria şi mai cu seamă preria Texasului de sud-vest, se încumetă rareori să admire sălbăticia naturii de unul singur. Pe aici se umblă de obicei în doi, ba chiar în grupuri de câte zece-douăzeci, altminteri, drumul e primejdios. Iată de ce întâlneşti foarte rar pe aici

drumeţi singuratici.

În noaptea dramei petrecute în preajma Casei del Corvo, trei călători străbătură pe rând câmpia întinsă spre sud-vest de apa Leonei.

În clipa când Callhown pleca de la hacaleul mustangerului mexican, primul dintre cei trei călători putea fi văzut strecurându-se din settlement. Se îndrepta în direcţia lui Rio de Nueces sau a unuia dintre afluenţii săi.

De prisos să spunem că era călare: în Texas, nimeni nu umblă pe jos, decât doar cei care rămân într-un oraş sau la vreo plantaţie.

Omul avea un cal minunat. Silueta puternică şi pasu-i sprinten arătau că poate face faţă cu uşurinţă unui drum lung. Călăreţul era îmbrăcat aşa cum se obişnuieşte în Texas când porneşti la un drum de zece-douăzeci de mile. Un serapé aruncat pe umeri urma să-l ferească de umezeala nopţii. Cum însă noaptea era uscată şi caldă, omul părea să se fi pregătit într-adevăr de drum lung, mai cu seamă că în direcţia în care înainta nu se află nici un settlement prin apropiere.

În ciuda acestor lucruri, călăreţul nu se grăbea, ca şi cum prea puţin îi păsa când va ajunge la destinaţie. Cufundat în gânduri ori poate în aduceri aminte, părea că nu bagă de seamă nimic din jur. Calul, lăsat în voie, înainta cu pas sigur, încât ai fi zis că străbate un drum cunoscut. Călătorul acesta, pe care nimic nu era în stare să-l tulbure, se depărtă astfel până se pierdu în preria pâcloasă şi abia luminată de lună.

Cam în acelaşi timp în care primul călăreţ pieri în zare, în marginea settlementului se ivi un al doilea călăreţ. Apucă şi el aceeaşi cale. Judecând după îmbrăcăminte, era pregătit deopotrivă de drum lung. Purta o pelerină largă, de culoare închisă, strânsă la piept şi căzând în cute largi la spate.

Spre deosebire de primul călăreţ, cestălalt era vădit că

se grăbeşte să ajungă undeva. Mereu îşi îmboldea calul cu cravaşa şi cu pintenii. Ba ai fi zis că vrea să ajungă din urmă pe cineva – poate chiar pe călăreţul care trecuse cu puţin înainte. Din vreme în vreme, se ridica în scări şi scruta depărtarea. Curând pieri în zare, exact în locul unde pierise şi cel dintâi călăreţ. Aşa cel puţin ai fi crezut, dacă ai fi stat să-i urmăreşti din fort sau din settlement.

Printr-o ciudată întâmplare – dacă într-adevăr era numai o întâmplare – în clipa când cel de al doilea călăreţ fu înghiţit de pâcla depărtării, în marginea settlementului se ivi un altul – al treilea. Apucă în aceeaşi direcţie ca şi primii doi, îmbrăcat şi el ca pentru drum lung, cu o bogată pelerină roşie aruncată pe umeri. De sub poalele pelerinei ieşea la iveală o puşcă cu ţeava scurtă, atârnată la oblâncul şeii.

Ca şi primul călăreţ, nu se grăbea de loc, mergea încet, atât de încet, încât oricine ar fi putut să-l întreacă. Arăta însă o mare nelinişte şi în privinţa asta semăna cu călăreţul dinaintea lui. Numai că în purtarea lor se făcea simţită şi o mare deosebire. Dacă cel de al doilea călăreţ îşi tot zorea calul, ca şi cum ar fi vrut să ajungă pe cineva, cel de al treilea întorcea mereu capul, ca pentru a se încredinţa dacă nu-i urmărit. Uneori se răsucea pe jumătate în şa, alteori întorcea calul în loc, cercetând urmele după care se călăuzea.

Curând se pierdu şi el în depărtare, fără să ajungă din urmă pe cineva şi fără să fie, la rândul său, ajuns din urmă.

Distanţa dintre cei trei călăreţi se păstra aproape egală – tustrei mergeau fără să se vadă unul pe altul. Şi nimeni nu i-ar fi putut zări pe toţi trei dintr-o dată, afară doar de vreo bufniţă cocoţată în vârful unui copac înalt, sau de vreo păpăludă ridicată în văzduh la vânătoare de fluturi de noapte.

*

*   *

După vreun ceas, cam la vreo zece mile de fortul Indge, poziţia celor trei călăreţi, unul faţă de altul, se schimbase mult.

Primul abia ajunsese în capul unei poteci lungi care tăia ca o alee un desiş întins cât vedeai cu ochii în dreapta şi, în stânga. Poteca semăna cu o trecătoare, mărginită de verdele viu al copacilor, ca o apă mărginită de maluri. Lumina lunii desprindea poteca numai pe jumătate din întuneric. Ceva mai încolo cărarea făcea o cotitură neaşteptată, intrând în umbra deasă a copacilor.

În capul potecii, primul dintre cei trei călăreţi opri calul în loc şi rămase aşa, scrutând întunericul. Toată atenţia sa era îndreptată înainte. Nu întoarse o dată capul. După câtva timp, încredinţat pesemne că nimic nu-l împiedică să-şi continue drumul, porni mai departe.

În clipa aceea fu zărit de către cel de-al doilea călăreţ care venea pe acelaşi drum şi se afla acum la vreo jumătate de milă în urmă.

Zărindu-l, omul în mantia neagră scoase un strigăt uşor. Îndemnă calul cu pintenii şi apucă şi el pe potecă. Primul călăreţ avusese însă timp să dispară în umbra deasă de la cotul potecii.

Al doilea călăreţ îl urmă îndată.

Cel de al treilea se ivi şi el în capătul potecii, dar după un timp mai îndelungat decât cel de al doilea. El nu se avântă pe potecă, aşa ca primii doi, ci se abătu într-o parte, pierzându-se printre tufe. Descălecă şi legă calul de un copac, apoi străbătu desişul şi ieşi pe potecă.

Ca şi mai înainte, se uita mereu îndărăt, ca şi cum l-ar fi interesat mai mult cele ce se petreceau în spatele lui, decât în faţă. Curând se apropie de cotul potecii cufundată în umbră şi se pierdu în întuneric, ca şi ceilalţi doi.

Concertul gălăgios al nopţii, întrerupt în două rânduri de

tropotul potcoavelor şi apoi de zgomot de paşi omeneşti, continua să răsune în noapte, în mijlocul hăţişurilor.

....

Deodată bufni o împuşcătură.

Urletul coiotului, mieunatul sălbăticiunilor, răgetul jaguarului – totul amuţi într-o clipită.

Nu se auzi nici geamăt de om rănit, nici urlet de fiară răpusă. Jaguarul se porni iarăşi să-i sperie pe locuitorii pădurii cu răgetu-i răguşit. Prietenii şi duşmanii lui – păsări, animale, insecte, reptile – fără să ia în seamă răgetul acesta spăimântător, îşi începură din nou larma lor asurzitoare.

CAPITOLUL XXXVII
A DISPĂRUT UN OM

Clopotul Casei del Corvo sună de două ori, vestind vremea gustării de dimineaţă.

Sclavii care trudeau în vecinătatea conacului se aşezară pe iarbă şi începură să înfulece cu poftă din bucatele lor.

Familia plantatorului, adunată în sufragerie, era gata să se aşeze la masă, când se văzu că lipseşte cineva: Henry.

La început nimeni nu dădu atenţie acestui fapt, aşteptându-l să se ivească din clipă în clipă. Trecură câteva minute şi Henry tot nu venea. Plantatorul îşi arătă mirarea, nedumerit de întârzierea fiului său.

În sud-vestul Americii se obişnuieşte ca la gustarea de dimineaţă să se adune toţi ai casei, aşa că mirarea plantatorului era pe deplin îndreptăţită.

— Pe unde umblă băiatul ăsta? întrebă bătrânul Pointdexter pentru a patra oară.

Nici Callhown, nici Louise nu dădură vreun răspuns.

Din clipa când intrase în odaie, Callhown păstrase o tăcere deplină. În dimineaţa asta, ochii lui se fereau să întâlnească ochii Louisei. Şedea la masă, stăpânit de o mare nervozitate. O dată sau de două ori, la intrarea servitorului, chiar tresări. Nu încăpea îndoială: ceva îl tulbura adânc.

— E foarte ciudat că Henry n-a venit la masă! repetă plantatorul pentru a zecea oară. Oare mai doarme? Nu, nu, Henry nu se scoală niciodată târziu. Chiar dacă s-a dus undeva, trebuia să audă cornul, dacă n-a auzit clopotul. Poate că e în cameră la el! Pluto!

— Aici, mister Woodley!

Pluto, pe lângă îndatorirea de vizitiu, mai avea şi pe aceea de lacheu şi îşi servea stăpânii la masă.

— Du-te în cameră la Henry şi spune-i că noi terminăm micul dejun.

— Nu-i acolo, mister Woodley.

— Ai fost tu în cameră la el?

— Da… adică nu. Nu fost în cameră, fost în grajd să dau nutreţ la cal. Calul nu-i, nici şaua nu-i, nici frâul nu-i, nici massa Henry nu-i. Se vede c-a plecat de mult.

— Eşti sigur? întrebă plantatorul, serios îngrijorat.

— Absolut sigur, mister Woodley! În grajd numai calul lui massa Callhown este. Rotatul aleargă prin ţarc. Calul lui massa Henry nu-i.

— Asta însă nu înseamnă că mister Henry nu-i în camera lui. Du-te şi vezi.

— Îndată, mister, îndată, dar să ştiţi, Pluto nu minte. Tânărul stăpân nu-i în cameră. Massa Henry e acolo unde-i şi calul lui.

— Nu mai înţeleg nimic! făcu plantatorul, după ce Pluto ieşi din sufragerie. Henry a plecat de acasă şi încă în puterea nopţii. Unde s-o fi dus? Nu-mi închipui că putea să facă vreo vizită la o oră atât de târzie. Şi nădăjduiesc că nu s-a dus la tavernă…

— O nu, desigur, el n-ar pune piciorul la tavernă – se amestecă în vorbă Callhown.

Părea tot atât de nedumerit ca şi plantatorul, dar nu suflă o vorbă despre cele petrecute în grădină.

„Casey sper că nu ştie nimic de treaba asta – cugetă Louise în sinea ei. Totul trebuie să rămână o taină a mea şi a fratelui meu. Cred că o să mă înţeleg cu Henry. Dar de ce nu s-a întors până acum? Toată noaptea l-am aşteptat. Se vede că l-a ajuns din urmă pe Maurice şi s-au împăcat. Cât aş dori să fie aşa!”

În clipa aceea, Pluto apăru în uşă. Avea o înfăţişare atât

de mohorâtă, încât era de prisos să-l mai întrebi ceva.

— Ei! strigă plantatorul, fără să dea răgaz servitorului să deschidă gura. E acolo?

— Nu, mister Woodley! rosti negrul, cu o adâncă tulburare în glas. Nu-i acolo, massa Henry nu-i acolo. Dar… ă-ă-ă… – făcu el, cu şovăială – ştiţi… Pluto trebuie să vă spună ceva… *Calul e acolo*.

— Calul? Nădăjduiesc că nu e în cameră la el!

— Nu, sir. Nici în grajd. E la poartă.

— Calul lui Henry la poartă? De asta eşti aşa plouat?

— Ştiţi… mister Woodley… ă-ă… ştiţi… calul lui massa Henry… calul… animalul…

— Hai, negriciosule, vorbeşte ca lumea! Ce să ştiu? Calul e întreg, sper, doar n-o fi rămas fără cap? Ori fără coadă?

— O, mister, negrul Pluto nu se teme de asta! Să-şi piardă calul şi capul şi coada, puţin mi-ar păsa… Pluto se teme c-a pierdut călăreţul din şa.

— Cum? Vrei să spui că l-a azvârlit pe Henry din şa? Prostii, Pluto, prostii! Un călăreţ ca fiul meu nu poate fi azvârlit din şa! Cu neputinţă!

— Nici nu spun că l-a azvârlit. O, dragul meu stăpân, eu nu mai spun nimic. Veniţi până la poartă, să vedeţi singur.

Glasul şi gesturile lui Pluto te neliniştea din ce în ce mai mult.

Toţi se îndreptară într-acolo în mare grabă. Negrul îi urmă şi el. Ceea ce văzură nu putea trezi decât negre şi sumbre presimţiri. Un sclav ţinea de frâu un cal înşeuat, ud tot de rouă nopţii… Calul bătea din copite şi fornăia nervos. Păru-i murg era stropit şi mânjit de ceva mai închis la culoare decât petele de rouă şi mai întunecat chiar decât părul său negru. Pe picioare, pe şa, peste tot se vedeau urme de sânge închegat.

Dincotro gonise calul încoace? Din prerie. Un negru îl prinsese în câmpie. Călăuzit de instinct, calul se îndrepta

spre conac. Frâul îi atârna între picioare.

Al cui era calul? Iată o întrebare pe care n-o mai puse nimeni. Toţi cei de faţă recunoscuseră murgul lui Henry Pointdexter.

Nimeni nu întrebă cu al cui sânge era mânjit. Şi tatăl şi sora şi vărul nu se îndoiau câtuşi de puţin: petele acelea întunecate de sânge, la care ei toţi se uitau cu ochi rătăciţi, era sângele lui Henry Pointdexter.

CAPITOLUL XXXVIII
CERCETĂRI

Nebun de durere, plantatorul sări în şaua însângerată şi porni în galop spre fort. Callhown se aruncă şi el pe cal şi-l urmă îndată. Vestea despre această crimă făcu iute înconjurul întregii regiuni, purtată de călăreţi în susul şi în josul râului, până la cele mai depărtate plantaţii. Aşadar, indienii au trecut la atac şi Henry Pointdexter era prima lor victimă! Henry Pointdexter, tânărul acesta atât de liniştit şi de blajin, care nu avea un singur duşman în întreg Texasul! Cine putea să verse sânge nevinovat, dacă nu comancii? Din toată mulţimea de călăreţi adunaţi în piaţa fortului Indge, nimeni nu se îndoia de lucrul acesta. Dar unde se săvârşise omorul, cum şi când? Petele de sânge se vedeau mai mult pe coapsa dreaptă a calului; şi parcă fuseseră întinse de corpul călăreţului atunci când se prăbuşise fără viaţă la pământ. Călăreţul fusese ori împuşcat, ori străpuns cu suliţa. Unii preziceau cu destulă siguranţă până şi momentul crimei. După părerea lor, petele de sânge datau de cel mult zece ore. Era amiază, deci omorul se săvârşise pe la două noaptea.

Ultima întrebare se dovedea şi cea mai complicată. Unde anume s-a făptuit omorul? Unde trebuia căutat trupul celui ucis? Şi unde trebuiau căutaţi ucigaşii? Iată ce se discuta în cercul militarilor şi al civililor din settlement, convocaţi de urgenţă în piaţa fortului Indge, sub conducerea comandantului fortului.

Plantatorul stătea retras, copleşit de tragica întâmplare. Unde s-a săvârşit omorul? Şi unde să fie căutaţi făptaşii? Aşezările comancilor se aflau departe spre apus. Era însă ceva prea nesigur, întrucât ele se întindeau pe sute de

mile. Ar fi fost pur şi simplu o nechibzuinţă să se acţioneze la întâmplare. În plus, indienii se găseau acum pe picior de război şi deci era de aşteptat să se ivească şi dinspre răsărit, iar şiretlicurile din partea lor nu erau excluse, ci dimpotrivă. Iată de ce propunerea ca oamenii să se împartă în grupuri mici şi să pornească cercetările în direcţii diferite fu primită cu neîncredere. Maiorul o respinse. Indienii numărau cam o mie de luptători şi fortul dispunea abia de o sută de oameni, adică cincizeci de dragoni, pe lângă care se mai putea recruta un număr egal de călăreţi din mijlocul localnicilor. Se impunea apoi ca grupul să nu se risipească spre a nu fi covârşit de duşman.

Era o părere cât se poate de întemeiată. Până şi Pointdexter, cu nepotul său, i se alătură. De altfel, maiorul însuşi o susţinea cu toată autoritatea lui.

Hotărâră să formeze un singur grup, care să rămână unit în tot timpul cercetărilor. Încotro să pornească? Chibzuitul căpitan de infanterie propuse să se stea de vorbă cu ultimii oameni care îl văzuseră pe Henry Pointdexter. Cine îl văzuseră ultimii pe Henry Pointdexter? Tatăl şi vărul său, fără îndoială. Plantatorul îl văzuse seara, la cină şi presupunea că după cină fiul său s-a dus la culcare. Răspunsul lui Callhown nu era prea lămurit. El stătuse puţin de vorbă cu vărul său după cină, pe urmă tânărul s-a dus pesemne să se culce.

Ce-l făcea pe Callhown să ascundă adevărul? De ce trecea sub tăcere întâlnirea din grădină, al cărui martor fusese? Oricare ar fi fost motivul, el minţea, era limpede.

Deodată, în chip cu totul neaşteptat, cazul apăru într-o nouă lumină. Oberdoofer, stăpânul hotelului, veni singur la consfătuire, fără să-l cheme nimeni. Făcându-şi loc prin mulţime, el spuse că vrea să aducă unele lămuriri. Ştia, se pare, unele lucruri care puteau să clarifice această poveste: în primul rând ora când l-a văzut el pentru ultima oară pe

Henry Pointdexter; în al doilea rând – direcţia în care a apucat tânărul.

Într-o englezească stâlcită, neamţul povesti următoarele:

Maurice-Mustangerul, care rămăsese la el la hotel din ziua duelului cu căpitanul Callhown, plecase undeva peste noapte, aşa cum făcea de altfel de vreo câteva nopţi. S-a întors acasă foarte târziu. Localul era deschis, fiindcă petreceau câţiva tineri. Mustangerul a cerut să i se facă socoteala, lucru de care nu se mai îngrijise de multă vreme. Spre mirarea neamţului, a plătit totul până la ultimul bănuţ. De unde a făcut rost de bani, nu putea nimeni să spună. De ce s-a grăbit să plece, rămânea de asemenea, nelămurit.

Oberdoofer ştia doar că mustangerul a luat cu el tot echipamentul cu care se ducea de obicei la vânătoarea de cai sălbatici. La vreo douăzeci de minute după aceea a apărut Henry Pointdexter. Vroia să-l vadă pe Maurice Gérald. Când i s-a spus că a plecat, tânărul a întrebat de cât timp a plecat şi încotro a apucat. Primind toate lămuririle cerute, a pornit în goană în direcţia arătată, grăbindu-se parcă să-l ajungă din urmă pe mustanger.

Informaţiile neamţului, nu erau prea clare, totuşi se bizuiră pe ele. Dacă cel dispărut plecase împreună cu Maurice-Mustangerul sau în urma lui, însemna că pe acest făgaş trebuiau îndrumate cercetările.

— Unde se află coliba mustangerului? îl întrebară câţiva pe neamţ.

Nimeni nu ştia nimic desluşit în această privinţă. Unii spuneau că s-ar afla pe undeva lângă izvorul lui Rio de Nueces, un afluent al lui Alamo. Până la urmă hotărâră să pornească în direcţia râului Alamo, presupunând că vor da de urmele lui Henry sau îi vor găsi cadavrul. Nu era exclus să găsească şi cadavrul lui Maurice. Şi atunci trebuiau să răzbune această crimă sălbatică.

CAPITOLUL XXXIX
O BALTĂ DE SÂNGE

Grupul pornit în cercetare înainta cu mare prevedere. Aveau temeiuri serioase pentru asta, întrucât indienii se aflau pe picior de război. Trimiseră înainte iscoade şi încercaţi cercetători de urme. În împrejurimile Leonei nu găsiră nici un fel de urmă. La vreo zece mile de fort, câmpia era tăiată de nişte hăţişuri care se întindeau până departe spre nord-vest şi sud-est. Era jungla Texasului, încolăcită de liane şi aproape de nestrăbătut pentru om, ca şi pentru cal. Dincolo de aceste hăţişuri, chiar în faţa fortului, se vedea un luminiş – o potecă. Era drumul cel mai drept spre izvoarele lui Rio de Nueces.

Poteca, mărginită de şiruri de copaci, dădea impresia unei adevărate alei. Era oare un joc întâmplător al naturii? Era la mijloc mâna omului? Se prea poate să fi fost vechiul drum al comancilor, tăiat în timpul luptelor pentru Tamolipea Guaquillu şi Noua Leonă. Cum cercetătorii de urme spuneau că poteca duce spre Alamo, hotărâră să pornească pe ea.

Curând, unul dintre cercetătorii de urme se opri în marginea hăţişului.

— Ce este? întrebă maiorul, apropiindu-se. Ai găsit vreo urmă?

— O, da, domnule maior. Mai multe. Uitaţi-vă, vedeţi?

— Sunt urmele unui cal.

— Doi cai! rosti cercetătorul de urme, corectându-l îngăduitor pe maior.

— Hm, ai dreptate!

— Ceva mai încolo s-ar părea că e, la fel, dar de fapt e

vorba de un singur cal. Întâi s-a dus pe potecă în sus, pe urmă a venit îndărăt.

— Prea bine, prietene Spengler. Ei, ce crezi despre asta?

— Sunt multe lucruri ciudate – răspunse Spengler, care era cercetaş al fortului. Dar pentru mine e limpede: aici s-a săvârşit o crimă.

— Ai vreo dovadă? Ai găsit cadavrul?

— Nu, nu l-am găsit încă.

— Atunci?

— Am găsit sânge. O băltoacă de sânge, ca de la un bizon înjunghiat. Veniţi să vedeţi. Şi dacă vreţi să citesc urmele aşa cum trebuie – adăugă Spengler – porunciţi să nu vină nimeni încoace.

— Bine! încuviinţă maiorul. Apoi se întoarse spre ceilalţi: Vă rog pe toţi să rămâneţi pe loc. Spengler vrea să facă o cercetare şi are nevoie să se mişte liber.

Cuvintele maiorului fură primite fără murmur chiar şi de civili – oameni neobişnuiţi cu disciplina militară. Spengler făcu vreo cincizeci de paşi, apoi se opri.

— Vedeţi? vorbi el, arătând spre pământ.

— Trebuie să fii orb ca să nu vezi băltoaca asta de sânge. E atât de mare, încât ai crede că aici a fost înjunghiat un bizon, întocmai cum spuneai tu – răspunse maiorul.

— Dacă-i vorba de un om, a pierdut prea mult sânge şi e cu neputinţă să mai fie în viaţă. A murit – rosti cercetătorul de urme. A murit mai înainte ca sângele să se închidă la culoare.

— Spune, Spengler, cine crezi că e victima?

— Cel pe care îl căutăm noi: feciorul bătrânului plantator. De asta n-am vrut să se apropie mister Pointdexter…

— După părerea mea, n-ar trebui să-i ascundem adevărul. Mai devreme sau mai târziu, tot va afla.

— Aveţi dreptate, domnule maior, dar mai înainte ar trebui să lămurim ce-i de lămurit. Nu pricep în ruptul

capului cum s-au petrecut lucrurile.

— Cum adică, nu pricepi? E foarte simplu. A fost ucis de indieni, de comanci.

— Nici pomeneală! izbucni cercetătorul de urme.

— Cum aşa, Spengler?

— Dacă ar fi vorba de indieni, găseam aici urmele a patruzeci de cai şi nu doar a doi cai.

— Mda, ai dreptate.

— Comancii nu atacă izolat. Făptaşul nu se află printre comanci şi nici printre indieni. Pe potecă se văd doar urmele a doi cai. Urme de potcoave, uitaţi-vă. Or comancii n-au cai potcoviţi. Amândoi caii purtau călăreţi albi, nu piei-roşii. Un rând de urme le-a lăsat un mustang, celălalt rând de urme – un cal american. În drum spre apus, mustangul a mers înainte. La întoarcere, mergea calul american înainte şi mustangul după el. Greu de spus la ce distanţă erau călăreţii unul de altul. Sper să lămuresc asta abia după ce vom ajunge în locul unde amândoi călăreţii s-au întors şi-au apucat în direcţii opuse. Trebuie să fie pe undeva, pe-aproape.

— Bine, haidem! zise maiorul. Voi cere să rămână toată lumea pe loc.

Maiorul comunică grupului rugămintea sa şi porni după Spengler. Urmele se întindeau pe încă vreo cinci sute de paşi. Presupunerea lui Spengler, că spre apus mustangul a mers înainte, iar la întoarcere venea după calul american, se adeverea. La un moment dat, Spengler se opri. În locul acela se opreau şi urmele. Aici amândoi caii se întorseseră şi o porniseră îndărăt.

Spengler sări din şa şi începu să cerceteze cu luare-aminte această mică porţiune de pământ.

— Aici au stat alături – spuse el după câteva clipe, continuându-şi migăloasa cercetare. Şi-au zăbovit destul de mult. Amândoi călăreţii au rămas în şa, n-au descălecat. Se

vede apoi la fel de bine că au discutat prieteneşte. Hm, toate astea încurcă şi mai mult iţele.

— Dacă e adevărat ce spui, eşti un vrăjitor, Spengler. Spune-mi, cum de-ai ghicit toate astea?

— După urme, domnule maior, numai după urme. E foarte simplu. Din loc în loc, urmele se aştern unele peste altele. Călăreţii erau pesemne foarte aproape unul de altul, însă caii nu stăteau locului. Au rămas aici destul ca să poată fuma o ţigară. Iată şi mucurile. După cum vedeţi, ţigările au fost fumate până la capăt. Cercetătorul de urme se apleacă şi ridică de jos un muc de ţigară, pe care i-l întinse maiorului: Asta – continuă el – arată limpede că ambii călăreţi, oricine ar fi fost ei, nu puteau să fie duşmani. Nu stau doi oameni să fumeze împreună o ţigară, ca după aceea să se înjunghie. Cearta poate să fi început abia după ce-au terminat de fumat. Că a fost o ceartă la mijloc, nu încape îndoială. Sunt convins că unul dintre ei l-a ucis pe celălalt. Pe cine anume dintre cei doi, e limpede. Bătrânul Pointdexter, sărmanul, n-o să-şi mai vadă fiul.

— Hm, cam prea multe mistere – observă maiorul.

— La naiba, aveţi dreptate!

— Şi cadavrul?

— Tocmai asta mă încurcă cel mai mult. Dacă erau la mijloc indienii, dispariţia cadavrului nu m-ar fi mirat. Puteau să-l ia cu ei. Dar nu văd urme de indieni. Unul dintre cei doi călăreţi l-a înjunghiat pe celălalt, credeţi-mă, domnule maior. Ce-a făcut cu cadavrul, rămâne o enigmă pentru mine.

— Foarte ciudat! exclamă maiorul. Nemaipomenit!

— Sper totuşi să dezlegăm enigma – rosti Spengler. Mai întâi trebuie să găsim urmele cailor după ce s-au îndepărtat de locul crimei. Poate mai aflăm câte ceva. Aici nu mai avem ce căuta. Ce spuneţi, să-l anunţăm şi pe el?

— Pe mister Pointdexter?

— Da.

— Eşti convins că victima e fiul plantatorului şi nu altcineva?

— O, nu, nicidecum! Dar sunt convins că bătrânul Pointdexter a venit încoace cu noi pe unul din cei doi cai care au fost martori la crimă. Am comparat urmele. Dacă tânărul Pointdexter călărea pe calul ăsta, mă tem că există puţine speranţe să mai fie în viaţă. Tovarăşul lui de drum venea în urma tânărului şi asta nu-mi place de loc.

— Spengler, ai vreo bănuială în privinţa ucigaşului?

— Nu, nici una. Dacă nu era mărturia bătrânului Oberdoofer, nu m-aş fi gândit niciodată la Maurice-Mustangerul. E drept, aici se văd urmele unui mustang potcovit, dar nu pun mâna-n foc că-i mustangul lui. Pare neverosimil. Irlandezul nu face parte dintre oamenii iuţi la mânie, capabili să ucidă pentru un fleac. Dar îl cred în stare să o facă la o adică!

— Cred că ai dreptate.

— Deci, dacă tânărul Pointdexter a fost ucis de către Maurice Gérald, înseamnă că între ei a avut loc o luptă cinstită şi că fiul plantatorului a fost învins. Aşa văd eu lucrurile. Cât priveşte dispariţia cadavrului şi balta de sânge de adineauri, aici e ceva tare încâlcit. Să mergem mai departe, să vedem ce spun urmele. Poate că ajungem totuşi la o concluzie logică. Ce ziceţi, să-i împărtăşesc bătrânului presupunerile mele?

— Nu, nu e bine. Şi aşa ştie destul de multe. Are să înţeleagă treptat adevărul îngrozitor al celor petrecute: aşa poate că o să-i fie mai uşor. Nu-i spune nimic despre ce-am văzut noi. Caută şi descoperă urmele. În acest timp, eu voi încerca să-i iau pe toţi de aici.

— Bine, domnule maior! Mi se pare că ghicesc de unde începe drumul făcut de călăreţi la întoarcere. Daţi-mi zece minute de răgaz. După aceea, la semnalul meu, apropiaţi-

vă.

Spengler se înapoie la băltoaca de sânge. O vreme cercetă locul cu încordare, apoi se abătu pe o cărare lăturalnică. După zece minute, potrivit înţelegerii cu maiorul, scoase un şuierat puternic. După sunet, ghiceai că s-a îndepărtat cu aproape o milă de băltoaca de sânge şi cu totul în altă direcţie.

Maiorul dădu ordinul de pornire. Călărea în capul grupului, împreună cu bătrânul Pointdexter şi cu alţi câţiva din aristocraţia locală. Nu spusese nimănui nimic despre înspăimântătoarele şi misterioasele descoperiri ale cercetătorului de urme.

CAPITOLUL XL
UN GLONŢ NEÎNSEMNAT

Expediţia lăsă poteca, apucând prin hăţişuri. Maiorul vroia să-l cruţe pe bătrân şi să nu-i dea prilejul să vadă băltoaca de sânge – sângele tânărului Pointdexter, după cum presupunea el.

Grupul înainta pe o cărare atât de îngustă, încât doi călăreţi nu puteau merge alături. Pe alocuri, cărarea se lărgea, ca apoi să se îngusteze din nou. O mică întâmplare veni să învioreze întrucâtva monotonia drumului. Pe neaşteptate, într-o poiană le ieşi în cale un jaguar. Era un animal de o frumuseţe rară, chiar şi pentru jungla tropicală. Natura îi împodobise meşteşugit blana galbenă, cu un desen ajurat de rozete şi cerculeţe, într-o capricioasă îmbinare. Uriaşa pisică pestriţă, mlădie şi puternică, ajunsese dintr-un salt în mijlocul poienii şi, fireşte, nu se putea să nu atragă atenţia călăreţilor. În ciuda scopului expediţiei, ispita era prea mare pentru un vânător. Doi dintre călăreţi apăsări pe trăgaci: Casey Callhown şi un tânăr plantator care călărea alături de el. Un glonţ culcă la pământ superba sălbăticiune. Cui aparţinea cinstea acestei lovituri izbutite? Callhown şi tânărul plantator şi-o revendicau deopotrivă.

— Am să vă dovedesc îndată! rosti plin de sine căpitanul, sărind de pe cal şi, după ce trase pumnalul din teacă, se adresă către toţi cei de faţă: Dacă glonţul îmi aparţine, trebuie să poarte iniţialele mele: „CCC”. Gloanţele mele sunt comandă specială, aşa că pot recunoaşte oricând vânatul doborât de mine.

Aerul triumfător cu care ridică în mână glonţul scos din

trupul animalului dovedea că a spus adevărul. Curioşii nu pregetară să se apropie: într-adevăr, glonţul purta iniţialele căpitanului.

Curând, călăreţii ajunseseră la locul unde aştepta Spengler şi porniră mai departe în cercetare.

Acum nu se mai vedeau urmele a doi cai potcoviţi. Spengler descoperise urmele unui singur cal, atât de slab întipărite, încât, pe alocuri, nimeni în afară de el nu putea să le desluşească. Urmele îi purtară prin hăţişuri, din vreme în vreme ieşeau în câte o poiană şi, în cele din urmă, descriind un cerc, aduse grupul într-un loc deschis, ceva mai departe, spre apus.

Spengler înainta repede, călăuzindu-se după aceste urme. Grupul venea în spatele lui. Cercetaşul ştia că e vorba de mustangul care stătuse sub plop, unde găsise mucurile celor două ţigări fumate prieteneşte şi unde urmele se înecau în băltoaca de sânge. În scurtul răstimp cât rămăsese singur, cercetase şi urmele lăsate de calul american şi îşi dăduse seama că ele îl vor purta înapoi, în prerie, pe drumul pe care ei veniseră încoace, iar apoi, poate în settlementul de pe Leona. Dacă ele nu spuneau nimic despre drama sângeroasă petrecută peste noapte, urmele mustangului păreau să făgăduiască mai mult. Se putea chiar să ducă la dezlegarea misterului şi chiar la ascunzătoarea ucigaşului.

Totuşi urmele mustangului îl puseră pe gânduri, aşa cum păţise şi cu urmele care se învălmăşeau sub plop. Ele nu mergeau în linie dreaptă, aşa cum e firesc atunci când calul înaintează spre o ţintă precisă. Aci şerpuiau, aci şovăiau în zigzag, aci se roteau în cerc, aci se aşterneau drept înainte, aci se abăteau în noi ocoluri. Ai fi zis că mustangul ori nu purta un călăreţ, ori călăreţul adormise în şa. Puteau oare să fie urmele calului cu care ucigaşul a fugit după crimă?

Spengler nu prea înclina să ia în seamă această

presupunere. Aproape că nu ştia ce să mai creadă. Era mai nedumerit ca oricând, lucru pe care-l mărturisi şi maiorului.

Expediţia îşi continuă drumul. Toţi trăiau într-o apăsătoare nesiguranţă. Şi deodată îi cuprinse o groază fără margini. Ce-aţi spune dacă vi s-ar ivi în faţa ochilor un om care stă liniştit în şa, încât în prima clipă pare un călăreţ ca oricare altul, pornit la drum prin prerie, pentru ca apoi să descoperiţi deodată că acest călăreţ… nu are cap? Ar fi ciudat ca o asemenea privelişte să nu vă îngrozească! Asta le fu dat să vadă şi membrilor expediţiei noastre.

Cu o mişcare bruscă, toţi opriră caii în loc, de parcă s-ar fi pomenit pe neaşteptate în marginea unei prăpăstii. Soarele era jos, deasupra zării, aproape culcat în iarbă şi razele băteau drept în ochi, stânjenind vederea, orbind oamenii. Dar fiecare văzuse lămurit: în faţa lor apăruse un călăreţ fără cap.

Dacă nu l-ar fi zărit decât unul singur, ceilalţi l-ar fi luat în râs şi l-ar fi socotit nebun. Dar cum îl văzuseră toţi şi cum se aflau acolo câteva zeci de perechi de ochi, era cu neputinţă să mai pui arătarea sub semnul îndoielii.

Călăreţul fără cap se îndrepta tocmai spre cărarea în capătul căreia se opriseră prietenii noştri. Dacă şi-ar fi urmat drumul, ar fi însemnat să dea peste ei, bineînţeles, în cazul când ar fi avut curajul să suporte o asemenea întâlnire.

Martorii acestei ciudate întâmplări erau toţi oameni care nu credeau în stafii şi nici în lucruri supranaturale. Mulţi călătoriseră prin cele mai depărtate colţişoare ale globului pământesc şi avuseseră prilejul să înfrunte cele mai neaşteptate capricii ale naturii. Aşadar, nu erau oameni care să creadă în fantome. Şi totuşi, la vederea acestui tablou atât de potrivnic naturii, până şi minţile cele mai treze începură să se îndoiască de realitate, repetându-şi: „E o fantomă! Altfel, nu se poate!” Dar nu era momentul să

filosofezi. Ferindu-şi ochii de soarele orbitor, toţi se uitau îngroziţi la misteriosul călăreţ. Din pricina luminii, nici îmbrăcămintea călăreţului, nici calul nu-şi desluşeau culoarea. Culorile parcă se ştergeau în strălucirea soarelui. Nu se vedeau decât contururile: o siluetă neagră, pe fondul auriu al cerului.

— E diavolul călare! strigă unul dintre grăniceri, un flăcău care văzuse multe în viaţă şi pe care nu era chip să-l sperii în nici un fel. Mă jur că-i diavolul în carne şi oase!

Ca speriat de acest strigăt, călăreţul întoarse iute calul. Calul scoase un nechezat sălbatic şi se depărtă în goană. Călăreţul fără cap se ducea parcă în întâmpinarea soarelui şi goni aşa până pieri în zarea pâcloasă.

CAPITOLUL XLI
CEI PATRU CĂLĂREŢI

În dimineaţa aceea de pomină, nu numai grupul condus de maior ieşise din fort: în zorii zilei, cu mult înaintea lor, un pâlc de patru călăreţi apucase de asemenea spre Rio de Nueces.

Cei patru nu plecaseră însă în căutarea lui Henry Pointdexter. La ceasul acela, nimeni nu bănuia că tânărul a pierit, ba mai mult, nimeni nu ştia de dispariţia lui.

Tuspatru călăreţii erau mexicani şi-ţi dădeai lesne seama de asta. Felul cum se ţineau în şa, picioarele musculoase, serapéurile pestriţe aruncate pe după umeri, pantalonii largi de catifea, pintenii de la cizme şi, în sfârşit, negrele sombrerouri de pe cap, totul trăda la ei fie obârşia mexicană, fie dorinţa de a imita portul mexican. Dar călăreţii noştri erau mexicani get-beget.

Pielea oacheşă, părul negru şi des, bărbia ascuţită, trăsăturile frumoase, toate acestea caracterizează tipul spaniolo-mexican, care trăieşte în prezent în cuprinsul străvechiului teritoriu al aztecilor.

Unul părea mai vânjos decât ceilalţi. Avea cal mai mândru, veşminte mai scumpe şi arme mai meşteşugit lucrate, întreaga-i înfăţişare îl arăta drept căpetenia grupului. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani şi, dacă n-ar fi avut o privire rece şi fioroasă ca de fiară, obrazul buhăit trădând desfrânare şi cruzime, ar fi putut să treacă drept un bărbat frumos. Omul acesta nu era altul decât El Coyot, Lupul preriei.

Cum se făcea oare că El Coyot călărea prin prerie, în zorii zilei şi pesemne treaz, în fruntea celorlalţi? Doar cu vreo

câteva ceasuri în urmă zăcea beat turtă…

Schimbarea asta bruscă şi oarecum ciudată nu era prea greu de lămurit. Ieşind din colibă, Callhown uitase să închidă uşa şi uşa rămăsese deschisă până în zori, când El Coyot se trezi din pricina frigului. Venindu-şi puţin în fire, sări din pat şi, clătinându-se pe picioare, începu să umble de colo până colo, blestemând frigul şi uşa vinovată că l-a lăsat să pătrundă în colibă.

Lumina cenuşie a dimineţii abia destrăma întunericul din colibă. El Coyot cotrobăia prin toate colţurile, poticnindu-se şi înjurând, până ce găsi ceea ce căuta: o ploscă mare, de obicei plină cu băutură.

— Pe sângele lui Cristos! răcni el, furios şi dezamăgit, întorcând ploscă cu gura în jos. Nu-i nici un strop! Mi s-a lipit limba de cerul gurii! Simt că-mi arde gâtlejul, de parcă aş fi înghiţit un făraş de jeratic. La naiba! Nu mai pot să rabd. Ce să fac? Uite, mijeşte de ziuă. N-am încotro, e musai să mă reped până-n orăşel. Poate că – señor Doofer a apucat să deschidă capcana ca să prindă primele păsărele. Dacă-i aşa, o să-l aibă pe El Coyot de muşteriu!

Petrecând cureaua ploştii pe după umăr şi aruncându-şi pe spate serapéul, El Coyot o porni spre settlement. Peste vreo douăzeci de minute trecea pragul tavernei. Avea noroc: Oberdoofer se afla dinapoia tejghelei şi îşi servea muşteriii – vreo câţiva soldaţi care se furişaseră pe sub nasul santinelei, ca să tragă o duşcă de dimineaţă.

— Dumnezeule, mister Diaz! strigă stăpânul tavernei, salutându-şi noul muşteriu şi depărtându-se fără părere de rău de cei şase ostaşi care băuseră pe datorie, mulţumită unuia, care (ştia moş Doofer bine!) avea să-i plătească cu bani gheaţă. Te-ai sculat cu noaptea-n cap? Ştiu de ce-ai venit. Vrei să-ţi umplu ploscă cu băutura aia mexicană… ac… ac… cum naiba îi zice?

— Acvardiente! Ai ghicit, *caballero*, chiar asta mă aduce

încoace.

— Un dolar. Atâta face: un dolar în cap!

— Caramba! Păi am plătit destul de des şi ştiu preţul. Ţine banii, ţine şi plosca. Umple-o, hai repede.

— Te grăbeşti, mister Diaz? N-ai grijă, n-o să zăboveşti. Pesemne că vrei să pleci la vânătoare de mustangi. Mă tem doar că, dacă se mai găsesc cai frumoşi prin herghelii, irlandezul ăla o să-i prindă înaintea dumitale. Nu mai stă la mine, a plecat chiar în noaptea asta. Ciudat muşteriu şi Maurice Gérald asta! Nu ştii niciodată la ce să te-aştepţi din partea lui. Aş păcătui să-l vorbesc de rău, fiindcă a fost un muşteriu cumsecade. A plătit cu dărnicie nota, deşi era cam umflată, aşa cum face un om cu stare. Avea buzunarele doldora de dolari.

Mexicanul, care ciulise urechile la vorbele lui Oberdoofer, îşi trădă interesul printr-o uşoară exclamaţie de uimire, însoţită de o mişcare plină de nerăbdare. Dar cum nu ţinea să se dea în vileag, în loc să-i pună întrebări şi să se trădeze de-a binelea, se mulţumi să mormăie nepăsător:

— Puţin îmi pasă, *caballero*. În prerie sunt mustangi berechet, să tot prinzi… señor… Şi rămâi sănătos! Dă-mi băutura!

Oarecum dezamăgit că a pierdut prilejul să mai flecărească niţel, neamţul se grăbi să umple plosca. O întinse mexicanului, fără să se mai lungească la vorbă, îşi luă dolarul şi se întoarse la ceilalţi muşterii.

În ciuda setei care-l chinuia, Diaz ieşi din tavernă fără să destupe plosca, de parcă uitase de ea. Îl frământa ceva şi nu-i mai era gândul la băutură. Sări în şa fără să piardă o clipă şi, după ce trecu pe la trei colibe aflate în marginea settlementului, se îndreptă spre casă. Pe drum, în preajma colibei sale, văzu nişte urme de potcoave.

„Caramba! Căpitanul american a fost azi-noapte pe-aici. Lua-m-ar să mă ia, parcă mi-aduc eu aminte ceva, dar tot

credeam c-am visat. Mda, bănuiesc eu ce l-a adus încoace. A aflat de plecarea lui don Mauricio. Mai s-abate el pe aici, n-am grijă. Ha-ha! O să fac treaba singur, fără el. N-am nevoie de sfaturile lui. O mie de dolari! Ce noroc pe capul meu! După ce-mi pică în labă, mă reped până pe Rio Grande şi văd eu cum mă descurc cu Isidora”.

El Coyot nu zăbovi mult în colibă. Înghiţi în grabă vreo câteva bucăţi de carne friptă, trase o duşcă bună din ploscă, apoi prinse calul lăsat să se odihnească şi-i puse şaua, îşi legă nişte pinteni uriaşi la cizme, atârnă o carabină cu ţeava scurtă la oblânc, îşi vârî două pistoale la brâu, încalecă şi se depărta în goană. Înainte să iasă în prerie, se abătu iarăşi prin marginea settlementului, unde se întâlni cu tovarăşii săi.

Cei trei păreau să cunoască planurile lui El Coyot. Oricum, ştiau că totul se va petrece pe Alamo, căci atunci când se urniră la drum şi Diaz apucă într-o parte, îi strigară tustrei că a scrântit-o.

— Cunosc bine Alamo – spuse unul, mustanger şi el. Am vânat pe-acolo nu o dată. Trebuie s-o ţinem spre sud-vest. Dumneata, don Miguel, ai luat-o prea spre vest.

— Nu zău! făcu dispreţuitor Diaz. Uiţi, señor Vicente Baraho, că noi avem cai potcoviţi? Indienii nu apucă niciodată pe drumul drept când pleacă de la fortul Indge spre Alamo. Înţelegi ce vreau să spun?

— Ai dreptate! încuviinţă Baraho. Măi, să fie! Nu mi-a dat prin cap una ca asta!

Şi-l urmară cu supunere toţi trei.

Merseră în tăcere până în marginea unei păduri. Când se văzură la adăpostul desişului, toţi patru coborâră la pământ şi legară caii de copaci.

CAPITOLUL XLII
SE ADUNĂ CORBII

Un stol de corbi rotindu-se pe deasupra preriei e ceva obişnuit în sudul Texasului. Cine a călătorit pe acolo a avut negreşit prilejul să vadă această privelişte. Stoluri, numărând până la o sută de corbi, se rotesc în cercuri mari sau se învârt aidoma unor titirezi: aci coboară până aproape să atingă ierburile sau vârfurile copacilor, aci se avântă în văzduh, cu aripile întinse şi neclintite. Siluetele lor negre se desenează limpede pe fondul albastru al cerului.

Călătorul care îi vede pentru întâia oară îşi struneşte fără voie calul, dornic să urmărească păsările. Chiar şi cel pentru care vânzoleala corbilor a încetat de mult să mai fie o noutate, nu poate trece mai departe fără să se întrebe: „De ce s-or fi adunat? Nu degeaba se învârt pe aici. Au simţit prada…" Şi fie că vede sau nu, drumeţul ştie că pe pământ, în locul unde se rotesc corbii, zace o fiară răpusă ori, cine ştie, poate un om – un om mort sau gata să-şi dea sufletul.

*

*   *

În zorii zilei, după noaptea aceea sumbră, pe când cei trei călăreţi străbăteau câmpia, un stol de corbi se zări coborând deasupra pădurii. Era la un cot al potecii. Mai înainte nici nu se vedeau. Dar după nici un ceas se roteau sute prin văzduh, cu aripile larg desfăcute şi umbrele lor posomorau frunzişul verde.

Nu degeaba se adunaseră corbii. În pădure, la vreun sfert de milă de băltoaca de sânge cunoscută cititorului, zăcea

un om – un tânăr chipeş, căruia moartea nu apucase să-i schimonosească trăsăturile frumoase. Oare era mort cu adevărat? La prima vedere, oricine ar fi crezut asta. Poziţia corpului, ca şi expresia feţei aproape că nu lăsau nici o îndoială. Zăcea pe pământul pietros, cu braţele şi picioarele ţepene şi azvârlite în lături.

În preajmă se afla un stejar uriaş, dar coroana-i bogată nu-şi arunca umbra proteguitoare asupra tânărului. Pălăria albă abia de-i acoperea fruntea şi razele soarelui, care începuseră să răzbată prin frunziş, lunecau pe faţa lui palidă, întoarsă spre cer.

Oare era mort cu adevărat? Judecând după vânzoleala corbilor prin văzduh, ai fi zis că da. Numai că de astă dată, instinctul înşelase păsările de pradă: omul care zăcea la pământ deschise ochi. Fie că razele soarelui ce-i cădeau pe faţă îl făcuseră să-şi vină în simţiri, fie că odihna îl readusese la viaţă, tânărul deschise ochii şi se mişcă încetişor.

Curând se ridică într-un cot şi cătă nedumerit în jur.

Corbii se înălţară degrabă în văzduh.

— Cum, trăiesc? îngăimă el. Nu visez? Ce-i asta? Unde mă aflu?

Lumina soarelui îl orbea. Simţea nevoia să-şi apere ochii cu mâna, dar şi atunci vedea totul ca prin ceaţă.

— În jurul meu numai copaci. Deasupra capului, frunzişul des… eu zac pe pământul ăsta pietros… Cum de-am ajuns aici? … A, mi-aduc aminte! exclamă tânărul, după o clipă de gândire. M-am izbit cu fruntea de o creangă. Uite copacul. Uite şi creanga care m-a azvârlit jos din şa… Piciorul stâng mă doare… Ce să fie? Nu cumva mi l-am rupt?

Încercă să se ridice de jos, dar nu izbuti: piciorul i se umflase rău la genunchi şi nu putea să-l sprijine în pământ.

„Unde mi-o fi calul? A fugit, fără îndoială. Acum cred că a

ajuns, în grajdul Casei del Corvo. Nu trebuie să mă neliniştesc pentru soarta lui. Oricum, tot n-aş fi putut să încalec, chiar dacă era aici. Ah, Doamne, ce privelişte îngrozitoare! Nu-i de mirare că mi s-a speriat calul. Ce-i de făcut? Pesemne că mi-am rupt piciorul. Singur nu pot să mă mişc. Pot să trag nădejdea că o să treacă cineva pe aici? … Ah, păsările astea nesuferite! Dau năvală de parcă ar fi sigure c-am murit!… De mult zac oare aici? Soarele nu s-a ridicat prea sus şi eu am pornit călare pe la revărsatul zorilor. Înseamnă că am zăcut fără cunoştinţă cam un ceas. Afurisită treabă! Mi-am rupt piciorul, nici vorbă, şi nu-i nici un chirurg prin partea locului. Un pat de piatră în inima junglei din Texas… Hăţişurile se întind până departe. Nici gând să ieşi singur de aici. Rareori se încumetă câte un om prin locurile astea. Prin hăţişuri pândesc lupii, în văzduh, corbii… Cum de-am pornit aşa la drum?”

Chipul tânărului se posomorî. Pe măsură ce-şi dădea scama de primejdia în care se afla, se întuneca tot mai mult la faţă. Încercă din nou să se ridice şi izbuti cu mare cazna să stea pe picioare; îşi dădu seama îndată că nu se va putea sluji decât de un singur picior, căci pe celălalt era cu neputinţă să se sprijine. Se văzu silit să se lase din nou la pământ. Rămase întins încă vreo două ceasuri, fără să facă o mişcare. Din când în când răsunau în pădure strigătele lui de ajutor. Strigă multă vreme, până ce se încredinţă că totul e zadarnic şi că nimeni nu o să-l audă. De atâta strigat, gâtlejul i se usca şi-l cuprinse o sete crâncenă. Setea îl chinuia din ce în ce mai mult şi, în cele din urmă, birui toate celelalte suferinţe, până şi durerea sfredelitoare din picior.

„Am să mor de sete dacă mai rămân aici – se gândi tânărul. Trebuie să ajung cu orice preţ la o apă. După, câte mi-amintesc, undeva pe-aproape curge un pârâiaş. Să ajung până la el, chiar de m-aş târî în patru labe.”

— Să mă târăsc în patru labe? murmură tânărul. Dar am un genunchi vătămat şi nu pot să mă folosesc de el. Ce fac? N-am încotro, trebuie să încerc: cu cât zăbovesc, cu atât e mai rău pentru mine. Soarele a şi început să dogorească. Capul mi-e încins. Aş putea să-mi pierd cunoştinţa şi atunci lupii, corbii… Gândul acesta înfiorător îl făcu să tresară. Tăcu. După câteva clipe îşi urmă vorba: Măcar să fi cunoscut drumul! De pârâul ăsta îmi amintesc destul de bine. Curge înspre câmpia calcaroasă către sud-est. Să pornesc într-acolo. Noroc că mă pot orienta după soare. Numai de nu m-ar lăsa puterile!

Zicând acestea, tânărul se apucă să-şi croiască drum, în patru labe, printre hăţişuri. Se târa ca o şopârlă pe pământul pietros, trăgându-şi piciorul rănit. Adeseori se oprea ca să mai răsufle. Nu-i prea lesne să înaintezi târâş sprijinit în mâini şi numai într-un genunchi, mai ales şi cu un picior beteag.

Abia se urnea. Fiece mişcare îi pricinuia suferinţe de neînchipuit. Drumul, era cu atât mai chinuitor, cu cât nici nu ştia dacă n-a apucat într-o direcţie greşită şi deci toate sforţările lui vor fi zadarnice. Singură teama de moarte îl îmboldea să-şi continue calea.

Se târî aşa vreun sfert de milă, când, deodată, îl fulgeră un gând:

„Să încerc să mă slujesc de picioare. Pentru asta mi-ar trebui o cârjă… A! Am pumnalul la mine! Uite şi un copac tocmai bun, un stejar pitic”.

Scoase în grabă de la brâu pumnalul de vânătoare, tăie copăcelul şi-şi meşteri o cârjă. Apoi, sprijinindu-se în ea, se ridică în picioare şi îşi urmă calea spre sud-vest, ca şi până acum. Se orienta mai cu seamă după soare. Hăţişurile îl sileau adesea la ocoluri, se abătea din drum sperând să găsească vreo rarişte. Cum ştia că pârâiaşul curge printr-o vale, se orienta şi după relief.

Puţin câte puţin, oprindu-se din când în când să se odihnească, tânărul străbătu o milă. Deodată desluşi nişte urme de fiare. Urmele abia se vedeau, dar duceau în aceeaşi direcţie. De bună seamă era o cărare care te scotea la vreun pârâu, un iaz sau un izvor.

Fără să mai ia în seamă soarele arzător, gropile şi râpele din cale, tânărul se grăbi să apuce pe urmele fiarelor. Din când în când era nevoit să se târască în patru labe, fiindcă umblatul în cârjă îl istovea. Curând, realitatea îi alungă orice nădejde din suflet: cărarea îl scoase într-o poiană, înconjurată de un zid de hăţişuri, îşi dădu seama că locul de adăpat se afla în celălalt capăt al cărării. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să pornească înapoi.

Îmboldit de sete, tânărul îşi încordă ultimele puteri, dar cu fiece clipă se simţea tot mai vlăguit. Copacii printre care se strecura nu prea făceau umbră: erau, în cea mai mare parte, arţari cu frunzele zdrenţuite, alternând pe alocuri cu cactuşi ghimpoşi şi cu agave.

Soarele de amiază ardea necruţător. Rănitul era leoarcă de sudoare şi setea îl chinuia tot mai cumplit. Întâlnea în cale tufe cu poame zemoase – era destul să întindă mâna, ca să le culeagă. Dar ştia bine că poamele sunt prea dulci ca să-i potolească setea. Nici sucul de cactus ori de agavă, acru şi neplăcut la gust, nu putea să-i fie de folos.

O crâncenă îndoială îl frământa: va avea oare destule puteri ca să ajungă la pârâu? Piciorul beteag i se umflase îngrozitor. Cum să se mişte mai departe? Se părea că nu i-a mai rămas decât un singur lucru de făcut: să se întindă la pământ şi să aştepte moartea.

Numai că moartea nu avea să vină prea iute. Nici lovitura de la cap şi nici genunchiul vătămat nu puteau să-i aducă sfârşitul. Era ameninţat să moară de sete – ceea mai chinuitoare moarte din câte pot exista. Gândul acesta îl sili să-şi încordeze puterile. Fără să ia în seamă durerea

ascuţită şi cazna cu care se mişca, o porni înainte.

Între, timp, corbii se roteau neobosiţi pe deasupra lui. Nici pomeneală să se împuţineze, dimpotrivă, erau tot mai mulţi. Deşi prada pe care o urmăreau încă se mai mişca, instinctul le spunea că sfârşitul este aproape. Umbrele lor întunecate se aşterneau mereu în calea rănitului. Părea că însăşi moartea îşi fâlfâie aripile.

O linişte deplină stăpânea în jur. Corbii pluteau lin, fără să umple văzduhul cu croncănitul lor, în ciuda prăzii pe care o adulmecau. Soarele arzător moleşise greierii şi broaştele; şopârlele argintii dormitau pe sub pietre.

Doar zgomotul făcut de hainele rănitului, care se agăţau de ierburile ghimpoase şi strigătele-i rare şi zadarnice după ajutor tulburau liniştea pădurii.

Ţepii de cactuşi şi de agavă îi zgâriau obrajii şi mâinile; sângele îi şiroia din belşug, amestecat cu sudoare. Într-un târziu, sleit de puteri, rănitul se prăbuşi cu faţa la pământ. Pierduse orice nădejde. Dar tocmai asta îi aduse scăparea şi tocmai atunci când se aştepta mai puţin. Culcat cum era, lipind urechea de pământ, auzi deodată un susur slab. Era tot ce râvnise cu atâta înfrigurare. Apă!

Cu un strigăt de triumf, se ridică şi porni înainte sprijinit în cârjă. Simţea în el puteri noi. Acum, parcă şi piciorul beteag devenise mai ascultător. Dragostea de viaţă birui. După zece minute, tânărul stătea întins pe iarbă, lângă un izvor limpede, întrebându-se cu mirare cum de-a fost cu putinţă să pătimească atât din pricina setei.

CAPITOLUL XLIII
ÎN COLIBA MUSTANGERULUI

Să aruncăm acum o privire în coliba mustangerului, Phelim, sluga lui credincioasă, şade călare pe un scaun, în mijlocul încăperii. În faţa vetrei, pe o blană, doarme câinele.

Uşa din piei de mustangi atârnă, ca şi mai înainte, în legăturile ei. Aceeaşi masă grosolan întocmită, acelaşi pat, aceleaşi scaune.

Damigeana cu whisky se află ca de obicei într-un colţ, la locul ei. Phelim tot trage cu coada ochiului spre ea, căci oriunde s-ar uita, privirile i se întorc ca vrăjite spre ispita în împletitură de răchită.

— Oh, comoara mea, aici erai! exclamă el pentru a douăzecea oară, cătând drăgăstos spre damigeană. În pântecele tău minunat trebuie să se afle vreo doi litri şi mai bine. Dacă numai a zecea parte ar nimeri în burta mea, tare m-ar mai ajuta să mistui ce-am înfulecat, zău aşa! Tu ce zici, Tara?

Câinele ridică ochii privind întrebător în jur, ca şi cum ar fi vrut să afle de ce e tulburat.

— Să nu crezi, prietene, că râvnesc la toată damigeana. Ştiu, ar fi prea din cale-afară. Nu vreau decât un păhărel! Dar nu îndrăznesc să pun strop în gură, după cele ce mi-a spus stăpânul. Cât m-am mai chinuit azi cu strânsul lucrurilor şi cu pregătirile de plecare! Mi s-a lipit limba de cerul gurii. Ce păcat că mister Maurice m-a pus să jur că nu m-ating de damigeană! Păi ce nevoie mai are de ea? Singur spunea că, după ce se întoarce din settlement, nu mai rămânem aici decât o noapte. Doar n-o fi plănuind să dea gata atâta băutură într-o noapte! Afară dacă Stump, păcătosul ăla bătrân, n-o să vină cu el. Atunci să te ţii! Ăla

e-n stare să sugă şi mai şi, un singur lucru mă linişteşte: plecăm la Ballibalah-ul nostru. Ce-o să-i mai trag eu acolo pe gât: băutură irlandeză adevărată, nu poşircă d-asta americană! Îmi vine să înnebunesc de bucurie numai cât mă gândesc la asta!

O vreme, Phelim rămase tăcut, ca şi cum s-ar fi desfătat în taină cu bucuriile ce-i aşteptau la Ballibalah. Curând visurile îl purtară iarăşi spre colţul unde se afla damigeana şi lăcomia licări din nou în ochii irlandezului.

— Comoara mea! glăsui el. Lasă-mă să-ţi spun: eşti cea mai frumoasă între frumoase. Nădăjduiesc să nu mă trădezi dacă te sărut o dată, ai? Numai o sărutare! Ce-i rău în asta? Nici stăpânul n-o să aibă nimic împotrivă, când o să afle cât m-am căznit cu strânsul lucrurilor. Ce de prăfăraie am mai înghiţit! Şi-apoi… plecăm doar! Se poate să nu tragi o duşcă înainte să porneşti la drum? Nu se poate, asta cobeşte a rău. Chiar aşa o să-i spun stăpânului. Cred că n-o să se supere. Hm, a zăbovit zece ceasuri încheiate. O să-i spun că n-am băut decât un piculeţ, ca să-mi fac curaj. Ei, ce-o fi o fi! Să văd doar cum miroase, nimic altceva… Tu stai locului, Tara, că nu plec nicăieri.

Văzând că Phelim se îndreaptă spre uşă, câinele se ridică, fiindcă nu avea cum să-i ghicească gândurile. Phelim ieşi în prag, să se uite dacă nu cumva vine stăpânul. Nu ţinea să fie stingherit. Încredinţându-se că nu are de ce se teme, se duse cu paşi mari până în colţul cu damigeana, scoase dopul şi, ridicând-o la gură, trase o duşcă zdravănă. După aceea puse damigeana la loc, se aşeză pe scaun şi din nou începu să vorbească cu sine:

— Nu pricep de ce zăboveşte. Zicea că se întoarce pe la opt dimineaţa, iar acum e şase seara, dacă soarele ăsta din Texas nu minte. L-o fi ţinut ceva pe loc. Tu ce zici, Tara?

Câinele, căruia îi intrase cenuşă în nări, pufni a încuviinţare.

— Nu i s-o fi întâmplat ceva? Ce ne facem atunci, Tara? Cine ştie când mai vedem Ballibalah-ul nostru! Doar dacă vindem catrafusele stăpânului.

Phelim se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Haidem, Tara! strigă el. Haidem, prietene, să vedem dacă nu se iveşte stăpânul. Mister Maurice are să se bucure că-i purtăm de grijă.

Phelim, însoţit de Tara, o porni spre malul prăpăstios al râului Alamo. Apucă printr-o râpă şi, străbătând nişte tufişuri dese, ieşi la poalele povârnişului şi începu să urce. Curând ajunse sus. Câmpia se aşternea până hăt departe sub ochii lui. Soarele era în asfinţit, dar întunericul nu se lăsase încă. Pe faţa netedă a preriei străjuiau ici şi colo câte un cactus sau câte o iucca singuratică. Nimic nu înviora monotonia câmpiei, nimic nu se desluşea în zare. Ai fi văzut până şi un lup. Departe se zărea fâşia întunecată a pădurii. Phelim privea tăcut în direcţia dincotro aştepta să se ivească stăpânul său. Nu trecu mult şi în zare, de după zidul copacilor, apăru un călăreţ care se îndrepta spre Alamo. Călăreţul se afla la mai bine de o milă, dar credinciosul servitor îşi recunoscu stăpânul numaidecât. Serapé vărgat şi bogat în culori vii ca al lui nu avea nimeni pe aici: acest serapé fusese ţesut de indienii tribului Navaho.

Văzând că stăpânu-său poartă serapéul pe umeri, într-o seară atât de călduroasă, Phelim rămase tare mirat. Era mult mai înţelept să-l fi strâns sul la oblânc.

— Tara, prietene, uite şi stăpânul! E o zăpuşeală de poţi frige carnea pe piatră şi lui, ia priveşte, parcă nici nu-i pasă. N-o fi răcit cumva în văgăuna aia, în taverna lui Oberdoofer? Nici o vită nu s-ar învoi să şadă acolo. Coliba noastră e un palat pe lângă ea!

Phelim urmări o vreme în tăcere călăreţul care se apropia. Acum se afla doar la jumătate de milă.

— Pe maica lui Moise! strigă el. Ce mai e şi asta? Nu, zău, cred că e o glumă, Tara. Vrea să ne sperie. Ori şi-a pus în gând să-şi râdă de noi. Sfinte Patrick! Ce ciudăţenie! Ai zice că n-are cap. Şi zău că n-are! Păcatele mele, ce-i asta? Sfântă fecioară! Dacă n-aş şti că e stăpânul, m-aş speria de-a binelea… Oare stăpânul să fie? Nu, el parcă-i ceva mai înalt. Dar capul? Sfinte Patrick, milostiveşte-te şi mă apără! Unde-i este capul? Doar n-o fi ascuns sub serapé? Nu, nu se poate. Ce înseamnă toate astea, Tara?

Glasul irlandezului era plin de groază. Câinele, la picioarele lui, se uita cu ochi strălucitori la stăpânul său, ajuns la vreo sută cincizeci de paşi de ei. Şi în clipa când Phelim rosti ultima întrebare, încheindu-şi vorbăria nesfârşită, Tara, drept răspuns, scoase un urlet jalnic. Apoi ţâşni în calea călăreţului. Alerga schelălăind ascuţit, într-un chip ciudat; câtă deosebire între schelălăitul acesta şi lătratul voios cu care îl întâmpina de obicei pe mustanger când se întorcea acasă!

Murgul, pe care Phelim îl recunoscuse de mult ca fiind calul stăpânului său, sări într-o parte şi apucă înapoi în stepă. Fără să-şi ia ochii de la călăreţ, Phelim începu să tremure ca varga. Apoi încremeni, cuprins din nou de groază. În clipa când calul o pornise îndărăt, văzuse – şi asta era mai îngrozitor că orice – văzuse capul omului, al omului care şedea în şa, numai că în loc să stea pe umeri, capul atârna în mâna călăreţului, lângă coapsă.

În clipa când calul sări în lături şi se întoarse, Phelim văzu – ori poate doar i se păru – un chip înspăimântător de vânăt şi plin de sânge închegat.

Mai mult nu putu să vadă. Întorcându-şi faţa de la câmpie, porni în jos pe povârniş, alergând cu toată iuţeala de care erau în stare picioarele-i tremurânde.

CAPITOLUL XLIV
CEI PATRU COMANCI

Phelim fugea mâncând pământul, fără să se uite îndărăt. Chica-i roşcată i se zbârlise şi-i flutura în vânt. Ajuns la colibă, închise uşa din piei de mustang şi îngrămădi în prag baloturile şi legăturile ce-i picară sub mână. Dar nici aşa nu se simţi în siguranţă. Uşa, fie ea şi baricadată, putea oare să-l apere de cele văzute adineauri? Într-adevăr, avusese parte să vadă un lucru ca de pe lumea cealaltă. Pe lumea asta nu se petrec asemenea minuni. Cine s-ar putea lăuda că a văzut vreodată un călăreţ stând în şa şi ţinându-şi în mână propriul cap?... Cine a mai pomenit aşa ceva? El, Phelim O'Neill, niciodată.

Servitorul, îngrozit, nu-şi găsea locul: aci se aşeza pe scaun, aci se ridica şi se furişa spre uşă, dar nu îndrăznea nici măcar să se uite afară. Îşi smulgea părul din cap, îşi strângea cu înfrigurare tâmplele în palme şi se freca la ochi, de parcă ar fi vrut să se încredinţeze că n-a visat şi că totul a fost aievea.

Treptat-treptat şi nu din pricină că s-ar fi simţit în siguranţă, ci numai din nevoia de a înţelege cele petrecute, îşi recapătă graiul. Şi deodată, ca dintr-un adevărat corn al abundenţei, prinseră să se reverse întrebări şi exclamaţii nesfârşite. De astă dată vorbea doar cu sine. Câinele nu se întorsese acasă şi nu avea cum să-l asculte. Turuia în şoaptă, de parcă s-ar fi temut că trage cineva cu urechea de afară.

— Oh, oh! oftă Phelim. Cu neputinţă să fie el! Sfinte Patrick, apără-mă! Ce-a fost asta? Toate câte le-am văzut ale lui sunt: calul, serapéul vărgat, cizmele din blană de

jaguar, ba chiar şi capul. Numai chipul. Nu ştiu dacă era al lui. M-am uitat eu, dar cum să recunoşti un chip mânjit tot de sânge închegat? Ah, nu se poate să fi fost mister Maurice! Nu se poate! Pentru nimic în lume! Am visat, asta-i. Se vede că am dormit şi am visat totul. Ori mi s-o fi trăgând de pe urma băuturii? Dar nu, nu eram beat. E cu neputinţă! Abia a trecut jumătate de ceas de când am văzut toate astea… Fiindcă veni vorba, un strop de whisky mi-ar prinde tare bine. Altminteri, rămân toată noaptea pradă gândurilor. Ah, ah! La urma urmei, ce-a fost? Şi pe unde-i stăpânul, dacă nu era el pe cal? Sfinte Patrick! Apără un sărman păcătos ca mine, c-am rămas singur singurel, înconjurat de spirite şi de năluci!

După rugăciunea adresată sfântului Patrick, irlandezul se adresă cu şi mai multă smerenie unei alte zeităţi, cunoscută din vechime sub numele de Bachus. Acesta din urmă îi auzi rugăciunea.

Un ceas după ce se prosternase la altarul acestei zeităţi păgâne, întruchipat într-o damigeană plină cu whisky de Monongahel, Phelim era eliberat de chinuri, dar nu şi de păcate. Zăcea pe jos cât era de lung, fără să mai ştie de priveliştea care-l umpluse de groază, după cum nu mai ştia nici de el însuşi.

*

*   *

Se lasă întunericul. În coliba lui Maurice-Mustangerul nu se aude nici un zgomot. În schimb, se aud afară, în jur. Nu sunt decât zgomote obişnuite – glasurile de noapte ale pădurii: susurul râului, foşnetul frunzelor în bătaia vântului, ţârâitul greierilor. Din când în când, câte un ţipăt de sălbăticiune necunoscută spintecă văzduhul.

Luna învăluie totul într-o lumină strălucitoare. Razele-i argintii străpung desişul, aruncând fâşii de lumină printre umbrele negre ale copacilor.

Nişte călăreţi, cărora parcă le place să umble prin întuneric, se strecoară încetişor înainte. Nu-s mulţi, sunt numai patru, dar te-apucă groaza privindu-i. Trupurile despuiate, vopsite într-un roşu aprins, feţele tatuate, penele roşii ca focul înfipte în păr, armele lucioase din mâini, toate acestea vădesc o forţă sălbatică. De unde vin? Necunoscuţii poartă semnele de luptă ale comancilor. Tatuajele, cununile cu pene de vultur de pe cap, braţele şi piepturile goale, pantalonii din piele de căprioară o arată cu prisosinţă. Şi dacă sunt într-adevăr comanci, atunci fără îndoială că vin dinspre apus. Dar încotro merg?

Călăreţii se îndreaptă spre coliba unde zace fără cunoştinţă unul dintre locatarii ei. Pesemne că ţinta lor e coliba lui Maurice Gérald. Ajunşi aproape, sar cu toţii la pământ, leagă caii de copaci şi se furişează spre colibă.

Nici nu le simţi paşii pe covorul de frunze moarte. Caută să se ţină în întuneric, din când în când se opresc în loc, scrutează împrejurimile şi ascultă cu încordare. Căpetenia dă din mână spre ceilalţi – le porunceşte fără să scoată o vorbă.

În colibă domneşte o linişte deplină. Nu se aude nimic. Cei patru comanci se furişează până la uşă. Uşa e închisă, dar în marginile ei sunt nişte crăpături. Tuspatru, ca la o poruncă, îşi lipesc urechea de câte o crăpătură şi ascultă nemişcaţi. Nu se aude nimic – nici un sforăit, nici măcar o răsuflare.

— Se prea poate să nu fi venit încă acasă – spune căpetenia, în spaniolă. Deşi trebuia să se fi întors de mult. Mai ştii, poate c-a plecat iar pe undeva. În spatele colibei parcă e un şopron pentru cai. Dacă mustangerul e acasă, atunci mustangul lui trebuie să fie-n şopron. Aşteptaţi-mă aici, mă duc să văd.

După câteva clipe, căpetenia se întoarce. Ceilalţi trei nu s-au mişcat de lângă uşă.

— Afurisit ghinion! bombăne omul, destul de tare. Nimic. N-a mai dat de câteva zile pe-aici.

— Să intrăm în colibă şi să ne convingem – propune unul dintre războinici, într-o spaniolă curgătoare. Nu strică să vedem şi noi bârlogul irlandezului.

— Sigur, nu strică – încuviinţează cel de-al treilea, tot în spaniolă. S-aruncăm o privire şi în cămară. Mor de foame. Aş mânca şi carne crudă, pe legea mea!

— La naiba! pufneşte cel de-al patrulea şi ultimul din grup şi el tot în spaniolă. Am auzit că are şi pivniţă. Păi dacă-i adevărat…

Căpetenia nu-i mai dă răgaz să-şi isprăvească vorba; se vecie că gândul la pivniţă îl îmboldeşte să treacă fără întârziere la fapte. Împinge uşa cu piciorul.

— Caramba! Uşa e înţepenită pe dinăuntru! Asta ca să nu se pomenească pe cap cu niscaiva oaspeţi nepoftiţi: lei, tigri, urşi, bizoni şi… pesemne… indieni. Ha, ha, ha! Izbeşte din nou cu piciorul în uşă, dar uşa nu se clinteşte. E înţepenită zdravăn. Lasă, vedem noi îndată ce e.

Un cuţit iese la iveală. Pielea de mustang întinsă pe ramă uşoară de lemn e spintecată într-o clipită. Indianul vâră mâna înăuntru şi bâjbâie în jur. Baloturile şi legăturile îngrămădite în prag sunt împinse în lături. Uşa se deschide larg.

Sălbaticii dau buzna înăuntru. Razele strălucitoare ale lunii pătrund prin uşa deschisă. În mijlocul colibei zace pe jos un necunoscut.

— Drace!

— Ce-o fi cu asta, doarme?

— E mort, altfel ne-ar fi auzit.

— Nu – face căpetenia, cercetând mogâldeaţa întinsă la pământ. E beat turtă, atâta tot. Ăsta-i servitorul mustangerului. I-am mai văzut eu mutra şi altă dată. Pesemne că stăpânu-său nu-i acasă. Hm, trag nădejde că

nătărăul ăsta n-a dat pe gât toată băutura. A, uite şi damigeana. Parcă-i un trandafir îmbobocit, aşa bine miroase. Eh, a rămas destul şi pentru noi. Hai să bem!

Cât ai clipi, rămăşiţele whiskyului de Monongahel s-au şi împărţit. Fiecare trage câte o duşcă bună, iar căpetenia, fireşte, face cu pricea la împărţeală.

Mai devreme ori mai târziu, stăpânul colibei trebuie să se întoarcă. Oaspeţii ţin să-l vadă negreşit, de bună seamă, altfel n-ar fi venit încoace în puterea nopţii. Ce socoteli pot să aibă cei patru indieni cu Maurice-Mustangerul?

Au venit să-l omoare.

Cititorul trebuie să fi ghicit cine se ascunde sub înfăţişarea comancilor. Comancii noştri nu-s decât nişte mexicani get-beget, iar căpetenia lor un mustanger pe nume Miguel Diaz.

— Să stăm la pândă şi să-l aşteptăm – spune El Coyot. Nu cred să mai zăbovească mult. Tu, Baraho, suie pe mal şi urmăreşte când se iveşte-n câmpie. Ceilalţi rămân cu mine. O să vină dinspre Leona. Putem să-l aşteptăm sub chiparosul cel mare, în trecătoare. E locul cel mai nimerit.

— N-ar fi bine să-i facem de petrecanie şi ăstuia? mormăie sângerosul Baraho, arătând spre Phelim.

— Păi da, zău. Că doar cu omul mort nu mai ai nimic de împărţit – i se alătură un altul.

— Ce rost are? Nu încurcă pe nimeni. Lăsaţi-l ciorilor pe tontul ăsta. M-am înţeles să-i fac de petrecanie doar lui stăpânu-său. Hai, Baraho, tu du-te sus pe stâncă! Don Mauricio poate să apară dintr-o clipă în alta. Să meargă treaba ca pe roate. Niciodată n-o să ne mai întâlnim cu un asemenea prilej. Tu urmăreşte-l de sus de pe mal. E o lună că-l zăreşti de departe. Cum îl vezi, dă fuga şi vesteşte-ne. Bagă de seamă cum faci, să putem ajunge la vreme la chiparos.

Baraho nu se prea grăbeşte să se supună acestei

porunci. Noaptea trecută a avut ghinion la cărţi şi El Coyot l-a uşurat de o groază de bani. Acum ar fi vrut să-şi scoată pârleala. Ştie el bine cu ce se vor îndeletnici tovarăşii lui.

— Hai mai repede, señor Vincent! Porunceşte Diaz, văzându-l că şovăie. Dacă e să pierdem în afacerea asta, tu ai mai mult de pierdut decât poţi să câştigi la o partidă de monte[19]. Hai, prietene, du-te! îl îndeamnă prieteneşte El Coyot. Dacă nu apare într-un ceas, vine careva dintre noi şi te schimbă.

Baraho se supune, iese pe uşă şi se îndreaptă spre stâncă. Ceilalţi rămân în colibă.

Pe masă, în loc de cină, se iveşte un pachet de cărţi de joc – tovarăş nedespărţit al oricărui aventurier mexican. Timpul trece pe nesimţite pentru mexicanii noştri, înfierbântaţi de joc. Se scurge un ceas încheiat. Argintul zăngăne pe masă. Cărţile foşnesc uşor.

Un strigăt neaşteptat le întrerupe jocul. E Phelim, care s-a trezit din beţie şi îşi dă seama speriat de ciudata societate ce se adăposteşte, împreună cu el, sub acoperişul colibei. Jucătorii sar de la masă. Tustrei scot pumnalele. Viaţa lui Phelim se află în primejdie. Tocmai atunci, Baraho năvăleşte pe uşă şi-l salvează pe irlandez.

— Vine! Se apropie de stâncă. Hai mai iute, prieteni, mai iute! turuie el în şoaptă.

Cei patru nu mai au vreme de Phelim. Cât ai clipi, toată bandă a ajuns la poalele stâncii. Se aşează la pândă sub chiparosul uriaş şi aşteaptă victima.

Curând se aude un tropot de copite. Potcoavele sună cadenţat. Zgomotul se aude aci mai tare, aci mai încet, ca şi când calul ar alerga pe un teren accidentat. Călăreţul pesemne coboară povârnişul. Încă nu se vede. Povârnişul, ca şi întreaga vale, sunt umbrite de coroana uriaşului

[19] Monte – joc de cărţi.

chiparos. Lumina lunii smulge din întuneric doar o fâşie îngustă de pământ.

— Să nu-l omorâţi! porunceşte în şoaptă Miguel Diaz. E prea devreme. Să mai trăiască niţel. Aşa e mai bine. Luaţi-l prizonier cu cal cu tot. Dacă se împotriveşte, îi venim de hac. Băgaţi de seamă, eu trag primul.

Nici unul nu crâcneşte, toţi făgăduiesc să asculte orbeşte. Dar călăreţul nu se lasă aşteptat.

— *Abajo, las armas! A tierra!*[20] răsună glasul lui El Coyot, care se repede înaintea călăreţului.

El Coyot apucă iute calul de frâu. Ceilalţi trei se aruncă asupra călăreţului. Călăreţul nu schiţează nici o mişcare de împotrivire, nu scoate o vorbă. În şa se află un om – cei patru îl văd cu ochii lor, îi pipăie corpul cu mâinile – dar omul pare lipsit de viaţă. Doar calul le dă de furcă. Se ridică în două picioare şi se trage îndărăt, smucindu-i după el pe bandiţi.

Iată-i, acum au ieşit în fâşia luminată de lună. Cu un strigăt de spaimă, mexicanii se aruncă înapoi, aleargă bezmetic spre desişul unde şi-au legat caii, se azvârle în şa şi o tulesc mâncând pământul. Ceea ce au văzut ar fi vârât groaza şi în alţii mai curajoşi decât ei: l-au văzut pe călăreţul fără cap.

---

[20] Abajo, las armas! A tierra! – Predă-te, lasă armele! Jos de pe cal! (în limba spaniolă, în text).

CAPITOLUL XLV
BÂJBÂIELI

Grupul comandat de maior, care pornise din settlement pentru cercetări îl văzuse în puterea dimineţii – pe călăreţul fără cap. Soarele le bătea drept în ochi, orbindu-i. Desluşiră, numai silueta călăreţului, dar nu găsiseră nici o asemănare între el şi Maurice-Mustangerul.

Phelim îl văzuse din spate pe călăreţul fără cap, în asfinţit şi i se păruse, că seamănă cu stăpânu-său.

Cei patru mexicani, care îl cunoşteau pe Maurice-Mustangerul, rămăseseră cu aceeaşi convingere.

Atât Phelim cât şi mexicanii trăiseră o groază fără de margini.

Dând cu ochii de strania apariţie, membrii expediţiei conduse de maior fuseseră şi ei puternic tulburaţi. Nimeni nu ştia cum să-şi explice această ciudăţenie.

— Ce-a fost asta? Dumneavoastră ce credeţi, domnilor? glăsui maiorul, adresându-se întregului grup, atunci când călăreţul se pierdu în depărtare. Eu, unul, sunt cât se poate de nedumerit.

— Să fie vreo ispravă de-a indienilor? întrebă cineva. Vreo momeală, ca să ne atragă în cursă?

— Prostească momeală! observă un altul. Pe mine, unul, nu mă păcăleşti cu aşa ceva.

— Cred că indienii n-au nici un amestec aici – rosti maiorul. Dumneata ce spui, Spengler?

În loc de răspuns, Spengler se mulţumi să clatine din cap.

— Să fie un indian travestit? stărui maiorul.

— Nu ştiu mai mult decât dumneavoastră – răspunse cercetătorul de urme. Cam aşa ceva. Ori e un om, ori o momâie.

— O momâie, nici vorbă! întăriră câţiva în cor.

— Oricine şi orice ar fi: om, diavol sau momâie – vorbi un bărbat din grup, care cu puţin înainte intervenise în discuţie cu o judecată foarte sănătoasă – nu văd ce m-ar împiedica să aflu unde duc urmele lui, dacă asemenea urme există.

— Dacă a lăsat urme, le vom descoperi – îl încredinţa Spengler. Doar mergem în aceeaşi direcţie. Putem porni, domnule maior?

— Desigur. Asemenea fleacuri nu trebuie să ne întârzie. Înainte!

Călăreţii îndemnară caii la drum – câţiva nu fără oarecare şovăială. Unii din grup ar fi făcut bucuros cale întoarsă, dacă ar fi fost după dorinţa lor. Printre aceştia se afla şi Callhown. Căpitanul fusese zguduit mai mult decât toţi. La vederea călăreţului fără cap rămăsese încremenit: cu ochii holbaţi ca două bile de sticlă, cu gura căscată şi cu buzele livide.

Înfăţişarea-i ciudată ar fi atras atenţia celor din jur, dacă n-ar fi fost şi ei descumpăniţi. Toţi se uitau ca vrăjiţi la strania arătare. Iar în clipa când porniră din nou la drum, căpitanul Callhown rămase în urmă, ca să nu atragă privirile celorlalţi.

Spengler avusese dreptate: locul unde se oprise misteriosul călăreţ se afla chiar în direcţia în care mergeau ei.

Numai că, vrând parcă să dea dovadă că ţine de altă lume, călăreţul nu lăsase nici o urmă.

Asta era totuşi cât se poate de firesc, întrucât din locul acela începea solul calcaros. Ici şi colo se vedeau zgârieturi lăsate de potcoavele calului. Până şi ochiul ager al lui Spengler descoperea urmele cu mare greutate. Dar şi ele se pierdeau printre pietre.

Curând, soarele stătea în asfinţit şi Spengler renuntă să mai caute. Nu le mai rămânea decât să se întoarcă în

marginea pădurii şi să-şi aşeze tabăra.

În zori hotărâră să înceapă din nou cercetările.

Intervenira însă lucruri neprevăzute.

Nici nu apucară să-şi aşeze tabăra şi se ivi un curier cu o scrisoare pentru maior. Scrisoarea era de la statul-major din San-Antonio de Becsar, de la comandantul regiunii.

Maiorul era înştiinţat de atacul comancilor, în regiunea San-Antonio, la vreo cincizeci de mile de Leona. În consecinţă porunci dragonilor să se întoarcă în fort, în vederea campaniei, grăbindu-se el însuşi să plece într-acolo.

Se înţelege, civilii ar fi putut să continue şi singuri cercetările, dar cei mai mulţi nu-şi luaseră cu ei decât armele fără să se gândească la provizii. Şi foamea începea să se facă simţită.

Oricum, nimeni nu avea de gând să renunţe şi să lase lucrurile la jumătate. Trebuiau doar să schimbe caii, să facă rost de hrană şi puteau să continue cercetările. O mână de oameni, în frunte cu Spengler, se însărcina să dibuie urmele calului american. Ceilalţi se întoarseră în fort, împreună cu dragonii.

Înainte să-şi ia rămas bun de la Pointdexter şi de la prietenii acestuia, maiorul socoti de datoria lui să-i pună la curent cu tristele descoperiri făcute de Spengler. Le povesti şi despre băltoaca de sânge, vrând astfel să-i ajute în dezlegarea misterului.

În încheiere, le mărturisi cu amărăciune bănuielile în privinţa tânărului irlandez, cu care avusese întotdeauna cele mai bune relaţii. Nu credea în vinovăţia lui Maurice-Mustangerul – ori, mai bine zis, o socotea puţin probabilă – dar nu putea să ignore faptul că existau probe serioase împotriva lui. Pentru ceilalţi, vinovăţia mustangerului era mai presus de orice îndoială. Maurice Gérald fu declarat pe faţă ucigaş. Lucrurile păreau cât se poate de limpezi.

Cele povestite de Oberdoofer nu lămureau decât începutul tragicei întâmplări. Calul lui Henry Pointdexter, plin de sânge, cu şaua mânjită şi ea de sânge, stătea mărturie despre nefericitul deznodământ. Celelalte momente fură iute reconstituite, parte pe temeiul celor susţinute de Spengler, parte mulţumită unor veşti proaspete.

Dar nimeni nu-şi pusese întrebarea: ce anume l-a împins pe Maurice Gérald să săvârşească o asemenea crimă? Sau cel puţin nimeni nu cugetase serios la asta. Cearta cu Callhown era luată drept punct de plecare ca să se înlăture orice îndoieli. Presupuneau că Maurice şi-a vărsat duşmănia nutrită faţă de Callhown asupra întregii familii Pointdexter.

Frământat de gânduri, Pointdexter îşi luă rămas bun de la prietenii săi. Era hotărât ca a doua zi de dimineaţă să reînceapă cercetările. Trebuia să cerceteze până la capăt cele două serii de urme şi să-i găsească pe cei doi dispăruţi, vii sau morţi.

*

* *

Grupul conclus de Spengler îşi aşeză tabăra pe locul indicat de maior.

Erau vreo zece oameni. Nici nu se simţea nevoie de mai mulţi. Primejdia unui atac al comancilor fusese înlăturată şi alte primejdii nu păreau să existe aici.

În loc să se culce, oamenii se adunară în jurul focului, să mănânce. Focul trosnea vesel, aveau la ei băutură din belşug, dar atmosfera era apăsătoare. Apariţia stranie a călăreţului fără cap le stăruia şi acum înaintea ochilor. Groaza acelor clipe nu putea fi risipită prea lesne. Nimeni nu se simţea în stare să înţeleagă şi cu atât mai puţin să lămurească cele petrecute. Spengler şi Callhown erau la fel de descumpăniţi. Ultimul părea mai răvăşit decât toţi. Şedea încruntat în umbra copacilor, departe de foc. În clipa

plecării dragonilor nu scosese o vorbă. Ai fi zis că nu-l ispiteşte să se alăture nici grupului rămas aici, deşi între timp oamenii mai trăseseră câte o duşcă şi se mai înveseliseră puţin. Ochii îi sclipeau în cap. Groaza i se citea şi acum pe faţă.

— Hei, Callhown! îi strigă un tânăr, care băuse binişor. Vino încoace, bătrâne, stai cu noi lângă foc. Noi îţi împărtăşim durerea şi-o să facem totul ca să te răzbunăm pe tine şi pe ai tăi. Hai, lasă posomorala şi vino să bei cu noi un whisky de Monongahel. Prinde bine, crede-mă!

Callhown primi această invitaţie prietenoasă şi se aşeză lângă foc, în mijlocul tineretului pus pe băutură. Curând, mohoreala îi pieri, ca şi când nici n-ar fi fost. Deveni chiar atât de vesel, încât stârni mirarea celor din jur. Era o purtare de neînţeles la un om al cărui văr – după cum se bănuia – fusese ucis chiar în dimineaţa aceea. Deşi venise lângă foc ca invitat, în scurţi timp îşi luă aere de stăpân.

Băutura curgea din belşug şi tineretul se înveselea tot mai mult: sporovăiau, cântau, jucau, ba la o vreme începură să se rostogolească prin iarbă. Dar veselia asta artificială trecu iute. Îi răzbi somnul. Oamenii se întoarseră pe iarbă şi adormiră buştean.

Singur Callhown rămase treaz. Când se încredinţă că toţi dorm, se ridică încetişor, se furişă până la calul lui, îl dezlegă, sări iute în şa şi se depărta în goană.

În toată purtarea lui – nimic de om beat.

Ce era oare? Pleca în cercetare, din dragoste pentru vărul ucis? Ţinea să-şi dovedească zelul, încumetându-se de unul singur în noapte?

Judecând după ceea ce mormăia din când în când, ar fi de crezut că, într-adevăr, tocmai asemenea gânduri îl stăpânesc.

— Slavă Domnului, luna luminează ca ziua şi până-n zori mai am şase ceasuri bune. Timp berechet să cercetez toate

cotloanele din hăţiş până la două mile jur împrejur, în cazul când cadavrul se află pe undeva, trebuie să-l găsesc cu orice preţ. Ce să însemne toate astea? Dacă n-aş fi văzut decât eu, aş zice că mi-am ieşit din minţi. Dar au văzut toţi, până şi ultimul om! Dumnezeule! Ce să fie?

Nici nu apucă bine să-şi isprăvească vorba şi un strigăt de groază îi scăpă de pe buze. Smuci brusc frâul, oprind calul ca în faţa unei primejdii neaşteptate. Apucase pe o potecă lăturalnică, spre cărarea pe care cititorul o cunoaşte. Tocmai dădea să iasă pe făgaşu-i îngust, când zări un călăreţ în pădure. Trecea în goană prin hăţişuri.

Cu mult înainte să se apropie, Callhown se dumiri: călăreţul fără cap îi ieşea iarăşi în cale. El era, nu încăpea nici o îndoială. Razele argintii ale lunii îi luminau umerii – capul nu se afla pe umeri. Nu putea să fie o nălucire, doar văzuse arătarea şi-n lumina vie a soarelui.

Numai că de astă dată, Callhown mai văzu ceva: văzu şi capul. Atârna în mâna călăreţului, lângă coapsă. Era un chip de o paloare înspăimântătoare, mânjit de sânge. Recunoscu calul, serapéul vărgat de pe umerii călăreţului, cizmele impermeabile – toate aparţineau lui Maurice-Mustangerul.

Căpitanul avu răgaz să le cerceteze pe fiecare în parte şi rămase locului, împietrit de groază.

Calul ce purta în spinare ciudata arătare scoase un nechezat sălbatic, căruia îi răspunse un urlet de coiot, apoi se întoarse şi o porni în goană mai departe. Abia atunci răsuflă uşurat şi Callhown.

— Cerule! îngăimă el, recăpătându-şi graiul. Ce-a fost asta? Ce-am văzut: un om, sau un diavol care-şi bate joc de mine? Nu cumva toată ziua de azi n-a fost decât un vis urât? Nu cumva mi-am ieşit din minţi? Da, mi-am ieşit din minţi, am înnebunit!

Cu o mişcare hotărâtă întoarse calul şi se îndreptă glonţ

spre tabără, renunţând la planurile lui. Acolo se furişă pe nesimţite lângă foc şi se cuibări între tinerii care dormeau duşi. Nu fu în stare multă vreme să închidă ochii. Era scuturat ca de friguri. Aştepta cu nerăbdare zorile.

Paloarea dimineţii îi lumină obrazul galben ca de mort şi sclipirea sinistră a ochilor adânciţi în orbite.

CAPITOLUL XLVI
TAINICA MĂRTURISIRE

De cum mijiră zorile, Casa del Corvo se şi trezi la viaţă. Tot mai mulţi oameni se adunau în curte. Nu erau militari, dar erau înarmaţi până-n dinţi. Unii purtau puşti greoaie de vânătoare, cu o singură ţeava, alţii puşti mai mici, cu două ţevi, alţii pistoale ori revolvere, alţii cuţite mari, ba chiar şi bâte.

Îmbrăcămintea le era la fel de pestriţă: flanele roşii de Kentucky apăreau alături de camizole indiene din pânză; aici vedeai pantaloni cafenii din stofă de casă, dincolo pantaloni albaştri de bumbac, aici pălării cu borul larg, dincolo şepci de piele, aici cizme înalte din piele tăbăcită, dincolo încălţări din piele de cerb.

O asemenea adunare pestriţă de oameni voinici şi înarmaţi e un tablou din cele mai obişnuite în ţinuturile de graniţă ale Texasului. Chiar şi când au cele mai paşnice gânduri, ei tot înarmaţi umblă: aşa e obiceiul în Texas.

În dimineaţa aceea, oamenii se adunaseră în curtea Casei del Corvo, ca să continue căutarea lui Henry Pointdexter, fiul dispărut al plantatorului. Unii luaseră parte şi la cercetările din ajun, dar cei mai mulţi mergeau astăzi pentru întâia oară. Asta, fie din pricină că locuiau în settlemente mai depărtate, fie că lipsiseră de acasă. Iată de ce grupul era mult mai numeros.

Printre ei se aflau şi câţiva rangeri[21]. Nu se deosebeau de ceilalţi nici prin îmbrăcăminte, nici prin arme. Un străin n-ar fi recunoscut niciodată un ranger, dar ei se cunoşteau între

[21] Rangeri – jandarmi călare, împuterniciţi de lege să aresteze un criminal.

ei. Toţi vorbeau despre uciderea lui Henry Pointdexter. Maurice-Mustangerul era învinuit de crimă.

Apariţia călăreţului fără cap în prerie stârnise discuţii însufleţite. Scepticii priveau totul ca pe o născocire şi, la început, nu credeau nimic. Curând se văzură însă nevoiţi să se dea bătuţi în faţa numeroşilor martori oculari.

Oamenii îl aşteptau pe Woodley Pointdexter, care urma să conducă expediţia. Aşteptau dispoziţiile acestuia.

Plantatorul zăbovea plecarea, nădăjduind să găsească o călăuză capabilă să le arate drumul spre Alamo şi să-i conducă până la coliba lui Maurice-Mustangerul. Dar nu găsea un asemenea om. Printre plantatorii, negustorii, băcanii, juriştii, vânătorii şi geambaşii de cai, ca şi printre sclavii adunaţi acolo, nu era nimeni care să ştie unde se află coliba de pe Alamo.

Până la urmă se lămuri că un singur om din settlement putea să ia asupra sa această sarcină – Zeb Stump. Dar Zeb Stump nu era de găsit. Plecase ca de obicei pe undeva departe, la vânătoare. Câţiva îl căutaseră zadarnic în toate părţile.

În schimb, în Casa del Corvo se afla o femeie care ar fi putut să le arate fără greş drumul spre coliba mustangerului. Numai că Woodley Pointdexter nu avea de unde să ştie asta.

Şi era bine că nu ştia. Căci dacă trufaşul plantator ar fi bănuit măcar că Louise poate să-i călăuzească spre coliba singuratică de pe Alamo, durerea pentru fiul pierdut ar fi sporit la gândul că fata lui a apucat pe căi greşite.

Ultimul om trimis după Zeb Stump se întoarse şi el tot singur. Nu se putea să mai zăbovească: setea de răzbunare îi stăpânea prea mult.

Hotărâră să pornească la drum, fără călăuză.

*

* *

Grupul călăreţilor abia apucă să se depărteze de Casa del Corvo, că aici se văzură doi oameni care cunoşteau la fel de bine drumul spre Alamo. Era o întâlnire neaşteptată, o simplă întâmplare: Zeb Stump, întors de la vânătoare, venea să-i aducă nişte vânat plantatorului.

Pentru Zeb Stump, Louise Pointdexter era, se înţelege, acasă. Mai mult: fata ardea să-l vadă. Dorinţa de a sta de vorbă cu bătrânul vânător era atât de mare, încât în ajun Louise pândise drumul toată ziua.

Grupul gălăgios al călăreţilor nici nu se pierdu bine în depărtare, când Louise îl zări pe Zeb Stump. Bătrâna-i iapă venea agale, sub povara îmbelşugată a prăzii. Vânătorul era pe celălalt mal al râului, dar o şi apucase spre haciendă.

Dând cu ochii de silueta lui de uriaş, fata se bucură din suflet. Simţea în omul acesta un prieten, căruia putea să-i încredinţeze orice taină.

Louise urcă să-l aştepte pe azotee, cu mult înainte ca Stump să ajungă în curte.

Vânătorul se îndrepta liniştit spre conac. Era voios, nici gând să bănuiască cele petrecute aici. Pe chipul lui se zugrăvi o adâncă nedumerire găsind poarta zăvorită. Asta nu intra în obiceiurile casei Pointdexter. Înfăţişarea posomorâtă a negrului îl miră şi mai mult.

— Ce-i cu tine, prietene Pluto? Eşti întunecat ca un nor. Şi de ce ai zăvorit poarta în toiul zilei? S-a întâmplat ceva?

— Da, da, mister Stump. Nenorocire! Mare, mare nenorocire!

— Spune mai repede! îl zori vânătorul. Hai, dă-i drumul! Mai mare nenorocire decât se citeşte pe mutra ta nici nu cred să existe. E vorba de tânăra ta stăpână? Cu neputinţă! Miss Louise…

— Nu, nu, miss Louise nu păţit nimic. E ceva cam la fel.

Tânăra miss acasă. Intraţi, mister Stump. Spune miss singură la dumneavoastră vestea îngrozitoare.

— Şi stăpânul tău? E acasă?

— Oh, nu, nu! Stăpân plecat. Acum departe. De un sfert ceas plecat. Plecat prerie, unde umblă cai sălbatici. Acolo unde făcut vânătoare luna trecut.

— În, prerie? Umblă unde cai sălbatici? Păi ce i-a venit? Cine-a mai plecat cu el?

— Ooh, mister Callhown şi încă mulţi. O, mulţi oameni... Pluto spune adevărul.

— Bine. Tânărul tău stăpân, Henry, a plecat şi el?

— O, mister Stump, tocmai asta nenorocire! Mister Henry plecat, dar el nu întoarce niciodată acasă. Calul întors în goană singur, plin de sânge. Vai, vai, oamenii spun că mister Henry mort!

— Mort? Ce tot îndrugi tu, Pluto?

— O! Adevăr-adevărat, mister Stump. Greu la mine să spun... Toţi plecat caute cadavru.

— Ţine, du astea la bucătărie. Uite un curcan şi nişte găini sălbatice. Pot s-o văd pe miss Louise?

— Sunt aici, mister Stump. Pofteşte! se auzi un glas cristalin, pe care vânătorul îl cunoştea atât de bine, numai că astăzi era copleşit de tristeţe, încât Zeb Stump mai-mai să creadă că i-a vorbit altcineva. Vai! Tot ce-a spus Pluto e adevărat. Fratele meu a dispărut. Nimeni, nu l-a mai văzut de alaltăieri noapte. Calul lui s-a întors acasă cu şaua mânjită de sânge. Oh, mister Zeb, mi-e şi groază să mă gândesc!

— Mda, cumplite veşti aud. Va să zică a plecat de-acasă şi calul lui s-a întors singur. N-aş vrea să vă îndurerez, miss Louise, dar mă gândesc că v-aş putea fi de ajutor şi pentru asta am nevoie de amănunte.

Louise îi povesti tot ce ştia. Nu-i ascunse decât cele petrecute în grădină şi înainte de asta. Pomeni apoi de

Oberdoofer, care socotea că Henry a plecat pe urmele mustangerului.

Zeb Stump rămase adânc tulburat. Iar atunci când Louise îi mărturisi că Maurice era învinuit că l-a omorât pe fratele ei, bătrânul izbucni revoltat:

— Minciună! Calomnie! Numai nişte ticăloşi au putut să scornească aşa ceva! Cu neputinţă! Cu neputinţă! Mustangerul nu-i în stare de-o asemenea faptă. N-am să cred niciodată! Ce să-l îmboldească? Dacă ar fi fost în relaţii proaste, mai înţeleg. Dar nu-i adevărat! Îi cunosc părerea despre fratele dumneavoastră, chiar el mi-a spus-o. E drept, nu-l putea suferi pe vărul dumneavoastră, dar aş vrea să ştiu, cine-l îndrăgeşte? Iertaţi-mă că v-o spun. Dacă între fratele dumneavoastră şi mustanger ar fi avut loc o ceartă, o neînţelegere, atunci…

— Nu, nu! strigă creola într-o răbufnire de durere, uitând de orice prevedere. Fratele meu şi mister Gérald s-au împăcat. Henry mi-a spus-o singur, iar Maurice…

Privirea vânătorului o făcu să amuţească. Fata îşi ascunse faţa în mâini şi izbucni în prins.

— Va să zică tot a fost ceva între ei! murmură Zeb. Miss Louise, spuneaţi că fratele dumneavoastră s-a certat cu…

— Dragul meu, bunul meu Zeb Stump! se tângui ea, descoperindu-şi faţa şi privindu-l drept în ochi, încât bătrânul se fâstâci de-a binelea. Făgăduieşte-mi că n-ai să spui nimănui, niciodată! Făgăduieşte-mi asta ca un prieten, ca un om cinstit şi cumsecade. Îmi făgăduieşti?

Vânătorul ridică mâna-i uriaşă şi se lovi cu ea în piept într-un chip foarte grăitor. După cinci minute cunoştea taina pe care o femeie, îndeobşte, se fereşte să o dea în vileag şi pe care o încredinţează numai aceluia care-i cu adevărat demn de încredere.

Zeb Stump nu se prea miră auzind această mărturisire.

— Nu văd nimic neobişnuit aici, miss Louise! mormăi el,

înţelegător. Nu văd nimic de ruşine în ce mi-aţi spus. Femeia rămâne veşnic femeie: în prerie, ca şi în orice alt colţişor de pe lume. Dacă cineva ar susţine că, dăruindu-vă inima mustangerului, iubiţi un om care nu vă merită iubirea, ar săvârşi o mare greşeală. E un flăcău de ispravă şi merită dragostea dumneavoastră. Încolo, tot ce mi-aţi spus nu face decât să-mi întărească şi mai mult convingerea că Maurice n-a putut săvârşi o asemenea nelegiuire. Asta, se înţelege, numai dacă lucrurile s-au întâmplat aievea şi nu-s niscaiva născociri. La urma urmei, unde-s dovezile? Asta e singura dovadă, că i s-a întors calul acasă cu şaua mânjită de sânge?

— Din nefericire, s-au găsit şi alte dovezi. Ieri, cercetările au ţinut toată ziua. Au mers mult după nişte urme şi-au descoperit ceva de care n-au vrut să-mi spună nimic. Mi s-a părut că tata s-a ferit să-mi vorbească şi pe ceilalţi m-am temut să-i întreb. Azi au plecat iar, cu puţin înainte să te zăresc venind.

— Şi mustangerul? Ce spune în apărarea lui?

— A, nu ştii? Nici el nu-i de găsit! Poate că a pierit de aceeaşi mână care mi-a răpus fratele.

— Spuneţi că au dibuit nişte urme? Va să zică au să-l găsească. Dacă e în viaţă, nu poate să se afle decât pe Alamo, De ce n-au pornit într-acolo? Aha, înţeleg! Nimeni nu ştie prea bine pe unde-i Alamo. Şi dacă i-a călăuzit mucosul de Spengler, n-au găsit nici o urmă în preria calcaroasă. Ziceţi că au apucat în aceeaşi direcţie?

— Tocmai de-asta voiam să te văd. Azi au plecat cu tata o mulţime de oameni. Printre ei şi câţiva rangeri. În timp ce se depărtau, i-am auzit vorbind de linşaj. Unii jurau să se răzbune. Gândeşte-te, mister Zeb, ce se va întâmpla dacă-l vor găsi pe Maurice şi el nu va şti să-şi dovedească nevinovăţia! Îţi închipui de ce sunt în stare toţi oamenii aceştia mânaţi de ură, având pe deasupra şi un ajutor cum

e Callhown? Bunul meu Zeb, de dragul meu, de dragul lui, de dragul prieteniei noastre, du-te şi caută-l, du-te repede! Trebuie să ajungi acolo înaintea lor şi să-l previi pe Maurice. Calul dumitale nu-i prea iute. Ia-l pe al meu ori pe oricare vrei. Numai grăbeşte-te.

— Aveţi dreptate – încuviinţă vânătorul, pregătindu-se să plece. Se înţelege, toate astea pot să sfârşească prost pentru tânărul mustanger. Am să fac totul ca să-l ajut. Nu vă îngrijoraţi, miss Louise. Ajung eu şi cu bătrânica mea. Cu fugara dumneavoastră cea rotată, nu ştiu de ce, nu-mi prea vine s-o pornesc la drum. Şi-apoi, bătrânica mea e gata de plecare... Ei, rămâneţi cu bine! Nu vă faceţi inimă rea, poate că nu i s-a întâmplat nimic rău nici frăţiorului. Cât despre Maurice-Mustangerul, el e curat ca un prunc. Pentru mine, unul, asta e limpede, limpede ca lumina zilei!

CAPITOLUL XLVII
SCRISOAREA INTERCEPTATĂ

Pradă unei spaime ucigătoare, El Coyot şi cei trei din ceata lui se repeziră la cai şi săriră în şa. Nici gând să se mai întoarcă la coliba mustangerului. Singura lor dorinţă era să se ştie cât mai departe de coliba singuratică. Erau convinşi că l-au văzut pe „don Mauricio”, doar îl ştiau toţi trei. Diaz îl cunoştea mai bine, e adevărat, dar şi ei îl ştiau destul ca să-şi dea seama că arătarea fără cap nu era altul decât irlandezul.

Recunoscuseră calul, cizmele impermeabile de jaguar, serapéul ţesut de indienii din tribul Navaho, care se deosebea prin culorile-i vii de obişnuitele serapéuri mexicane şi, în sfârşit, pălăria.

Din nefericire, calul nu stătuse în loc şi nu văzuseră capul ca lumea. Era ascuns sub o pălărie – un sombrero negru şi lucios, cum purta Maurice-Mustangerul. Luna tocmai aruncase o fâşie de lumină asupra pălăriei. Pe urmă văzuseră un câine mare şi Diaz îl recunoscu: era câinele irlandezului, care se repezise spre ei mârâind furios.

Ce-i drept, nu mai era nevoie de asta, căci şi aşa o luaseră la goană.

Călăreţii alergau mâncând pământul prin hăţişuri. Se căţărară pe povârnişul abrupt, dar nu prin trecătoarea unde aveau de gând să săvârşească omorul şi, într-un târziu, ieşiră în câmpie. Goniră înainte fără să se oprească o clipă, până ce ajunseră din nou în hăţişuri, în locul unde, cu puţin înainte, se travestiseră în comanci.

Nu-şi bătură prea mult capul să-şi recapete înfăţişarea de mexicani şi terminară repede treaba. Îşi spălară tatuajele

zugrăvite pe corp (aveau apă cu ei în nişte ploşti mari), apoi scoaseră veşmintele mexicane pitite în scorbura unui copac, le îmbrăcară la iuţeală, săriră în şa şi apucară în goană spre Leona.

Acum, la înapoiere, nu vorbeau decât despre călăreţul fără cap. Cei patru mustangeri mexicani, pătrunşi de o groază nebună, nu se puteau dumiri cu nici un chip ce era cu acea arătare de pe altă lume. În marginea settlementului, apăsaţi de temeri nedesluşite, se despărţiră, ducându-se fiecare acasă.

— La naiba! mormăi El Coyot, păşind pragul colibei şi aruncându-se pe pat. Cum să mai închizi ochii după toate astea? Sfinte, Dumnezeule! Ce privelişte înfiorătoare! Mi-a îngheţat sângele în vine, nu alta! Şi n-am nimic la îndemână ca să-mi mai vin în fire. Plosca e goală, taverna închisă. Toţi dorm. Sfântă fecioară, ce-a fost asta? O nălucă! Nu! Doar am pus mâna, am pipăit eu cu mâna mea! Dacă nu era decât o păpuşă de paie, cine şi ce nevoie a avut de toată festa asta? Cine, în afară de mine şi de fârtaţii mei, are chef de un asemenea bâlci în prerie? Mii de draci! Înspăimântătoare poveste! Ia stai, nu cumva mi-a luat-o altul înainte? Poate că altul a şi umflat mia de dolari! Poate că arătarea era chiar irlandezul, cu propriul lui cap în mână… Nu, e cu neputinţă, ar fi prea de tot, prea de necrezut!… Atunci, ce-a fost?… Aha, înţeleg! L-o fi prevenit careva despre vizita noastră ori poate a avut niscaiva bănuieli. Şi-a pus la cale toată tărăşenia numai ca să ne bage-n sperieţi. Te pomeneşti că ne-a văzut el însuşi cum o luăm la sănătoasa… Caramba! Cine să ne trădeze? N-avea cine. Nimeni nu ştia de planurile noastre. Atunci, cum de ne-a pregătit primirea asta drăcească? Aha! Uitam: am mers prin prerie în toiul zilei. Ne-o fi văzut careva. Mda, pesemne că aşa s-a întâmplat. Şi în timp ce ne schimbam înfăţişarea în pădure, ne-a urmărit şi ne-a pregătit festa.

Mda, altfel nu se poate! Nătărăi am mai fost! Ne-am speriat de o momâie!… Pe toţi dracii! Mâine mă duc din nou pe Alamo. Pun eu laba pe miarul ăsta, de-ar fi să pierd şi un an întreg! Oricum, e musai să duc treaba la capăt. Destul c-am pierdut-o pe Isidora. Poate că lucrurile nu stau chiar aşa, dar numai gândul ăsta mi-e nesuferit. Dacă aflu cumva că-l iubeşte, că s-au întâlnit după ce… Oh, Doamne! O să-mi ies din minţi… Şi-n nebunia mea n-o să-l nimicesc numai pe omul pe care-l iubeşte ea, ci şi pe ea, femeia pe care o iubesc ca pe ochii din cap! Oh, dona Isidora! Eşti frumoasă ca un înger şi perfidă ca un demon! Pot să te strâng în braţe, ori să te ucid cu pumnalul! Te las să alegi singură…

Liniştindu-se puţin după emoţiile prin care trecuse şi mulţumit de această nouă hotărâre a sa, El Coyot adormi buştean. Se trezi abia dimineaţa, când, o dată cu soarele, un oaspete se arătă în prag.

— José! strigă El Coyot, plin de mirare şi de bucurie. Tu, aici?

— Chiar eu, señor.

— Îmi pare bine că te văd, prietene José. Dona Isidora e şi ea aici? Pe Leona?

— Da, señor.

— S-a întors atât de repede? Doar nu-s nici două săptămâni de când a plecat. Aşa-i? N-am fost în settlement, dar mai aud şi eu câte ceva. Aşteptam o veste de la tine. De ce n-ai dat nici un semn de viaţă atâta vreme?

— Numai pentru că n-am găsit un om de nădejde, don Miguel. Trebuia să-ţi comunic unele lucruri, dar nu puteam să încredinţez veştile oricui. Din păcate, n-o să-mi mulţumeşti pentru ele. Dar viaţa mea se află în mâinile dumitale şi am jurat, aşa că vei afla totul.

Lupul preriei sări în sus ca ars:

— Veşti despre el şi despre ea! Citesc asta pe chipul tău. Stăpâna ta s-a întâlnit cu el?

— Nu, señor. Cel puţin din câte ştiu eu, de atunci, de la prima întâlnire, nu s-au mai văzut.

— Atunci, ce este? stărui Diaz, ceva mai liniştit. Ea a fost aici în timpul cât a locuit el la hotelul neamţului? S-a înfiripat ceva între ei?

— Da, don Miguel. O ştiu bine, pentru că eu însumi am ajutat-o în treaba asta. I-am dus în trei rânduri câte un coş cu bunătăţi, trimis de către dona Isidora. Ultima dată era şi o scrisoare în coş.

— O scrisoare! Ştii ce-i scria, ai citit-o?

— Mulţumită dumitale, mulţumită bunătăţii dumitale, eu, care-ţi sunt slugă umilă, am putut s-o fac. Ba mai mult: am copiat scrisoarea.

— O ai la tine?

— Da! Vezi, don Miguel, nu degeaba m-ai trimis la şcoală! Uite scrisoarea donei Isidora.

Cu o mişcare plină de nerăbdare, Diaz îi smulse hârtia din mână şi începu lacom să citească. Scrisoarea păru că-l linişteşte.

— Pe dracu! mormăi el, împăturind nepăsător hârtia. Nu-i vorba decât de mulţumiri, îi mulţumeşte pentru un serviciu. Asta-i tot?

— Nu, nu-i tot. Altceva m-a purtat încoace: am de dus ceva în settlement. Citeşte.

— Aha! Altă scrisoare?

— Întocmai, señor. Şi de astă dată e o scrisoare adevărată, nu mâzgăliturile mele.

Cu mâini tremurătoare, Diaz luă hârtia pe care i-o întinsese Jose. O desfăcu şi citi:

Lui señor Mauricio Gérald.

„Dragă prietene, mă aflu din nou aici, în vizită la unchiul Silvio. Nu mă mai simt în stare să trăiesc fără vreo veste din partea dumitale. Mă chinuieşte nesiguranţa. Spune-mi,

te rog, te-ai făcut bine? O, dacă ar fi aşa! Cât aş da să-ţi văd ochii – ochii dumitale frumoşi şi expresivi – ca să mă conving că te-ai făcut bine cu adevărat! Poartă-te ca un prieten şi dă-mi această posibilitate. Peste o jumătate de ceas voi fi pe dealul din spatele casei unchiului meu. Vino, te aştept!

Isidora Covarubio de Los Lanos”

CAPITOLUL XLVIII
ISIDORA

Soarele abia se ridicase deasupra zării şi discul lui ca un scut de aur străluci peste ierburile înalte ale preriei. Razele aurii străbăteau prin hăţişurile risipite ici şi colo pe întinderea netedă ca-n palmă. Picături mari de rouă străluceau în frunzişul salcâmilor, îngreunându-l şi se rostogoleau ca nişte lacrimi pe pământ. Copacii păreau că plâng despărţirea lor de noapte, cu umezeala şi răcoarea ei, că se tem de arşiţa înăbuşitoare a zilei. În schimb, păsărelele ciripeau vesel, salutând ivirea soarelui.

Oriunde altundeva, afară doar de preriile Texasului, e îndoielnic să vezi un om pornit la drum la ceasul acesta.

Pe malul râului Leona, la trei mile de fortul Indge, apăru un călăreţ. După felul cum se ţinea în şa şi după îmbrăcămintea întregită de un serapé şi un sombrero cu boruri largi, ai fi zis că e un bărbat. Dar să nu uităm că întâmplările de faţă se petrec în sud-vestul Texasului, unde femeile se ţin în şa şi se îmbracă aidoma bărbaţilor.

Da, călăreţul nostru matinal nu e un bărbat, ci o femeie. Te convingi lesne de asta, văzând mâna gingaşă care ţine frâul, piciorușul sprijinit în scară, mijlocul zvelt şi părul minunat, strâns în coc sub borul pălăriei.

Călăreţul nostru e dona Isidora Covarubio de Los Lanos. Tânăra mexicană abia a împlinit douăzeci de ani. E o brunetă nespus de frumoasă, dar frumuseţea ei seamănă cu frumuseţea unei tigroaice şi inspiră mai curând teamă decât dragoste. Pe chipul ei nu descoperi nici un semn de slăbiciune, nici o umbră de sfială. Dârzenie, curaj, o isteţime neobişnuită la o femeie – iată ce-i oglindesc

trăsăturile. Obrazu-i oacheş e rumen, atât de rumen, încât ai crede că nu poate păli nici în faţa unei primejdii de moarte.

Fata se plimbă singură pe malul împădurit al Leonei. Se depărtează de casa unde locuieşte, casa unchiului ei, don Silvio Martinez. Tânăra mexicană se ţine în şa fără încordare şi plină de siguranţă. Are un cal focos, dar asta nu o nelinişteşte fiindcă se pricepe de minune să-l stăpânească. Un lassou uşor, strâns colac, atârnă la oblânc. Isidora mânuieşte lassoul la fel de bine ca orice mustanger mexican şi e foarte mândră de asta.

Lasă drumul ce urmează malul râului şi apucă pe o potecă lăturalnică. Poteca duce de la casa unchiului ei până pe culmea dealului din apropiere – singura ridicătură de pământ de pe malul Leonei. Sus, pe culme, smuceşte de frâu. Dar nu pentru a îngădui calului un răgaz de odihnă, ci pentru că a ajuns la ţintă. Cărarea se uneşte aici cu drumul; în preajmă se află o poieniţă cu iarbă bogată, dar lipsită de copaci. Ai zice că-i o prerie în miniatură. Tufişuri ghimpoase înconjură poiană. Trei cărărui abia zărite taie desişul în diferite direcţii.

Ajunsă în mijlocul poienii, Isidora se opreşte în loc şi mângâie calul pe grumaz, să-l liniştească, deşi nici nu-i nevoie să o facă: urcuşul l-a istovit şi fugarul nu se mai smuceşte în frâu şi nu mai dă semne de nerăbdare.

— Am sosit prea devreme! exclamă tânăra, scoţând un ceasornic de aur de sub serapé şi uitându-se la el. Te pomeneşti că nici nu vine. Ah, numai să poată veni! …

„Oare ce-i cu mine? Tremur toată. O stare nervoasă. Niciodată n-am trecut prin asemenea emoţii. Să fie teamă? Da, se prea poate… Cât de ciudat mi se pare să mă tem de omul pe care-l iubesc, singurul pe care l-am iubit vreodată! Purtarea mea faţă de don Miguel nu poate să fie numită dragoste. N-a fost decât amăgire, un joc al închipuirii. Din

fericire, m-am vindecat repede, văzându-l cât e de fricos. Eroul viselor mele romantice a coborât de pe piedestal şi a urmat dezamăgirea. Ce bine îmi pare! Azi n-am decât ură pentru don Miguel. Asta din clipa când am aflat că s-a făcut… Cerule! Să fie adevărat… că s-a făcut bandit?… Dar nu m-aş teme de el nici dacă l-aş întâlni aici, într-un loc atât de singuratic… Ciudat: te temi de omul pe care-l iubeşti, pe care-l socoţi cel mai nobil, cel mai minunat dintre toţi oamenii de pe pământ şi n-ai pic de teamă faţă de cel pe care-l urăşti, cunoscându-i cruzimea şi perfidia. La drept vorbind, nu-i nimic ciudat în asta. Nu primejdia, ci teama că nu sunt iubită mă face să tremur. Iată de ce tremur acum, iată de ce mă chinui noapte de noapte, fără somn, din clipa când Maurice Gérald m-a scăpat din mânile bandiţilor…

Nu i-am vorbit niciodată de simţămintele mele. Şi nu ştiu cum va primi mărturisirea mea. Dar trebuie să afle totul. Mi-e cu neputinţă să mai îndur nesiguranţa asta chinuitoare. Mai bine deznădejdea, ba chiar moartea, dacă m-am înşelat în visele mele…

A! Aud un tropot de copite. El să fie? Da! Îi zăresc printre copaci veşmântul pestriţ. Aşa se îmbracă Maurice Gérald. Şi nu-i de mirare, îl prinde atât de bine.

— Sfântă fecioară! Port serapé şi sombrero! Are să mă ia drept bărbat. Jos masca asta urâcioasă! Sunt femeie şi el trebuie să găsească o femeie aici!

Isidora îşi smulge serapéul şi pălăria şi într-o clipă – nici nu se putea săvârşi mai iute o asemenea transformare – pe fondul verdeţei din jur se conturează o siluetă gingaşă şi un căpşor minunat, vrednice de măiestria sculptorului Canova. Se ridică în scări, se apleacă înainte şi aşteaptă cu încordare.

În ciuda gândurilor ei, nu simte nici umbră de teamă. Nu-i tremură buzele şi nici paloarea nu i se aşterne pe faţă. Dimpotrivă, privirea-i aţintită înainte e o chemare a iubirii

pline de mândrie – chemarea vultanei ce-şi aşteaptă perechea.

Dar deodată… Ce-i cu schimbarea asta? Hainele împodobite cu cusături aurii au înşelat-o. Călăreţul în straie de mexican nu-i Maurice Gérald, ci Miguel Diaz.

Avântul şi tulburarea Isidorei se risipesc. Dezamăgită, fata se lasă în şa. Un suspin adânc îi scapă ca un geamăt din piept.

El Coyot vorbi cel dintâi:

— Bună dimineaţa, señorita! Cine se aştepta să te vadă printre hăţişurile de aici?

— În nici un caz asta nu te priveşte pe dumneata, don Miguel Diaz.

— Ciudat răspuns, señorita! Mă priveşte, se înţelege, ba chiar trebuie să mă privească. Ştii prea bine, te iubesc ca un nebun. Am fost un prost atunci când ţi-am mărturisit că sunt sclavul dumitale. Asta te-a făcut să-mi arăţi multă răceală.

— Te înşeli, señor. Niciodată n-am spus că te iubesc. Dacă îmi plăcea cum călăreşti şi ţi-am spus-o, nu trebuia să înţelegi altceva. Nu pe dumneata te admiram, ci iscusinţa dumitale de călăreţ. Şi asta acum trei ani. Pe atunci eram încă un copil, eram la vârsta când asemenea lucruri provoacă o impresie puternică, când te atrage strălucirea exterioară. Astăzi am devenit mai matură şi, fireşte, am început să privesc multe lucruri cu alţi ochi.

— Atunci, de ce mi-ai dat speranţe deşarte? Îţi aminteşti de ziua când am îmblânzit cel mai turbat taur şi cel mai sălbatic cal din herghelia tatălui dumitale? Nimeni n-avusese curajul să se apropie de ei. În ziua aceea mi-ai zâmbit şi eu am citit dragoste în privirea dumitale. Nu spune nu, dona Isidora! Cunosc destul de bine oamenii şi mi-a fost uşor să ghicesc pe chipul dumitale gândurile şi simţămintele din acea clipă. Acum totul s-a schimbat. De

ce? Pentru că m-a robit farmecul fiinţei dumitale sau, mai bine zis, pentru că am făcut prostia să ţi-o mărturisesc. Iar dumneata, aşa cum se întâmplă de obicei cu femeile, după ce m-ai robit şi-ai aflat adevărul, nu ţi-a mai păsat de mine. Aşa s-a întâmplat, señorita, să nu spui nu.

— N-ai dreptate, don Miguel Diaz. Niciodată n-am arătat că ţi-aş purta dragoste, nici cu vorba, nici altfel. Dumneata erai pentru, mine un călăreţ iscusit, atâta tot. Pe vremea aceea stăpâneai, sau se părea că stăpâneşti acest meşteşug. Dar astăzi? Ştii ce se vorbeşte despre dumneata aici pe Leona şi nu numai aici, ci şi pe Rio Grande?

— Nu socot de cuviinţă să răspund unor bârfeli, fie că pornesc de la prieteni trădători, fie de la duşmani mincinoşi. Mă aflu aici să capăt şi nicidecum să dau lămuriri.

— Să capeţi lămuriri de la cine?

— De la dumneata, superbă dona Isidora.

— Eşti prea încrezut, don Miguel Diaz. Nu uita cu cine stai de vorbă. Nu uita că sunt fiica…

— Unuia dintre cei mai mândri plantatori de pe Rio Grande şi nepoata unui plantator din Texas, cu nimic mai prejos. M-am gândit la toate. Mi-am amintit că aveam cândva şi eu o casă, nu-s decât un simplu vânător de cai. La naiba! Ce importanţă are? Nu eşti femeia care să dispreţuieşti un bărbat din pricină că nu-i bogat, în ce te priveşte, un simplu mustanger poate avea tot atâtea nădejdi ca şi stăpânul a sute de herghelii. Am dovada generozităţii dumitale.

— Ce dovadă? se grăbi să întrebe Isidora, umbrită pentru întâia oară de nelinişte. Despre ce dovadă vorbeşti?

— Uite-o colea! Scrisorica asta minunată din mâna mea, care poartă semnătura donei Isidora Covarubio de Los Lanos. E adresată unui mustanger sărac lipit ca şi mine. Nu-i nevoie să ţi-o dau în mână. O recunoşti, nu-i aşa?

Isidora recunoscu scrisoarea. Privirea mânioasă pe care o aruncă lui Diaz o trădă.

— Cum de-a ajuns în mâinile dumitale? izbucni ea, fără să-şi mai ascundă indignarea.

— N-are a face. Se cheamă că-i în mâinile mele. De mult umblu eu după ea. Nu ţineam să aflu c-am încetat să mai însemn ceva în ochii dumitale, fiindcă asta mi-era limpede, voiam să am dovada că te simţi atrasă de un altul. Spui în scrisoare că-l iubeşti pe Maurice-Mustangerul, că visezi la ochii lui frumoşi. Ei, află de la mine; n-o să-l mai vezi niciodată!

— Ce vrei să spui, don Miguel Diaz? şi glasul îi tremură, fiindcă se temea să-i audă răspunsul.

Şi nici nu era de mirare: expresia întipărită pe chipul lui El Coyot inspira spaimă. Miguel Diaz băgă de seamă.

— Temerile-ţi sunt pe deplin întemeiate. Eu, unul, te-am pierdut, dona Isidora, dar nu vei fi nici a altuia. Iată hotărârea mea.

— Cum adică?

— Aşa cum auzi: nu vei fi a nimănui şi cu atât mai puţin a lui Maurice-Mustangerul!

— Aşa!

— Da! Făgăduieşte-mi că niciodată n-ai să te mai întâlneşti cu el, altfel nu mai pleci de aici!

— Glumeşti, don Miguel?

— Nu, nicidecum, dona Isidora.

Sinceritatea acestui om era prea vădită, ca să nu-i dai crezare. În ciuda laşităţii care-l caracteriza, privirea lui El Coyot exprima o hotărâre rece şi crudă, iar mâna i se şi încleştase pe pumnal.

Până şi curajoasă Isidora nu se prea simţea în apele ei. O ameninţa o primejdie aproape fără de scăpare. Din prima clipă a întâlnirii cu El Coyot simţise o strângere de inimă, dar spera că prietenul ei va sosi la timp şi o va ocroti.

Ascultă cu încordare să-i audă tropotul calului; din când în când se uita spre hăţişurile dincotro îl aştepta să apară. Acum, orice nădejde i se spulberase. Scrisoarea nu ajunsese în mâinile cui trebuia. Nu avea rost să mai aştepte ajutor. O clipă se gândi să fugă. Dar riscul era prea mare. Putea să se pomenească cu un glonţ în spate. El Coyot avea pistolul tot atât de aproape ca şi pumnalul.

Isidora cântărise bine primejdia. În locul ei, orice altă femeie s-ar fi pierdut. Dar ea nu era sperioasă din fire şi nu părea să ia în seamă ameninţările lui El Coyot.

— Fleacuri! îl înfruntă mexicană. Glumeşti, señor. Vrei să mă sperii. Ha, ha, ha! De ce m-aş teme? Călăresc tot atât de bine şi arunc lassoul cu aceeaşi uşurinţă ca şi dumneata. Ia te uită!

Desprinse zâmbind lassoul de la oblânc gata parcă să-şi arate îndemânarea.

Adevăratul ei gând era cu totul altul. Diaz nu ghici nimic şi stătea nedumerit. Abia după ce simţi lassoul strângându-i-se peste coate, se dezmetici. Prea târziu! Cât ai clipi era legat fedeleş, cu braţele lipite de trup. Acum nu putea să mai apuce nici pumnalul, nici pistolul. Se pomeni înlănţuit în strânsoarea lasoului, mai înainte să facă vreo mişcare de apărare. O lovitură puternică îl azvârli jos din şa.

— Ei, Miguel Diaz! îi strigă Isidora, întorcându-şi calul. Lasă ameninţările şi nu încerca să te eliberezi! Dacă mişti un deget, pornesc în galop. Ucigaş perfid! În ciuda laşităţii tale, ai vrut să mă omori, ţi-am citit asta în ochi. Dar rolurile s-au schimbat şi de astă dată…

Nu primi nici un răspuns şi tăcu. Lassoul era întins ca o coardă şi ea nu-şi lua ochii de la omul răsturnat din şa. El Coyot zăcea ţeapăn. În cădere îşi pierduse cunoştinţa. Ai fi zis că e mort.

— Sfântă fecioară! Oare l-am omorât? exclamă Isidora, aducând calul puţin înapoi. N-am vrut. Dar şi aşa, nimeni n-

o să-mi poată aduce vreo învinuire: doar era hotărât să mă ucidă! Nu-mi dau seama dacă e mort ori se preface şi nu mă-ncumet să m-apropii de el. N-au decât să se convingă alţii. Acum pot să plec acasă, fără teama că m-ajunge din urmă. Şi dacă viaţa lui e în primejdie, am să trimit vreo câţiva oameni de la conac ca să-i dea ajutor. Adio, don Miguel Diaz!

Zicând acestea, Isidora scoase din sân un mic pumnal tăie lassoul de lângă oblânc şi, fără vreo remuşcare, porni în goană spre casă, lăsându-şi potrivnicul zăcând la pământ.

CAPITOLUL XLIX
LASSOUL E DEZLEGAT

După convorbirea cu Zeb Stump, tânăra creolă se dusă în odaia ei şi, lăsându-se în genunchi, începu să se roagă. Ca toţi creolii, era catolică şi credea fierbinte în ajutorul madonei. Rugăciunea ei era tristă şi ciudată: se ruga pentru omul care trecea drept ucigaşul fratelui.

Louise era convinsă că Maurice Gérald nu-i vinovat. Şi se ruga nu pentru iertarea, ci pentru apărarea lui. Hohotele de plâns îi sugrumau glasul. Îşi iubea fratele cu toată gingăşia unei surori. Era zguduită de nenorocirea abătută asupra casei lor, dar durerea, oricât de mare, nu putuse înăbuşi un alt simţământ, mai puternic decât legăturile de sânge. Fata îşi plângea fratele şi, în acelaşi timp, se rugă pentru salvarea omului iubit.

Când se ridică în picioare, privirea îi căzu din întâmplare pe arcul de care se slujise ca să-i trimită scrisorile ei de dragoste.

„O, de-aş putea slobozi o săgeată, să-l previn, pe Maurice de primejdia ce-l pândeşte!”

Deodată o fulgeră un gând: oare întâlnirile lor tainice n-au lăsat urme? Îşi aminti că, după ce s-au văzut atunci, în miez de noapte, Maurice a trecut râul înot, nu cu luntrea. În ajun, copleşită de durere cum era, nici nu se gândise la asta. Secretul întâlnirilor nocturne dintre ei doi putea fi deci descoperit.

Soarele se ridicase destul de sus pe cer şi îşi arunca razele strălucitoare prin uşa deschisă. Louise deschise larg uşa, vrând să coboare în grădină şi să se furişeze până la barcă. Auzi nişte voci pe azotee. Se opri pe verandă. Vorbeau Florinda şi Pluto, care, în lipsa stăpânului, se

urcaseră acolo, să respire puţin aer curat. De pe verandă se auzea fiecare cuvânt. Dar pe Louise o interesa prea puţin convorbirea lor. Abia după ce desluşi numele omului iubit, deveni atentă.

— Ei îl învinuiesc pe tânărul Gérald. Maurice Gérald, aşa-l cheamă. Spun că-i irlandez, dar dacă asta-i adevărat, atunci nu seamănă deloc cu irlandezii pe care i-am văzut la New Orleans. Mai curând seamănă cu un gentleman adevărat. Uite cu cine seamănă!

— Tu, Pluto, crezi că el l-a omorât pe mister Henry?

— Nici gând! Ha! Ha! Ha! Auzi, să-l omoare pe mister Henry?! Poftim ce le-a trăsnit prin cap! E ca şi cum ai spune că eu l-am omorât pe Mister Henry. Ei, ce-o fi acolo? Ia te uită, Florinda. Vezi?

— Unde?

— Colo, pe malul celălalt ai râului. Nu vezi un călăreţ? E Maurice Gérald. Omul pe care l-am întâlnit în preria neagră. Omul care i-a dăruit mustangul rotat lui miss Lou. Şi pe care-l caută acum toată lumea, fără să dea de el!

— O, Pluto, eu cred că nu-i vinovat! E un gentleman atât de chipeş şi de viteaz!

Louise nu ascultă mai mult. Se întoarse şi urcă încet pe azotee. Îi venea greu să-şi ascundă tulburarea în faţa servitorilor.

— Ce tot vorbiţi aici? întrebă ea, cu o asprime prefăcută.

— O, miss Louise, ia uitaţi-vă! Tânărul de colo…

— Care tânăr?

— Cel pe care-l caută, nimeni altul…

— Nu văd nimic.

— Eh! Tocmai e ascuns de nişte copaci. Uitaţi-vă… Nu-i vedeţi pălăria neagră, lucioasă şi haina de catifea cu nasturi lucitori de argint? El e, sunt sigur. Tânărul acela.

— Te înşeli, Pluto. Pe aici multă lume se îmbracă aşa. Şi-apoi, e prea departe. Cum să-l recunoşti, când aproape nici

nu-l mai vezi. Nu-i nimic... Florinda, dă fuga jos şi adă-mi pălăria şi costumul de călărie. Vreau să mă plimb puţin. Iar tu, Pluto, pune iute şaua pe Luna. Mă tem să nu se ridice soarele prea sus. Hai, grăbeşte-te!

De îndată ce servitorii dispărură, Louise, adânc tulburată, se apropie de parmaclâcul azoteei. Acum nu o mai stânjenea nimeni, putea să se uite în voie. Scrută cu încordare hăţişurile. Prea târziu: călăreţul se făcuse nevăzut.

„Semăna şi parcă nu semăna. Dacă ar fi fost într-adevăr Maurice Gérald, ce rost avea să vină încoace?"

După zece minute, Louise se afla pe celălalt mal al râului şi se afunda în hăţişurile unde dispăruse călăreţul. Gonea cu repeziciune, privind cercetător înainte. În vârful dealului, opri calul brusc în loc. Auzise glasuri. Ascultă. Veneau de departe, dar puteai desluşi un glas de bărbat şi altul de femeie. Cine era bărbatul şi cine femeia? Inima îi zvâcni dureros în piept. Se apropie puţin şi se opri din nou. Cei doi vorbeau în spaniolă. Creola ştia destul de bine spaniolă, ca să înţeleagă ce spun.

Numai că se afla încă prea departe. Cei doi aproape strigau, păreau foarte tulburaţi. Louise se apropie şi mai mult. Acum, vocea de bărbat nu se mai auzea. În schimb, în vocea femeii se simţea limpede ameninţarea.

Glasurile veneau dintr-o poiană binecunoscută Louisei: de locul acesta o legau amintiri dragi. Se temea să meargă mai departe, îngrozită că va afla un adevăr amar.

Într-un târziu smuci frâul.

În poiană se zbuciuma încoace şi încolo un cal înşeuat. Un bărbat necunoscut zăcea la pământ, cu braţele înlănţuite de un lassou. Un sombrero şi un serapé zăceau alături, dar se părea că nu-i aparţin. Ce se petrecuse aici? Bărbatul purta pitorescul costum mexican. Pe cal era aşternut un cioltar de toată frumuseţea, cusut cu motive

mexicane.

Inima Louisei se umplu de bucurie. Mort sau nu, omul acesta era fără îndoială chiar călăreţul pe care îl văzuse de pe azotee. Şi nu era Maurice Gérald. Se apropie şi mai mult şi-l privi. Îţi dădeai seama numaidecât că e un mexican.

„Frumos chip” – gândi creola în sinea ei.

Dar nu asta o îmboldi să sară de pe cal şi să se aplece cu milă spre el, ci bucuria că omul care zăcea în iarbă nu era cel pe care se aştepta să-l găsească acolo.

„N-a murit: îi aud răsuflarea.”

Şi desfăcu laţul lassoului.

„Acum poate să respire în voie… Ce s-o fi petrecut aici? Ah, îşi vine în fire… Slavă Domnului! Acum voi afla tot.”

— Te simţi mai bine, sir?

— Cine eşti dumneata, señorita? întrebă don Miguel Diaz, ridicând capul şi privind cu nelinişte în jur. Unde-i ea?

— De cine vorbeşti? N-am văzut pe nimeni.

— La naiba! Ciudat! N-ai văzut o femeie pe un cal sur?

— Am auzit un glas de femeie în timp ce mă apropiam.

— Un glas diavolesc, mai bine zis, căci asta-i tot ce se poate spune despre Isidora Covarubio de Los Lanos.

— Ea a făcut isprava asta?

— Da, ea. Blestemata! Unde e? Spune-mi, señorita.

— Habar n-am. Judecând după tropotul calului, a coborât pe cărare. Da, nici vorbă. Eu am venit din partea opusă.

— Aha! Înseamnă că s-a dus acasă… Eşti foarte bună cu mine, señorita. Îţi sunt recunoscător că m-ai eliberat din laţul ăsta afurisit. Vrei să te arăţi la fel de bună şi să mă ajuţi să încalec? Nădăjduiesc să mă pot ţine în şa, dar trebuie să mă ajute cineva. Aici nu pot să mai rămân. Duşmanii mei sunt pe aproape… Hai încoace, Carillo! îşi chemă el calul şi fluieră într-un chip ciudat. Vino mai aproape, nu te speria de drăgălaşa señorita. Nu ea ne-a făcut pocinogul, nu ea ne-a despărţit. Hai, nu te teme!

Auzind fluieratul, calul veni în fugă lângă stăpânu-său şi se lăsă apucat, de frâu. Un mic ajutor din partea dumitale şi sunt în şa. Atunci, n-au decât să mă urmărească, că nu-mi pasă.

— Crezi că o să fii urmărit?

— Păi sigur. Am duşmani… Eh, astea-s fleacuri. Mă simt tare slăbit. Vrei să m-ajuţi?

— Fireşte. Cât pot, te-ajut cu dragă inimă.

— Îţi sunt recunoscător, señorita. Foarte recunoscător.

Cu mare greutate, tânăra creolă ajută mexicanului să se urce în şa.

— Rămâi cu bine, señorita! vorbi El Coyot. Nu te cunosc, văd doar că nu eşti mexicană. Eşti americancă, pesemne. Dar asta n-are a face. Te-ai dovedit bună pe cât eşti de frumoasă. Şi dacă vreodată se va ivi prilejul, Miguel Diaz îţi va dovedi recunoştinţa lui.

Tinerei creole i se părea că visează – un vis mai curând straniu decât neplăcut. Această stare sufletească se schimbă brusc în clipa când ridică de jos o scrisoare pierdută de Diaz. Era adresată lui Maurice Gérald şi purta semnătura Isidorei Covarubio.

Louise se urcă anevoie în şa.

La întoarcere, în drum spre Casa del Corvo, intră cu calul în apele Leonei. Privi îndelung în adâncul undelor, cu ochii pironiţi ciudat într-un singur punct. Pe chipul ei se citea o deznădejde fără de margini. Era destul să mai înainteze puţin şi râul ar fi înghiţit-o pentru totdeauna.

CAPITOLUL L
LUPTA CU COIOŢII

Umbrele liliachii ale înserării începură să pogoare când, după un drum chinuitor prin hăţişurile ghimpoase, rănitul izbuti să ajungă în sfârşit la pârâu.

După ce-şi potoli setea, se întinse pe iarbă. Durerea din picior se mai potolise. Nu se mai gândea la nimic, se simţea istovit. Corbii zburau spre culcuşurile lor de noapte. O boare răcoroasă legăna frunzişul zimţat al arţarilor. Toropit, tânărul greu încercat se cufundă într-un somn adânc. Nu dormi mult. Se deşteptă din pricina rănilor, care se făceau din nou simţite.

Nu se temea de lupul preriei – o fiară laşă, care se năpusteşte numai asupra leşurilor. Nici nu-i trecea prin minte că moartea îi dă târcoale.

Noaptea i se părea o veşnicie. Abia aştepta zorile. Într-un târziu se arătară zorile, dar asta nu-i aduse nici o bucurie. O dată cu lumina apărură şi corbii, şi umbrele lor sumbre se perindau din nou pe deasupra lui. Începu să-l chinuie foamea. Trebuia să găsească ceva de mâncare. Prin apropiere se afla un desiş de aluni, dar alunele erau prea sus, la vreo şase picioare de pământ. Rănitul se apropie de o tufă, deşi fiecare mişcare îi pricinuia dureri îngrozitoare. Cu ajutorul cârjei dădu jos vreo câteva alune şi le ronţăi la iuţeală.

Ce să facă? Să plece, era cu neputinţă. Durerile îl secau la inimă la cea mai mică mişcare. Nefericitul tânăr aproape nici nu mai spera să primească vreun ajutor. Strigase până răguşise. Zadarnic. În ciuda acestui lucru, din când în când tot mai scotea câte un strigăt slab. Erau licăririle lui de

speranţă, în luptă cu deznădejdea. Nu avea de ales. Trebuia să rămână pe loc. De îndată ce se lămuri cum stau lucrurile, se întinse liniştit pe iarbă, hotărât să se înarmeze cu răbdare, atât cât va putea.

Din vreme în vreme, câte un geamăt îi scăpa din piept. Istovit de durere, nici nu mai băga de seamă ce se petrece în jur. Corbii se roteau ca şi mai înainte pe deasupra lui. El însă se obişnuise şi nu se mai sinchisea de ei nici atunci când vreunul se lăsa jos de tot, atingându-i creştetul cu bătaia aripilor.

Dar asta ce-o fi? Auzea nişte zgomote noi…

Un lipăit mărunt de picioare îi ajunse la ureche dinspre malul nisipos al pârâului. Un lipăit însoţit de o răsuflare sacadată. Rănitul se uită să vadă ce se petrece. „A, coioţii!” gândi el, zărind o haită întreagă de lupi care se foiau încoace şi încolo pe mal.

Până acum nu-l cuprinsese spaima: aceste fiare pline de laşitate, nu-i stârneau decât scârbă.

De obicei, ele nu atacă omul, dar e destul să-l simtă slab şi lipsit de apărare, că se obrăznicesc îndată. Rănitul era zdrelit de ghimpii cactuşilor şi sângera abundent. Mirosul de sânge aţâţă coioţii. Rănitul nu se mai îndoia: puseseră ochii pe el. Nu avea altă armă decât cuţitul de vânătoare, care, din fericire, îi rămăsese la cingătoare. Puşca şi revolverul rămăseseră în coburii şeii. Scoase cuţitul, se propti în genunchiul drept şi se pregăti să se apere. O clipă de şovăială şi ar fi fost pierdut. Lacomi şi scoşi din minţi de mirosul sângelui, coioţii se năpustiră asupra pradei. Şase dintre ei îşi înfipseră colţii în mâinile, picioarele şi trupul rănitului.

Încordându-şi toate puterile, lovind în dreapta şi-n stângă cu cuţitul de vânătoare, tânărul izbuti să-i alunge. Unul sau doi dintre coioţi se depărtară cu urlete sălbatice. Lupta deveni disperată. Câteva fiare căzură ucise. Dar soarta lor

nu oprea haita. Alţii se năpusteau şi mai înverşunaţi asupra prăzii. Sfârşitul tânărului părea aproape. Coioţii se îmbulzeau lacomi de-a valma. Rănitul izbea cu cuţitul, dar braţele i se muiau din ce în ce şi loviturile şi-atingeau tot mai rar ţinta. Cu fiece clipă, puterile îl părăseau. Stătea faţă în faţă cu moartea.

În aceste clipe de disperare, scoase un nou strigăt. Ciudat: nu era un strigăt de deznădejde, ci de bucurie, totul se potoli pentru un timp. Apoi se auzi un tropot de cal, însoţit de lătratul răsunător al unui câine. Rănitul continua să strige după ajutor. Calul părea foarte aproape şi călăreţul nu se putea să nu-i audă strigătele. Dar nu veni nici un răspuns. Călăreţul trecu mai departe. Tropotul calului era din ce în ce mai slab. Nefericitul tânăr căzu din nou în ghearele deznădejdii.

În acelaşi timp, prinzând curaj, fiarele se întoarseră asupra prăzii. Din nou se încinse lupta. Sleit de puteri, tânărul se credea pierdut şi se apăra în neştire.

Deodată, coioţii îi dădură pace: de astă dată se ivise un apărător. Călăreţul trecuse mai departe, dar iată că-i sărea câinele în ajutor. Un câine uriaş. Se aruncă în salturi prin hăţişuri şi se îndreptă ca o săgeată spre locul luptei, lătrând cu putere.

— Prietene! Ce fericire! Prietene!

Câinele ieşi în marginea desişului şi se repezi asupra coioţilor. Fiarele îşi lăsară prada şi dădură speriate înapoi. Dintr-un salt, câinele înşfacă un lup, îl scutură ca pe un şobolan şi, după o clipă, îl azvârli la pământ cu beregata sfârtecată. Un altul avu aceeaşi soartă. Nici nu mai fu nevoie să răpună un al treilea: speriaţi de moarte, ceilalţi o tuliră cu coada între picioare, schelălăind şi se afundară în hăţişuri.

Tânărul, istovit, nu mai vedea nimic în jur. Întinse mâna şi, cu un zâmbet, mângâie câinele – salvatorul lui. Apoi

îngăimă ceva şi îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

Nu după mult timp îşi veni în fire. Se ridică într-un cot şi se uită întrebător în jur. Te treceau fiorii privind locul luptei. Dacă nu şi-ar fi pierdut cunoştinţa, tânărul ar fi avut sub ochi ceva şi mai îngrozitor.

În timpul cât zăcuse fără să ştie de el, apăru în poiană călăreţul fără cap. Calul coborî spre pârâu, să-şi astâmpere setea, apoi urcă malul abrupt, trecu în goană prin poiană şi dispăru în desiş. Câinele se aruncă din nou în urma călăreţului, dar curând se întoarse şi se culcă alături de rănit.

În clipa aceea, tânărul deschise ochii. Mângâie câinele, se lăsă pe spate, îşi trase poala pelerinei peste cap, ca să se apere de soarele dogorâtor şi adormi. Câinele, care stătea lungit la picioare, pirotea şi el. Din când în când se trezea şi asculta încordat ori ridica botul şi mârâia furios, alungând corbii atunci când se lăsau prea jos.

Tânărul aiura. De pe buzele lui arse de febră se desprindeau cuvinte ciudate. Ba erau pătimaşe chemări de dragoste, ba vorbe fără şir despre un omor.

CAPITOLUL LI
DE DOUĂ ORI BEAT

Să ne întoarcem acum la coliba singuratică de pe Alamo, părăsită atât de brusc de cartoforii aciuaţi aici în lipsa stăpânului.

Era către amiază, a doua zi, dar stăpânul colibei tot nu se ivea. Ca şi mai înainte, Phelim se afla singur. Zăcea beat pe jos.

Pentru a lămuri lucrurile, e nevoie să povestim ce s-a mai petrecut în noaptea cu pricina.

Văzând trei sălbatici aşezaţi în jurul mesei şi jucând cărţi, Phelim se trezi într-o clipită din beţie. Nu-şi amintea prea limpede ce-a fost mai departe. Cei trei indieni sulemeniţi au azvârlit cărţile cât, colo şi au scos pumnalele, vrând să-l omoare. Şi deodată, ascultând de un al patrulea, care venise după ei, l-au lăsat în pace şi au plecat în grabă. Totul s-a petrecut în vreo douăzeci de secunde. Şi când irlandezul se dezmetici de-a binelea, nu mai era picior de indian în colibă.

Visa, ori era treaz? Avusese vreo nălucire de pe urma beţiei, ori văzuse totul în vis? Totul fusese aievea? Sau nu era decât o nouă nălucire, o aiureală fără cap şi fără coadă, ca şi cea care-i mai stăruia şi acum în minte.

Nu, cu neputinţă. Văzuse indienii prea de aproape ca să se înşele – erau oameni în carne şi oase. În plus, îi auzise vorbind într-o limbă pe care el nu o cunoştea. Mai mult: cărţile lor de joc zăceau azvârlite pe jos.

Nici gând să ridice vreo carte, ca să se încredinţeze dacă-s adevărate sau nu. Era treaz de-a binelea, dar nu avea curaj. Cine îi garanta că aceste ciudate cărţi de joc n-au să-i

ardă degetele? Dacă aparţineau diavolului?

Cu toată harababura din capul lui, îşi dădu seama că era primejdios să mai rămână în colibă. Jucătorii în costume de indieni puteau să se întoarcă să-şi continue jocul. Nu lăsaseră aici numai cărţile, ci şi toate lucruşoarele din colibă. E drept, ceva important îi silise să plece, dar se puteau întoarce în chip tot atât de neaşteptat.

Gândurile acestea îl hotărâră pe irlandez să nu stea cu mâinile în sân. Stinse lumânarea, ca măsură de prevedere, şi ieşi tiptil afară. Nu îndrăzni să iasă pe uşă. Luna lumina ca ziua bătătura din faţa colibei şi indienii puteau să fie prin apropiere. Phelim smulse o piele de cal alcătuind o parte din perete, se strecură afară şi se trase în umbra unui copac.

Nu apucă să se depărteze prea mult, când zări înaintea lui nişte mogâldeţe întunecate. Desluşi şi un zgomot: ai fi zis că e un cal care paşte. Din când în când se auzea şi tropot de copite. Se pitulă degrabă după trunchiul unui chiparos.

Curând, irlandezul se convinse că mogâldeţele cu pricina erau într-adevăr cai. Nu încăpea nici o îndoială: erau caii celor patru indieni gătiţi de luptă, care transformaseră coliba mustangerului în tripou. Pesemne că erau legaţi de copaci, dar şi stăpânii lor puteau să fie aproape.

La gândul acesta, Phelim vru să se întoarcă şi să apuce în direcţia opusă. În aceeaşi clipă auzi nişte glasuri dintr-acolo – nişte bărbaţi ameninţau pe cineva. Apoi răsunară strigăte întretăiate de spaimă şi un lătrat de câine. Se lăsă o linişte grea. Se auzi un trosnet de crengi rupte. Parcă nişte oameni alergau îngroziţi prin desiş.

Phelim asculta cu încordare: oamenii se apropiau, veneau tocmai în direcţia chiparosului. După câteva clipe ajunseră lângă cai: săriră din fugă în şa şi o tuliră mâncând pământul.

Cei patru fugari nimeriră în fâşia de lumină a lunii şi Phelim văzu tatuajele roşii de pe trupurile lor pe jumătate despuiate. Recunoscu pe cei patru indieni care călcaseră coliba mustangerului. Nu se mişcă din loc până când nu-şi dădu seama, după tropotul copitelor, că au urcat malul abrupt, ieşind la loc neted şi au pornit-o în goană prin prerie.

Abia atunci ieşi la iveală.

— Sfinte Patrick! exclamă irlandezul, împreunându-şi palmele cu zgomot. Ce-or fi toate astea? Ce-au căutat aici dracii ăştia? Cine i-o fi urmărind? Se vede cât de colo că acest cineva i-a speriat de moarte. Ciudat: el o fi fost? Pot să jur că da. Am auzit câinele lătrând. Câinele a fugit după el. Oh! Doamne! Dar dacă, urmărindu-i pe ăia, apucă încoace?

Teama, să nu dea din nou cu ochii de misteriosul călăreţ îl sili pe Phelim să se pitească iarăşi în spatele chiparosului. Rămase acolo un timp, într-o aşteptare plină de spaimă.

„La urma urmei, s-ar putea să nu fie decât o glumă de-a lui mister Maurice. În drum spre casă i-o fi venit chef să mă sperie. Bine c-a picat tocmai la ţanc şi i-a băgat în sperieţi pe sălbatici. Doar aveau de gând să ne jefuiască şi să ne facă de petrecanie la amândoi. Hm, s-a scurs timp cam multişor. Ţin minte că am băut zdravăn, în schimb, acum mă simt de parcă n-aş fi luat strop în gură… Un lucru aş vrea eu să ştiu: nu cumva indienii mi-au ochit damigeana? Am auzit eu că se dau în vânt după whisky, taman ca noi, albii. Dumnezeule, dacă au dibuit băutura, n-a mai rămas nici o picătură! Trebuie să mă conving cu ochii mei. N-am de ce să mă mai tem. Judecând după cum au luat-o la sănătoasa, li s-au răcit de mult urmele…”

Phelim ieşi de după chiparos şi o porni spre colibă. Se strecură prevăzător înainte, ba în câteva rânduri şi opri locului că să se convingă că nu-i nimeni prin preajmă. În

ciuda gândurilor de adineauri, cu care voia să-să mai dea curaj, se temea mereu de călăreţul fără cap.

Pofta de băutură îi înăbuşi teama şi Phelim îşi urmai drumul. Într-un târziu se strecură în colibă. Nu aprinse lumânarea – de altfel nici nu era nevoie. Ce mare lucru pentru el să găsească damigeana, doar îi ştia prea bine locul. Dar ia damigeana de unde nu-i.

— La dracu! Mi se pare că tot au dibuit-o. De ce nu-i la locul ei? Eu cu mâna mea am pus-o aici, ţin minte cât se poate de bine. Aha, aici erai, comoara mea! se bucură el când dădu peste damigeana. Ticăloşii, au golit-o până la ultimul strop! Tâlharii, arză-i-ar toate cazanele iadului să-i arză! Să se înveţe minte şi să nu mai părăduiască băutura unui om cumsecade care doarme! Vai de mine şi de mine! Ce să fac, să mă culc iar? Păi, parcă mai poţi să dormi când te gândeşti la ăştia şi la el? Nu, hotărât, fără băutură nu-mi găsesc liniştea. N-a mai rămas nici de leac… Ia stai! Sfinte Patrick! Mi-am adus aminte! Plosca e plină! Am ascuns-o în ladă. Ultimă dată când mister Maurice se pregătea să plece în settlement, am umplut-o ochi, zicând să i-o dau la drum. Îmi pare că a uitat s-o ia. Ferească Dumnezeu, dacă tâlharii au pus labele lor murdare şi pe ploscă, înnebunesc, nu alta… Ura! izbucni Phelim după ce cotrobăi câteva clipe în ladă. Ce fericire! Aici nu le-a venit în minte să caute. Plosca e neatinsă!

După fericita descoperire, irlandezul porni să dănţuiască triumfător prin colibă.

Apoi se făcu linişte şi se auzi un gâlgâit urmat de plescăituri şi exclamaţii de încântare.

Gâlgâitul făcea loc plescăielilor, plescăielile făceau loc gâlgâitului şi tot aşa mereu, până ce – buf! – plosca goală fu azvârlită cât colo. Chiotele de om beat se învălmăşeau cu frânturi dintr-un cântec de petrecere, cu râsete sălbatice şi judecăţi încâlcite asupra celor patru indieni şi a călăreţului

fără cap. Aceleaşi şi aceleaşi discursuri despre spaimele trăite de Phelim se repetau la nesfârşit, încet, tot mai încet. Într-un târziu totul amuţi, lăsând să se audă sforăitul răsunător al vajnicului orator, beat criţă.

CAPITOLUL LII
TREZIREA

Cel de al doilea somn al lui Phelim ţinu mai mult decât primul. Era aproape de amiază când se trezi, dar şi atunci din pricina unei găleţi cu apă rece turnată în cap. Asta avu darul să-l dezmeticească într-o clipită, ca şi apariţia pieilor roşii.

Duşul cu pricina i-l făcu Zeb Stump.

Ieşind pe poarta Casei del Corvo, bătrânul vânător apucă pe drumul cel mai scurt spre izvoarele lui Rio de Nueces. Călărea pe o cărăruie binecunoscută.

Din cele spuse de către Louise Pointdexter, bătrânul vânător înţelese că Maurice Gérald se află în grea primejdie. Stump căuta să evite ceata lui Pointdexter şi se grăbea să ajungă înaintea lor la Alamo. Ştia că, dacă se întâlneşte cu rangerii, va trebui vrând-nevrând să le arate drumul spre coliba presupusului ucigaş. În hăţişurile malului scund al lui Alamo, la oarecare depărtare de colibă, Stump se opri, legă calul de un copac şi îşi urmă drumul pe jos. Uşa – o piele de mustang întinsă pe o ramă de lemn – era închisă, dar în mijlocul ei se căsca o tăietură cât toate zilele. Ce să însemne asta?

Bătrânul vânător ocoli cu pas uşor colibă şi se strecură pe sub copaci spre şopron. Aici se lăsă în genunchi şi ascultă cu încordare. Dinspre colibă venea un sforăit răsunător. Vânătorul se ridică, ocoli din nou colibă şi

pătrunse înăuntru. Uşa era închisă, aşa că, deocamdată, nu simţea nevoia să-l trezească pe Phelim. Zeb se opri îngândurat în prag.

„Hm, lucrurile-s strânse pentru drum. A, mi-aduc aminte! Maurice spunea că are de gând să plece zilele astea. Cât despre viteazul ăsta, nu doarme, pur şi simplii e beat mort. Aş vrea să ştiu: a mai lăsat vreo picătura de băuturică? M-aş mira, zău… Uite şi o damigeană… zace răsturnată. Alături de ea, o ploscă, goală şi ea, se-nţelege. Dracii să-l ia pe beţivul ăsta, e-n stare să sugă cât toată preria de calcar! Uite şi nişte cărţi de joc spaniole! Un pachet întreg azvârlit pe jos… Ce-o fi făcut cu ele? Pesemne că trăgea la măsea şi întindea pasienţe. Ce-i cu spintecătura asta în uşă şi cu căscătura asta în perete? Numai Phelim poate să mă lămurească. Ia să-l trezesc!”

— Phelim, hei, Phelim!

Irlandezul nici gând să răspundă.

— Eu sunt, Phelim! Hei, Phelim!

Nimic. Vânătorul strigase de se auzise pesemne până la jumătate de milă în jur, dar Phelim dormea dus. Zeb începu să-l scuture zdravăn. În loc de răspuns se auzi un mormăit îngăimat, care se prefăcu pe dată în acelaşi sforăit răsunător.

„Dacă n-ar sforăi, aş zice că-i mort. E beat criţă… ce mai calea-valea. Cum naiba să-l aduc în simţiri?”

Privirea bătrânului vânător se opri asupra găleţii aflate într-un colţ şi plină cu apă. Zâmbind batjocoritor, ridică găleata şi o vărsă drept în capul celui adormit.

De astă dată nu dădu greş. Phelim se trezi, numai că era buimac.

Torentul de exclamaţii al irlandezului se amestecă cu hohotele de râs ale bătrânului. Într-un târziu se potoliră amândoi şi putură să stea de vorbă. Pe Phelim îl treceau şi acum fiorii, amintindu-şi cele petrecute. Glumele

muşcătoare ale lui Zeb nu-l supărau. Dimpotrivă, era bucuros că poate să-i împărtăşească gândurile. Zeb auzi astfel pentru întâia oară de ciudatul călăreţ fără cap. La început îşi bătu joc de Phelim, zicând că toate nu-s decât năzăririle unui beţiv înrăit, dar când irlandezul stărui şi susţinu cu îndărătnicie că a văzut totul cu ochii lui, bătrânul căzu pe gânduri.

— Ce năzărire? izbucni Phelim. Dacă l-am văzut pe mister Maurice cum te văd pe dumneata? Am văzui tot, afară de cap. Capul l-am văzut ceva mai târziu, când a întors calul. Afară de asta, află că purta serapéul mexican pe care i-l cunosc prea bine şi cizmele din piele de jaguar. Cum se putea să nu-i recunosc calul frumos?… Am uitat să-ţi spun că şi Tara s-a luat după el. Am auzit-o mârâind la indieni.

— Indieni? făcu vânătorul, clătinând neîncrezător, din cap. Indieni care folosesc cărţi de joc spaniole?

— Crezi că nu erau indieni?

— N-are importanţă ce cred eu. Acum nu-i vreme să ne dăm cu părerea. Spune tot ce-ai văzut şi-ai auzit.

Când Phelim isprăvi de povestit, bătrânul nu-l mai întrebă nimic. Ieşi din colibă şi se întinse afară pe iarbă, să-şi adune gândurile. Istorisirea lui Phelim încurca şi mai mult lucrurile.

Până acum nu se ştia decât de dispariţia lui Henry Pointdexter. Şi iată că deodată povestea se complică: mustangerul nu s-a întors acasă, deşi, după spusele servitorului, trebuia să se întoarcă de ieri dimineaţă.

De necrezut erau spusele lui Phelim, cum că mustangerul şi-a făcut apariţia sub înfăţişarea călăreţului fără cap ori ţinându-şi capul în mână. Nu putea să fie decât farsă. Fireşte, era ciudat să se ţină cineva de asemenea isprăvi, tocmai în aceste zile când abia fusese săvârşită o crimă şi când jumătate din settlement pornise în căutarea ucigaşului. Totul părea şi mai ciudat, cu cât tocmai Maurice Gérald era socotit vinovat de această crimă.

În faţa ochilor lui Zeb Stump se închegă un tablou: o serie de împrejurări, o mulţime de întâmplări înlănţuite în chip straniu. Întâmplări fără o cauză întemeiată, fapte fără urmări vizibile, crime fără un mobil justificat. Era ceva tainic, de neînţeles.

Întâlnirea nocturnă dintre Maurice Gérald şi Louise Pointdexter, cearta cu fratele fetei în urma acestei întâlniri, plecarea lui Maurice în prerie, Henry pornind după el ca să-i ceară iertare – toate acestea erau lucruri fireşti şi cât se poate de clare. De aici înainte începeau însă încurcăturile şi contradicţiile.

Zeb Stump cunoştea simpatia lui Maurice Gérald pentru Henry Pointdexter. Maurice vorbea mereu de Henry şi niciodată nu-i arătase nici cea mai mică umbră de duşmănie. Dimpotrivă, era plin de admiraţie faţă de minunatele însuşiri ale tânărului. Presupunerea că Maurice s-ar fi putut transforma brusc, devenind din prieten ucigaşul lui Henry, părea cu totul şi cu totul de necrezut!

Deşi înzestrat cu o minte deosebit de pătrunzătoare, Zeb Stump nu era în stare să găsească o dezlegare logică acestei drame complicate. De un singur lucru nu se îndoia şi anume că cei patru călăreţi, care, după părerea lui, nu erau indieni, au făcut o incursiune asupra colibei. Se putea foarte bine să existe o legătură între ei şi crima săvârşită. Dar apariţia lor la colibă, în lipsa mustangerului, îl duse pe Stump la presupuneri şi mai sumbre: socotea că n-a fost ucis numai un om şi că trebuiau căutate două cadavre în hăţişuri.

La acest gând, un oftat greu îi scăpă din piept. Ajunsese să aibă faţă de tânărul irlandez o dragoste aproape părintească. Bănuiala că Maurice Gérald a fost ucis în chip mârşav în hăţişurile întunecoase şi că trupul lui zace acum pradă corbilor şi coioţilor îl îndurera cumplit. Pe măsură ce se lăsa în voia gândurilor, oftă tot mai adânc. Într-un târziu,

dându-şi seama că nu mai poate îndura apăsarea asta chinuitoare, sări în picioare şi începu să se plimbe cu paşi mari în sus şi în jos. Luase o hotărâre: să se răzbune.

Bătrânul vânător era atât de copleşit, încât nici nu zări câinele voinic al mustangerului, care trecu în goană pe lângă el. Phelim salută întoarcerea câinelui cu un chiot de bucurie. Zeb Stump rămase nepăsător, până în clipa când se auzi strigat din răsputeri.

— O, mister Stump, uitaţi-vă la Tara! Vedeţi, îi atârnă ceva la gât. N-avea nimic atunci când a plecat. Ce să fie?

Într-adevăr, de gâtul câinelui atârna o cureluşă din piele de cerb, sub care se vedea ceva, ca un mic sul. Zeb scoase cuţitul de vânătoare şi se aplecă asupra câinelui. Câinele se trase înapoi înspăimântat, dar, încredinţându-se că omul nu are gânduri duşmănoase, îl lăsă să se apropie. Zeb tăie cureluşa şi desfăcu sulul: găsi o carte de vizită, pe care scria ceva, cu cerneală roşie parcă – pesemne cu sânge.

Bătrânul desluşi destul de repede cele scrise şi scoase un suspin de uşurare.

— Trăieşte, Phelim! Trăieşte! Citeşte aici… Ei, dar tu nu ştii carte. Mulţumesc bătrânului meu dascăl care m-a învăţat să citesc. Auzi… Trăieşte! Trăieşte!

— Cine? Mister Maurice? Să-i mulţumim lui Dumnezeu.

— Stai, omule! Acum n-avem timp de aşa ceva. Adu o pătură şi nişte curele. Grăbeşte-te! Cât mă duc eu după iapă, să fii gata. Hai, mişcă-te! Nu trebuie să pierdem o clipă. Altfel va fi prea târziu!

CAPITOLUL LIII
AJUTORUL SOSEŞTE LA TIMP

Zicând acestea, bătrânul vânător se şi urni din loc. Avea dreptate: nu puteau să piardă nici o clipă. În timp ce se zorea să plece în ajutorul celui care scrisese cu sânge mesajul său, o nouă primejdie de moarte îl ameninţa: după al doilea atac al coioţilor, un duşman şi mai înfiorător începu să-i dea târcoale. Clipele lui erau numărate.

Pentru cititor e limpede pesemne: rănitul cu mantie şi sombrero nu-i altul decât Maurice Gérald. După lupta cu coioţii, sfârşită cu bine mulţumită ajutorului dat de Tara, îl copleşi slăbiciunea şi simţi nevoia să doarmă.

Liniştit de prezenţa unui prieten în preajmă şi convins că credinciosu-i câine îl va apăra de duşmani – fie ei cu aripi, fie cu patru labe – tânărul uită de toate, cufundându-se într-un somn adânc. După câteva ceasuri, deschizând ochii, îşi simţi forţele împrospătate şi judecă în linişte situaţia în care se afla.

Câinele îl scăpase de coioţi şi nu încăpea îndoială că se putea bizui pe el şi în cazul unor noi atacuri. Ce-l mai aştepta în viitor? Câinelui nu-i stătea în putere să-l ducă acasă şi, ca să rămână aici, însemna să moară de foame ori poate din pricina rănilor. Se ridică în picioare, dar se frânse de mijloc. Încercă să facă vreo câţiva paşi, aşa, gârbovit, dar fu silit să se lungească din nou pe iarbă. Simţea cum se învârteşte totul în jurul lui.

Şi deodată îl fulgeră un gând salvator: „Tara poate să ducă o veste acasă”.

— Numai de-aş izbuti s-o fac să plece! murmură, uitându-se cercetător la câine. Vino încoace, Tara! o chemă

Maurice. Vreau să te fac poştaşul meu, să duci o scrisoare. Pricepi? Aşteaptă până o scriu, c-o să-ţi explic mai bine.

Tânărul vârî mâna în buzunar şi scoase o carte de vizită.

— Bine barem că am pe ce scrie. Creion n-am, dar nu-i nimic. Cerneală-i destulă pe aici. Drept peniţă o să-mi slujească un spin de agavă.

Se târî şi rupse un spin lung din marginea unei frunze, îl muie în sângele unui coiot şi începu să scrie. După ce isprăvi scrisoarea, scoase din buzunar o cureluşă din piele de cerb şi o legă la gâtul câinelui. Înfăşură cu grijă cartonaşul într-o bucăţică de piele ruptă din căptuşeala pălăriei şi-l vârî pe sub zgarda improvizată.

Acum nu-i mai rămânea decât să convingă câinele să se transforme în poştaş. Greu lucru. În ciuda inteligenţei sale, credinciosul câine nu pricepea de ce trebuie să-şi părăsească stăpânul în nenorocire. Rămase multă vreme surd la toate rugăminţile. Şi abia după ce omul căruia îi salvase viaţa, se răsti la el cu o furie prefăcută, lovindu-l cu cârja, abia atunci se supuse. Plecă, dar mai întoarse capul de câteva ori, aruncând priviri pline de mustrare.

— Sărmana Tara! se înduioşă Maurice, după ce câinele se afundă în hăţişuri. Parcă n-am dat în ea, ci în mine ori în cel mai apropiat prieten. Lasă, voi şti eu s-o răsplătesc. Deocamdată trebuie să mă gândesc cum să mă apăr în cazul unui nou atac al coioţilor. Au să simtă c-am rămas singur şi-au să apară iar.

Planul i se înfiripă numaidecât în minte. Nu departe de aluniş se afla un copac cu două crengi groase, orizontale, foarte apropiate una de alta, cam la şase-şapte picioare de pământ.

Gérald găuri în câteva locuri cu cuţitul poalele mantiei, apoi scoase de la gât fularul de mătase şi-l rupse în două fâşii lungi de câţiva iarzi fiecare. După aceea întinse mantia între crengi, în chip de hamac, legând-o la capete cu cele

două fâşii de fular.

Maurice ştia că lupii preriei – coioţii – nu se caţără în copaci şi că poate să-i privească în linişte din patul lui suspendat. Convins că lacomii coioţi se vor întoarce, nu-şi cruţă forţele. Şi într-adevăr, lupii nu întârziară. Se strecurau cu fereală, făceau un pas doi şi se opreau, cătând scrutător în jur. Se apropiau tot mai mult de locul luptei. Când adulmecă absenţa câinelui, întreaga haită se adună la iuţeală. Maurice se pomeni fără voie martorul lăcomiei dezgustătoare ce stăpâneşte fricosul coiot. Mai întâi se apucară să sfâşie leşurile fraţilor căzuţi, apoi se îmbulziră sub copacul unde se adăpostise rănitul.

Agăţându-şi hamacul de cele două crengi, mustangerul nu căutase să-l camufleze în nici un fel. Atârna destul de sus de la pământ, aşa încât se socotea ferit de orice primejdie.

Dar ospăţul de adineauri le aţâţase pesemne şi mai mult coioţilor pofta de sânge. Stăteau bulucіţi de-a valma sub copac, lingându-şi boturile mânjite de sânge. Maurice aproape că nu-i lua în seamă nici atunci când săreau spre hamac, mai-mai să-i atingă picioarele. Şi totuşi îl pândea o primejdie la care nu se gândise. Văzând că încercările lor rămân zadarnice, fiarele se tolăniră gâfâind sub copac. Părea că asta n-ar trebui să-l îngrijoreze câtuşi de puţin pe mustanger. Şi într-adevăr, n-ar fi fost nici un temei de nelinişte. Dar îl cuprinse o sete nepotolită şi tot mai chinuitoare.

Se mânie singur de nesăbuinţa lui. Ar fi putut să se gândească la asta înainte să se caţăre în hamac. Ce mare lucru să ia nişte apă cu el. Pârâul se afla la doi paşi, iar frunzele scobite de agairă puteau să-i slujească de minune în acest scop.

Acum era prea târziu. Dorinţa de a-şi potoli setea era tot mai nestăvilită. Să se strecoare până la pârâu printre coioţii

rămaşi la pândă, era cu neputinţă: asta ar fi, însemnat moartea.

După ce pierzi mult sânge, setea te chinuieşte cumplit. Suferinţa mustangerului devenea de neîndurat. Începu să aibă şi halucinaţii. I se părea că lupii s-au înmulţit, că sunt de zece ori mai numeroşi. O sută, o mie de coioţi năvăliseră în poiană. Făcuseră roată şi se apropiau din ce în ce. Ochii le sticleau înspăimântător. Limbile lor roşii aproape că atingeau mantia atârnată între crengi. Şi ei se tot căzneau să o sfâşie cu gura. Maurice le simţea duhoarea respingătoare ori de câte ori săreau spre hamac.

Când îşi venea în fire, mustangerul îşi dădea seama că totul nu era decât jocul închipuirii lui înfierbântate. Lupii stăteau tolăniţi în iarbă, pândindu-şi liniştiţi prada.

Deodată, rănitul observă ceva neaşteptat şi de neînţeles: coioţii săriră brusc în picioare şi o tuliră în desiş, dispărând până la unul.

Ce putea să-i sperie până într-atât?

Un strigăt de bucurie scăpă din pieptul mustangerului. Pesemne că s-a întors Tara. Poate că a venit şi Phelim cu ea. Doar a trecut destul timp: asediul coioţilor ţinea de aproape două ceasuri. Se aplecă peste marginea hamacului şi privi în jur. Nu-şi văzu nici câinele, nici servitorul. Văzu numai crengi şi tufişuri. Ascultă cu încordare. Nu se auzea nici un zgomot. Doar urletele răzleţe ale coioţilor, care păreau că nu s-au oprit din fugă nici acum. Nu cumva aiurează din nou? Ce-a pus fiarele pe fugă? Acum drumul era liber şi nu-l mai ameninţa nici o primejdie: putea să se ducă la pârâu. Apa îi sclipea cu fulgi de lumină în faţa ochilor. Susurul pârâului îi suna mângâietor în auz.

Se lăsă să alunece din hamac şi se îndreptă spre pârâu. Înainte să se aplece să bea, întoarse capul. Zări cu groază în frunziş blana tărcată a unui jaguar. Fiara se târa ca un şarpe, mlădiindu-şi trupul lung şi subţire. Acum era limpede

ce anume pusese coioţii pe fugă. Ghiceai limpede gândul jaguarului: simţise mirosul de sânge şi se grăbea încoace, lacom de ospăţ. Se apropia tot mai mult, la început încet, târâş, apoi din ce în ce mai iute, pregătindu-se pentru săritură.

Zadarnic s-ar fi urcat Maurice în copac: jaguarul se caţără în copaci ca o pisică. Mustangerul o ştia bine, dar şi dacă n-ar fi ştiut, tot era prea târziu. Fiara tocmai trecea pe lângă copacul ce-i slujise de adăpost, iar un alt copac nu se mai află prin apropiere. Descumpănit şi neştiind unde să-şi caute scăparea, nefericitul se aruncă în pârâu. Dar jaguarul, pe lângă că se caţără în copaci ca o pisică, mai şi înoată ca o vidră. E tot atât de cumplit în apă ca şi pe uscat.

În această situaţie disperată, Maurice Gérald intră în apă până la brâu şi se opri în loc. Nu-i mai rămânea nimic de făcut. Nu avea nimic la el să se apere: nici puşcă, nici revolver, nici cuţit, ba nici măcar cârja.

Un răcnet sălbatic îi scăpă din piept, atunci când fiara tărcată se pregăti de săritură. Ca un ecou şi parcă răspunzându-i mustangerului răsună strigătul unui prieten. Şi numaidecât detună o împuşcătură. În loc să se arunce asupra omului, jaguarul scoase un urlet şi se prăbuşi mort în apă.

Un câine uriaş se năpusti din desiş şi sări în pârâu. Apoi o namilă de om se apropie cu pas iute de mal. Un altul, scund, venea după el, umplând văzduhul cu chiote de bucurie şi izbândă.

Tânărul auzi toate acestea ca prin vis – erau ultimele lui impresii din ziua asta plină de groază. Pe urmă nu-şi mai aminti şi nu-şi mai dădu seama de nimic. Vru să-şi sugrume câinele credincios, care se gudura pe lângă el şi se zbătu aprig în braţele puternice ale prietenului său, care încerca să-l scoată din apă.

Tot ce trăise în ultima vreme se dovedi o grea încercare

pentru nervii lui Maurice. Nu rezistă acestei teribile încordări. Încercă să-şi dea seama de cele ce se petreceau în realitatea înspăimântătoare din jur şi căzu într-o uitare şi mai înspăimântătoare. Şi deodată, un val de fierbinţeală îl cuprinse din creştet până-n tălpi.

CAPITOLUL LIV
UN PALANCHIN ÎN PRERIE

Zeb Stump era cel care venise în ajutorul mustangerului. Urmând indicaţiile din bileţel, bătrânul vânător se grăbi să ajungă la faţa locului.

Şi sosi la timp, tocmai în clipa când jaguarul se pregătea să sară asupra prăzii. Din fericire, Zeb se afla la numai o bătaie de puşcă: glonţul care străpunse inima fiarei nu-i opri şi saltul, dar saltul acesta se dovedi cel din urmă pentru ea.

Bătrânul vânător se aruncă îndată în apă. Dar aici îl aştepta şi pe el un atac. Nu ghearele jaguarului îi dădură de furcă, ci mâinile omului pe care abia îl scăpase de la moarte. Norocul însă îi ţinea parte, întrucât cuţitul mustangerului rămăsese în hamac; în schimb, nesăbuitul se năpusti să-i sugrume. Zeb azvârli puşca din mână ca să se apere. Lupta ţinu destul de mult. În cele din urmă îl înşfacă zdravăn pe tânărul irlandez şi izbuti să-l scoată pe mal.

De îndată ce se simţi scăpat din braţele vânătorului, mustangerul sări în sus şi străbătu alunişul în fugă, de parcă piciorul beteag nu l-ar mai fi supărat câtuşi de puţin. Zeb Stump zări lucirea unui cuţit pe mantie şi-i ghici gândul: mustangerul alerga la cuţit. Se repezi într-o clipă în urma lui, îl înhaţă din nou şi îl trase deoparte.

— Repede, Phelim! strigă bătrânul. Ia şi ascunde jucăria de colo. Flăcăul şi-a pierdut judecata. Are fierbinţeală. Arde tot.

Phelim îl ascultă. Lupta tot nu se încheiase. Rănitul, se năpusti cu pumnii strânşi asupra salvatorului său. Striga şi ameninţa, cu ochii rătăciţi şi arzând sălbatic. După vreo

zece minute, istovit cu desăvârşire, se lăsă pe iarbă, se mai zbătu un timp, scoţând suspine prelungi şi rămase nemişcat. Părea că ultima scânteie de viaţă s-a stins în el.

Phelim începu să-l bocească.

— Ţine-ţi gura şi nu te mai smiorcăi, nătărău afurisit! se oţărî Zeb. Urletele tale-s de ajuns ca să-i desprindă sufletul de trup. Nu-i mort, cum nu eşti nici tu! A leşinat, atâta tot! Judecând după felul cum se răfuia cu mine, n-a păţit nimic grav.

Fericit că stăpânul său trăieşte şi se află în afară de orice primejdie, Phelim trecu brusc la o bucurie fără de margini, ţopăind cum nu se poate mai caraghios. Veselia asta şi focosu-i dans irlandez o molipsi şi pe Tara, care sărea neobosită în jurul lui.

Zeb aproape că nici nu-i lua în seamă, deşi te pufnea râsul privindu-i. Se aplecă din nou asupra mustangerului. Încredinţându-se că nu are răni primejdioase, se apucă să cerceteze lucrurile azvârlite în jur. Atenţia îi fu atrasă de pălăria de panama, rămasă ca prin minune pe capul lui Gérald.

Pălăriile din pai de guaiacvila, cărora greşit li se spune „de panama”, sunt răspândite peste tot în sud, ca şi în Texas. Vânătorul ştia însă că tânărul irlandez obişnuia să poarte un sombrero mexican – o pălărie cu totul deosebită de aceasta. Se putea ca mustangerul să-şi fi schimbat obiceiul. Avea totuşi Zeb impresia că a mai văzut pălăria. O luă în mână şi ochii îi căzură peste două inscripţii: una cu pecetea fabricantului, cealaltă – scrisă de mână: „Henry Pointdexter”. Cercetă mantia şi găsi dovada că şi ea aparţinea tot lui Henry Pointdexter.

— Naiba ştie ce înseamnă toate astea! mormăi bătrânul vânător, cu ochii în pământ şi căzu pe gânduri. Pălării care nu stau pe capetele stăpânilor, capete care nu stau la locul lor pe umeri! E ceva necurat la mijloc, pe legea mea! Dacă

nu m-ar durea ochiul stâng de pumnul voinicului ăsta, poate că m-aş îndoi şi de propria-mi scăfârlie că stă acolo unde se cuvine să stea. Acum n-am ce desluşiri să aştept din partea lui – adăugă Zeb, uitându-se la Maurice. Întâi să-l lase fierbinţeala. Cine ştie când o fi asta... Hm! făcu vânătorul după o vreme. Aici n-are rost să mai rămânem. Trebuie să-l ducem acasă. Să ne gândim, cum să-l ducem? Pe ăsta, degeaba, nu-l ajută mintea – oftă Zeb, trăgând cu coada ochiului la Phelim, care sporovăia cu Tara. Câinele pesemne că e mai isteţ decât el. Eh, nu-i nimic. O să dea şi el niţeluş de greu. Cum? Facem o targă. Asta se poate. Două prăjini, mantia sau cu pătura pe care a luat-o Phelim cu el şi gata. Chiar aşa. O targă, uite de ce avem nevoie.

Irlandezul se văzu chemat să dea o mână de ajutor. Tăiară şi curăţiră de crengi două trunchiuri de câte zece picioare lungime, peste care aşezară curmeziş alte două. Aşternură deasupra întâi pătura, apoi mantia. Prevăzând o nouă criză de furie, Zeb Stump se hotărî să-l lege pe Maurice de targa.

Targa nu o purtară doi oameni, aşa cum se întâmplă de obicei. Rostuiră treaba altfel: capătul dinainte fu legat de cal, pe cel din spate îl purta Phelim. Zeb păşea în faţă, în chip de călăuză. Pe acest palanchin improvizat, Maurice Gérald fu adus la colibă.

*

*   *

Se întunecase când ciudatul convoi ajunse la colibă. Braţele puternice ale vânătorului aşezară grijuliu bolnavul pe pat.

Gérald nu-şi dădea seama unde se află. Nu-l recunoştea nici pe Zeb, prietenul său, care stătea aplecat asupra lui. Gândurile îi rătăceau aiurea, dar nu mai avea accese de furie. De la o vreme se linişti. Nu tăcea, însă nici nu răspundea la întrebările blajine ale lui Stump. Exclamaţii

ciudate îi scăpau de pe buze.

Îi legară rănile aşa cum se pricepură – mai mult nu putură să facă. Trebuiau să aştepte dimineaţa.

Zeb îi porunci lui Phelim să se ducă la culcare. El rămase la căpătâiul mustangerului. Avea motivele lui să facă asta. Nu voia ca vorbele pe care bolnavul le rostea în delir să fie auzite de altcineva, nici chiar de Phelim. Şi veghe toată noaptea lângă patul lui Maurice, numai ochi şi urechi.

Nu i se păru ciudat să-l audă repetând mereu, în jurămintele-i de dragoste, numele Louisei. Dar buzele lui rosteau şi un alt nume: acela al lui Henry, fratele Louisei. O bolmojeală înspăimântătoare însoţea acest nume.

Zeb Stump alătura tot ce auzea acum de lucrurile ştiute şi, în clipa când se iviră zorile, nu mai avea nici o îndoială: Henry Pointdexter nu se mai afla printre cei vii.

CAPITOLUL LV
O ZI PLINĂ DE NOUTĂŢI

Don Silvio Martinez era unul dintre puţinii bogătaşi mexicani rămaşi în Texas după cotropirea ţării de către coloniştii din nord. Om paşnic din fire, destul de vârstnic, se interesa prea puţin de politică şi de aceea se împăcase fără mare greutate cu noua situaţie.

Don Silvio era un mare „guanadero” – un mare crescător de vite. Păşunile lui se întindeau pe zeci de mile în lung şi în lat, iar hergheliile şi cirezile lui se ridicau la mii de capete. În schimb, hacienda lui – o clădire lungă şi îngustă, fără etaj, semăna mai curând a închisoare decât a casă de locuit. Jur împrejur, peste tot, se vedeau ţarcuri pentru vite.

Viaţa se scurgea aici foarte liniştită. Abia la sărbătoarea de toamnă, când puneau pecetea pe vite, văzduhul răsuna zile de-a rândul de larma veselă a petrecerilor. Numai că asta se întâmpla o singură dată pe an. În restul vremii, bătrânul – burlac convins – trăia o viaţă liniştită şi retrasă. Locuia împreună cu o soră – o femeie şi mai în vârstă decât el.

Ce-i drept, atunci când drăgălaşa lor nepoată de pe Rio Grande venea să-i vadă, casa se însufleţea pe dată. Amândoi se bucurau de prezenţa Isidorei. Fata venea şi pleca atunci când poftea. În casa unchiului i se îngăduia să facă tot ce vroia. Bătrânului îi plăcea vioiciunea şi veselia Isidorei şi apoi nu era nici el un om posac.

Don Silvio Martinez îşi trăise întreaga tinereţe într-o veşnică primejdie. Fusese martor la multe fapte nesăbuite. Nu era deci de mirare că nu-i prea punea piedici Isidorei, ale cărei porniri se învecinau adesea cu un soi de nebunie

nestăpânită.

Îşi iubea nepoata cu duioşie, ca pe propriul lui copil. Toţi ştiau că fata e moştenitoarea lui don Silvio Martinez. Iată de ce Isidora se bucura de respectul deplin al servitorimii, fiind socotită viitoarea stăpână. Dar Isidora era respectată deopotrivă pentru calităţile şi mai cu seamă pentru curajul ei. Rar tânăr mexican care să nu tragă machetele[22], ca să o apere.

În ultima vreme, Isidora îşi vizita unchiul din ce în ce mai des. Nu pentru că s-ar fi legat mai mult de el şi-ar fi vrut să-i mângâie bătrâneţile. Motivul era cu totul altul. Venea pe malurile Leonei în speranţa să-l întâlnească pe Maurice Gérald. Îl iubea. Din ziua când o scăpase din mâinile bandiţilor, Maurice îi cucerise inima.

Isidora nu-şi mai găsea liniştea. Era o fire aprinsă şi nu putea să îndure nesiguranţa în care trăia. De aceea se hotărâse să-i mărturisească dragostea ei şi să ceară un răspuns deschis: el o iubeşte sau nu? Îi scrisese că vrea să-l vadă şi-l aşteptase la întâlnire, dar mustangerul nu venise.

„Miguel Diaz s-a aşezat între noi doi!” îşi spunea Isidora, în timp ce se grăbea să ajungă la conacul unchiului ei, zorindu-şi neînduratoare calul sur. Era fără pălărie, pieptănătura îngrijită i se răvăşise şi minunatul păr negru îi flutura în vânt. O strălucire înfrigurată îi stăruia în ochi. Obrajii i se învăpăiaseră. Apropiindu-se de casă, smuci frâul şi calul îşi domoli goana într-un trap mărunt. Apoi merse la pas şi în cele din urmă se opri în mijlocul drumului.

Isidora căzu pe gânduri.

„Mai bine-l las în pace. Altfel, o să fie mare tărăboi. Deocamdată, nimeni nu ştie nimic de întâlnire. Ah, de-aş povesti tot ce s-a petrecut acestor oameni binevoitori din Texas, s-a zis cu el… Dar nu, îl las să trăiască… E un

[22] Machete – cuţit mexican.

nemernic, însă nu mă tem de el. După cele întâmplate, n-o să mai îndrăznească să-mi iasă în cale. Sfântă fecioară! Cum de-a fost cu putinţă să-mi placă? Fie şi o singură clipă? Trebuie să trimit pe cineva să-l elibereze. Un om care să păstreze taina. Pe cine să trimit? Pe Benito, starostele păstorilor. E un flăcău credincios şi viteaz… A, iată-l! Numără vitele ca de obicei.”

— Benito! Benito!

— Porunciţi, señorita!

— Benito, prietene, te rog să-mi faci un serviciu. Vrei să m-ajuţi?

— Vă îndeplinesc bucuros porunca, señorita – zise mexicanul, cu o plecăciune adâncă.

— Nu e o poruncă: te rog să-mi faci un serviciu.

— Ascult, señorita!

— Sus, pe deal, se încrucişează trei drumuri, cunoşti locul?

— Cum cunosc coralul unchiului dumneavoastră.

— Prea bine. Du-te până acolo. Ai să găseşti un om înlănţuit de lassou. De-i cumva rănit, ajută-l cum poţi. S-ar putea să-l cunoşti. Aşa mi se pare, dar asta n-are importanţă. Nu-l întrebi nimic şi nici nu-i răspunzi dacă te întreabă ceva. Cum îl vezi pe picioare, lasă-l să şi le poarte unde-o pofti. M-ai înţeles?

— Totul e cât se poate de limpede, señorita. Voi îndeplini porunca întocmai.

— Îţi mulţumesc, prietene Benito! Mai am o rugăminte: despre tot ce faci pentru mine, nu trebuie să ştie decât trei oameni. La cel de al treilea te trimit acum. Pe ceilalţi doi îi cunoşti.

— Înţeleg, señorita. Cuvântul dumneavoastră e lege pentru mine.

Şi Benito dădu pinteni calului.

— Aşteaptă puţin! Am uitat ceva! strigă Isidora. Ai să

găseşti acolo serapéul şi pălăria mea. Ia-le cu tine. Eu te-aştept aici sau îţi ies înainte pe drum.

Benito făcu o plecăciune şi dădu să plece, dar Isidora îl opri din nou:

— M-am hotărât să merg şi eu cu tine.

Starostele păstorilor lui don Silvio se obişnuise cu toanele viitoarei stăpâne. O porni înainte. Isidora venea după el. Nu dintr-o simplă toană îl însoţea ea pe Benito. Avea motive temeinice să o facă. Uitase acolo nu numai serapéul şi pălăria, ci şi scrisoarea care-i pricinuise atâtea neplăceri. Şi Benito nu trebuia să dea peste scrisoare.

Cum de-a ajuns scrisoarea în mâinile lui El Coyot? Să i-o fi dus José? Oare servitorul ei e un trădător? Sau don Diaz, întâlnindu-l, l-a silit să-i dea scrisoarea? Două bănuieli deopotrivă vrednice de crezare.

În sfârşit, ajunseră. Isidora intră în poiană în pasul calului, alături de Benito. Miguel Diaz dispăruse. Dar şi scrisoarea dispăruse şi asta o necăjea mai mult ca orice. Pălăria, serapéul şi lassoul zăceau în iarbă.

— Poţi să te întorci, Benito. Omul care a căzut de pe cal şi-a venit pesemne în fire şi a plecat. Mă bucur pentru el. Nu uita, Benito, totul trebuie să rămână între noi. Pricepi?

— Pricep, dona Isidora.

Benito plecă şi pieri curând după stâncile de pe culmea dealului.

*

*   *

Isidora rămase singură în poiană. Sări jos de pe cal, îşi aruncă serapéul pe umeri, îşi potrivi pălăria pe cap şi din nou se transformă într-un tânăr hidalgo. Apoi se urcă încet în şa. Gândurile, pesemne, îi rătăceau undeva departe. Dar abia îşi potrivi picioarele în scări, că José dădu buzna în poiană.

— Ce-ai făcut cu scrisoarea? îl luă ea la rost.

— Am dus-o, señorita.
— Cui ai dus-o?
— Am lăsat-o la han – îngăimă José, pălind. Nu l-am găsit pe don Maurice.
— Minţi, ticălosule! Ai dus scrisoarea lui Miguel Diaz! Nu tăgădui! Am văzut-o cu ochii mei la el în mână.
— O, señorita, iertare, iertare! Nu-s vinovat, vă jur că nu-s vinovat!
— Nătărăule, te-ai trădat singur. Cât te-a plătit don Miguel?
— Vă jur, señorita, că nu-i trădare la mijloc! El… el… m-a silit… m-a ameninţat, m-a bătut… Eu… eu… şi nu mi-a plătit nimic.
— Atunci o să-ţi plătesc eu. Nu mai am nevoie de tine! Pleacă unde pofteşti. Drept răsplată, ţine!
Şi îşi abătu de vreo zece ori cravaşa pe spinarea servitorului, repetând mereu: „Ţine! Ţine!” José încercă zadarnic să scape cu fuga. Isidora îl ajunse din urmă şi el se opri în loc, de teamă să nu nimerească sub copitele calului. Dungi vinete îi vrâstară pielea smeadă.
— Piei din ochii mei! Să nu te mai văd! Hai, pleacă! Servitorul o tuli ca o pisică speriată, bucuros să-şi ascundă ruşinea în hăţişurile ghimpoase.
Isidora nu mai zăbovi în poiană. Mânia i se preschimbă într-o adâncă tristeţe. Nu era destul că şi-a văzut zădărnicită întâlnirea: taina inimii ei încăpuse pe mâna unor nemernici.
Se îndreptă spre casă. În jurul haciendei domnea o agitaţie de neînţeles. Peonii[23], care lucrau pe câmp, păstorii, grăjdarii, toată argăţimea lui don Silvio Martinez

[23] Peoni – ţărani mexicani care devin adevăraţi sclavi din pricina datoriilor pe care nu le pot plăti niciodată stăpânului plantaţiei.

alerga de-a valma încolo şi încoace: de la câmp la coral, de la coral în curte. Toţi strigau. Bărbaţii se înarmau. Femeile, în genunchi, ridicau braţele spre cer.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Isidora, nedumerită.

— A fost omorât un om în prerie – răspunse Benito, apropiindu-se. Un american, fiul plantatorului de la Casa del Corvo. Se spune că indienii ar fi făptaşii.

După câteva ceasuri se auziră alte zvonuri. Nu comancii săvârşiseră crima, ci un alb: Maurice-Mustangerul! Indienii nu se aflau prin apropiere.

Asta linişti argăţimea lui don Silvio, însă avu cu totul o altă înrâurire asupra nepoatei lui. Isidora nu-şi găsea liniştea. După o jumătate de ceas îşi oprea calul în faţa hotelului din settlement.

Tânăra mexicană cunoştea puţin engleza – de câteva săptămâni învăţa englezeşte cu sârg – şi bruma ce ştia o ajută să se descurce: dar nu întrebă despre omul ucis, ci despre cel învinuit de omor. Stăpânul tavernei, ştiind cine era, îi răspunse în chipul cel mai curtenitor cu putinţă.

Copleşită de tristeţe, se întoarse la conacul lui don Martinez. Acolo iarăşi începuse zarvă. O veste îngrozitoare umbla din gură în gură: în împrejurimile lui Rio de Nueces apăruse un călăreţ fără cap.

Isidora se hotărî să plece înapoi pe Rio Grande. Nimic nu o putea opri. Prea puţin îi păsa că în prerie, pe unde trecea drumul ei, a fost omorât un om! Nu-i păsa nici da călăreţul fără cap! Mai mult, spuse că va pleca singură. Don Silvio ţinu să-i dea ca însoţitori zece călăreţi înarmaţi, dar Isidora nici nu vru să audă. Atunci, nu doreşte să-l ia cu ea măcar pe Benito? Nu, doreşte să fie singură. Asta doreşte.

*

*   *

Într-adevăr, a doua zi dimineaţa porni la drum. Când, abia mijiră zorile, Isidora era în şa. După nici două ceasuri,

ajunsese departe. Numai că nu ţinea drumul drept Spre Rio Grande. Mergea de-a lungul râului Alamo.

CAPITOLUL LVI
UN GLONŢ TRAS ÎN DIAVOL

Bolnavul nu închise ochii toată noaptea. Era când tăcut liniştit, când zbuciumat de delir. Bătrânul vânător, care nu se depărta o clipă de lângă el, se străduia să-i prindă orice şoaptă.

Ceartă. Pălărie. Manta… Gândurile lui Zeb rătăceau parcă într-un labirint misterios şi întunecat. Mintea-i ascuţită nu fusese pusă nicicând într-o asemenea încurcătură. Bătrânul gemea, dându-şi seama de neputinţa lui.

Spre dimineaţă, pe la îngânatul zorilor, auzi urletul prelung al Tarei, care umbla razna prin hăţişuri. Zeb stinse lampa, ieşi încetişor afară şi ascultă cu încordare. Larma de noapte a hăţişurilor tropicale amuţise. Oare de ce urla Tara?

Vânătorul cercetă poiana din faţa colibei, marginea pădurii şi îşi aţinti privirile în umbra copacilor. Nu vedea nimic. Pădurea se profila întunecată pe cer. Copacii de pe înălţimi îndulceau linia munţilor. Dincolo de văgăună era valea ca un căuş. Luna lumina puternic stâncile şi împrejurimile, încât nici un şarpe nu s-ar fi strecurat neobservat.

Dar nicăieri nu se vedea nimic.

Se auzi un zgomot din direcţia văii, parcă undeva în vecinătatea stâncii. Parcă un ţăcănit de potcoave izbite în piatră.

Aşa socoti bătrânul Zeb.

Şi nu se înşelase. La scurtă vreme, din spatele copacilor apăru un cal. Purta un om în spinare. Silueta întunecată a călăreţului se desenă lămurit pe cerul de safir.

Dar numai până la umeri – deasupra umerilor nu se vedea nimic.

Zeb Stump se frecă la ochi. Călăreţul nu-şi schimbă înfăţişarea. Bătrânul se uită îndelung la ciudatul călăreţ. Nu era nălucă, nici năzărire. Călăreţul se depărta agale. Îndărătul copacilor de pe povârniş se ascunse capul, gâtul calului, picioarele dinainte, apoi şi călăreţul – nălucă şi monstru deopotrivă.

— Iosafat! îngână uluit vânătorul.

Era vorbă lui în clipele de adâncă tulburare. Şi acum, în ciuda bărbăţiei de care dădea dovadă în orice împrejurare, se simţea pătruns de groază până-n măduva oaselor.

Cumplita arătare făcu să-i piară graiul.

— La naiba! mormăi vânătorul într-un târziu. Irlandezul a avut dreptate. Am crezut că totul i s-a năzărit din pricina beţiei. Dar nu! L-a văzut, cum l-am văzut şi eu. Nici nu-i de mirare că s-a speriat. Tremur şi eu ca varga. Iosafat! Ce să însemne asta?... Ce să fie? bombăni Zeb, frământându-şi mintea. Lasă, dibui eu misterul, să mă ia dracu dacă nu! Dacă era ziuă, îl vedeam că lumea. E musai să mă apropii mai mult de călăreţul ăsta. N-o să mă mănânce, fie el chiar diavolul. Dacă până la urmă s-o dovedi că e diavolul, încerc să-l dobor cu puşca. Eh, atunci mă dumiresc eu ce hram poartă.

Zicând acestea, vânătorul o porni pe cărarea ce ducea spre malul abrupt.

Când ieşise din colibă, la urletul câinelui, luase şi puşca. Într-adevăr, chibzuise bine lucrurile: urcând pe cărarea abruptă, îl zări curând pe călăreţ. Se oprise chiar în capul povârnişului.

Bătrânul simţi că se cutremură, dar era hotărât să-şi ducă planul la îndeplinire. Voia să afle cu orice preţ dacă acest călăreţ fără cap era om sau diavol.

Duse arma la ochi. O clipă... şi glonţul l-ar fi străpuns pe

misteriosul călăreţ. Un gând neaşteptat îl opri să tragă: dacă săvârşeşte o crimă? Lăsă arma în jos, plin de îndoială.

— Hei! Necunoscutule! strigă el. Ce cauţi pe-aici la ora asta târzie? Şi unde ţi-ai uitat capul?

Nici un răspuns. Doar calul fornăi răsunător.

— Ascultă, necunoscutule! Îţi vorbeşte bătrânul Zeb Stump din statul Kentucky. Eu nu-s omul cu care să glumeşti. Vreau să-mi lămureşti scamatoria asta. Dacă ţii negreşit s-o faci pe mortul, ridică, rogu-te, un braţ în sus. Vorbeşte că trag!

Niciun răspuns.

— Dracu să te ia! se înfurie vânătorul. Încă şase secunde! Îţi mai dau şase secunde. Vorbeşte că trag! Dacă nu eşti decât o momâie, n-are de ce să-ţi pese. Dacă eşti diavol, la fel. Dar dacă eşti un om şi-o faci pe mortul, atunci meriţi un glonţ cu vârf şi îndesat pentru toată gogomănia asta. Hai, vorbeşte! strigă bătrânul, din ce în ce mai furios. Auzi? Nu vrei? Bine! Atunci trag! Unu, doi, trei, patru, cinci, şase!

Răsună o împuşcătură.

Drept răspuns, calul începu să necheze sălbatic, dar călăreţul rămase la fel de absent că şi mai înainte. În clipa următoare, calul se smuci într-o goană turbată. Zeb rămase locului, uluit. O vreme nu fu în stare să clintească un deget. Stătea încremenit de groază. Era încredinţat că glonţul lui a nimerit în inimă sau în locul unde orice om are inima.

Dădu să fugă – cu neputinţă. Nemişcat ca o stană de piatră, urmărea cum se depărta arătarea. Abia când pieri în desiş, găsi în el puterea să se întoarcă la colibă şi abia acolo îşi veni în fire. Începu să cugete liniştit la strania întâmplare. Multă vreme îl sâcâi gândul că a dat ochii cu diavolul, dar până la urmă raţiunea învinse, convingându-l că nu are dreptate. În schimb, era incapabil să înţeleagă cele petrecute…

*

*   *

Se lumina de ziuă. Era timpul să-l trezească pe Phelim, ca să vegheze în locul lui la căpătâiul bolnavului. Irlandezul, dezmeticit de-a binelea din beţie, primi bucuros. Ştiindu-l neîndemânatic, bătrânul schimbă pansamentele bolnavului. Cunoştea ca nimeni altul ierburile tămăduitoare şi puse pe rană o frunză de „pora”, un soi de cactus. Ştia că sevă de pora săvârşeşte adevărate minuni şi că în două-trei zile rănile se vor tămădui pe deplin.

Ca mai toţi băştinaşii din ţara cactuşilor, Zeb nutrea o adâncă neîncredere faţă de medici. Pentru nimic în lume n-ar fi chemat un medic la căpătâiul unui bolnav. Afară de asta, rănile mustangerului nu i se păreau primejdioase. Cu totul altă primejdie îl pândea pe Maurice Gérald.

— Haide, Phelim – spuse Zeb, isprăvind cu pansamentul. Eu am făcut tot ce m-am priceput ca să-i tămăduiesc rănile. Acum să ne gândim şi la hrană. Ai pe-aici ceva de mâncare, nu?

— Nimic, mister Stump. Şi mai rău decât toate e că n-am pic de băutură!

— De, ticălosule, isprăvile tale! Se răsti bătrânul. Fără buretele din tine, aveam rachiu destul cât zăcea Maurice. Ia zi, ce facem?

— Degeaba mă cerţi, mister Stump. Eu n-am băut decât ce-a fost în ploscă. Damigeana au secat-o indienii. Jur!

— Haide, lasă minciunile! Ce, te-mbătai tu numai cu rachiul din ploscă? Ştiu eu de ce eşti în stare, afurisitule! Ai supt zdravăn şi din damigeană!

— Mă jur pe toţi sfinţii!

— Rogu-te, dă-le pace sfinţilor tăi, nu-i mai necăji degeaba! Niciun om cu mintea întreagă n-o să creadă asemenea basme. N-are rost să mai vorbim! Tu ai secătuit băutura. Acum n-o să pleci la douăzeci de mile ca s-aduci alta. Ne lipsim de băutură şi gata.

— Păi cum aşa?

— Taci şi ascultă. Fără băutură o mai scoatem noi la capăt, dar ar fi o nerozie să murim de foame. Bolnavul nostru e şi el rupt de foame. Cât despre mine, află că aş înfuleca şi un lup, deşi, la o adică, un curcan parcă mi-ar pica mai bine. Tu rămâi de veghe aici. Eu mă duc spre râu, poate găsesc ceva vânat.

— Nici o grijă, mister Stump…

— Tu ţine-ţi gura şi ascultă.

— Ascult.

— Ei, atunci bagă la cap. Un lucru mai ales să nu-ţi scape. Dacă vine careva în lipsa mea, să-mi dai de veste. Îmi dai de veste numai decât, fără să pierzi o clipă. Baga de seamă.

— Cum să-ţi dau de veste? Dacă te depărtezi prea mult, n-o să mă auzi, oricât aş striga. Şi-atunci? Cum să mă descurc?

— Nu cred să mă duc prea departe. Nu-i prea greu să găseşti un curcan sălbatic pe-aici. Dar poţi să ştii? Stătu la îndoială. Ai o puşcă? De altfel şi un pistol ţi-ar prinde bine.

— N-am nici puşcă, nici pistol. Le-a luat stăpânul cu el.

— Hm, ciudat… Da, ai dreptate, n-o să te aud, oricât ai striga. Zeb dădu să iasă pe uşă. În prag se opri, îngândurat. Am găsit! exclamă el, după o scurtă chibzuinţă. Am găsit! O vezi pe bătrâna mea?

— Cum să nu văd iapa, mister Stump? O văd, se-nţelege!

— Bine! Acum uită-te colo. Vezi desişul de cactuşi din marginea poienii?

— Fireşte.

— Bravo! Ei, ascultă! Tu stai cu ochii pe uşă! Dacă vine cineva în lipsa mea, dă o fugă până la cactuşi şi taie o cracă, da’ ştii, una mai ţepoasă şi vâr-o iepei sub coadă.

— Sfinte Patrick! De ce?

— Vezi tu, Phelim, eu trebuie să ştiu negreşit dacă pică

cineva în lipsa mea. N-o să mă depărtez prea mult, dar pe tine s-ar putea să nu te-aud. Dacă nechează iapa, aud. Pricepi? Bagă de seamă, să faci totul cum ţi-am spus.

După ce-i mai dădu câteva porunci, bătrânul vânător îşi aruncă arma pe umăr şi ieşi din colibă.

„Da, nu-i prost bătrânul!” gândi Phelim în sinea lui şi, îndată ce Zeb se depărta, ieşi în pragul colibei, unde se postă că o santinelă.

CAPITOLUL LVII
SEMNALUL

Phelim nu stătu de strajă nici zece minute şi auzi deodată un tropot de cal. Cineva venea în lungul malului spre colibă. Irlandezul, simţi cum îi zvâcneşte inima de frică: „Dacă el apare din nou?”

Frunzişul des al copacilor îl împiedica să vadă călăreţul care se apropia. Vru să alerge în poiană şi să îndeplinească porunca lui Zeb, dar spaima îl ţintui locului. Nu se încumeta să facă un pas. Curând se convinse că se speriase degeaba: călăreţul cu pricina avea şi cap.

— Totul e-n ordine! Are capul pe umeri! mormăi Phelim în clipa când călăreţul se ivi de după copaci şi se opri în marginea poienii. Da, are cap. Ba mai e şi chipeş! Dar tare-i supărat, săracul! Ai crede că abia şi-a îngropat bunica! Tii, frumos flăcăul! Ce picioruşe… Sfinţi mucenici, e o femeie!

Phelim holbă ochii şi se convinse că nu s-a înşelat în privinţa călăreţului necunoscut.

*

*   *

Era Isidora.

Phelim o vedea pentru întâia oară pe tânăra mexicană. Nici ea nu-l cunoştea. Într-adevăr, pe chipul fetei nu citeai pic de fericire. Dimpotrivă, citeai tristeţe, ba mai mult – deznădejde. O teamă adâncă stăruia în ochii Isidorei în clipa când se ivi din spatele copacilor. Iar când ieşi în poiană, uimirea şi dezamăgirea se zugrăviră pe chipul ei.

— Nu cumva am greşit? întrebă nehotărâtă Isidora, în englezeşte. Credeam… credeam că don Morris locuieşte aici.

— Don Morris? Nu, aici nu locuieşte nimeni cu numele ăsta... Don Morris... Am cunoscut eu pe unul, Morris, pe undeva în apropiere de Ballibalah. Numai că nu-i zicea Don, ci Patt, Patt Morris.

— Don Mauricio, Maurice... Maurice!

— A, Maurice! Îl cauţi cumva pe stăpânul meu, mister Gérald?

— Da, da! Señor Gérald!

— Mister Gérald locuieşte chiar în coliba asta, mai bine zis, se adăposteşte aici când se întoarce de la vânătoarea de mustangi. Stă aici puţin, cât e ocupat cu vânătoarea. Ei, dacă ai vedea ce casă are şi ce mândreţe de fată cu ochi albaştri îi duce dorul! Sărăcuţa, plânge toată ziulica aşteptându-l. Ehei, de-ai vedea-o pe ea!

Cu tot accentul pocit al lui Phelim, tânăra înţelese bine ce vrea să spună. Ceva asemănător cu un suspin scăpă din pieptul Isidorei când Phelim pomenise de „ea”.

— Nu vreau s-o văd pe „ea”! răspunse nestăpânit Isidora. Pe el vreau să-l văd. E acasă?

— Dacă-i acasă? Prea mă iei de-a dreptul. Şi dacă ţi-aş spune că-i acasă?

— Vreau să-l văd.

— Uite ce, trebuie să mai aştepţi. Acum nu-i timp de musafiri: pe el, frumoaso, nu poate să-l vadă decât doctorul său preotul. Pe tine nu te las înăuntru.

— Trebuie să-l văd!

— Hm! Vrei să-l vezi? N-ai să reuşeşti! Phelim O’Neill rareori refuză o femeie frumoasă, mai ales când are nişte ochi smoliţi că ai tăi. Dar, ce să-i faci, nu se poate şi pace!

— De ce nu se poate?

— Fiindcă nu se poate. Mai întâi, acum nu se cade să primească musafiri, mai ales o femeie.

— De ce, señor, de ce?

— Pentru că nu-i prea îmbrăcat. N-are decât cămaşa pe

el, dacă nu pun la socoteală cârpele cu care l-a înfăşurat bătrânul Zeb. La naiba! Din toată cârpăraia asta ai putea să scoţi un rând de haine în lege: haină, pantaloni, jiletcă…

— Nu te-nţeleg, señor…

— Aha, nu mă-nţelegi! N-am spus limpede că stă în pat?

— În pat? La vremea asta! Sper că nu i s-a…

— …întâmplat nimic, asta vrei să spui? Din nefericire, lucrurile stau tocmai pe dos. I s-a întâmplat ceva rău. Şi-o să stea în pat multe săptămâni, că n-are încotro.

— Oh, señor, e bolnav?

— Tocmai asta am vrut să spun.

— Va să zică e bolnav. Ah, sir, spune-mi, ce are?

— Fie. Dar nu pot să răspund decât la o întrebare, la cea dintâi. Boala pe care o are, o are din pricină că s-a purtat cineva rău cu el, dar cine anume, numai Dumnezeu ştie. Îl doare piciorul. Piciorul lui arată de parcă l-ar fi ţinut într-un sac cu douăzeci de pisici sălbatice. Eh, dacă i-ai vedea piciorul! Nu găseşti un locşor nevătămat. Nici măcar cât mânuţa dumitale! Colac peste pupăză şi-a pierdut şi cunoştinţa.

— Şi-a pierdut cunoştinţa?

— Chiar aşa! Vorbeşte în bobote, aşa cum vorbeşte omul beat. Niţică băutură ar fi cea mai bună doctorie pentru el, însă, din păcate, noi n-avem strop. Şi plosca şi damigeana sunt goale. Nu cumva ai niscaiva băutură? De pildă, nişte acvardiente, cum i se zice pe aici. Am băut eu poşircă şi mai şi, dar o înghiţitură din licoarea asta i-ar ajuta grozav stăpânului meu. Spune, señora, n-ai pic de băutură?

— Nu, señor, n-am.

— Păcat. Îmi pare rău pentru mister Maurice. Tare bine i-ar mai prinde.

— Şi nu pot să-l văd, señor? Adevărat?

— E adevărul adevărat! Şi-apoi, la ce bun? Totuna e. Acum nu-i în stare să te deosebească de bunica lui. S-a

purtat cineva rău cu el, ţi-am spus şi zace fără cunoştinţă.

— Cu atât mai mult trebuie să-l văd. Poate pot să-l ajut… Sunt îndatorată faţă de dânsul…

— O, îi eşti îndatorată şi vrei să-i plăteşti datoria? Asta-i cu totul altceva! Dacă-i aşa, atunci la ce să-l mai vezi? Eu sunt omul lui de încredere. Toate afacerile lui trec prin mâna mea. Ce-i drept, nu ştiu carte, dar lasă, fac o cruciuliţă pe chitanţă în loc de iscălitură. Asta-i destul. Poţi să-mi dai banii cu toată încrederea. Stăpânul n-o să ţi-i ceară a doua oară, pe cinstea mea! Banii pică la ţanc. Tocmai plecăm de-aici şi avem nevoie de bani. Dacă îi ai la dumneata, de celelalte – adică de hârtie, toc şi călimară – fac eu rost, le-aduc din colibă. Dacă te învoieşti, îţi dau chitanţă numaidecât.

— Nu, nu, nu! Nu-i vorba de bani, îi datorez recunoştinţă.

— Aha, numai de recunoştinţă e vorba! Eh, o datorie ca asta nu-i prea greu de plătit. Şi nu-i nevoie nici de chitanţă. Numai, vezi, acum nu-i timp pentru asemenea datorii. Stăpânu-meu tot n-o să înţeleagă. Când o să-şi vină în fire, o să-i spun că ai fost pe-aici. Şi de cerut, n-o să-ţi mai ceară nimic.

— Trebuie să-l văd!

— Trebuie! Asta-i bună! Eu stau de strajă şi mi s-a poruncit să nu las pe nimeni înăuntru.

— Nu-i vorba şi de mine, crede-mă. Eu sunt o prietenă. O prietenă de-a lui don Maurice.

— De unde să ştie Phelim O'Neill dacă-i adevărat? Eşti frumoasă foc, dar poţi să-i fii cel mai aprig duşman.

— Trebuie să-l văd! Vreau să-l văd şi am să-l văd! Cât ai clipi, Isidora sări din şa şi se îndreptă spre uşa colibei.

Hotărârea zugrăvită pe chipul tinerei mexicane îl făcu pe Phelim să priceapă că era timpul să îndeplinească porunca lui Zeb Stump. Intră iute în colibă, de unde se întoarse cu o secure. Porni cu pas apăsat spre cactuşi, dar deodată

încremeni. O mână de femeie îi lipise ţeava unui revolver de tâmplă.

— *Abajo la hacha*[24]! strigă Isidora. Nătărău fricos! Dacă ridici mâna asupra mea, eşti mort!

— Să ridic mâna asupra dumitale, señora? bolborosi Phelim, dezmeticindu-se din spaima ce-i cuprinsese. Sfântă fecioară! Nu pentru dumneata am luat securea. Mă jur pe toţi sfinţii!

— Atunci, pentru cine? întrebă mexicană, dându-şi seama de greşeala ei şi lăsând revolverul în jos. De ce ai luat securea?

— Jur că n-am vrut decât să tai un cactus. Uite, pe cel de colo... Trebuie să i-l pun iepei sub coadă. Ai ceva împotrivă?

Tânăra mexicană tăcu. Nu ştia ce să mai creadă.

Omul care stătea în faţa ei era prea stângaci ca să o înfricoşeze. Întreaga înfăţişare a irlandezului, mişcările lui erau mai curând comice decât ameninţătoare.

— Tăcerea înseamnă consimţământ! rosti liniştit Phelim.

Apoi străbătu în goană poiană şi îndeplini întocmai porunca bătrânului Zeb.

Nechezatul sălbatic al iepei se amestecă cu tropotitul copitelor ei, precum şi cu urletul câinelui.

Isidora rămase tăcută, fără să înţeleagă nimic. Cât timp ţinea această zarvă infernală, nu avea nici un rost să ceară vreo lămurire.

Phelim se întoarse în uşa colibei. Cu aerul unui om pe deplin mulţumit de sine, îşi ocupă din nou postul de pază.

---

[24] Abajo la hacha! – Jos securea! (în limba spaniolă, în text).

CAPITOLUL LVIII
SĂRUTAREA OTRĂVITĂ

Asurzitorul concert ţinu încă vreo zece minute. Iapa necheza ca înjunghiată, iar câinele îi ţinea isonul cu urlete jalnice. Totul se auzea până hăt departe în jur. Şi întrucât Zeb Stump nu putea să fi ajuns cine ştie unde, bineînţeles că auzi tot tărăboiul. Dar Maurice mai avea un apărător care păzea cu străşnicie uşa colibei. Era Tara. Câinele se uita cu aceeaşi neîncredere la acest musafir nepoftit. Mişcările mexicanei i se părură duşmănoase şi se lungi în prag, la picioarele lui Phelim.

Isidora nu voia să dea buzna înăuntru. Aştepta. Un atât de furtunos preludiu trebuia să aibă un final corespunzător. Intrigată la culme, aştepta cu răbdare. Nedumerirea şi neajutorarea îi stăruiră pe faţă, până ce un uriaş, într-o haină decolorată şi cu o armă lungă în spinare, se ivi între copaci.

Zărind-o pe Isidora, uriaşul mormăi ceva printre dinţi, dar din pricina larmei nu înţelegeai ce spune. Apoi se îndreptă spre iapă, îi ridică degrabă coada şi o scăpă de îngrozitoarea-i caznă.

Se făcu linişte. Dar Isidora era la fel de nedumerită.

Mulţumirea lui Phelim pieri ca prin farmec. Stump se îndreptă ameninţător spre colibă. Nici prezenţa frumoasei señorite nu-i stăvili torentul de ocări.

— Eh, gogomanule! Nătărău irlandez ce eşti? De ce, mă rog, m-ai chemat? Tocmai luasem la ochi un curcan straşnic, pe puţin de opt kile. Afurisita de iapă cu nechezatul ei l-a speriat înainte să apăs pe trăgaci. Gata, acum; s-a zis cu mâncarea noastră!

— Păi singur mi-ai poruncit, mister Stump, că dacă se, apropie cineva de colibă…

— Of, tontule! Ce, a fost vorba de vreo femeie? Cap sec ce eşti!

— De unde să ştiu că-i femeie? De-ai fi văzut cum se ţinea în şa! Să juri că-i bărbat!

— Ei şi? Toate mexicancele sunt călăreţe neîntrecute. Eu am văzut-o de câteva ori pe señorita, ba am şi auzit despre dânsa. Nu ştiu ce-a adus-o încoace. Şi nici nu cred să ne poată lămuri, fiindcă nu vorbeşte decât spaniola. Iar eu, unul, nu pricep boabă spanioleşte şi nici nu vreau să pricep!

— Te înşeli, mister Stump. Ciripeşte şi englezeşte… Este, señora?

— Prea puţin – spuse fata, care până atunci ascultase totul în tăcere.

— Oho! exclamă Zeb, un pic stânjenit. Iertare, señorita, vorbeşti englezeşte? Cu atât mai bine. Atunci, lămureşte-mă, ce te-a adus aici? Sper că nu te-ai rătăcit.

— Nicidecum, señor… – spuse fata, cu oarecare nehotărâre în glas.

— Atunci?

— Eu, señor… Asta-i casa lui don Maurice Gérald?

— Asta. Deşi cam greu poţi numi casă o asemenea colibă. Vrei să-l vezi pe stăpânul ei?

— O, da, señor! De asta am venit.

— Ei, ce să zic! N-am nimic împotrivă. Doar nu vii cu gânduri rele, nu? Mă întreb numai: e nimerit să-i vorbeşti acum? Acum nu-şi dă seama de nimic: dumneata ori talpa lui de la cizmă, totuna!

— E bolnav? I s-a întâmplat vreo nenorocire? Cerberul ăsta n-a vrut să-mi spună…

— Da, n-am vrut să-i spun! se împăuna Phelim, auzind că a fost numit cerber.

— E rănit – adeveri Zeb. Acum delirează niţel, dar cred că

nu e nimic grav. Nădăjduiesc să se facă bine cât de curând.

— O, sir, aş putea să-l ajut, să-l îngrijesc. Bietul de el! Lasă-mă să-l îngrijesc. Îi sunt prietenă devotată.

— Bine. Nu văd nimic rău în asta. Se şi spune că-i treaba femeilor să îngrijească bolnavii. Eu, unul, de când mi-am îngropat bătrânica pe malul lui Mississippi, n-am fost bolnav şi n-am avut prilejul să verific. Spui că-i eşti prietenă şi că vrei să-l îngrijeşti? Poftim, intră şi rămâi lângă el până la întoarcerea noastră. Numai bagă de seamă să nu sară din pat. Şi nu-l lăsa să-şi rupă bandajele.

— Poţi să te bizui pe mine, sir. Voi face tot ce-mi stă în putinţă. Spune-mi, ce s-a întâmplat? Indienii sunt de vină? Indienii doar nu se află prin apropiere! S-a certat cu cineva?

— Ştiu tot atât de puţin ca şi dumneata, señorita. Se pare că s-a luptat cu un lup. Greu de spus ce-a păţit la picior, însă lupul n-are nici un amestec aici. L-am găsit ieri seară, departe, în nişte hăţişuri. Stătea în apă până la brâu, iar pe mal tocmai se pregătea să sară asupra lui o fiară tărcată, căreia voi, mexicanii, îi spuneţi jaguar. L-am scăpat din această mică încurcătură. Încolo nu ştiu nimic, e o mare taină! Şi-a pierdut cunoştinţa şi acum nu poţi scoate nimic de la el. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să aşteptăm.

— Eşti convins că nu-i nimic grav, sir? Rănile nu-s primejdioase?

— Nu-ţi face gânduri. Are niţică fierbinţeală, încolo, mai nimic. Rănile nu-s decât nişte simple zgârieturi. Peste o săptămână e sănătos tun.

— O, am să-l îngrijesc cu atâta drag…

— Eşti foarte bună, numai că… vezi…

O îndoială îl fulgeră pe Zeb. Un gând neaşteptat îi trecu prin minte. Şi gândul acesta aduse alte gânduri. „Pesemne că fata asta îi trimitea bunătăţi la tavernă – îşi spuse vânătorul. E îndrăgostită lulea de Maurice, asta-i limpede ca lumina zilei. Cealaltă, la fel. Şi-i tot atât de limpede că

Maurice se gândeşte la cealaltă, nu la asta. Ar fi grozav s-o înduplec pe frumoasa asta cu ochii negri să nu intre la el, ca să n-audă cuvintele pătimaşe pe care le tot îndrugă Maurice!”

— Vai, miss! glăsui Zeb în cele din urmă, văzând nerăbdarea mexicanei. N-ar fi mai bine să te duci frumuşel acasă şi să te-ntorci când se va însănătoşi? Acum nici n-o să te recunoască. Nu-i nevoie să-l îngrijeşti, că nu-i rău bolnav şi nici n-are de gând să dea ortul popii.

— Nu-i nimic dacă nu mă recunoaşte. Ţin să-l văd negreşit. Dacă are nevoie de ceva? Am să-i fac orice.

— Eh, văd că te-ai hotărât să rămâi, nu? murmură Zeb, îngândurat. Voia dumitale! Numai să nu te superi de ce-o să auzi. El tot îndrugă despre un omor şi altele la fel. Asta e firesc la un om care aiurează, ba plin şi de răni. O să mai auzi şi altele. Poate să vorbească de o femeie, că tot timpul pomeneşte de ea!

— O femeie?

— Da, o femeie. O să-i spună şi numele.

— Numele? Ce nume, señor?

— E sora lui, sunt convins.

— Despre mister Maurice vorbeşti, mister Stump? întrebă Phelim.

— Ţine-ţi gura, nătângule! Nu te-amesteca unde nu-ţi, fierbe oala. Treaba asta nu-i de nasul tău. Hai să ne plimbăm puţin. Când urcam malul, am omorât un şarpe şi l-am lăsat acolo. Dacă nu l-o fi şterpelit cineva, să-l iei şi să-l aduci încoace.

— Un şarpe? Un şarpe cu clopoţei?

— Păi sigur.

— Doar n-o să te-apuci să-l mănânci, mister Stump. Te otrăveşti!

— Of, multe mai ştii! N-a rămas pic de venin în el. I-am retezat capul, aşa că s-a zis cu veninul.

— Ptiu! Să ştiu că mor de foame, n-aş pune în gură nici o bucăţică din scârnăvia asta.

— N-ai decât să mori. Cine te sileşte să mănânci? Eu vreau s-aduci şarpele, atâta tot. Haide, fă ce ţi-am spus! Numai bagă de seamă să nu înghiţi cumva şarpele! Cu cap cu tot!

— Mister Stump, nici nu m-am gândit să-ţi ies din cuvânt. Phelim O'Neill îţi va îndeplini porunca întocmai! Sunt gata să înghit şi şarpele! Sfinte Patrick, iartă-mă pe mine, păcătosul!

— Lasă trăncăneala! Să mergem. Phelim amuţi şi porni supus spre pădure, în urma vânătorului.

*

*   *

Isidora intră în colibă. Se apropie de patul bolnavului şi-i acoperi fruntea fierbinte şi buzele arse cu sărutări pătimaşe. Deodată se trase îndărăt, ca muşcată de un scorpion. Ceea ce o făcu să se tragă înapoi era însă ceva mai cumplit decât veninul scorpionului: un cuvânt – un singur cuvânt.

CAPITOLUL LIX
ÎNTÂLNIREA DIN COLIBĂ

Ziua în care Louise Pointdexter îl eliberase pe Miguel Diaz din strânsoarea lassoului fusese o zi neagră pentru ea. Poate cea mai neagră zi din viaţa ei.

Durerea pierderii lui Henry se contopea cu grijă pentru omul iubit şi gelozia îi sporea şi mai mult durerea. Scrisoarea Isidorei către Gérald – iată motivul geloziei ce-o stăpânea. Scrisoarea arăta că relaţiile dintre Maurice Gérald şi mexicană erau mult mai intime decât spunea el. Aşadar, Maurice minţea. Altfel, de ce s-ar fi apucat femeia aceea să-i scrie despre simţămintele ei? Scrisoarea nu făcea nici cea mai mică aluzie la prietenie. Fiecare cuvânt vădea o dragoste pătimaşă.

Şi-apoi şi întâlnirea astea.

— Ce-i drept, ea îl ruga. Dar nu era decât cochetăria unei femei sigure de sine. Ultimele cuvinte ale scrisorii sunau de-a dreptul ca o poruncă:

„Vino, te aştept!”

Louise mototoli scrisoarea în pumn.

— Da, acum îmi dau seama! exclamă ea, cu aprindere. Nu-i prima oară când el îi răspunde la o asemenea rugăminte. Şi nu-i prima oară când s-au întâlnit… *„pe dealul din spatele casei unchiului meu”*. Va să zică acolo se întâlneau.

După ceasuri îndelungi de frământare, creola se potoli şi începu să judece mai liniştit. Citi din nou scrisoarea. Îi mai rămânea o speranţă: poate că Maurice Gérald nu se afla în settlement!

În împrejurarea de faţă îi era greu să verifice acest lucru, dar nu avea încotro. Îndată ce se întunecă, pornii călare

spre settlement. Se opri în faţa tavernei.

Orăşelul era pustiu în seara aceea. Oamenii erau plecaţi fie pe urmele crimei, fie împotriva comancilor. Singur Oberdoofer ştia de venirea Louisei.

Aflând că nu-i singura care se interesează de Maurice-Mustangerul şi că o altă femeie a întrebat înaintea ei aceleaşi lucruri, Louise întoarse calul şi porni deznădăjduită spre Casa del Corvo. Toată noaptea nu-şi găsi liniştea, în răstimpuri, când o fura somnul, o chinuiau, coşmarurile.

Dimineaţa îi aduse o hotărâre îndrăzneaţă, aproape disperată. Louise Pointdexter nu vedea altă soluţie decât să plece la coliba de pe malul lui Alamo. Nu era nimeni care să o oprească ori să-i spună: „Nu face asta!”

Cercetările legate de crimă continuaseră toată noaptea şi nimeni nu se întorsese în settlement.

Louise ţinea să afle adevărul. Una din două: adevărul acesta sau îi va dărui pacea, sau îi va sfărâma inima. Mai bine aşa decât chinul îndoielilor! Nici bătrânul Pointdexter n-ar fi fost poate în stare să o facă să renunţe la hotărârea ei.

*

*   *

La răsăritul soarelui ieşi pe porţile Casei del Corvo şi apucă în goană spre largul preriei, pe o cărare binecunoscută. Douăzeci de mile despărţeau hacienda de coliba singuratică a mustangerului. După nici două ceasuri ajunse la ţintă. Deznădejdea o părăsise şi speranţa îi licărea în inimă. Palide licăriri care pieriră de cum păşi pragul colibei… Un strigăt înăbuşit îi scăpă din piept.

Părea strigătul cel de pe urmă al unei inimi sfâşiate de suferinţe.

În colibă se afla o femeie.

Totul deveni limpede pentru tânăra creolă… Avea în faţă pe femeia care scrisese scrisoarea de dragoste. Ei doi tot se

întâlniseră.

E greu de zugrăvit în cuvinte durerea Louisei.

Deopotrivă de nedesluşite şi de chinuitoare erau şi gândurile Isidorei. Mexicana pricepuse din prima clipă că nu are loc în inima lui Maurice. Bolnavul îndrugase atâtea lucruri, încât crudul adevăr îi apăruse limpede. Femeia care-i luase locul în inima mustangerului se afla în prag.

Stăteau amândouă faţă-n faţă, cu ochii arzând. Amândouă îndrăgostite de acelaşi bărbat, amândouă chinuite de gelozie, amândouă în preajma lui, dar, vai, fără ca el să-şi poată da seama de prezenţa nici uneia. Fiecare o socotea fericită pe rivala ei. Louise nu auzise acele cuvinte capabile să-i dăruiască liniştea, cuvinte care răsunaseră neîncetat până atunci în urechile Isidorei, sfâşiindu-i inima.

Femeile se duşmăniră muteşte. Nu schimbară nici o vorbă între ele şi nici nu-şi cerură lămuriri – nu era nevoie de nici o lămurire. Există împrejurări când orice lămurire e de prisos. De amândouă părţile – duşmănie şi dragoste jignită, priviri arzătoare şi cute de dispreţ adunate în colţul gurii.

Totul ţinu doar douăzeci de secunde. Louise Pointdexter se întoarse să plece. În coliba lui Maurice Gérald nu era loc pentru ea.

Isidora ieşi şi ea, aproape călcându-şi rivala pe poala rochiei. Acelaşi gând îi stăruia în minte: în coliba lui Maurice Gérald nu era loc pentru ea! Amândouă păreau dornice să plece cât mai repede. Calul sur se afla mai aproape, mustangul Louisei mai departe. Isidora sări cea dintâi în şa. Când trecu prin faţa Louisei, ea tocmai punea piciorul în scară. Rivalele se fulgerară din nou cu privirea. Niciuna dintre ele nu era triumfătoare. Dar nici îndurare nu le citeai în ochi.

Privirea creolei era plină de tristeţe, de mânie şi de uimire. Un vulcan de furie neputincioasă clocotea în privirea

Isidorei.

CAPITOLUL LX
DENUNŢUL

Sub soarele care scânteia orbitor în unda râului Alamo, Isidora îşi urma calea, pradă gândurilor negre. Dorul de răzbunare îi sfâşia sufletul.

Şi tocmai asta o scăpă din ghearele deznădejdii.

Se opri în marginea unui povârniş abrupt, umbrit de chiparoşi uriaşi. Umbra lor posomorâtă îi alina durerea mai mult decât soarele strălucitor.

„Trebuia s-o ucid acolo, pe loc, N-ar fi bine să mă întorc şi să o provoc, să ne înfruntăm pe viaţă şi pe moarte? Şi dacă o ucid, ce câştig? Doar n-am să-i pot întoarce inima spre mine. I-am pierdut dragostea pentru totdeauna! Singur chipul ei trăieşte în inima lui. Mie nu mi-a mai rămas nici o scânteie de speranţă. Nu, el trebuie să moară! Din pricina lui sunt nefericită! Şi dacă-l ucid pe el, ce-o să devină viaţa mea? Un chin de nesuportat! Dar azi, acum… Asta nu-i chin? Nu, nu pot să mai rabd. Numai răzbunarea o să-mi aducă liniştea. Nu numai ea, ci şi el, amândoi trebuie să moară… Nu acum, abia în clipa când va putea să-şi dea seama de mâna cui a murit! Da, să simtă toată cruzimea răzbunării mele! … Sfântă fecioară, dă-mi putere să mă răzbun!”

Isidora înfipse pintenii în coastele calului şi urcă iute povârnişul.

Ieşind în vale, porni nebuneşte prin prerie, fără să lase calului nici un răgaz de odihnă. Simţind frâul slobod surul o apucă într-o direcţie necunoscută, dar Isidorei prea puţin îi păsa. Cu capul în piept, cufundată în gândurile cele mai negre nu vedea nimic în jur.

Abia când calul se opri în loc, îşi veni şi ea în fire. În largul câmpiei zări un grup de călăreţi.

„Să fie indieni? Nu, nu, sunt albi. Oameni din Texas!” îşi spuse ea.

Deşi nu avea nici un motiv să se teamă de ei, tânăra mexicană nu ţinea câtuşi de puţin să-i întâlnească. Altă dată nu i-ar fi evitat, dar acum, fiind atât de îndurerată, îi era lehamite de întrebări şi priviri iscoditoare.

Mai avea timp să dispară. Grupul călăreţilor nu o zărise încă. Se afundă brusc în desiş, în nădejdea că va izbuti să se facă nevăzută.

Deodată, surul scoase un nechezat prelung. Douăzeci de cai îi răspunseră. Nimic nu o împiedica nici acum să fugă. Călăreţii se vor năpusti pe urmele ei, dar oare vor reuşi să o ajungă, mai ales aici, în pădure, pe cărările pe care ea le cunoştea atât de bine?

Era gata să dea pinteni calului. Întoarse capul şi văzu că grupul călăreţilor gonea drept spre ea.

„Tâlhari? Nu, nicidecum!” Erau prea bine îmbrăcaţi ca să fie tâlhari. Pesemne un grup de cercetaşi, în frunte cu tatăl celui ucis. Da, da, chiar aşa. Oh, Dumnezeule! Iată prilejul să se răzbune! Totul parcă i-a picat din cer! Fără îndoială, aici era mâna lui Dumnezeu!

În loc să se afunde în desiş, Isidora ieşi la vedere şi se apropie cu un aer provocator de grupul călăreţilor. Avea planul gata în minte. Smuci frâul şi se opri, aşteptându-i. După câteva clipe se văzu înconjurată de ei.

Întâlnirea nu o tulbură câtuşi de puţin. Nici gând să se sperie de oamenii care o înconjuraseră cu atâta îndrăzneală. Pe unii dintre ei îi cunoştea. Pe bărbatul în vârstă – căpetenia grupului, fără doar şi poate – nu-l văzuse niciodată, dar îşi dădu seama instinctiv cine este. Era părintele tânărului ucis şi al fetei pe care ţinea să o vadă moartă sau acoperită de ruşine. O, ce minunat prilej!

— Vorbiţi franţuzeşte, mademoiselle? întrebă Woodley Pointdexter.

— Prea puţin, sir. Mai curând ne vom înţelege în englezeşte.

— O, în englezeşte? Cu atât mai bine. Spuneţi-mi, miss, pe cine aţi întâlnit în drum? N-aţi întâlnit nişte călăreţi, n-aţi observat cumva vreo tabără?

Isidora îşi chibzuia răspunsul.

Plantatorul continua cu întrebările, deosebit de politicos:

— Permiteţi-mi să vă întreb: unde locuiţi?

— Pe Rio Grande, señor.

— Veniţi chiar de-acolo?

— Nu, de pe Leona.

— De pe Leona?

— E nepoata bătrânului Martinez – lămuri unul dintre cei de faţă. Plantaţiile lui se mărginesc cu ale dumneavoastră, mister Pointdexter.

— Da, sunt nepoata lui don Silvio Martinez.

— Acum veniţi de acasă? Iertaţi-mă, poate par sâcâitor, dar vă încredinţez, miss, că întrebările mele nu sunt o simplă curiozitate. Am motive temeinice să procedez astfel, ba mai mult decât atât.

— Da, viu de la conacul lui don Martinez – răspunse Isidora, prefăcându-se că n-a auzit ultimele cuvinte ale plantatorului. Am plecat de la unchiul meu acum două ceasuri.

— În acest caz, aţi auzit, fără îndoială, că s-a săvârşit o crimă, nu?

— Da, señor. Ieri seară, în casa lui don Silvio, unchiul meu, s-a vorbit despre asta.

— Şi azi-dimineaţă, când aţi plecat de acasă, aţi mai aflat vreo noutate în settlement?

— Am auzit doar că ucigaşul e căutat. Era vorba de detaşamentul dumneavoastră, señor?

— Întocmai… N-aţi întâlnit pe nimeni în drum, miss?
— Ba da.
— Pe cine? Fiţi bună şi vorbiţi mai amănunţit.
— Am întâlnit o femeie.
— O femeie? răsunară câteva glasuri.
— Chiar aşa, señor.
— Cine era?
— O americancă.
— O americancă? Aici, prin locurile astea? Singură?
— Cine anume?
— Nu ştiu.
— Cum, n-o cunoaşteţi? Atunci, spuneţi-ne; cum arăta?
— Vă spun.
— Cum era îmbrăcată?
— Purta costum de călărie.
— Aşadar, era călare?
— Călare.
— Şi unde aţi întâlnit-o pe femeia despre care vorbiţi?
— De cealaltă parte a pădurii, nu prea departe de-aici.
— Încotro mergea? Există pe acolo vreo aşezare?
— O colibă.
— Şi cine e stăpânul colibei?
— Don Maurice-Mustangerul.

Un vuiet triumfător se stârni în mulţimea călăreţilor. După două zile şi două nopţi de căutări zadarnice dădeau, în sfârşit, de urma ucigaşului.

Cei care descălecaseră săriră în şa, gata să pornească.

— N-am vrea să vă obosim, miss Martinez. V-am ruga să ne arătaţi drumul spre colibă.

— Trebuie să fac un ocol pentru asta… Dar dacă v-aţi hotărât să mergeţi într-acolo, vă conduc.

Isidora străbătu din nou fâşia de pădure, de astă dată întovărăşită de grupul călăreţilor. În marginea dinspre apus a pădurii se opri. În faţa călăreţilor, până la râul Alamo, se

întindea preria netedă ca în palmă.

— Uitaţi-vă! spuse Isidora. Vedeţi un punct negru în zare? E vârful chiparosului de pe malul lui Alamo. Mergeţi într-acolo. Veţi găsi un povârniş care duce la râu. Coborâţi povârnişul şi găsiţi coliba îndată.

Cercetaşii nu-şi mai pierdură vremea cu întrebările. Uitând cu totul de călăuza lor, se avântară în direcţia chiparosului.

Un călăreţ se desprinse de grup şi rămase pe loc. El cunoştea spaniola, limba maternă a Isidorei, aproape tot atât de bine ca şi engleză, limba lui maternă.

— Spune-mi, te rog, señorita – o rugă călăreţul în spaniolă – n-ai observat calul pe care călărea femeia aceea?

— Bineînţeles că da! Oricine l-ar fi observat!

— Spune-mi cum era?

— Era un mustang rotat.

— Un mustang rotat? Oh, Dumnezeule! gemu Casey Callhown şi porni nebuneşte în urma grupului.

Pentru Isidora era limpede: nu numai ea, ci şi omul acesta era mistuit de aceeaşi flacără cumplită. Şi numai moartea putea să o stingă.

CAPITOLUL LXI
LA PATUL BOLNAVULUI

Plecarea rivalei sale o ului pe Louise Pointdexter. Era gata să o îndemne pe Lună la drum, dar se opri nehotărâtă, sub impresia celor petrecute. Cu puţin înainte intrând în colibă, dăduse ochi cu femeia aceea, care pe semne se simţea stăpână acolo. Atunci, cum să înţeleagă plecarea ei? Privirile ei pline de duşmănie şi ură? Şi de ce nu i-a citit în ochi triumfătoarea încredere a omului sigur de sine?

Privirile Isidorei nu o jigniră câtuşi de puţin pe creolă. Dimpotrivă, îi strecuraseră o tainică bucurie în suflet. Şi în loc să se afunde în prerie, Louise Pointdexter lunecă din şa şi intră din nou în colibă.

Când văzu chipul celui drag acoperit de paloare, ochii tulburi care i se rostogoleau în orbite, creola uită de orice jignire.

— Dumnezeule! Exclamă ea, apropiindu-se de pat. Rănit… Moare… Cine-i făptaşul?

Niciun răspuns – doar o bolboroseală de neînţeles.

— Maurice, vorbeşte Maurice! Nu mă recunoşti? Sunt Louise! Louise a ta! Tu singur mi-ai spus aşa: Oare mi-ai uitat până şi numele?

— Louise! Louise! … Dragostea mea… – gemu Maurice, răspunzând parcă la chemarea ei şi din nou începu să delireze.

Louise nu se simţise nicicând atât de fericită. Nici în ziua când el îi mărturisise pentru întâia oară dragostea; acolo, sub umbra salcâmului, vorbindu-i cu toată înflăcărarea inimii, nici atunci nu se simţise atât de tulburată. O, cât era de fericită!

Sărutări gingaşe acoperiră din nou fruntea dogoritoare şi buzele arse ale bolnavului.

Louise, triumfătoare, îi apăsa mâna pe inimă. Era fericită. Se temea doar ca aceste clipe de vis să nu zboare prea iute.

Şi vai, temerile ei se dovediră îndreptăţite.

Un om apăru pe neaşteptate în pragul colibei. Louise îl recunoscu numaidecât pe caraghiosul de Phelim. Într-o mână ţinea securea, iar în cealaltă un uriaş şarpe cu clopoţei.

— Sfinte Patrick! bâigui irlandezul, scăpând şi securea şi şarpele din mâini. Pesemne că m-am prostit de tot, zău! Dumneata eşti, miss Pointdexter? Nu, nu se poate!

— Chiar eu, mister O'Neill! Nu-i frumos din partea dumitale să mă uiţi atât de repede!

— Să te uit pe dumneata? Cum aşa! Nici pomeneală! Cine te-ar putea uita, miss Louise? Uite, de când aiurează, numai de dumneata pomeneşte!

Phelim cătă cu înţeles spre pat. Un tremur de fericire o străbătu pe Louise din tălpi şi până în creştet.

— Ce-i asta? făcu Phelim, nedumerit. Unde-i tânărul său femeia de adineauri? Naiba să mai priceapă dacă-i ceva de priceput aici! N-ai găsit pe nimeni aici, miss Pointdexter?

— Ba da!

— Aha, v-aţi întâlnit? Şi ea unde-i?

— A plecat.

— Cum, a plecat?! Nici ea singură nu ştie ce vrea, zău! Acum zece minute am lăsat-o în colibă. Şi-a scos pălăria – o pălărie bărbătească – şi s-a aşezat colea, de parcă ar fi fost la ea acasă. Hm, spui c-a plecat? Straşnic! Nu-mi pare rău de loc! E bine să te ţii cât mai departe de o asemenea femeie. N-ai să mă crezi, miss Pointdexter, dar îţi jur că mi-a pus revolverul sub nas!

— Dumnezeule! De ce?

— Pentru că n-am lăsat-o să intre în colibă. Până la urmă, tot a intrat. Mister Zeb n-a vrut s-o oprească atunci când s-a întors. Dumneaei susţinea că mister Gérald e prietenul ei şi că vrea să-l îngrijească.

— Adevărat? O, ciudat, foarte ciudat! îngână creola şi căzu pe gânduri.

— Ai dreptate, se petrec lucruri tare ciudate.

— Dragul meu Phelim, ce s-a mai întâmplat? Povesteşte-mi.

— Bine, miss, dar pentru asta trebuie să mai zăboveşti un pic. Barem scoate-ţi pălăria. Dă-mi un pic de răgaz, că nu pot să-ţi povestesc tot ce s-a petrecut de alaltăieri, aşa, una-două.

— Cine-a mai fost pe aici?

— Oho, destui! Mai întâi, un soi de măscărici. N-am curaj să-ţi istorisesc despre el, mă tem să nu te sperii, miss!

— Lasă, n-ai grijă.

— La drept vorbind, nici eu singur nu-s prea lămurit. Era un călăreţ, dar fără cap.

— Un călăreţ fără cap?!

— Şi culmea, semăna leit cu mister Maurice. Ah, de-ar fi băgat de seamă ce spaimă am tras! Nici nu mai ştiam pe ce lume sunt!

— Unde l-ai văzut, mister O’Neill?

— Sus, pe culmea povârnişului. Tocmai ieşisem în întâmpinarea stăpânului, că-mi făgăduise să fie acasă până la amiază. Întâi am crezut că-i mister Maurice. Şi deodată s-a apropiat ăla… fără cap… Eh, scoate-ţi pălăria, miss. Şi vino colea pe ladă, că stai mai bine decât pe scaun. Hai, zău. Încă n-am isprăvit…

— Spune mai departe, nu te îngriji de mine. În afară de călăreţul ăsta ciudat, cine-a mai fost pe-aici? O fi fost vreo glumă.

— De, ce să zic, bună glumă! Bătrânul Zeb zicea la fel.

— A fost şi el pe-aici?

— Da, numai că a picat după ce-au venit…

— Cine?

— Alţii, miss. Bătrânul Zeb a picat abia ieri dimineaţă. Iar ăia au dat buzna în ajun, noaptea târziu. Eu dormeam un somn dulce ca mierea. Şi ei m-au trezit.

— Cine?

— Păi cine crezi? Indienii!

— Indienii?

— Da, da, un trib întreg! Închipuieşte-ţi, miss: eu, cum spuneam, dormeam ca un prunc, când aud un foşnet, de parcă cineva ar fi rupt nişte cărţi… Sfinte Patrick, ce să fie asta?

— Nu înţeleg.

— N-auzi nimic? Ascultă! Un tropot de cal! Phelim se repezi spre uşă.

— Sfinţi mucenici! Ne-a înconjurat un detaşament de călăreţi! Sunt o mie în cap! Trebuie să-i dau de veste bătrânului Zeb! Oh, Doamne! Poate că-i prea târziu!

Înşfăcând o ramură de cactus, Phelim ieşi în goană din colibă.

— Dumnezeule! murmură creolă. Ei sunt! Tata… Ce mă fac? Sfântă fecioară, fereşte-mă de ruşine!

Louise sări la uşă şi o încuie, dar după ce se gândi puţin, îşi dădu seama că nu are nici un rost. Cei de afară, desigur, nu aveau să se oprească în faţa unei asemenea piedici. Louise recunoscu glasurile rangerilor.

Zări o spărtură în perete şi se întrebă dacă n-ar fi mai bine să fugă. Dar era prea târziu. Tropotul se auzi şi în spatele colibei. Călăreţii înconjuraseră colibă.

La urma urmei, prezenţa ei nici nu putea să rămână o taină. Mustangul rotat aştepta afară, legat de un ţăruş: cu neputinţă să nu fi fost recunoscut. Şi mai era ceva care o oprea să fugă. Maurice se afla în primejdie şi ea trebuia să-l

apere.

„Chiar de-ar fi să-mi pierd cinstea – cugetă creola – să-l pierd pe tata, să-mi pierd prietenii, primesc, numai pe el să nu-l pierd! El e soarta mea! Am să-i rămân credincioasă chiar de-ar fi să mă acopăr de ruşine!”

Se aşeză liniştită lângă patul bolnavului, gata la orice sacrificiu, gata să-şi dea şi viaţa pentru el.

CAPITOLUL LXII
ÎNTR-O AŞTEPTARE ÎNCORDATĂ

Niciodată nu răsunase atâta tropot de cai lângă coliba mustangerului. Nici atunci când ţarcul era plin de mustangi sălbatici, abia prinşi.

Phelim, care ieşise în goană, fu ţintuit locului de strigătul câtorva zeci de oameni. Un glas răsună mai puternic decât toate. Irlandezul înţelese că era căpetenia detaşamentului.

— Stai, ticălosule! Degeaba fugi! Încă un pas şi eşti mort! Stai!

Phelim se supuse, nu avu încotro.

— Vă încredinţez, domnule, că nici prin gând nu-mi trece să fug! bâigui el, cu glas tremurător, văzând privirile furioase şi puştile celor din jur îndreptate ameninţător asupra lui. Nici pomeneală să fug. Mă pregăteam doar…

— Ei, acum fugi dacă poţi. De început, ai început-o bine… Dick Tracy, vino încoace! Adu şi oamenii! Legaţi-l! Dracu să-l ia! Nu prea cred că-i omul pe care-l căutăm noi!

— Nu, nu, John! Nu-i el! … Este servitorul lui.

— Hei, voi de colo, înconjuraţi colibă! Să nu iasă nimeni! N-am prins încă tartorul! Nu lăsaţi pe nimeni să fugă… Acum spune-mi: cine-i înăuntru?

— Adică… În colibă?

— Tu răspunde ce te întreabă, nătărăule! Se răsti Tracy, plesnindu-l cu frânghia pe spinare. Cine-i în colibă?

— Mai întâi şi întâi, stăpânu-meu.

— Ciudat… Ce-i asta? mormăi Woodley Pointdexter, care se apropiase abia atunci, dând cu ochii de mustangul rotat. Calul Louisei!

— Chiar aşa, unchiule – întări Casey Callhown, care călărea alături de plantator.

— Interesant. Cine o fi adus-o aici?
— A venit ea singură, de bună seamă.
— Glumeşti, Casey!
— Vorbesc foarte serios, unchiule!
— Vrei să spui că fata mea a fost aici?
— Chiar şi acum e aici, sunt convins.
— Imposibil!
— Ia uită-te colo!
În uşa larg deschisă a colibei se vedea o femeie.
— O, Dumnezeule, fiica mea!
Pointdexter sări din şa şi porni spre colibă. Callhown îl urmă. Amândoi dispărură înăuntru.
— Louise, ce înseamnă asta? E un rănit aici? Cine e? Henry?
Mai înainte să-i audă răspunsul, ochii plantatorului descoperiră pălăria şi pelerina lui Henry.
— El e! Trăieşte! Slavă ţie, Dumnezeule! Pointdexter se repezi spre pat, dar fericirea lui pieri ca un fum. Se trase în lături, gemând.
Callhown era la fel de tulburat ca şi unchiul său. Scoase un strigăt de groază şi, zgribulindu-se tot, ieşi încetişor din colibă.
— Ce-i asta? şopti plantatorul. Ce-i asta, Louise? Poţi să mă lămureşti?
— Nu, tată, nu pot! Sunt aici abia de câteva minute. L-am găsit în starea asta. Zace fără cunoştinţă, aşa cum vezi şi tu.
— Şi… Henry?
— Nu mi-a spus o vorbă. Mister Gérald era singur când am intrat. Servitorul lipsea, adineauri s-a întors. N-am apucat să-l întreb nimic.
— Bine… şi tu… cum ai nimerit aici?
— N-am putut să rămân acasă. Nesiguranţa asta mă chinuia cumplit. Eram singură de tot. E îngrozitor! Ceva cu

neputinţă de îndurat. Şi-apoi, gândul la nefericitul meu frate… Dumnezeule! Dumnezeule!

Pointdexter o privi uluit, cu o mută întrebare în ochi.

— Credeam să-l găsesc aici pe Henry.

— Aici… Dar de unde ştiai că poate nimeri aici? Cine te-a adus încoace? Ai venit singură?

— Cunoşteam drumul, tată. Ţi-aduci aminte, atunci, la vânătoare, când calul a luat-o la goană cu mine? La întoarcere, mister Gérald mi-a arătat unde stă şi eu n-am uitat.

Pointdexter, descumpănit ca şi mai înainte, se posomorî şi mai mult auzind-o.

— Asta nu-i cuminte din partea ta, fata mea. E o ieşire destul de necuviincioasă şi foarte riscantă. Ai procedat ca o fetiţă prostuţă. Trebuie să pleci de-aici chiar acum. Haide! Aici nu-i locul pentru o fată. Urcă pe cal şi du-te acasă. Te va însoţi cineva! Aici pot să se petreacă lucruri neplăcute. Nu se poate să rămâi. Să mergem!

Plantatorul ieşi pe uşă şi fata îl urmă fără tragere de inimă.

Călăreţii, care în răstimp descălecaseră, se îmbulzeau în jurul colibei. Callhown le spusese tuturor cum stau lucrurile. Oamenii se împărţiseră în câteva grupuri. Unii stăteau tăcuţi, alţii discutau cu aprindere. Mulţi făcuseră roată în jurul lui Phelim, care zăcea trântit la pământ, legat cobză. Întrebările curgeau din toate părţile, dar lumea, fireşte, nu prea lua în seamă răspunsurile irlandezului.

La ivirea plantatorului şi a fiicei sale toţi se întoarseră spre ei. Cei mai mulţi o cunoşteau pe Louise şi erau miraţi, ba chiar uimiţi să o vadă aici. Sora tânărului ucis, în casa ucigaşului! Mai mult ca oricând oamenii erau convinşi de vinovăţia mustangerului. Asta, mulţumită lui Callhown, care le vorbise despre pălăria şi pelerina găsite în colibă.

— Dar ce caută aici Louise Pointdexter, singură,

neînsoţită de nimeni?

Se vorbea sfiit, în şoaptă. Nimeni nu voia să jignească simţământul de părinte al plantatorului şi-i aşteptau cu răbdare desluşirile.

— Suie pe cal, Louise! Mister Gensy te va conduce acasă!

Tânărul căruia îi fusese adresată această rugăminte se simţea nespus de fericit. Era unul dintre cei care invidia în mod deosebit fericirea închipuită a lui Casey Callhown.

— De ce să nu te-aştept şi pe dumneata? întrebă ea. Doar nu mai zăboveşti mult.

— Draga mea, aş dori să faci aşa cum ţi-am spus.

Louise se urcă în silă în şa. Tânărul plantator porni înainte şi fata îl urmă la pas. El nu-şi putea ascunde fericirea, în vreme ce ea nu-şi putea ascunde tristeţea. Deodată, chipul creolei se însenină, luminat de speranţă. Se opri în loc. Însoţitorul se văzu nevoit să facă la fel.

— Mister Gensy – glăsui Louise, după un răstimp de tăcere. Mi-a slăbit chinga şeii. Stau rău din pricina asta. Fii bun, strânge-o dumneata.

Gensy sări numaidecât să cerceteze chinga. Găsi că nu trebuie strânsă mai mult, dar nu vru să recunoască asta şi trase de ea voiniceşte.

— Stai să cobor – spuse fata. Aşa o să-ţi fie mai uşor.

Fără să aştepte vreun ajutor, sări sprintenă din şa, rămânând în picioare lângă mustang.

— Acum totul e-n ordine, miss Pointdexter.

— Da – încuviinţă ea, încercând chinga. Ştii, abia sosisem la colibă. Am gonit tot drumul şi biata Luna nici n-a apucat să răsufle. Să stăm puţin să se odihnească. Ar fi o cruzime să nu mă gândesc şi la ea.

— Numai că tatăl dumitale… Tatăl dumitale dorea…

— Dorea să mă duc acasă. Lasă, nu-i nimic! Pur şi simplu, tata n-a vrut să rămân acolo, între atâta lume. Atâta tot. Dar de vreme ce sunt departe, n-are de ce să mai fie

neliniştit. Ce frumos e aici! Ce plăcută e umbra copacilor! Arşiţa din prerie e de nesuportat. Ah, mister Gensy, ia priveşte ce peştişori frumoşi se zbenguie-n apă! Uite colo, îi vezi, parcă-s de argint!

Tânărul plantator, măgulit, nu se lăsă rugat a doua oară.

— Miss Pointdexter, sunt cu totul la dispoziţia dumitale şi mă simt fericit că pot să-ţi îndeplinesc dorinţa. Să mai rămânem puţin.

— Numai cât se odihneşte Luna. Atunci când s-a apropiat detaşamentul vostru, abia descălecasem. Uită-te la Luna ce chinuită-i, săraca, după atâta goană!

Gensy, fericit că poate să-i îndeplinească fetei o cât de mică dorinţă, nici nu se gândea la Luna. Se opriră amândoi pe malul râului.

Tânărul plantator rămase foarte mirat, văzând că Louise nici nu băga în seamă zbenguiala peştişorilor şi în acelaşi timp se necăjea că nici pe el însuşi nu-l prea bagă în seamă. Ochii fetei aveau o privire rătăcită, iar auzu-i încordat prindea orice zgomot ce răzbătea dinspre colibă.

În ciuda farmecului tinerei creole, Gensy începu şi el să asculte. Larma din poiană spunea că acolo aveau să se petreacă lucruri grave.

Câteva glasuri răsunau desluşit. Unul dintre ele se auzea mai tare decât toate. Louise îl recunoscu: era glasul vărului ei, Casey. Acesta căuta să convingă, să dovedească ceva. O aprigă duşmănie se simţea în vorbele lui. Dar iată că tăcu. În clipa următoare izbucniră strigăte furtunoase de încuviinţare.

Gensy asculta cu încordare, uitând cu desăvârşire de prezenţa frumoasei creole. Îşi aminti de ea abia în clipa când fata ţâşni ca o săgeată înapoi spre colibă.

CAPITOLUL LXIII
JUDECATA

Un strigăt puternic, care vestea rezultatul judecăţii şi osânda, o făcu pe tânăra creolă să se smulgă din loc. Auzi desluşit: „La spânzurătoare!” şi atunci se năpusti spre coliba mustangerului.

Oamenii se adunaseră în cerc, nu mai stăteau răspândiţi în grupuri răzleţe. În mijlocul lor se vedea figura impunătoare a şefului rangerilor, alături de care se aflau Woodley Pointdexter şi Casey Callhown. Alţii aveau cuvântul hotărâtor şi ei asistau pesemne numai ca martori la drama care se desfăşura.

Judecau un om învinuit de omor – după judecata lui Lynch. Acuzator era însuşi şeful rangerilor.

Mulţimea, afară de cei doi acuzaţi, aveau rolul juraţilor.

Maurice Gérald şi Phelim, servitorul său, se găseau în mijlocul cercului, trântiţi în iarbă şi legaţi cobză.

Amândoi fuseseră reduşi la tăcere. Pe Phelim îl ameninţaseră să-şi ţină gura, iar stăpânului său îi puseseră un căluş de lemn. Cum strânsoarea frânghiilor nu izbutea să paralizeze mişcările bolnavului, doi îl ţineau de umeri, iar un al treilea stând în genunchi, îi ţintuia picioarele de pământ.

Greutatea învinuirii cădea mai ales asupra lui Maurice Gérald; Phelim era socotit doar complice. I se porunci să spună tot ceea ce ştia. Dar cele povestite de Phelim despre indieni şi jaguar fură socotite drept „o născocire”, cu scopul de a induce în eroare tribunalul.

Ancheta ţinu doar zece minute. Concluzia era limpede. Majoritatea erau convinşi că Henry Pointdexter a fost ucis şi

că Maurice Gérald a făptuit omorul.

Fiecare amănunt fu iarăşi discutat şi cântărit. Acestor amănunte li se adăugară altele proaspăt descoperite în colibă. Cele mai convingătoare erau pălăria şi mantia celui ucis. Unii, plini de nerăbdare, strigau: „La spânzurătoare cu ucigaşul!”

Pe cât se pare, sentinţa se ştia dinainte: jos, în iarbă, se vedea o frânghie cu un laţ la unul din capete. Nu era decât un lassou, dar se dovedea foarte potrivit în acest scop. O creangă orizontală putea să ţină de minune loc de spânzurătoare.

Cei mai mulţi se pronunţară pentru condamnarea la moarte. Unii îşi întăriră hotărârea prin blesteme la adresa osânditului. Dar de ce oare nu treceau la executarea sentinţei? Pur şi simplu fiindcă nu exista unanimitate de păreri. Întreaga adunare era de acord cu sentinţa, dar parte din judecători se împotriveau executării lui Maurice. Deşi în minoritate, ei spuseră un „nu” pe cât de liniştit pe atât de ferm.

Printre aceşti foarte puţini se număra şi Sam Manly, şeful rangerilor.

— Cetăţeni! începu el, răsunător. Nu avem destule dovezi pentru a putea lua o hotărâre atât de gravă. Trebuie să ascultăm şi acuzatul, bineînţeles, atunci când va fi în stare să vorbească, în momentul de faţă vede oricine, n-are nici un rost să-i cerem acest lucru. De aceea propun să amânăm hotărârea până la…

— Ce sens are această amânare? tună vocea lui Casey Callhown. Ce te opreşte să iei o hotărâre, Sam Manly? Dacă ai fi avut un prieten sau un frate care să piară nevinovat de mâna unui ucigaş, de bună seamă c-ai fi judecat altfel. Ce mai doreşti spre a te convinge de vinovăţia acestui ticălos? Dovezi în plus?

— Întocmai, căpitane Callhown! Dovezi.

— Poţi să mai aduci vreo dovadă, Casey Callhown? Se auzi un glas din mulţime.

— Mi se pare că există suficiente dovezi, ba chiar mai multe decât trebuie. Dar dacă vreţi, sunt gata să aduc şi altele.

— Da, vrem, vrem! strigară zeci de glasuri.

— Gentlemeni! rosti Callhown. Adresându-se celor din jur. Ştiţi bine ce s-a întâmplat între omul acesta şi mine. N-aş vrea să vă gândiţi că urmăresc să mă răzbun. Nu gândul răzbunării mă stăpâneşte. Dacă n-aş fi convins că el e autorul crimei, cum sunt convins că am capul pe umeri, atunci...

Callhown începu să se bâlbâie. Vorbele acestea care-i scăpaseră fără să vrea produseră o ciudată impresie asupra oamenilor.

— Dacă n-aş fi convins – urmă el – n-aş spune nimic despre cele ce-am văzut sau, mai bine zis, am auzit.

— Ce-ai auzit, mister Callhown? întrebă şeful rangerilor. Cearta dumitale cu acuzatul, cunoscută de toată lumea, n-are nici o legătură cu mărturiile pe care le faci astăzi. Nimeni nu se gândeşte să te învinuiască de mărturii mincinoase. Continuă, te rog. Ce-ai auzit, când anume şi unde?

— Lucrurile s-au petrecut marţi noaptea, adică în noaptea când a dispărut vărul meu.

— Marţi noaptea? Mai departe.

— Mă dusesem în camera mea. Era mare zăpuşeală şi ţânţarii nu mă lăsau să dorm. M-am dat jos din pat, am aprins o ţigară, m-am plimbat puţin prin odaie, apoi m-am hotărât să urc pe terasă. Era aproape de miezul nopţii sau poate mai devreme, nu ştiu, nu m-am uitat la ceas. Ajuns pe terasă, am vrut să aprind altă ţigară, când deodată, dinspre râu, aud nişte glasuri. O discuţie zgomotoasă, aprinsă. O ceartă, era limpede. Ascultând mai atent, am

recunoscut glasurile: era glasul vărului meu Henry şi glasul omului acesta, al ucigaşului.

— Continuă, mister Callhown. Întâi să ascultăm mărturia dumitale, pe urmă vei afla şi părerea noastră.

— Vă daţi seama, gentlemeni, am rămas uimit auzind glasul vărului meu: credeam că doarme de mult. Eram atât de convins că este Henry, încât nici nu m-am dus la el în odaie să controlez. Auzeam la fel de lămurit şi celălalt glas, glasul mustangerului. Mi se părea tare ciudat că Henry, împotriva obiceiului, a ieşit din casă atât de târziu. Dar faptele sunt fapte şi aici nu încăpea nici o îndoială. Am început să ascult mai atent, ca să-mi dau seama de ce se ceartă. Nu auzeam prea bine ce spun. Am desluşit doar nişte cuvinte cam tari, adresate mustangerului de către Henry. Era clar, vărul meu fusese jignit cu ceva. Apoi am auzit cum nu se poate mai limpede ameninţările mustangerului. Îşi spuneau amândoi pe nume şi nu se putea să mă înşel. Ar fi trebuit să mă duc la ei, să văd despre ce-i vorba, însă eram în papuci. Am stat aşa aproape jumătate de ceas, tot sperând că Henry se va întoarce acasă. Nu s-a întors. M-am gândit că s-a dus la tavernă, că a întâlnit poate cunoscuţi din fort şi a mai zăbovit cu ei. Şi m-am hotărât să mă culc. Iată, gentlemeni, v-am spus tot ce ştiu. Sărmanul Henry, de atunci nu s-a mai întors acasă! În noaptea aceea patul lui a rămas nedesfăcut. El a rămas undeva în prerie sau în pădure. Unde anume, numai omul acesta ştie.

Şi ridică mâna, arătând spre mustanger. Cuvintele lui Callhown produseră o profundă impresie. Nimeni nu se-ndoia de sinceritatea căpitanului. Urmă o nouă explozie de indignare.

— La spânzurătoare cu el! La spânzurătoare cu el! se auzeau strigăte din toate părţile.

Însuşi Sam Manly părea descumpănit. Cei care se

împotriveau sentinţei se împuţinau din ce în ce. Încordarea creştea ca înaintea unei furtuni.

Unul dintre bandiţi plătiţi de Callhown, care tocmai îi şoptise căpitanului ceva la ureche, se apropie şi ridică funia, petrecând iute laţul după gâtul acuzatului, care nu-şi venise nici acum în simţiri. Nimeni nu avea de gând să oprească mâna călăului şi nimeni nu se încumeta să ia apărarea osânditului. Laţul fusese aruncat de gâtul lui Maurice. Celălalt capăt al funiei se şi odihnea pe creanga unui copac.

„Maurice Gérald o să-şi ia rămas bun de la viaţă!” cugetau oamenii în sinea lor.

CAPITOLUL LXIV
ÎNTÂMPLĂRI NEAŞTEPTATE

„Maurice Gérald o să-şi ia rămas bun de la viaţă!” – aşa cugeta fiecare dintre cei prezenţi la această tragedie care se desfăşura în mijlocul naturii, la umbra copacilor seculari.

Dar iată că interveni ceva neaşteptat şi tragedia se transformă în farsă. Eroul acestei farse era Phelim.

După discursul „însufleţitor” al lui Callhown, care stârni şi mai mult în oameni dorinţa de răzbunare, atenţia tuturor se concentră numai asupra lui Maurice. Uitară cu desăvârşire de servitorul mustangerului. Privirile cătau pline de ură spre osândit, aşa încât Phelim avu prilejul să fugă şi nu lăsă prilejul să-i scape.

Răsucindu-se neobservat în iarbă, irlandezul slăbi funia ce-i lega mâinile, o desfăcu de tot şi se strecură încetişor printre picioarele oamenilor. Nimeni nu băgă de seamă manevra lui. Scoasă din minţi de o asemenea privelişte aţâţătoare, mulţimea îşi dădu coate, cu ochii la creanga ce avea să ţină loc de spânzurătoare.

Cât despre Phelim, nici pomeneală să-şi lase stăpânul în voia sorţii. Dimpotrivă, căută şi de astă dată să-i vină în ajutor. Toate nădejdile lui erau îndreptate spre Zeb Stump. Hotărî să-i dea de ştire şi să-l cheme cât mai grabnic.

Irlandezul se furişă tiptil spre locul unde păştea bătrâna iapă a vânătorului. Caii ceilalţi erau legaţi în marginea pădurii şi formau un adevărat zid. La adăpostul acestui zid viu, Phelim izbuti să ajungă la ţintă.

Îşi dădu seama însă că nu are la el cele de trebuinţă. Creanga de cactus rămăsese pe locul unde fusese prins.

Pierduse pe undeva şi cuţitul. Atunci cu ce să taie altă

creangă de cactus?

Cuprins de o tristă îngândurare, se opri descumpănit. Trebuia să acţioneze fără întârziere. Fiecare clipă pierdută putea să fie fatală pentru stăpânul său. Gata la orice sacrificiu, credinciosul servitor se târî până la planta ţepoasă şi rupse o creangă cu mâinile goale.

Mâinile i se umplură de sânge şi de zgârieturi. Dar putea oare să ia în seamă un fleac ca asta atunci când era vorba de viaţa unui om? Irlandezul alergă ca o săgeată spre iapă şi-i vârî sub coadă această armă de tortură, fără să-şi ia nici o măsură de prevedere.

În acest timp, în poiană lucrurile îşi urmau cursul. Laţul era gata, celălalt capăt al funiei fusese aruncat peste creanga unui copac; mâinile unor călăi voluntari ţineau funia, aşteptând doar o poruncă. Oamenii încremeniseră. Stăteau tăcuţi şi nemişcaţi, ca şi trunchiurile copacilor din jur. Dar nimeni nu se încumeta să dea semnalul execuţiei. Până şi Callhown se feri să-şi asume această răspundere.

În aceste clipe de încordare, bătrâna iapă, despre care toţi ştiau că e iapa lui Zeb Stump, turbă ca din senin. Se porni să tropăie prin iarbă, azvârlind din picioarele dindărăt şi nechezând îngrozitor. Caii din preajmă începură să necheze şi ei şi să zvârle nebuneşte din picioare.

Starea mulţimii se schimbă brusc. Neliniştea se citea pe feţele tuturor. Ici-colo răsunară strigăte de spaimă.

Oamenii se aruncară spre arme şi spre cai:

— Indienii!

Doar un atac al comancilor putea stârni o asemenea învălmăşeală.

Teama ţinu până în clipa când toţi se văzură în şa. Caii se liniştiră ca prin farmec. Singură iapa lui Zeb continua să necheze turbat.

Abia atunci se descoperi pricina acestui tărăboi. Şi tot atunci se descoperi şi dispariţia irlandezului. Phelim,

prevăzător, se pitise după nişte tufişuri şi astfel îşi scăpă pielea, căci viaţa lui ar fi fost tot atât de primejduită ca şi viaţa stăpânului său.

Vreo douăzeci de inşi îndreptară armele spre iapa nărăvaşă, dar până să apese ei pe trăgaci, unul aflat mai aproape îi aruncă un lassou după gât şi o sili să tacă.

*

* *

Liniştea se înstăpâni din nou în poiană şi privirile se aţintiră din nou asupra osânditului. Toţi erau la fel de porniţi ca şi mai înainte. Tărăboiul de adineauri nu înveselise pe nimeni, dimpotrivă, aţâţase şi mai mult spiritele. Şi din nou răsunară strigăte, cerând executarea.

Mulţimea însetată de răzbunare se strânse din nou în jurul mustangerului.

Banditii apucară din nou capătul funiei şi prin mintea fiecăruia trecu din nou acelaşi gând: „Maurice Gérald o să-şi ia rămas bun de la viaţă!”

Dar iată că din nou interveni ceva neprevăzut.

O fată de o rară frumuseţe se năpusti din spatele copacilor în poiana învăluită de razele strălucitoare ale soarelui.

Louise străbătu mulţimea ca un fulger şi se aplecă asupra osânditului, care zăcea în iarbă. Apucând zdravăn funia, încercă să o smulgă din mâinile călăilor.

— Oameni din Texas! Ticăloşilor! strigă ea, cu glasul sugrumat de indignare. Ruşine! Ruşine!

Uimiţi, călăii scăpară funia din mâini.

— Judecată?! Asta-i judecată?! Osândiţi pe cineva fără apărător şi fără posibilitatea să spună măcar un cuvânt în apărarea lui?! Asta numiţi voi dreptate? Dreptatea din Texas! Ruşine! Sunteţi fiare, nu oameni! Ucigaşi!

— Ce-nseamnă asta? izbucni Pointdexter, repezindu-se în faţă şi apucându-şi fata de umeri. Ţi-ai pierdut minţile, Lou?

Ai înnebunit? Cum de-ai ajuns aici? Nu ţi-am spun să te duci acasă? Să pleci acasă chiar acum, nu te-amesteca în treburi care nu te privesc!

— Ba mă privesc, tată!

— Cum aşa? A, da, ai dreptate, doar îi eşti soră. Şi omul acesta este ucigaşul fratelui tău!

— Niciodată n-am să cred una ca asta! Niciodată! Oh, oameni, dacă sunteţi într-adevăr oameni, atunci nu vă purtaţi ca nişte fiare! Judecata trebuie să fie dreaptă. Şi atunci… atunci…

— Judecata a fost dreaptă! se auzi un glas. Nimeni nu se îndoieşte de vinovăţia mustangerului! El ţi-a ucis fratele, nimeni altul. Nu-i frumos din partea dumitale, iartă-mă că ţi-o spun, să cauţi să scapi vinovatul de osânda meritată!

— Aşa e! întăriră câţiva.

— Să fie osândit după faptă săvârşită!

— Da, trebuie osândit! Trebuie osândit! repetă ca un ecou un întreg cor de glasuri.

— Ne pare foarte rău, dar nu putem să-ţi îndeplinim dorinţa şi suntem nevoiţi să te rugăm să pleci de aici… Mister Pointdexter, ar fi bine dacă ai lua-o pe fiica dumitale de aici.

— Să mergem, Lou! N-ai ce căuta aici. Să mergem! … Nu vrei? Cum vine asta? Nu vrei să-l asculţi pe tatăl tău? … Casey, ia-o şi du-o de-aici. Dacă nu pleci de bunăvoie, Louise, te vom sili s-o faci! Haide, fii cuminte şi ascultă-mă, te rog! Pleacă!

— Nu, nu plec, tată! Nu plec până ce nu-mi făgăduieşti, până ce n-au să-mi făgăduiască toţi…

— Oricât am dori, nu putem să-ţi făgăduim nimic, miss. Asta nu-i o treabă de femeie. S-a săvârşit o crimă şi dumneata o ştii prea bine. Părerea judecătorilor nu poate fi influenţată cu nimic şi ucigaşul nu poate fi cruţat.

— Să nu fie cruţat! strigară vreo câţiva înrăiţi.

— La spânzurătoare cu el! La spânzurătoare cu el! Prezenţa fermecătoarei fete nu-i mai stingherea câtuşi de puţin, pe rangeri. Uitând de orice politeţe, Casey Callhown o trăgea brutal din poiană. Louise se zbătea să-i scape din mâini, hohotind de plâns şi protestând din răsputeri împotriva acestei răfuieli neomeneşti:

— Monştrilor! Ucigaşilor!

Numai că era departe şi lipsită de orice posibilitate de a-l ajuta pe omul pentru care era gata să-şi dea chiar şi viaţa.

CAPITOLUL LXV
ALTĂ ÎNTÂMPLARE NEAŞTEPTATĂ

Liniştea se lăsă pentru a treia oară în jurul colibei – o linişte sinistră. Spectatorii şi actorii acestei drame cumplite îşi ocupară din nou locurile. Funia zbură din nou peste creanga copacului şi aceiaşi călăi se grăbiră să-i apuce capătul. Numai că de astă dată îl ţineau cu nădejde.

„Maurice Gérald o să-şi ia rămas bun de la viaţă!”

Sărmanul Maurice se afla la un pas de moarte. Până şi dragostea se dovedise neputincioasă, nici ea nu-l putuse salva. Oare ce forţă era în stare să oprească groaznicul deznodământ? Părea că nu există nici o posibilitate de a veni în ajutorul mustangerului şi nici răgaz pentru aşa ceva. În privirile rangerilor nu citeai pic de îndurare, ci numai nerăbdare. Călăii se grăbeau şi ei, temându-se să nu se vadă iarăşi stingheriţi. Apucaseră de capătul funiei cu îndemânarea unor călăi încercaţi. Nici şaizeci de secunde şi sentinţa mulţimii avea să fie adusă la îndeplinire…

— Haide, Bill, eşti gata? vorbi unul dintre călăi către tovarăşul său, hotărât pesemne să nu mai aştepte nici o poruncă.

— Totul e-n ordine! răspunse Bill. Să-i venim mai iute de hac ticălosului ăstuia. Hai, trage!

Se opintiră amândoi, însă nu izbutiră să ridice osânditul de la pământ. Laţul abia îi săltă capul.

— Trage, afurisitule, nu dormi! se răsti Bill, furios. Caşti gura, ai?

Bill stătea cu spatele spre pădure şi nu vedea că se ivise cineva dintre copaci.

— Haide, trage odată! Hai, împreună! Sus! Să isprăvim

cu el!

— Nu, asta n-o să se întâmple! răsună un glas tunător.

Un bărbat de statură uriaşă, cu arma la umăr, răsări dintre tufişuri. Cât ai clipi, Zeb Stump se afla în mijlocul mulţimii.

— Nu, asta n-o să se întâmple! repetă vânătorul, aplecându-se asupra omului trântit în iarbă şi îndreptând ţeava lungă a puştii spre călăi. Daţi drumul funiei, că trag. Ei, Bill Griffin, dacă mai smuceşti de funie, te-alegi c-o bombonică în burtă pe care nu prea cred s-o poţi mistui! Daţi drumul la funie, blestemaţilor!

Nici zbieretele turbate ale iepei nu tulburaseră atât mulţimea că apariţia lui Zeb Stump. Toţi îl cunoşteau. Era respectat şi mulţi se temeau de el. Printre aceştia din urmă se numărau şi Bill Griffin cu prietenii săi. La porunca vânătorului, Bill lăsă funia din mâini.

— Ce neghiobie au mai pus la cale flăcăii ăştia? continuă Zeb Stump, adresându-se celor din jur, care amuţiseră de-a binelea. Nu cumva aveţi de gând să spânzuraţi un om bolnav?

— Ba chiar aşa! hăhăi un glas grosolan.

— Şi de ce n-am face-o? întrebă un altul.

— De ce? Păi cine v-a dat vouă dreptul să spânzuraţi fără judecată un cetăţean al Texasului?

— Ia te uită ce mai cetăţean! Şi-apoi, aici a avut loc o judecată, o judecată dreaptă!

— Ei, poftim! Condamnă la moarte un om lipsit de cunoştinţă! Îl trimit pe lumea cealaltă atunci când el habar n-are de nimic! Asta numiţi voi judecată dreaptă?

— Ce ne pasă, atâta timp cât ştim că-i vinovat! E vinovat, suntem siguri de asta!

— Sunteţi siguri? Bine. Cu tine, James Storedast, nici nu mai stau de vorbă de azi înainte! Dar tu, Sam Manly şi dumneavoastră, mister Pointdexter, nu puteţi încuviinţa

atâta lipsă de omenie! Ceea ce se petrece aici e pur şi simplu o crimă.

— Zeb Stump, tu nu ştii cum s-au petrecut lucrurile – rosti şeful rangerilor, vrând să justifice participarea lui la judecarea mustangerului. Avem dovezi!

— La naiba cu dovezile voastre! Nu vreau s-aud nimic! Avem timp berechet să le lămurim pe toate la adevărata judecată. Cred că n-are nimeni nimic de zis!

— Îţi iei o răspundere prea mare, Zeb Stump! interveni Casey Callhown. Victima nu-i nici fiul, nici fratele dumitale. Atunci ai vorbi altfel. Nu pricep de ce te amesteci în treaba asta!

— În primul rând, pentru că tânărul ăsta e prietenul meu, cu toate că-i un străin. În al doilea rând, pentru că Zeb Stump nu poate îngădui un joc necinstit, nici chiar în preriile Texasului.

— Un joc necinstit?! Numeşti asta joc necinstit? … Oameni din Texas, oare vă pierdeţi cumpătul în faţa unui palavragiu ca el? Hai să isprăvim odată, e timpul! Sângele lui Henry Pointdexter cere răzbunare. Ei, voi de colo, puneţi mâna pe funie!

— Să-ncerce numai! Primul care se-ncumetă, e mort mai înainte s-atingă funia! Abia când oi zace în iarbă, alături de vreo câţiva dintre voi, abia atunci o să-l puteţi spânzura pe bietul mustanger! Ei, vreau să văd şi eu cine pune mâna pe funie!

Se lăsă o linişte desăvârşită. Oamenii nu se clinteau din loc, parte înfricoşaţi de ameninţarea bătrânului vânător, parte din respect faţă de bărbăţia şi generozitatea lui. Folosindu-se de acest moment prielnic, Zeb Stump se strădui să-şi impună punctul de vedere:

— Mustangerul să fie judecat cu dreptate! Să-l ducem la settlement, acolo să fie judecat! Noi nu avem dovezi că ar fi luat parte la crimă. Să mă lovească toate relele dacă eu,

unul, pot să cred aşa ceva! Şi-apoi, ştiu bine cum s-a purtat faţă de tânărul Pointdexter. Nu numai că nu i-a fost duşman, i-a fost chiar prieten.

— Ei, mister Stump. Nu ştii ce-am auzit noi adineauri.

— Ce-aţi auzit?

— Unele mărturii din care reiese cu totul altceva. Avem dovada că între Maurice Gérald şi tânărul Pointdexter a avut loc o ceartă, ba mai mult, că această ceartă a avut loc chiar în noaptea dispariţiei.

— Şi cine v-a spus asta, Sam Manly?

— Eu! rosti Callhown, ieşind înaintea celorlalţi, înadins ca bătrânul să-l vadă.

— O, mister Casey Callhown, dumneata? Ştii dumneata că ei doi s-au certat? Ai fost de faţă la ceartă lor?

— N-am spus asta. Dar n-are rost să răspund la întrebările dumitale, Zeb Stump… Cred, domnilor, că sunteţi de acord cu sentinţa dată. Nu înţeleg de ce se amestecă un prostănac bătrân în treburile noastre.

— Prostănac bătrân? izbucni vânătorul. Aşa-mi spui mie, prostănac bătrân? O să-ţi retragi cuvintele; ţi-o jur! Ţi-o spune Zeb Stump din Kentucky! Ei, acum nu merită să vorbim despre asta. Fiecare lucru la timpul lui. Vine el şi ceasul dumitale, mister Casey Callhown. Poate chiar mai devreme decât crezi… Cât despre cearta dintre Henry Pointdexter şi tânărul Gérald – se întoarse bătrânul vânător către şeful rangerilor – eu, unul, nu cred şi n-am să cred nimic până ce nu voi avea dovezi temeinice şi nu vorbe… Din câte ştiu eu până acum, nu se poate trage o concluzie. Spui că ai dovezi noi? Eu la fel. Şi după cum mi se pare, nişte dovezi menite să aducă oarecare lumină în această poveste misterioasă.

— Ce dovezi? întrebă Sam Manly. Vorbeşte, te-ascultăm.

— Mai multe. În primul rând, vedeţi şi voi, tânărul Gérald e rănit. Nu vorbesc de zgârieturile căpătate pesemne de la

coioţi. Uitaţi-vă la genunchiul lui. Aici nu mai sunt coioţii la mijloc. Tu cum crezi, Sam Manly?

— Bănuim că-i o urmă a luptei dintre el şi…

— Şi cine? întrebă Zeb, nestăpânit.

— Şi tânărul care a dispărut.

— Da, asta-i părerea noastră! întări cineva. Ştim cu toţii că Henry Pointdexter nu putea să se lase omorât ca o vrabie. Între ei doi a fost o luptă, de bună seamă, şi mustangerul, căzând şi-a zdrelit genunchiul de o piatră. Aşa se explică umflătura de la genunchi. Mai are o rană şi la cap, de la un glonţ, după cât se pare. Cât despre zgârieturi, nu putem şti dacă-s pricinuite de spinii plantelor ori de ghearele coioţilor, cum bănuieşti dumneata. Un caraghios ne-a îndrugat adineauri verzi şi uscate despre un jaguar, dar cine să-l creadă!

— Cine? Nu cumva Phelim? Unde-i Phelim?

— A fugit ca să-şi scape pielea. Dă-l găsim noi, n-ai grijă, întâi să isprăvim cu ăsta. O să-l facem să dea de gustul şbilţului şi-o să spună tot ce ştie.

— N-o să aflaţi nimic nou dacă vreţi amănunte despre jaguar. Am văzut dihania cu ochii mei şi abia l-am scăpat pe Maurice din ghearele ei. S-aud ce v-a spus Phelim?

— O poveste lungă cu nişte indieni. Da’ cine să-l creadă?

— Mi-a spus şi mie aceeaşi poveste. Se pare că e adevărul adevărat. Cică au jucat cărţi. Uitaţi-vă, am găsit un pachet de cărţi de joc azvârlit în colibă. Cărţi de joc spaniole.

Şi Zeb scoase la iveală din buzunar pachetul de cărţi şi-l întinse şefului rangerilor. Acesta le cercetă atent. Erau cărţi de fabricaţie mexicană, folosite de obicei, la jocul „monte”.

— Unde-aţi mai pomenit comanci care să joace cărţi? pufni cineva. E de râs, zău!

— Spui că e de râs? i-o întoarse bătrânul vânător, care stătuse aproape douăsprezece luni în captivitate la

comanci. O fi de râs, da-i adevărat. Nu o dată am avut prilejul să-i văd pe indieni jucând cărţi pe o piele de bizon, în loc de masă. Şi jucau tocmai „monte”, joc mexican învăţat pesemne de la prizonierii lor. Oricum, comancii se ţin de jocurile de cărţi, asta-i limpede.

Zeb Stump era bucuros de întorsătura discuţiei. Apariţia unor indieni prin împrejurimi putea să schimbe părerea rangerilor, întrucât ei credeau că indienii atacau numai în partea opusă settlementului.

— Aşa e, bineînţeles – spuse Zeb, dorind să-i convingă pe cei prezenţi că e nevoie să amâne cercetările şi judecata. Aici au fost indieni sau, în orice caz, cineva care aducea grozav la înfăţişare cu ei… Hei, dar ce-i asta? Cine goneşte aşa?

În aceeaşi clipă, dinspre partea opusă a povârnişului se auzi un tropot de copite.

Pe culme apăru o călăreaţă care gonea mâncând pământul. Pălăria îi zburase de pe cap şi părul îi flutura în vânt. Amazoana îşi biciuia calul şi-l tot îmboldea cu pintenii şi cu strigătele, deşi bietul animal alerga cât îl ţineau puterile.

În această amazoană înspăimântată toţi recunoscură dintr-o ochire pe femeia care, cu un ceas mai înainte, le arătase drumul spre colibă.

CAPITOLUL LXVI
FUGĂRITĂ DE COMANCII

Isidora apăruse pe neaşteptate. Oare ce-o făcuse să se întoarcă? Şi de ce gonea aşa?

Pentru a lămuri lucrurile, e nevoie să ne întoarcem la întâlnirea ei cu grupul călăreţilor, când călărea pradă gândurilor negre.

Despărţindu-se de grup, stătu un timp la îndoială dacă să se îndrepte spre Leona sau să se întoarcă la colibă, ca să fie ea însăşi martoră la tot ce avea să se petreacă acolo. Se opri în marginea pădurii, la umbra copacilor şi privi spre vârful chiparosului ce se ridica pe malul abrupt al lui Alamo. Îndoieli grele îi frământau sufletul.

Ce a câştigat îndrumând călăreţii spre colibă? Poate că femeia pe care ea o ura va fi înjosită, dar în acelaşi timp asta putea să-l piardă pe omul pe care îl iubea.

— Sfântă fecioară! şopti Isidora. Ce-am făcut? Dacă aceşti judecători severi îl vor socoti vinovat, care va fi sfârşitul? Moartea! O, nu, nu vreau! Nu vreau să moară de mâna lor! Nu! Cu câtă furie s-au năpustit spre colibă atunci când le-am arătat drumul! De bună seamă, hotărâseră dinainte osânda lui don Mauricio. El e străin pe meleagurile astea, vine din altă ţară. E singur, fără prieteni, înconjurat numai de duşmani!

Ochii fetei, plini de o mută durere, rătăceau prin prerie. Deodată, calul necheză subţirel şi întoarse capul spre hăţişuri.

— N-o fi cineva acolo?

Isidora scrută cu privirea cărarea pe care abia o străbătuse. Era calea ce ducea spre Leona. Cărarea se vedea până la o cotitură apropiată, de unde se înfunda în

hăţişuri. Nu zări decât doi-trei coioţi costelivi.

Atunci de ce e neliniştit calul, de ce smuceşte, de ce sforăie şi nechează? Drept răspuns, se auzi nechezatul câtorva cai; pesemne că veneau pe cărare, dar erau ascunşi încă de hăţişuri. În schimb, tropotul copitelor răsuna desluşit. Curând se aşternu din nou liniştea. Călăreţii fie că se opriseră, fie că înaintau neauzit.

Isidora îşi potoli cu greu surul. Încremeni locului, ascultând cu încordare. O şuşoteală ajunse până la ea de undeva din hăţişuri. Şi iarăşi se făcu linişte. Călăreţii pesemne că se opriseră şi ei. Asta nu o nelinişti.

„De bună seamă că se îndreaptă spre Rio Grande – cugetă Isidora. Ori fac parte din detaşamentul întâlnit adineauri şi-au rămas mai în urmă. Indieni nu pot să fie, doar se ştie că indienii nu se află prin partea locului. Oricum, să fiu foarte prevăzătoare.”

Cu aceste gânduri, Isidora porni mai departe. Se opri sub frunzişul unui salcâm şi trase din nou cu urechea, îşi dădu seama că necunoscuţii se apropiau de ea, dar nu pe cărare, ci prin desiş. De unde să ştie ce vor? O cuprinse neliniştea. Până adineauri îşi păstrase calmul, dar acum purtarea călăreţilor dădea de bănuit. Dacă ar fi fost nişte simpli călători, ar fi mers pe cărare şi nu s-ar fi furişat prin hăţişuri. Privi în jur, căutând un loc unde să se ascundă. Dar frunzişul dantelat al salcâmilor nu era bun de ascunzătoare. Îmboldi calul cu pintenii, ieşi din hăţişuri şi o porni în goană devale, spre Alamo.

Voia să se depărteze la vreo trei sute de paşi, ca să nu o ajungă din urmă nici săgeata, nici glonţul, apoi să se oprească şi să vadă cine sunt acei oameni: prieteni sau duşmani? Nu izbuti să-şi îndeplinească planul, fiindcă misterioşii călăreţi porniră numaidecât după ea. Întorcând capul, le zări trupurile pe jumătate despuiate şi cu pielea ca arama încinsă, obrajii sulemeniţi cu roşu şi penele de

culoarea focului din păr.

„Indienii!” şopti Isidora, cuprinsă de groază şi înfipse zdravăn pintenii în coastele calului, apucând în direcţia chiparosului.

Isidora gonea zorindu-şi calul cu strigăte, cu pintenii şi cu cravaşa. Nu se auzea decât glasul ei. Urmăritorii goneau în tăcere. Ei erau patru, ea – una singură. Toată nădejdea Isidorei era să ajungă cât mai curând sub ocrotirea oamenilor din Texas. Şi se îndrepta năvalnic spre chiparos.

CAPITOLUL LXVII
INDIENII

Amazoana fugărită ajunsese la vreo trei sute de paşi de povârnişul pe creasta căruia se înălţa chiparosul. Indianul care gonea în frunte îşi desprinse lassoul de la oblânc şi începu să-l rotească pe deasupra capului. Mai înainte ca fata să coboare în defileu, laţul lassoului avea să o cuprindă pe după gât. Şi-atunci...

Deodată o fulgeră un gând fericit. Malul abrupt al lui Alamo era mai aproape decât defileul ce cobora spre râu. Îşi aminti de asemenea că malul se vede foarte bine de la colibă. În loc să se îndrepte spre chiparos, smuci calul în direcţia malului.

Urmăritorii erau bucuroşi de această schimbare. Cunoşteau locurile ca-n palmă şi îşi dădeau seama că fugara nu putea să le scape. Căpetenia celor patru apucă din nou lassoul. Sigur de reuşită, nici nu se grăbea să-l azvârle.

— La naiba! izbucni el. Încă niţel şi cade-n prăpastie.

Se înşelase. Isidora gonea mai departe, dar nu spre prăpastie. După încă o cotitură, galopa pe povârnişul abrupt, chiar pe buza prăpastiei. Oamenii de la colibă o zăriră şi ei. Bătrânul Zeb nu-şi putu stăpâni uimirea:

— Iosafat!

Era exclamaţia pe care i-o stârneau împrejurări şi lucruri cu totul deosebite.

Drept răspuns se auzi strigătul pătrunzător al călăreţei:

— Indienii! Indienii!

Cine a trăit, fie şi trei zile, în sudul Texasului, nu poate să nu înţeleagă tâlcul acestor cuvinte, în orice grai ar fi rostite.

Este strigătul de alarmă care răsună de trei sute de ani de-a lungul celor trei mii de mile ale zonei de frontieră.

— Oameni din Texas, salvaţi-mă! Salvaţi-mă! Mă urmăresc indienii!

Pe muchia malului, în urma fetei, gonea căpetenia indienilor, învârtind lassoul pe deasupra capului. Deodată răsună o împuşcătură, O durere ascuţită îl făcu să scape lassoul din mână. Privi nedumerit în jur.

Jos, în vale, deasupra mulţimii de oameni înarmaţi, se înălţa un norişor de fum.

Tuspatru indienii, de parcă s-ar fi vorbit între ei, întoarseră caii şi o porniră săgeată înapoi, la fel cum veniseră.

— Tii! mormăi înciudat Zeb Stump, încărcându-şi arma. De nu era fata, îi făceam eu să coboare încoace. Şi de-mi picau în mână, mai descurcam niscaiva iţe din povestea asta misterioasă. Dar aşa, nu-i chip să-i mai ajungi din urmă.

*

*   *

Ivirea indienilor schimbă starea de spirit a celor adunaţi în jurul colibei mustangerului. Callhown şi bandiţii lui nu mai erau stăpâni pe situaţie. Şeful rangerilor hotărî să amâne judecata. Se alcătui un nou plan de acţiune. Acuzatul urma să fie dus în settlement şi să fie judecat potrivit legilor ţării.

Majoritatea celor prezenţi încuviinţă hotărârea. Dar cu indienii, ce era de făcut? Oare să-i urmărească? Bineînţeles! Dar când? Acum, pe loc? Bună prevedere le spunea să nu se pripească. Văzuseră doar patru, e drept, dar poate că ei erau avangarda câtorva sute.

— Mai bine să aşteptăm călăreaţa care gonea pe malul abrupt, să ne povestească ea despre indieni – propuse unul dintre călăreţi.

Rămaseră cu toţii în aşteptarea Isidorei.

În răstimp, Zeb Stump scoase căluşul din gura nefericitului prizonier şi-i eliberă mâinile legate cu o funie. Louise Pointdexter, de departe, urmărea totul cu înfrigurare.

Unde era nepoata lui don Silvio Martinez? Zăbovea şi nu se arăta. Ba nici tropotul calului nu se mai auzea. Dispariţia Isidorei stârni uimire, nelinişte, spaimă. Mulţi dintre cei prezenţi nutreau o tainică admiraţie pentru tânăra mexicană. Nu cumva a fost făcută prizonieră? Ambiţia acestor oameni din Texas fu pusă la încercare. Doar lor li se adresase chemarea: „Oameni din Texas, salvaţi-mă!” Şi iată, setea de răzbunare împotriva mustangerului se îndrumă brusc pe un alt făgaş: trebuiau să se răzbune pe indieni!

Cei mai tineri şi mai înflăcăraţi se aruncară degrabă pe cai, strigând că sunt gata să plece în căutarea fetei, să o salveze sau să moară. Nimeni nu-i opri. Şi ei se repeziră pe urmele Isidorei.

Printre puţinii care rămaseră pe loc se afla şi Zeb Stump. Bătrânul vânător nu avea decât o singură grijă: să vegheze asupra bolnavului, care se găsea acum în seama sa. Dar nu numai el era credincios mustangerului în năpasta ce se abătuse asupră-i. Frumoasa creolă nu-şi mai lua ochii de la Maurice, deşi trebuia să se ferească de cei din jur, ca să nu-şi dea în vileag dragostea ei fierbinte pentru mustanger.

Pe neaşteptate ieşi la iveală şi Phelim. Irlandezul se grăbea şi el să vină în ajutorul stăpânului său. Tot timpul stătuse ascuns într-un copac, urmărind de acolo tot ce se petrecea în jurul colibei. Schimbarea intervenită îi îngăduia, în sfârşit, să coboare, fără să-şi pună pielea în primejdie.

Aşa se isprăvi răfuiala cu Maurice Gérald.

Povestea asta va continua undeva departe de malurile râului Alamo.

După un ceas, coliba rămase pustie. Maurice-Mustangerul poate că nu avea să se mai adăpostească niciodată sub acoperământul ei prietenos.

CAPITOLUL LXVIII
O EXPEDIŢIE NEIZBUTITĂ

Expediţia împotriva comancilor nu ţinu decât trei-patru zile. În acest timp se află că indienii din valea dinspre apus erau cu desăvârşire paşnici – nici pomeneală să se pregătească de luptă. Aşa-zisele lor atacuri asupra oamenilor din settlement erau pur şi simplu isprăvile unor tineri dornici cu orice preţ să se vitejească.

Indienii căzură în mâna unui mic escadron de puşcaşi călare, în împrejurimile orăşelului San-Saba, unde se văzură nevoiţi să-şi părăsească podoabele şi să scape cu fuga.

Întrucât comancii trecuseră dincolo de zona neutră, celor trimişi împotriva lor nu le rămase altceva de făcut decât să se întoarcă şi să aştepte noile ordine ale comandantului militar.

Asta aduse o mare dezamăgire printre tinerii setoşi de fapte eroice. Aflând totuşi că, în lipsa lor, indienii au apărut de asemenea şi spre răsărit, de cealaltă parte a Leonei, prinseră curaj, sperând într-o nouă expediţie. Dar şi de astă dată îi aştepta o dezamăgire.

Detaşamentul de tineri pornit să o salveze pe Isidora se întoarse fără să fi dat de urma indienilor în împrejurimile lui Alamo. Se putea presupune că apariţia lor lângă coliba mustangerului nu era decât o mistificare. Nu indienii o atacaseră pe Isidora, ci nişte albi travestiţi în indieni.

În sprijinul acestor bănuieli, membrii detaşamentului aduseră dovezi de netăgăduit: peruci din păr de cal, pene de cocoş vopsite în verde şi roşu, pantaloni din piele de cerb şi câteva cutii de vopsele – toate găsite în scorbura unui plop bătrân.

Nici vorbă deci de o nouă expediţie împotriva indienilor. Setoşii de fapte eroice erau nevoiţi să-şi potolească avântul şi să se mărginească la o viaţă paşnică.

Deşi se afla departe de orice aşezare civilizată, nu se putea spune că viaţa fortului Indge se scurgea monoton. În primul rând era apariţia în fort a unei tinere de o frumuseţe nemaivăzută. În al doilea rând, dispariţia misterioasă a fratelui ei, precum şi bănuiala că a fost ucis. Apoi, apariţia şi mai misterioasă a călăreţului fără cap, apoi istoria cu oamenii albi travestiţi în indieni şi, în sfârşit, vestea că omul bănuit de uciderea lui Henry Pointdexter a fost prins şi se află la închisoare, într-o stare de nebunie furioasă.

Numele Isidorei Covarubio de Los Lanos – frumoasă şi excentrica mexicană – deveni subiectul preferat de discuţie. Se spunea că e amestecată într-un fel în această misterioasă poveste care tulbură toată lumea.

Întâmplările petrecute pe Alamo: mustangerul găsit bolnav în coliba lui, osândirea lui la spânzurătoare, amânarea acestei sentinţe mulţumită intervenţiei Louisei Pointdexter, apoi judecata, amânată şi ea mulţumită intervenţiei hotărâte a vânătorului Zeb Stump – toate acestea tulburaseră adânc orăşelul. Discuţiile şi zvonurile nu mai aveau sfârşit.

Discuţiile cele mai însufleţite se purtau în jurul vinovăţiei sau nevinovăţiei mustangerului, acuzat de uciderea lui Henry Pointdexter.

— După mine, unul – rosti căpitanul Sloman, înclinat ca întotdeauna să filosofeze – Maurice-Mustangerul nu-i în stare de o asemenea crimă. Cred că-l cunosc destul de bine, ca să-mi susţin părerea.

— Totuşi – observă Crossman – nu puteţi nega că toate aparenţele sunt împotriva lui. Aproape că nu există nici o îndoială în ce priveşte vinovăţia mustangerului.

Crossman nu-l simpatizase niciodată pe tânărul irlandez.

Într-un timp i se năzărise că nepoata comisarului, cea mai frumoasă fată din fort, îi acordă acestuia prea multă atenţie.

— Nu sunt de aceeaşi părere – răspunse Sloman.

— Tânărul Pointdexter a fost ucis, asta e cert. Indiscutabil. Cine ar fi putut să facă asta? Callhown jură că a auzit o ceartă între ei doi.

— Nepreţuitul său văr poate să jure orice, dacă asta i-aduce vreun folos – interveni dragonul Hencock. În plus, neînţelegerile pe care le-a avut cu mustangerul pun sub semnul întrebării afirmaţiile lui. Căci acesta e adevărul, nu? Să zicem că între tânărul Pointdexter şi mustanger a avut loc o ceartă – continuă ofiţerul. Şi ce-i cu asta? Asta nu-i o dovadă că ne aflăm în faţa unei crime.

— Presupui că mustangerul l-a ucis pe tânărul Pointdexter într-o luptă cinstită?

— Tot ce se poate. Dar de ce s-au certat? stărui Hencock. Am auzit că tânărul Pointdexter era în relaţii de prietenie cu mustangerul, în ciuda neînţelegerii dintre acesta şi Callhown. Atunci de ce s-au certat?

— Ciudată întrebare, locotenent Hencock! făcu ofiţerul de vânători. Oare bărbaţii se pot certa dintr-o altă cauză decât…

— Din cauza unei femei? îi întregi vorba dragonul. Dar din cauza cărei femei, nu pot să-mi dau seama. Doar n-o fi la mijloc sora tânărului Pointdexter!

— Mai ştii! mormăi Sloman, ridicând cu înţeles din umeri.

— Nemaipomenit! exclamă Crossman. Cine şi-ar putea închipui că un simplu mustanger ca el s-ar încumeta să viseze la miss Pointdexter? E absurd!

— Dumneata, Crossman, eşti un aristocrat prea înfocat. Nu ştii că dragostea nesocoteşte asemenea fleacuri, cum ar fi obârşia unui om? Nu susţin nimic, întrucât cearta putea s-aibă şi altă cauză decât miss Pointdexter. La noi, în

settlement, există şi alte tinere pentru care merită să înfrunţi pe cineva. Fără să mai vorbesc de încântătoarele fiinţe – care ne-au fericit – prin prezenţa lor în fort.

— Căpitane Sloman! îl întrerupse brusc locotenentul de vânători. Trebuie să-ţi spun că judeci destul de ciudat pentru un om cu educaţia dumitale. Doamnele din garnizoana noastră nu-ţi pot fi recunoscătoare pentru asemenea aluzii.

— Ce aluzii, sir?

— Crezi că s-ar găsi vreuna care să accepte să stea de vorbă cu omul acesta?

— Cu cine? Eu m-am referit doar la două dintre doamne.

— Mă-nţelegi destul de bine, Sloman, după cum te înţeleg şi eu. Doamnele noastre, fii sigur, nu vor fi măgulite aflând că numele lor e pomenit alături de numele acestui aventurier, hoţ de cai şi suspect de o crimă!

— E greu să-l suspectezi de crimă pe Maurice-Mustangerul. Nu-i nici hoţ de cai şi nici aventurier. Am avut prilejul să-l cunosc mai bine decât dumneata pe tânărul irlandez şi pot spune că nu-i cu nimic mai prejos decât oricare dintre noi în ce priveşte educaţia. Aşadar, doamnele noastre n-au de ce să-l evite. Şi pentru că a venit vorba, mă gândesc că unele dintre ele n-ar zice ba să-l cunoască mai îndeaproape, dacă s-ar ivi prilejul. După cum am băgat de seamă, în prezenţa doamnelor noastre Maurice-Mustangerul se purta cu modestia unui adevărat gentleman. În plus, mă îndoiesc că l-a interesat vreodată vreuna dintre ele.

— Adevărat? Ce fericire! Atunci nu poate fi un rival pentru noi!

— Chiar aşa – rosti liniştit căpitanul de infanterie.

— De unde să ştim? spuse cu tâlc locotenentul Hencock. De unde să ştim cauza certei dintre ei şi Callhown şi dacă această ceartă a avut într-adevăr loc? Nu cumva e

amestecată aici şi acea preafrumoasă señorita, despre care se vorbeşte atât? Cele auzite despre femeia asta mă fac să cred că bărbaţii sunt în stare să se înjunghie din pricina ei. Maurice-Mustangerul e la închisoare. Caraghiosul lui de servitor îi ţine de urât. Interesantă măsura maiorului de a dubla paza. Ce să însemne asta, căpitane Sloman? Dumneata poţi să ne lămureşti mai bine decât alţii. A încercat cumva să evadeze?

— Nu, nu cred – răspunse ofiţerul de infanterie. Mai ales că, bolnav cum e, nici nu ştie pe ce lume se află. Adineauri am fost la el. Are minţile rătăcite. Nici nu s-ar recunoaşte dacă s-ar uita în oglindă.

— Are minţile rătăcite? Ce vrei să spui? se interesă Hencock.

— Îl chinuie febra.

— Iată, dar, de ce s-a dublat paza! Foarte ciudat! Pesemne că maiorul însuşi şi-a cam pierdut minţile. Sau poate că e un ordin… un ordin de-al maioresei! Ha-ha-ha!

— Ce-o fi însemnând asta? Se teme bătrânul maior să nu evadeze?

— Nu, nu cred. De cu totul altceva se tem ei… Vreau să spun că pentru Maurice-Mustangerul ar fi mai primejdios să se afle în afara zidurilor închisorii. De vreo câteva zile s-au ivit în orăşel nişte indivizi foarte ciudaţi, care tot trăncănesc despre judecata lui Lynch, Ori se regretă amânarea sentinţei, ori s-a găsit cineva care caută să influenţeze opinia publică. Mare noroc a avut mustangerul de bătrânul vânător Zeb! Iată ce înseamnă un adevărat prieten! Bine că s-a întors şi detaşamentul nostru, fiindcă putem întări paza. O zi dacă mai întârzia şi Maurice Gérald n-ar mai fi fost printre cei vii. Acum însă totul e-n ordine. Mustangerul va fi judecat după dreptate.

— Şi pe când judecata?

— De îndată ce se înzdrăveneşte şi are mintea limpede.

— Bine, dar asta poate să dureze săptămâni întregi.

— Totul poate să se isprăvească în câteva zile, ba chiar în câteva ceasuri. Fiziceşte nu se simte rău. Dar se vede că a trecut printr-un mare zbucium sufletesc. E posibil să intervină o schimbare chiar în cursul zilei de azi. Rangerii doresc să apară înaintea judecăţii de îndată ce-şi va veni în fire.

— Poate că va izbuti să se apere de învinuirea ce i se aduce! O nădăjduiesc! spuse Hencock.

— Eu, unul, mă cam îndoiesc – zise Crossman.

— Eu sunt convins de asta – rosti Sloman. Vom trăi şi vom vedea.

CAPITOLUL LXIX
MISTER ŞI DOLIU

Casa del Corvo era îndurerată şi îndoliată. Între membrii familiei lui Woodley Pointdexter se statorniciseră nişte relaţii ciudate. Acum rămăseseră doar trei şi se vedeau mult mai rar decât înainte, iar în relaţiile dintre ei se simţea o oarecare încordare. Se vedeau numai la masă şi vorbeau numai atât cât era nevoie.

Durerea lor era lesne de înţeles, tăcerea lor de asemenea.

Moartea lui Henry, de care nimeni nu se mai îndoia, moartea neaşteptată şi misterioasă a singurului fiu şi frate era o lovitură cumplită atât pentru părinte cât şi pentru soră. Oare nu din pricina asta se arăta atât de abătut şi Casey Callhown, vărul celui ucis?

Fiecare vădea o reţinere aproape dureroasă faţă de ceilalţi, chiar şi în clipele când erau nevoiţi să vorbească despre marea lor durere. Dincolo de această durere comună, părea că fiecare păstrează o taină pe care nu poate să o trădeze şi nici nu o trăda.

Plantatorul nu se mai vedea pe nicăieri. Ceasuri întregi umbla fără astâmpăr dintr-o încăpere în alta. Durerea îi frânsese mândria şi-i zdrobise inima. Şi totuşi, nu numai durerea după fiul iubit îl apăsa pe bătrân. Blestemele ce-i scăpau de pe buze dădeau în vileag şi alte simţăminte.

Callhown lipsea mai tot timpul de acasă şi apărea numai la ceasul mesei sau la culcare.

Louise aproape că nu mai ieşea din odaie. Adevărat, uneori putea fi văzută sus, pe azotee, dar era veşnic singură şi îngândurată. Acolo, sub bolta albastră a cerului,

suferinţele îi păreau mai uşor de îndurat. Dorul după fratele ucis, spaima de a-l pierde pe omul iubit, scandalul ce mocnea în jurul numelui ei o chinuiau fără încetare. Louise ştia că Maurice se află la adăpostul zidurilor puternice ale închisorii militare. Ciudat: nu trăinicia acestor ziduri o neliniştea, ci, dimpotrivă, teama că ele nu-s îndeajuns de trainice.

Şi Louise avea temeiuri puternice pentru asta. Lumea vorbea despre judecata lui Lynch. Judecător suprem urma să fie altcineva decât Sam Manly, iar juraţii, nişte oameni mai cruzi decât rangerii – pur şi simplu nişte bandiţi, cum se găsesc berechet prin preajma oricărui fort de la graniţă. Zvonurile acestea stârneau mirarea tuturor. Era greu de înţeles de ce întemniţatul trebuia să fie lăsat din nou în voia mulţimii, în loc să fie judecat de un tribunal. Faptele ieşite la iveală în ultimul timp nu schimbaseră cu nimic situaţia. Nu existau nici un fel de noi dovezi împotriva mustangerului.

Atunci, de ce să izbucnească iarăşi ura împotriva lui? Era ciudat! Doar trei oameni înţelegeau, sau cel puţin bănuiau cauza acestei duşmănii… Zeb Stump, Louise Pointdexter şi Casey Callhown.

Bătrânul vânător, care urmărise cu pătrundere desfăşurarea lucrurilor, îşi dăduse instinctiv seama de substratul acestei afaceri murdare. Casey Callhown acţiona prin interpuşi. Uneltele duşmăniei căpitanului erau Miguel Diaz şi prietenii lui, dimpreună cu vreo zece indivizi aleşi pe sprânceană dintre aventurierii din localitate.

Zeb Stump nu întârzie să împărtăşească tinerei creole bănuielile sale. Louise se convinse de temeinicia lor şi asta trezi în sufletul ei o chinuitoare nelinişte. Căuta să afle orice zvon. Scruta cu încordare drumul ce lega Casa del Corvo de fort, ca şi cum ar fi tot aşteptat o veste: condamnarea la moarte a omului iubit ori speranţa că va rămâne în viaţă.

Nu îndrăznea să se arate în preajma închisorii. Poarta închisorii, în ciuda pazei, era asaltată fără încetare şi oamenii ascultau lacomi cum aiura întemniţatul. Îi era peste putinţă să străbată această mulţime de gură-cască şi să-i simtă privirile întrebătoare.

Dacă ar fi fost după ea, puţin i-ar fi păsat de lume, dar bătrânul plantator o supraveghea clipă de clipă. Bănuielile lui erau limpezi. Şi mai era cineva care o păzea cu străşnicie, astfel încât era aproape cu neputinţă să se hotărască la acest pas. Nu-i rămânea decât să stea închisă în casă.

Câtă fericire pe Louise când, a patra zi dimineaţă, Zeb Stump apăru la Casa del Corvo şi-i spuse că detaşamentul de puşcaşi trimis împotriva indienilor s-a întors în fort. Acum nu se mai temea că Maurice va fă răpit din închisoare.

— Fii liniştită – asigură Zeb. Primejdia a trecut, miss Louise. Am luat toate măsurile necesare.

— Cum, mister Stump?

— În primul rând, m-am dus la maior. I-am povestit tot ce s-a petrecut, bineînţeles în măsura în care cunoşteam şi eu lucrurile. Din fericire, maiorul continuă să aibă multă simpatie faţă de Maurice. I-am povestit despre banda asta murdară de americani, mexicani şi alţii. Nu l-am uitat nici pe ticălosul de Diaz, pe care îl cred mai rău decât toţi. Rezultatul a fost că maiorul a ordonat dublarea pazei.

— Cât sunt de fericită! Crezi că nu ne mai ameninţă nici o primejdie din partea lor?

— Vorbeşti despre banda lui Miguel Diaz? Nu trebuie să ne mai temem de el. Diaz trebuie să iasă el întâi din închisoare!

— Ce spui?! Diaz e închis? Când? Cum? Unde?

— Mă copleşeşti cu întrebările, miss Louise! Ei, ce mare lucru? Ca să ne înţelegem mai bine, să o luăm încetinel. Mă

întrebi unde-i închis? După câte ştiu, nu există decât o singură închisoare; fortul. Acolo-i închis.

— Împreună cu…

— Ştiu, te gândeşti la prietenul nostru. Da, sunt amândoi în aceeaşi clădire, dar nu în aceeaşi încăpere. Îi desparte un zid, prin care se aude tot, încât pot să vorbească dacă vor. Cu mexicanul, se află şi prietenii lui. Ei trei au despre ce vorbi între ei, fireşte.

— Mi-ai dat o veste bună, mister Zeb. Ieri spuneai că Diaz a făcut totul ca să…

— …ca să-şi scape pielea. Şi-a izbutit. E bine că a vrut singur să ajungă la închisoare, căci tot s-ar fi găsit cineva să-l azvârle acolo.

— Spune-mi: când şi cum s-a întâmplat? Habar n-am de nimic!

— Tii, cât zor! Lasă-mi o clipă de răgaz. Acum, a doua întrebare: când? La asta nu-i greu de răspuns. Nu-i nici un ceas de când am văzut cu ochii mei uşa închisorii închizându-se după el. Pe urmă am pornit-o într-un suflet încoace.

— De ce a fost arestat? Nu mi-ai spus încă.

— N-am avut când. E o istorie lungă şi mi-ar lua mult timp. Vrei s-o asculţi acum sau mai târziu? …

— De ce mai târziu, mister Stump?

— Cum să spun… miss Louise, m-am gândit că… Lasă niţel mai târziu… după ce-o duc pe bătrânica mea la grajd. Bănui că vrea să ronţăie ceva porumb şi să soarbă o gură de apă. Am străbătut un drum lung împreună.

— Iartă-mă, dragă mister Stump. Nu m-am gândit. Pluto! Ia calul lui mister Stump, du-l la grajd şi dă-i nutreţ din belşug… Florinda! Florinda! Ce-aş putea să-ţi ofer, mister Stump?

— Nu te îngriji de mine, miss Louise. Mulţumesc din suflet. M-am gândit numai la bătrânica mea. În ce mă

priveşte, aş putea sta şi două ceasuri fără să pun nimic în gură. Dar dacă ai la îndemână vreun păhărel de whisky, asta mi-ar prinde grozav de bine.

— Avem whisky berechet. Dă-mi voie să-ţi ofer însă ceva mai bun.

— Mai bun decât whisky?

— Da. Nişte cherry-brandy, şampanie sau altceva.

— Nu, nu-mi plac băuturile astea franţuzeşti. Ce poate fi mai bun pe lume decât zeama curată de porumb, pritocită la fabricile din Pittsburg!

— Florinda! Florinda!

Nu era nevoie să mai spună slujnicei de ce a strigat-o. Prezenţa lui Zeb Stump glăsuia îndeajuns, ca Florinda să ştie dinainte ce doreşte. Fără să mai aştepte vreo poruncă, fata ieşi pe uşă şi se întoarse cu o sticlă pe jumătate plină cu licoarea pe care bătrânul o numea „zeamă curată de porumb” şi care, de fapt, era făcută din orz.

Zeb Stump nu se lăsă rugat. Curând, licoarea din sticlă se împuţinase cu o treime. Bătrânul păstră restul ca să aibă cu ce-şi uda gâtlejul în timpul îndelungatei povestiri pe care fata abia aştepta să o asculte.

CAPITOLUL LXX
O URARE PENTRU ZEB STUMP

Bătrânului Zeb nu-i plăcea graba. Până şi felul lui de a bea mărturisea acest lucru: sorbea din pahar pe îndelete, savurând fiecare picătură.

Creola, arzând de nerăbdare, nu-l mai aşteptă să se îndemne la vorbă.

— Dragă mister Zeb – începu ea când slujnica ieşi din odaie. Spune-mi, de ce l-au arestat pe mexican? Adică pe Miguel Diaz. Parcă am mai auzit câte ceva despre el.

— Nu numai dumneata ai auzit, miss Louise... Mulţi cunosc uneltirile acestui ticălos. Fratele dumitale... Dar deocamdată să nu vorbim despre asta. În ce mă priveşte, cred sau bănui că tocmai acest Miguel Diaz are anume legături cu... Înţelegi ce vreau să spun?

— Continuă, mister Stump.

— Uite ce este. După ce ne-am întors de pe Alamo, s-au înapoiat şi tinerii plecaţi în urmărirea indienilor. Ştii, nu? Tot ce s-a găsit în scorbură, adică cele necesare pentru mascarada la care am fost martori, dovedesc că oamenii văzuţi de noi pe culmea povârnişului nu erau indieni, ci albi. Când am dat peste cărţile de joc în colibă, m-am gândit şi eu la asta.

— Deci sunt indivizii care au năvălit noaptea în colibă peste Phelim?

— Fără îndoială. Aceiaşi mexicani.

— Ce te face să crezi că sunt mexicani?

— Motive foarte serioase. M-am convins de asta, urmărindu-i eu însumi pe bandiţi, pe fiecare în parte.

Tânăra creolă rămase tăcută, nerăbdătoare să audă

povestirea bătrânului.

— Cărţile de joc, miss Louise, precum şi unele cuvinte repetate de către irlandez m-au făcut să cred că indivizii cu pricina sunt mexicani. De îndată ce m-am convins de asta, nu mi-a fost greu să bănui dincotro puteau să apară. Îi ştiu destul de bine pe mexicanii de pe la noi, ca să-l recunosc pe fiecare din cei patru după descrierea lui Phelim. În plus, pe unul l-am însemnat chiar eu.

— Cum aşa?

— Ţi-aduci aminte că am tras din uşa colibei? În el am tras.

— Am văzut că ai tras, dar nu şi în cine.

— Află, miss Louise, că bătrânul Stump rareori dă greş ca ţintaş. Ştiu bine că l-am nimerit. Cum era cam departe, glonţul s-a abătut niţel. Dar tot l-am atins. L-am văzut chircindu-se de durere şi mi-am zis: „Dacă nu i-am găurit pielea, sunt gata s-o schimb cu a mea”. Pe urmă s-au întors flăcăii noştri şi-au povestit că indienii erau nişte albi şi nicidecum indieni. Ştiam eu bine cine-mi erau „indienii”! Puteam să-i prind, dar n-am făcut-o.

— De ce, mister Stump? Poate că sunt ucigaşii sărmanului meu frate.

— Tocmai de-asta nu m-am atins de ei. Şi am mai avut un motiv: nu voiam să mă depărtez prea mult de fort. Mi-era teamă să nu se întâmple ceva în lipsa mea. Acum mă înţelegi? Afară de asta, socoteam prea devreme ca să duc lucrurile la capăt. Ţineam să nu-mi scape nimic. Am aşteptat deci întoarcerea puşcaşilor ca să-l ştiu pe mister Maurice sub o pază de nădejde. Abia atunci am avut mâinile libere. Am pus şaua pe bătrânica mea şi-am pornit-o degrabă spre locul unde ticăloşii şi-au ascuns lucrurile cu care s-au travestit în indieni. L-am găsit uşor, mulţumită descrierii făcută de flăcăii noştri. Nu-i de mirare că ei n-au ajuns nicăieri în cercetarea lor… doar îi călăuzea mucosul

de Spengler. A trebuit să duc eu treaba la capăt. Nu m-am înşelat în socotelile mele. Orice nătăfleaţă care a umblat vreodată prin prerie putea să dibuie urmele falşilor indieni. Orice negustoraş putea să-i urmărească. Spengler şi cei care erau cu el n-au fost în stare. Am cercetat totul, deşi urmele erau călcate de copitele cailor. Ce ţi-e şi cu aceşti „încercaţi" cercetători de urme! A fost floare la ureche!

— Şi după aceea?

— Am stat de vorbă cu maiorul. Iar peste jumătate de ceas, cei patru vlăjgani s-au şi văzut după gratii. Pe căpetenia lor au înhăţat-o înaintea celorlalţi, ca să nu scape. Cel pe care l-am însemnat era Miguel Diaz, nu m-am înşelat.

— Va să zică el este? murmură Louise aproape fără să vrea. Vai, e îngrozitor... L-am văzut de sus în poiană. Şi mexicana aceea, Isidora? Ah! Aici se ascunde ceva! Spune-mi, mister Zeb – spuse ea rugător, apropiindu-se de bătrânul vânător – mexicana aceea... femeia aceea care... care era acolo... venea des pe la ei?

— La cine? De cine întrebi, miss, Louise?

— Nu înţelegi, mister Zeb? De mister Gérald.

— Poate că da, poate că nu, habar n-am. Eu mă abăteam rar pe la colibă. De obicei vânez prin alte locuri. Doar când şi când ajungeam pe acolo, dornic să mai schimb o vorbă cu cineva. Dacă vrei să ţii seama de părerea mea, află că fata aceea venea pentru întâiaşi dată la colibă. Eu, cel puţin, n-am auzit nimic de ea, că Phelim tot ar fi trăncănit el ceva. Am auzit de-o singură femeie care venea pe la colibă.

— Cine? Făcu nestăpânit creola şi-i păru rău că a întrebat. Privirea grăitoare a bătrânului îi urcă o roşeaţă puternică în obraji. Nu, n-are importanţă – adăugă Louise, fără să-i mai aştepte răspunsul. Crezi că aceşti mexicani au luat parte la uciderea fratelui meu?

— Nici eu singur nu ştiu ce să cred, zău. Până azi nu s-a pomenit în prerie o întâmplare atât de misterioasă. Uneori cred că e mâna mexicanilor la mijloc. Alteori mă poartă gândul la altcineva, dar deocamdată nu pot să-ţi spun la cine.

— Dar nu-i el, mister Zeb, nu-i aşa?

— Nu, nu-i mustangerul. Deşi se spun multe împotriva lui, e nevinovat, sunt convins.

— Cum am putea să-i dovedim nevinovăţia? Lumea vorbeşte că toate indiciile sunt împotriva lui. Nimeni nu vrea să spună un cuvânt ca să-l apere.

— Nu-i chiar aşa. N-am avut răgaz să cercetez totul cum trebuie. Dar acum am şi n-o să stau cu mâinile-n sân. Preria, miss Pointdexter, e ca o carte mare, o carte mare şi interesantă. Trebuie doar să ştii să citeşti în ea. Zeb Stump n-o fi el prea învăţat în alte privinţe, dar în treaba asta nu-l întrece nimeni. Poate că găsim niscaiva dovezi în ajutorul lui Maurice. Bătrânul meu dascăl de odinioară spunea că şi pietrele au glas.

— Speri să descoperi urmele crimei?

— E nevoie de cercetări amănunţite. Mă interesează mai cu seamă locul unde l-a atacat jaguarul. N-am avut răgaz, că trebuia să fi ajuns de mult acolo. Din fericire, zilele astea n-a mai plouat şi poţi dibui lesne şi urme mai vechi. Dacă nu ştii să le cauţi, pierzi vremea de pomană, bineînţeles. Ei, e timpul să plec, miss Louise. Am trecut pe aici să-ţi spun ce se petrece în fort. N-avem timp de pierdut. Azi-dimineaţă mi-au îngăduit să stau de vorbă cu Maurice. Se simte mult mai bine cu sănătatea şi mintea a început să i se limpezească. Rangerii stăruie ca judecata să aibă loc cât mai curând. Poate chiar peste trei-patru zile. Şi trebuie să mă întorc negreşit până atunci.

— Du-te, mister Zeb. Îţi urez succes din toată inima, întoarce-te cu dovezi despre nevinovăţia lui Maurice. Pentru

mine, asta-i mai de preţ decât viaţa mea. Şi niciodată n-am să uit ajutorul dumitale! Niciodată!

CAPITOLUL LXXI
MURGUL

Însufleţit de această urare pornită din adâncul inimii, bătrânul vânător se grăbi spre grajd. Bătrânica lui ronţăia nişte porumb. Pluto nu se zgârcise şi o ospătase din belşug. Era şi el acolo. Dar vorbăreţul Pluto se arăta astăzi din cale afară de tăcut. Se vedea cât de colo că-i abătut. Nu era greu să-l înţelegi. Pierderea tânărului stăpân, pe care îl iubea atâta, durerea tinerei stăpâne, căreia îi era atât de devotat şi, de bună seamă, loviturile de cizmă ale căpitanului Casey Callhown amarau sufletul bietului negru.

De preocupat ce era, Zeb nici nu băgă de seamă tristeţea zugrăvită pe chipul sclavului. Nu o mai lăsă pe bătrânica lui să mănânce. Îi vârî zorit zăbala în gură, îi trecu frâul peste cap şi dădu să o scoată din grajd. Iapa se supuse cam în silă.

— Vai, vai, mister Stump i se tângui Pluto. De ce atâta grabă? Iepşoara e flămândă! Las-o barem să se sature.

— N-am vreme, dragul meu. Pornesc la drum lung. Am aproape o sută de mile de străbătut şi am mai puţin de două ceasuri pentru asta.

— Ce-i cu dumneata, mister Stump? N-am mai pomenit asemenea goană. Glumeşti?

— De loc.

— Zău, rămâi uimit cum gonesc oamenii pe aici, prin prerie. Uite şi calul de colo a gonit pesemne vreo două sute de mile într-o noapte.

— Care?

— Murgul de lângă uşă. Calul lui mister Callhown.

— Ce te face să crezi că a gonit două sute de mile?

— Era numai spumă. L-am dus la râu să-l adap şi se poticnea ca un viţeluş abia fătat. Era frânt, nu altceva.

— Când a fost asta, Pluto?

— Când? Să mă gândesc… A, da, da, chiar în noaptea când a dispărut mister Henry. S-a întors în zori, cam la un ceas după răsăritul soarelui. Nu l-am văzut, că plecasem la lucru cu noaptea-n cap. Venind înapoi la grajd, dau de el năduşit, de parcă trecuse râul şi alb tot de spumă…

— Cine l-a luat în noaptea aceea?

— Habar n-am. Ştiu doar că numai mister Callhown umblă cu murgul. Nimeni altcineva nu se încumetă să-l încalece.

— Callhown va să zică?…

— Habar n-am, zău, mister Stump. Nu l-am văzut pe mister Callhown să-l aducă la grajd, ba nici când s-a întors nu l-am văzut.

— Dacă murgul era numai spumă, înseamnă că tot a gonit cineva cu el.

— Da, da, tot a gonit cineva cu el.

— Ascultă, Pluto. Te cred că nu ştii cine a luat murgul în noaptea aceea. Dar tu ce zici, cine să fie? Mister Pointdexter mi-e prieten şi-mi pare rău să-i ştiu calul istovit în halul ăsta. De-asta te întreb, îmi pare rău şi de calul căpitanului Callhown. Pesemne că l-a luat pe furiş vreun negru de pe plantaţie şi l-a gonit noaptea prin prerie. Ce crezi?

— Nu, mister Stump, negrul Pluto nu crede aşa ceva. Sclavii de pe plantaţie n-au voie să vină aici. Ei nici n-ar îndrăzni să intre în grajd. Un negru de pe plantaţie nu putea să ia calul.

— La naiba! Atunci, cine a fost? Vătaful?

— Nu, nici el!

— Să fi fost chiar stăpânul calului? Atunci e foarte bine şi totul s-a lămurit. El are dreptul să gonească oriunde

pofteşte cu calul lui, chiar şi în iad. Asta nu mai e treaba mea.

— Nici a mea, mister Stump. Păcat că nu m-am gândit azi-dimineaţă la asta!

— De ce? Ce-a fost azi-dimineaţă? Ce ai de eşti atât de abătut?

— O, azi-dimineaţă! Mare nenorocire a fost! Foarte mare nenorocire!

— Ce s-a întâmplat?

— Oh, mister Stump, azi-dimineaţă am mâncat o bătaie! Asta la vreun ceas după ce-am venit în grajd.

— Ai mâncat bătaie?

— Da, da, şi-am alergat bezmetic prin tot grajdul de durere.

— Am înţeles. Te-a lovit un cal cu copita. Care?

— O, nu, nu! Nu calul, stăpânul calului! Mister Callhown mi-a cărat la picioare cu nemiluita. Negrul Pluto n-a făcut nimic rău. Am întrebat doar ce-a fost cu calul în noaptea aceea de s-a întors la grajd atât de istovit. Căpitanul mi-a spus că asta nu-i treaba mea şi-a început să dea cu picioarele şi cu cravaşa în mine. Apoi m-a ameninţat că, dacă scap vreo vorbuliţă, m-aşteaptă o sută de bice. Şi ce m-a mai înjurat! Vai, vai, ce m-a mai înjurat! Negrul Pluto nu l-a văzut niciodată pe mister Callhown atât de supărat!

— Unde-i mister Callhown? Nu l-am văzut astăzi. Nu-i plecat, doar calul e aici.

— O, nu, mister Stump, mister Callhown e plecat. În ultimele zile pleacă mereu şi se întoarce târziu de tot.

— Călare?

— Da. Acum umblă cu un cal sur. Murgul stă în grajd. Din noaptea aceea n-a mai ieşit decât o singură dată cu murgul. Pesemne că vrea să-l odihnească.

— Spune, Pluto – glăsui Zeb după câteva clipe. Dacă o las pe bătrânica mea să mai ronţăie niţel porumb? Are mult de

alergat şi nu-i strică să mai prindă putere. Să-i dăm pace să se ospăteze în voie. Şi-n timpul ăsta fac şi eu la fel. Dă fuga la bucătărie şi vezi ce găseşti pe-acolo. O bucată de friptură rece şi o bucată de pâine mi-e destui. Stăpâna ta m-a poftit să mănânc, însă m-am temut să nu zăbovesc şi i-am spus că n-am vreme. Dar uite, bătrânica mea m-a făcut să mă răzgândesc. Mai stau un pic. Şi dacă înfulec şi eu ceva, o să fiu tare voios.

— Îndată, mister Stump! Îndată!

Pluto alergă la bucătărie şi Zeb Stump rămase singur în grajd. În clipa următoare se apropie de locul unde stătea murgul. Calul se sperie şi se lipi tremurând de peretele grajdului.

— Stai locului! Uf, nătărăule! bombăni bătrânul. Nu-ţi fac nici un rău. Ai năravul lui stăpânu-tău. Stai liniştit, auzi! Vreau să-ţi văd potcoavele!

Zicând acestea se aplecă să-i apuce un picior. Calul se porni din senin să azvârle din copite şi să necheze, de parcă bătrânul s-ar fi pregătit să-i facă cine ştie ce.

— Afurisitule, urâciunea pământului! izbucni Zeb, cu ciudă. Astâmpără-te! Nu-ţi fac nimic rău. Haide încoace, gogoman ce eşti! Vreau să văd dacă eşti potcovit sau nu. Dădu din nou să-i prindă piciorul, însă calul se împotrivea şi mai şi. Măi, măi, ia te uită la el! Bombăni Zeb şi cătă în jur, cu nădejdea să găsească ceva ca să ţină animalul pe loc. „Hm, ce-i de făcut? Să-l chem pe Pluto să m-ajute? El nu trebuie să ştie nimic despre asta.” Stătu să chibzuiască. Fir-ar să fie de cal! Izbucni el din nou. Îmi vine să-l omor, nu alta! Aha! Am găsit! Numai să nu se-ntoarcă Pluto şi să strice totul. Lasă, Florinda o să-l mai ţină niţel la bucătărie… Eh, ori stai liniştit, ori te sugrum! Cu zgarda nu mi te mai foieşti tu!

Bătrânul desprinse lassoul de la oblânc, îl azvârli pe după gâtul calului şi smuci de capăt. Calul începu să sforăie şi să

alerge prin grajd. Curând, sforăitul i se prefăcu într-o icneală şuierătoare. Abia îşi mai trăgea răsuflarea.

Acum Zeb Stump se putea apropia în linişte de murg. Legă capătul lassoului de o stănoagă şi începu să-i cerceteze atent fiecare copită. Potcoava de la piciorul stâng dindărăt era ruptă. Vânătorul scoase cuţitul de vânătoare, desprinse potcoava şi o puse într-unui din buzunarele lui fără de fund ale hainei, dimpreună cu toate caietele. Apoi, cu o mişcare dibace, desfăcu laţul lassoului, lăsând murgul să răsufle în voie. La puţin, timp după aceea apăru şi Pluto. Aducea o tavă plină de bunătăţi, pe care se vedea şi o sticluţă de whisky, Zeb. Se apucă să mănânce cu poftă.

Negrul băgă de seamă că murgul nu-i în apele lui: gemea, tremura tot şi privea speriat împrejur.

— Ce-o fi păţit?! exclamă el. Parcă s-ar teme de dumneata.

— A, da… – zise Zeb, cu o nepăsare prefăcută. Poate că se teme niţel. S-a băgat adineauri peste bătrânica mea şi l-am plesnit cu frânghia.

Pluto rămase mulţumit de lămurirea primită. Discuţia continuă.

— Spune-mi, Pluto – întrebă Zeb – cine vă potcoveşte caii? Cred că aveţi fierarii voştri.

— Cum nu! Jack cel Galben îi potcoveşte… De ce mă-ntrebi, mister Stump?

— Ar trebui s-o duc şi eu la potcovit pe bătrânica mea. Jack n-o să zică nu, ce spui?

— Ba chiar o să fie foarte bucuros.

— Şi-n cât timp crezi că-i bate două potcoave?

— La iuţeală, mister Stump. Jack e un meşter bun, toată lumea îl laudă.

— N-o fi având potcoave gata făcute? De când a potcovit caii voştri, de mult?

— De mai bine de-o săptămână. Ultima dată a potcovit

calul lui miss Louise, mustangul rotat. Găsim la el şi potcoave gata făcute. Ştiu fiindcă voia să potcovească murgul, care are o potcoavă ruptă. Asta-i poveste de zece zile. Mister Callhown a poruncit să-i schimbe potcoava. Chiar azi-dimineaţă i-am spus lui Jack despre asta.

— Ascultă – vorbi Zeb, schimbându-şi parcă pe neaşteptate hotărârea. Mă gândesc totuşi că n-am vreme de pierdut. Amân potcovitul până mă-ntorc. Umblă ea bătrânica mea şi aşa. Preria e moale, să tot alerge. Bătrânul ieşi în curte şi se uită la cer: Da, da, e timpul s-o iau din loc! Ei, porumbiţo, gata cu ronţăitul! Ia frumuşel zăbala între dinţi şi nu te mai gândi la mâncare că n-ai încotro. Aşa, bravo ţie!

Zeb îi puse frâul, apoi sări în şa şi porni la drum.

CAPITOLUL LXXII
ZEB STUMP DIBUISE O UMBRĂ

Bătrânul vânător ieşi pe poarta Casei del Corvo şi se îndreptă spre fort, urmând malul râului. Nu făcu nici un sfert de ceas până acolo. Descălecă şi intră la comandantul fortului, lăsând calul afară. Obţinu cu uşurinţă să fie primit de comandant, căci se bucura de multă simpatie printre militari. Santinelele îl lăsaseră să treacă, fiind binecunoscut. Ofiţerul de serviciu îl salută prietenos, iar aghiotantul îl anunţă îndată. Maiorul pesemne că-l aştepta.

— A, mister Stump, mă bucur să te văd! Ce mai nou? Judecând după faptul că te-ai întors atât de repede, îmi închipui că ai noutăţi. Nădăjduiesc să descoperim ceva care să-l ajute cât de cât pe acest nefericit mustanger. Să auzim, ce-ai aflat?

— Eh, domnule maior – mărturisi bătrânul fără înconjur, scoţându-şi pălăria cu o mişcare plină de firesc – trebuie să spun că deocamdată n-am nici o noutate deosebită. Totuşi am socotit necesar să mă-ntorc. Era musai să vă vorbesc.

— Te-ascult. Ce este?

— Vreau să vă rog să amânaţi cât se poate judecata. Ştiu că vor fi presiuni, dar ştiu că aveţi suficientă autoritate să le ţineţi piept şi toată bunăvoinţa faţă de acest caz.

— Ai dreptate. Ţin să-l ajut pe bietul mustanger. Dar nu uita că în republica noastră, autorităţile militare sunt subordonate celor civile, exceptând starea de război. Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să împiedic orice încălcare a legii. Însă împotriva legii nu pot să mă ridic.

— Nici nu e nevoie şi nici nu vă cer aşa ceva, domnule maior. Trebuie doar să potoliţi pe cei care vor să ia legea în

propriile lor mâini şi să o schilodească după cum le place, încât să le fie lor bine. La noi, în settlement, există asemenea oameni şi dacă nu-i potoleşte nimeni, chiar aşa vor face. Există cineva bunăoară deosebit de primejdios…

— Cine?

— Fiţi bun şi păstraţi asta pentru dumneavoastră, domnule maior. Făgăduiţi?

— Nici o grijă, mister Stump! Nimeni nu va afla nimic. Vorbeşte deci cu toată încrederea.

— Bine. Eu cred că altcineva e ucigaşul, nu Maurice-Mustangerul.

— Asta-i şi părerea mea. Dar numai atât îmi spui?

— Aş putea să mai adaug ceva, dar nu-s decât simple bănuieli şi nu vreau să se dovedească neîntemeiate. De aceea e mai bine să tac până ce mă întorc de pe malurile lui Rio de Nueces. Atunci vă voi împărtăşi bucuros lucrurile pe care le cunosc încă de azi, precum şi tot ce voi descoperi în prerie. Îmi puteţi acorda un răgaz de trei zile?

— Trei zile?

— Da. Până atunci să nu înceapă judecata.

— Îţi făgăduiesc, mister Stump. S-ar putea să-mi risc situaţia, dar îţi dau cuvântul meu de onoare că Maurice-Mustangerul nu va ieşi pe poarta închisorii. În aceste trei zile, vinovat sau nevinovat, se va afla sub protecţia mea.

— Sunteţi un adevărat prieten, domnule maior şi vă voi dovedi odată recunoştinţa mea. Nu mai spun nimic. Vă rog doar să păstraţi tăcere asupra celor discutate. În settlement există unii care s-ar face luntre şi punte ca să-mi pună beţe-n roate.

— N-ai grijă, la mine nu vor găsi nici un sprijin. Te poţi bizui pe cuvântul meu.

— Ştiu, domnule maior şi vă mulţumesc din suflet. Bătrânul vânător salută şi ieşi să o găsească pe bătrânica lui.

Înainte să ajungă la plantaţiile lui Pointdexter urcă un povârniş abrupt, spre un mic platou. Ajuns sus, se opri îngândurat la umbra unui salcâm.

— La naiba! bombăni el. Calul lui Callhown a lipsit în noaptea cu pricina şi s-a întors la grajd alb de spumă. Ce să însemne asta? Blestemat să fiu dacă nu-i şi căpitanul amestecat în afacerea asta murdară! Nu-mi iese din cap şi pace! Hm, ar fi prea de tot să-mi închipui că şi-a ucis vărul! Bineînţeles, e-n stare de orice ticăloşie. Dar ce nevoie avea să-l omoare? Dacă urmărea să rămână moştenitor în locul lui Henry, după moartea bătrânului, atunci da, mai vin acasă. Dar treaba nu stă aşa. Bătrânul Pointdexter e sărac lipit, nici un negru şi nici o palmă de pământ n-au mai rămas ale lui. Ticălosul de Callhown a pus mâna pe tot. Atunci, ce nevoie avea să scape de văru-său? Ei doi n-au fost în relaţii proaste. Şi deodată a intervenit mustangerul, apoi cearta, apoi albii travestiţi în indieni, apoi tânăra mexicană, apoi călăreţul fără cap şi dracu mai ştie ce! Iosafat! O poveste ca asta zăpăceşte şi mintea cea mai ageră… Totuşi nu-i timp de pierdut. Ajutat de potcoava pe care am desprins-o de pe copita murgului, poate că aflu măcar o părticică din istoria asta sângeroasă, ori dezleg taina în întregime. Încotro să apuc?

Şi Zeb privi în jur, de parcă ar fi căutat un răspuns.

Nu avea nici un rost să înceapă cercetările în împrejurimile fortului sau ale settlementului. Acolo pământul era răscolit de urmele cailor. Nu avea rost nici să se afunde în prerie. Mai bine să taie drumul spre Rio Grande. Da, aşa era cel mai bine.

După ce străbătu aproape o milă şi ajunse lângă Rio de Nueces, se îndreptă spre apus. Puţin aplecat înainte, bătrânul vânător privea scrutător iarba de amândouă părţile cărării. După încă o milă zări ceva care îl făcu să tresară şi să smucească frâul. Iapa se opri. Bătrânul sări la

pământ. După doi-trei paşi, se lăsă în genunchi, scoase potcoava din buzunar şi o potrivi peste o urmă de copită care se desluşea lămurit în iarbă.

— Exact! exclamă vânătorul. Iată urma trădătorului, ba poate chiar urma ucigaşului!

CAPITOLUL LXXIII
OSTROVUL DIN PRERIE

O herghelie uriaşă de cai sălbatici numărând de la o sută la trei sute de capete atrage bineînţeles atenţia călătorului, care se opreşte în loc, uluit de această privelişte măreaţă. Dar un băştinaş, un om al Texasului, trece nepăsător mai departe, zicându-şi în sinea sa: „Uite o herghelie de mustangi!” Mai curând s-ar mira să vadă păscând un cal singuratic. I s-ar părea ciudat, dar s-ar gândi îndată că e vreun cal rămas în urma unor călăreţi.

Ochiul încercat al omului din prerie va ghici fără greş despre ce este vorba. Când calul paşte cu zăbala în gură şi cu şaua în spinare, omul se va întreba dacă nu şi-a părăsit stăpânul. Iar când paşte netulburat, cu călăreţul în şa, atunci îşi va spune că are înaintea ochilor un neisprăvit şi un leneş, care nici măcar n-a catadicsit să descalece, ca să lase animalul să pască în voie. Şi dacă în locul unei mutre de neisprăvit va vedea că pur şi simplu călăreţul nu are cap, atunci îi vor năpădi mii de gânduri. Şi nici unul din aceste gânduri nu va fi aproape de adevăr.

Un asemenea cal, cu un asemenea călăreţ, a fost văzut în preriile sud-vestice ale Texasului în anul 185… Greu de spus în ce an anume, dar data rămâne exactă în limitele acestui deceniu.

Mult mai precis se poate stabili locul unde a fost văzut: în regiunea nordică a lui Rio de Nueces şi regiunea afluenţilor sudici ai râului Leona, pe o întindere de aproape douăzeci de mile. Călăreţul a fost văzut atât în preria deschisă cât şi în desişurile de pădure.

Mulţi au avut prilejul să-l vadă pe călăreţul fără cap. L-au

văzut în repetate rânduri, în locuri şi împrejurări deosebite. Mai întâi l-au văzut membrii detaşamentului pornit în căutarea lui Henry Pointdexter şi a presupusului său ucigaş. Apoi l-a văzut Phelim, servitorul lui Maurice-Mustangerul. Apoi, Casey Callhown, în noaptea când cerceta urmele din pădure. Apoi l-au văzut mexicanii travestiţi în indieni, chiar în aceeaşi noapte. Şi, în sfârşit, l-a văzut Zeb Stump, în noaptea următoare.

Dar şi alţi oameni l-au văzut – în alte locuri şi în alte împrejurări. Vânători, ciobani, călători. Straniul călăreţ i-a umplut de groază pe toţi, rămânând pentru toţi o taină de nepătruns.

Despre călăreţul fără cap se vorbea nu numai în settlementul de pe Leona, ci şi în aşezări mult mai depărtate. Zvonurile despre el ajunseră repede până pe malurile lui Rio Grande şi până la lacul Sabin.

Nimeni nu se mai îndoia acum că înspăimântătoarea arătare a fost văzută cu adevărat. Dar oare puteai să crezi? Totuşi, ca să te îndoieşti, însemna să nesocoteşti mărturiile a cel puţin două sute de perechi de ochi. Nu se putea nici să zici că era o nălucă. O singură întrebare îşi avea rost: cum să înţelegi această stranie apariţie atât de potrivnică legilor firii?

Circulau vreo zece versiuni, unele mai mult sau mai puţin veridice, altele mai mult sau mai puţin absurde. Unii spuneau că totul nu-i decât o iscusită scamatorie de-a indienilor, alţii că e o momâie. Unii susţineau că e vorba de un călăreţ în carne şi oase, care-şi ţine capul ascuns sub serapé şi că vede prin două găurele făcute în serapé ca să-şi îndrume calul. Alţii susţineau sus şi tare că arătarea călăreţului fără cap e însuşi diavolul.

Existau şi alte presupuneri, nu atât cu privire la călăreţul fără cap, cât la o eventuală legătură între el şi uciderea tânărului Pointdexter.

Majoritatea socotea neîndoielnică această legătură dintre cele două misterioase întâmplări. Dar nimeni nu ştia să spună în ce anume constă. Cel care putea să aducă oarecare lumină în această taină mai zăcea în delirul febrei.

Trecu aşa o săptămână încheiată. În tot acest timp, călăreţul fără cap apărea ici şi colo în prerie. Calul lui când gonea, când mergea la pas, când se oprea în loc şi privea în jur, când rupea lacom câte o gură de iarbă grasă de pe păşunile din Texas.

Misteriosul călăreţ stârni cele mai fantastice şi mai absurde născociri. Nu e cu putinţă şi nici nu are rost să le înşirăm aici. Un singur fapt trebuie negreşit povestit, întrucât ocupă un loc însemnat în această ciudată istorie.

*

*   *

În largul preriei există un ostrov de pădure părăginită. O îngrămădire de copaci pe o întindere de cel mult trei sau patru acri. În apropierea pădurii, la vreo două sute de paşi, paşte liniştit un cal. Chiar calul care îl poartă în spinare pe călăreţul fără cap. Straniul călăreţ se află şi acum în şa; din clipa când a fost văzut pentru prima oară, nici un fel de schimbare nu s-a petrecut în îmbrăcămintea sau înfăţişarea lui. Un serapé în dungi îi cade de pe umeri, acoperindu-i partea de sus a corpului; în picioare poartă aceleaşi cizme din piele de jaguar. Stă puţin aplecat înainte, parcă pentru a da calului putinţa să pască mai lesne. Nici frâul nu-l împiedică – e lăsat slobod, încât calul nici nu-l mai simte.

Cei care susţineau că au văzut capul călăreţului aveau dreptate. Capul, sub un sombrero negru, împodobit cu panglici aurii, îi atârnă liniştit la şoldul stâng şi doar dacă priveşti din stânga poţi să-l vezi. Bărbia-i atinge genunchiul călăreţului. Uneori vezi şi chipul. Un chip cu trăsături frumoase, îngheţate într-o expresie înspăimântătoare. Buzele vinete şi întredeschise, încremenite într-un zâmbet

sinistru, dau la iveală două şiruri albe de dinţi.

Misteriosul călăreţ a rătăcit toată vremea de unul singur, dar acum are însoţitori: vreo zece coioţi îl urmăresc pas cu pas, ţopăind în jurul lui. Nici vorbă, coioţii sâcâie calul; calul fornăie şi azvârle din copite când vreunul se obrăzniceşte şi i se încurcă printre picioare. Călăreţul se arată nepăsător faţă de coioţi, ca şi faţă de stolul păsărilor mari şi negre ce i se rotesc pe deasupra umerilor.

Călare pe calul care aici rupe cu gura din iarba grasă a preriei, aici se apără nerăbdător de lupi şi de corbi, călăreţul fără cap pribegeşte liniştit în jurul acestui ostrov de pădure.

CAPITOLUL LXXIV
UN VÂNĂTOR FĂRĂ NOROC

Oare l-a văzut cineva pe călăreţul fără cap alături de noii lui însoţitori – coioţii şi corbii?

Da, l-a văzut.

Un singur om l-a văzut: şi el, cel dintâi în Texas, a început să pătrundă misterul.

Dar nici pentru el lucrurile nu erau prea limpezi. Ştia acum despre călăreţul fără cap că nu este nici momâie, nici diavol, numai că, asta nu putu să-i alunge groaza nemărginită care te cuprindea văzându-l. Se uita la el din marginea ostrovului de pădure, ascuns după copaci şi, pe cât îţi dădeai seama, nici nu se gândea să iasă la iveală.

În ciuda spaimei, omul acesta îl urmărea clipă de clipă. Băgă de seamă că, în loc să se apropie, călăreţul se ţinea la aceeaşi depărtare de pădure.

„Înfricoşătoare creatură! Dacă aş fi mai aproape, barem la vreo douăzeci de paşi, l-aş nimeri. Să trag acum, înseamnă să-l scap, poate pentru totdeauna!”

Dorind parcă să se încredinţeze că a socotit bine, omul măsură încă o dată din ochi distanţa ce-i despărţea. Ţinea pregătită puşca lui cu ţeava scurtă.

„N-are rost!” bombănea el. Glonţul se duce aiurea şi doar sperie calul. Răbdare! Să aştept până se mai apropie calul. Blestemaţii ăştia de coioţi! Cât se ţin scai de cal, nici pomeneală să se tragă spre pădure. De, asta-i năravul mustangilor din, Texas, naiba să-i ia! Ia să mă gândesc. Nu cumva aş putea să-l atrag încoace? Dacă vede iapa mea, poate că se apropie, cum s-a întâmplat şi data trecută. Ce-i drept, atunci era pe lună şi-l mai fugărea şi un câine urlând.

Calul s-a sălbăticit şi nu-i de mirare, când poartă în spinare naiba ştie pe cine. Doar nu-i cu putinţă să…”

Omul care vorbea astfel cu sine smuci brusc frâul şi se aplecă puţin înainte ca să vadă mai bine prin frunzişul copacilor. Ciudatul călăreţ înconjura încet pădurea.

„E calul lui, n-am pic de îndoială! Şaua la fel, serapéul la fel! Ce forţă necurată le-a dat pe toate unui alt om? Nu ştiu dacă e vreo scamatorie la mijloc, dar e o mare mârşăvie, oricine a pus-o la cale. Omul ăsta trebuie să ştie tot ce s-a petrecut în noaptea cu pricina. Tare prost mai sunt. Cum de-am putut să mă laud aşa cum m-am lăudat?! Eu am norocul spânzuratului, zău aşa! Ia te uită, nu-i chip să se apropie: calul se teme de pădure. Ce-i de, făcut? Oare dacă aude un glas omenesc, se îndeamnă. Încoace? Dacă se apropie douăzeci de paşi, sunt mulţumit. Să încerc!”

Ieşind spre marginea pădurii, omul începu să cheme calul:

— Vino-ncoace! Hai, încoace, frumosule! Hai, fii cuminte!

Degeaba. Calul se sperie. Scăpă iarba din gură, scutură din cap şi începu să necheze sălbatic. Corbii şi coioţii parcă îl speriau mai puţin decât glasul de om. Se smuci din loc şi o rupse la fugă pe întinderea nesfârşită a preriei.

Vânătorul, dezamăgit, ieşi la iveală din ascunziş, potopind cu înjurături vânatul ce-i scăpase printre degete. Glonţul slobozit într-o clipă de furie neputincioasă nu-şi mai ajunse ţinta: călăreţul fără cap era departe.

CAPITOLUL LXXV
PE URME

Zeb Stump nu rămase multă vreme pe locul unde descoperi urma potcoavei. Porni mai departe. Mergea pe jos. Bătrânica lui îl urma supusă la o distanţă respectabilă.

Străbătu mai bine de o milă, zorind pasul în locurile unde urmele erau mai vizibile şi încetinindu-l atunci când le pierdea din ochi. Părea că nu ia în seamă nimic din ce era în jur; nici savana aşternută ca un covor de smaralde înaintea lui, nici bolta albastră şi fără de margini a cerului. Scruta cu încordare iarba.

Pe neaşteptate, un zgomot îl făcu să se întoarcă. Undeva, departe, răsunase o împuşcătură. Se opri în loc, ridică ochii, dar nu se săltă din iarbă. Cuprinse zarea dintr-o ochire. Un fumuşor albăstrui, ca un norişor rotund, se destrăma încet în văzduhul de azur, chiar deasupra ostrovului de pădure. Ostrovul verde, fumul împuşcăturii, ba până şi zgomotul ei, totul era atât de nedesluşit, încât numai ochiul încercat şi urechea ascuţită ale bătrânului vânător putură să-şi dea seama de cele petrecute: era o împuşcătură.

„Ţii, mare ciudăţenie! bombăni el, ghemuit pe vine, aidoma unui grădinar care sădeşte varză. Mare ciudăţenie, ca să nu spun mai mult! Cui să-i dea prin cap să vâneze prin locurile astea? Pe aici nu afli picior de vânat! Nu merită să strici un glonţ. Doar coioţi, încolo nimic… A-a! continuă Zeb, după un răstimp de tăcere. O fi vreunul din negustoraşii porniţi în „excursie”, cum zic ei; trag în trântorii ăştia şi pe urmă se laudă că au fost la vânătoare de coioţi. Ia stai, mi se pare mie?! Stai! Vine cineva! Şi goneşte de parcă ar vrea să scape de urmărirea unui

regiment de furci încinse. E chiar călăreţul fără cap, jur! Chiar el!”

Avea dreptate: în faţa lui gonea călăreţul fără cap.

Anevoie găseai în Texas un bărbat mai curajos decât bătrânul Zeb Stump. Nu se temea nici de jaguari, nici de puma, nici de urşi. Dar la vederea călăreţului fără cap se pierdu şi el cu firea. Deşi călit de viaţa aspră trăită în mijlocul unei naturi sălbatice, Zeb Stump, oricât ar părea de ciudat, nu era lipsit de unele prejudecăţi şi superstiţii.

Nu numai că-l cuprinse spaima, dar tremura ca varga şi căuta un loc să se ascundă. Găsi în apropiere un tufiş cu frunzişul verde. Iapă cu şaua pe ea ar fi putut să-l trădeze, dar Zeb prevăzu asta.

— La pământ, culcă-te! strigă el către prietena-i cu patru picioare, care îl înţelegea de minune. Hai, repede, altfel iadul te mănâncă!

Speriată de alarma nestăpânită din glasul stăpânului ei, iapa îngenunche pe picioarele dinainte şi apoi, strângând sub ea picioarele dinapoi, se lăsă în iarbă, de parcă s-ar fi pregătit să se odihnească.

O clipă după ce Zeb şi calul, apucaseră să se pitească, prin dreapta lor trecu în galop misteriosul călăreţ. Gonea mâncând pământul, fără gând să se oprească în loc, ceea ce îl bucură grozav pe bătrânul Zeb.

Stând în genunchi, vânătorul urmărea cu încordare călăreţul. Când calul ajunse în dreptul tufişului, vântul ridică serapéul de pe umerii călăreţului şi Zeb văzu lămurit îmbrăcămintea ce-i era atât de cunoscută: bluza albastră din bumbac, cu nişte cute mari pe piept, pe fondul căreia se contura o pată întunecată de sânge închegat.

Bătrânul căzu pe gânduri. Calul, şaua, serapéul în dungi, bluză albastră, pantalonii, pălăria, totul îi era binecunoscut. Nu încercă să-l oprească în loc. Călăreţul se depărta fără să scoată o vorbă şi fără să facă o mişcare. Înţelese, în sfârşit,

cine era înfricoşătorul călăreţ.

— Iosafat! E adevărul adevărat... Sărmanul tânăr! A fost ucis!

CAPITOLUL LXXVI
PIERDUT ÎN PRERIE

Zeb Stump rămase mult timp în ascunzătoare, urmărind călăreţul care se depărta cu repeziciune. Abia după ce se pierdu în crângul de salcâmi, se ridică de la pământ şi se îndreptă de spate.

Întâmplarea asta ciudată şi neaşteptată îi încâlci gândurile. Oare trebuia să se ţină după urmele potcoavei ciobite sau să pornească după călăreţ?

Întorcându-se spre locul unde zărise adineauri norişorul de fum, vânătorul văzu ceva care-l făcu din nou să se ascundă.

Văzu un călăreţ – de astă dată un călăreţ adevărat, cu capul pe umeri. Şedea puţin aplecat înainte, scrutând iarba. Nu era greu să ghiceşti ce-i preocupă: necunoscutul căuta urmele călăreţului fără cap.

— Aha, asta vrei! şopti Zeb, Va să zică nu sunt eu singurul care ţine să dezlege misterul! Cine o fi?

Nu se pierdu mult în presupuneri. Calul venea la trap şi curând călăreţul fu atât de aproape, încât vânătorul putu să-l recunoască.

— Iosafat! bâigui Zeb. Trebuia să mă fi gândit la asta mai devreme! Dacă nu mă-nşel, începe un nou capitol din carte; e o nouă verigă care mă va ajuta să împlinesc lanţul dovezilor… Stai liniştită, toanto! Se răsti vânătorul, la bătrânica lui. Să nu-mi clinteşti, că-ţi tai beregata!

Rămase liniştit în ascunzătoare, fără să-şi ia ochii de la călăreţul ce se apropia.

Călăreţul era Casey Callhown.

Întâlnirea cu căpitanul nu-l speria, deşi îl ştia înarmat. Rămase în umbra copacilor numai ca să vadă mai bine ce

se petrece în largul câmpiei.

Callhown trecu prin faţa lui, cercetând urmele călăreţului fără cap. Până ce crângul în care dispăruse primul călăreţ îl înghiţi şi pe al doilea, Zeb Stump nu-l scăpă din ochi.

*
*   *

Bătrânul vânător se gândise şi mai înainte să pornească în urmărirea călăreţului fără cap. Acum merita cu atât mai mult să facă asta. După o scurtă chibzuială se hotărî. Nu avea nevoie de cine ştie ce pregătiri. Puse mâna pe frâu şi îşi îmboldi bătrâna iapă la drum. Ieşind din tufiş, apucă pe cărarea pe care tocmai trecuse Casey Callhown.

*
*   *

Ocolind crângul de salcâmi în care se făcuseră nevăzuţi cei doi călăreţi, îşi dădu seama că a ieşit în preria calcaroasă. Un călăreţ abia o străbătuse: călăreţul fără cap.

Nu departe, înainte, Zeb îl văzu pe căpitanul Callhown, care se învârtea descumpănit în loc. Căpitanul pierduse urma şi se străduia să o găsească. Ascuns de salcâmi, vânătorul nu-l scăpa din ochi. După ce umblă în lung şi în lat, Callhown se lăsă păgubaş. Dădu pinteni calului şi se îndreptă spre Leona.

De îndată ce pieri în zare, Zeb îşi puse şi el priceperea la încercare, dar, în ciuda experienţei sale, trebui să se dea şi el bătut.

Soarele ardea aprig. Preria, încinsă ca o plită, te orbea. Doar salamandra era singura vietate capabilă să desluşească ceva pe o asemenea lumină istovitoare.

Bătrânul vânător nu avu încotro şi se întoarse să iscodească aceleaşi urme de adineauri. Era încredinţat că truda lui nu va fi zadarnică şi că de astă dată va descoperi lucruri interesante…

Curând se găsea pe locul de unde începuse cercetarea.

Porni cu paşi repezi pe firul urmelor. Iapa venea supusă după el. Se opri o singură dată: urmele a doi cai se întretăiau aici cu urma după care se ţinea el. Toate trei şirurile de urme se împleteau, se despărţeau sau se aşterneau paralel pe o distanţă de vreo douăzeci de paşi, ca din nou să se întretaie.

Cei trei cai erau potcoviţi. Vânătorul se opri să vadă mai bine urmele fiecăruia. Unul dintre cei trei cai era de rasă americană; altul era un mustang voinic: copita lui se dovedea aproape la fel de mare ca şi aceea a americanului. Americanul venea în urma mustangului, iar calul cu potcoava ruptă în urma amândurora. Tustrei goniseră pe acelaşi drum, dar nu în acelaşi timp. Zeb Stump se lămuri cu uşurinţa şi cu siguranţa omului care citeşte indicaţia pe un termometru.

— Bun! făcu el şi porni mulţumit mai departe. Bătrânica lui venea agale din spate.

— Aici s-au despărţit – glăsui vânătorul, oprindu-se din mers şi cercetând locul cu luare-aminte. Mustangul şi calul american au apucat înainte împreună, adică au pornit în galop pe aceeaşi cărare. Calul cu potcoava ruptă a apucat în altă direcţie. Tare aş vrea să ştiu de ce? Niciodată nu mi-a fost dat să întâlnesc urme atât de încâlcite. După care să mă ţin mai întâi? Dacă mă ţin după primele două, ştiu de pe acum unde au să mă ducă. Au să mă ducă la o baltă de sânge. Să pornesc după cea de a treia, să văd unde mă duce? Cârmeşte la dreapta, bătrânico şi ţine aproape, altfel te rătăceşti şi-o să-ţi ronţăie coioţii ciolanele.

După ce-şi povăţui astfel iapa, vânătorul apucă pe urmele celui de-al treilea cal. Urmele duceau în marginea unor hăţişuri, unde abia îl purtaseră urmele împletite ale celor trei căi. Înainte se deschidea un drum larg de ţară, semănând cu o alee, pe care cititorul îl cunoştea bine. Urma potcoavei rupte se vedea ceva mai într-o parte, apoi

se afunda în desiş. La vreo cincizeci de paşi, Zeb Stump găsi locul unde calul fusese legat de un copac. Bătrânul se dumiri că urmele nu merg mai departe; din locul acesta pornea o urmă în sens invers, spre prerie, dar fără să ţină acelaşi drum.

Călăreţul de pe calul cu potcoava ruptă se afundase în desiş pe jos. Se vedeau lămurit urme de paşi pe pământul mocirlos, lângă pârâul secat, unde fusese legat şi calul de copac.

Lăsându-şi iapa în acest „grajd”, vânătorul se avântă pe urmele omului. Curând îşi dădu seama că erau două urme: una mergea înainte, alta înapoi. Se ţinu după cea dintâi. Nu se miră câtuşi de puţin constatând că urma îl scoase pe aleea în apropierea căreia descoperise balta de sânge. Acum nu se mai vedea nimic. Coioţii linseseră de mult sângele.

Aici Zeb făcu o descoperire interesantă. Observă în nişte tufe un loc unde stătuse multă vreme un om, căci nu se mai vedea fir de iarbă şi pământul afânat era bătătorit de cizme sau ghete.

Urmele tălpilor duceau spre balta de sânge. Unele mergeau într-acolo, altele veneau înapoi. În plus, pe creanga unui copac, bătrânul Zeb descoperi ceea ce nu izbutise să descopere mulţimea cercetaşilor şi nici căpetenia lor – Spengler. Era un petic de hârtie înnegrit şi pe jumătate ars, care slujise drept dop de cartuş. Rămăsese agăţat acolo.

Bătrânul vânător luă peticul de hârtie, zburat pesemne de vânt şi-l întinse pe palma-i uriaşă şi bătucită. Pe hârtia mototolită şi arsă citeai nişte iniţiale cunoscute, trei litere arătând gradul şi numele cuiva: „C.C.C”.

CAPITOLUL LXXVII
O ALTĂ VERIGĂ

Nu uimire, ci satisfacţie se zugrăvi pe chipul bătrânului pe când cerceta hârtia cu pricina.

— E o bucăţică dintr-un plic – mormăia Zeb Stump. Dar câte lucruri spune! Nici toată scrisoarea n-ar fi spus mai mult. A fost folosită drept dop de cartuş. Foarte bine! Să se înveţe minte nătărăul care ia orice-i pică în mână pentru treaba asta, în loc să aibă pregătită nişte piele de cerb, unsă din belşug cu grăsime. Scris de femeie! Continuă el, privind din nou hârtia. Dar ce contează. De vreme ce-i este adresată lui, înseamnă că lui îi aparţine. S-o păstrez cu grijă.

Bătrânul vânător scoase o pungă de piele pentru tutun, în care ţinea şi amnarul şi vârî binişor înăuntru peticul de hârtie.

— Şi-acum, bătrâne Zeb Stump – zise el – mi se pare c-o să te descurci cu destulă uşurinţă în povestea asta misterioasă. Unele lucruri nu-s încă lămurite, pe alocuri firul se va rupe, dar n-are a face. Victima, oricine o fi ea, stătea pe locul bălţii de sânge. Ucigaşul, oricine o fi el, stătea în spatele copacului. Dacă liota aia de mucoşi nu-mi încurca treburile, mai aflăm câte ceva. N-am ce face. Urmele sunt bătătorite fără milă. Ca să merg înainte, în aceeaşi direcţie, n-are nici un rost. Mai bine o pornesc pe urma care duce înapoi, dacă se poate, să dibui încotro şi-a purtat stăpânul calul cu potcoava ruptă, după vânătoarea de aici. Haide, bătrâne, după urma de cizmă.

Şi vânătorul porni pe urmele ucigaşului ce făceau cale întoarsă.

Numai, într-un loc sau două se desluşeau lămurit. Dar Zeb descoperi că omul care lăsase aceste urme se înapoiase la locul unde fusese legat calul.

Bătrânul părăsi pentru o vreme urma omului cărei umblase pe jos. Se întoarse şi ieşi într-o poiană mare, cu gândul să facă alte cercetări. Curând observă nişte urmei foarte clare – altfel de urme. Ele călcau pe o cărare bine bătătorită ce străbătea poiana dintr-o parte în cealaltă. Îşi dădu seama că e vorba de o cărare a fiarelor. Dădu să iasă din poiană şi deodată se opri în loc.

— Fir-ar să fie! Mor de ciudă că las baltă treaba aici dar n-am vreme. Eh, dă mai merg niţel după urmele astea. Bătrânica mea o să mă aştepte, n-am ce-i face.

Înaintă pe cărarea fiarelor, pe unde trecuse şi detaşamentul lui Spengler. Într-un loc nisipos, presărat cu pietre şi fără pic de iarbă, se opri. În mijloc se înălţa un copac uriaş, cu crengile întinse orizontal. Una dintre ele ceva mai scundă tăia cărarea, astfel încât călăreţul n-ar fi putut să treacă fără să se aplece. Zeb privi creanga cu luare-aminte. Descoperi o zdrelitură, ce-i drept, nu prea mare.

— Asta-i de la capul unui om! se gândi vânătorul. Omul care venea pe cal! După o asemenea izbitură trebuia să cadă la pământ… Ura! strigă bătrânul, triumfător! Chiar aşa e! Uite urma călăreţului căzut la pământ. Uite, pe aici s-a târât. Acum pricep ce-i cu umflătura aia misterioasă. Ştiam eu că nu-i de la gheare de sălbăticiune!

Se depărtă de copac, strălucind de bucurie şi porni sprinten înainte. De astă dată nu pe cărarea pe unde mersese fiara, ci pe urmele omului care se lovise de creangă. Se ţinea după nişte semne de neobservat pentru un altul, dar pentru el cât stâlpii de pe marginea unui drum. Creanga copacului, lianele ce atârnau rupte, pământul bătătorit – totul spunea că pe acolo a trecut un om.

Merse înainte până străbătu în întregime calea urmată de nefericitul călăreţ şi ieşi pe malul pârâului. Descoperise o nouă verigă. Încă puţin şi taina avea să fie dezlegată.

CAPITOLUL LXXVIII
UN SCHIMB DE CAI

Blestemând de mama focului, Callhown smuci calul să iasă din preria calcaroasă, unde pierduse urma călăreţului fără cap.

„N-are nici un rost să merg mai departe! Naiba ştie încotro o fi apucat. Dacă mă-ndrept spre râu, poate că-l întâlnesc din nou. Hm, nu-i chip să mă apropii de armăsarul mustangerului, bestia parcă ştie ce vreau! Un singur glonţ în plin şi rătăcirile lui ar lua sfârşit! Unde să găsesc un cal iute, să-l ajung din urmă pe mustang? Dau două sute, trei sute de dolari!”

Cugetând astfel, Callhown ieşi din preria calcaroasă. Gonea fără să-şi cruţe calul istovit. După mai puţin de un ceas pătrundea în desişul de salcâmi învecinat cu plantaţiile Casei del Corvo. Deodată auzi un tropot de copite. Callhown văzu bine călăreţul. Era Isidora Covarubio de Los Lanos.

Isidora ştia că el o iubeşte pe femeia pe care ea o ura. Callhown ştia că Isidora îl iubeşte pe omul pe care el nu numai că-l ura, dar ţinea cu orice preţ să-l piardă. Desigur, acum n-ar fi avut nimic împotrivă să evite această întâlnire. Isidora s-ar fi mărginit să dea din cap şi ar fi trecut mai departe. De altfel, era greu să-ţi închipui mai multă nepăsare din partea unei femei. La rându-i, de bună seamă că şi el ar fi făcut la fel. Totuşi, fulgerat de un gând, Callhown smuci frâul şi tăie calea tinerei mexicane. Îşi scoase chipiul şi se înclină politicos. Neavând încotro, Isidora se opri şi ea.

— Iertaţi-mă, señorita – începu Callhown. Ştiu că e o

mare lipsă de tact să vă opresc în felul acesta, mai ales că nici nu ne cunoaştem, din păcate.

— Te rog, señor, fără scuze. Dacă nu mă-nşel, noi ne-am mai întâlnit în prerie, lângă Rio de Nueces.

— Da, da, aveţi dreptate – îngăimă Callhown, care nu ţinea să-şi amintească împrejurarea. Aş dori să stăm de vorbă, dar nu despre asta, ci despre cele petrecute după ce-aţi trecut în goană pe marginea râpei. Dispariţia dumneavoastră ne-a intrigat pe toţi.

— De ce, caballero? Glonţul unuia dintre dumneavoastră m-a scăpat de urmăritori. Văzând că au fugit, mi-am continuat drumul.

— Nu spun că m-am numărat printre cei intrigaţi de dispariţia dumneavoastră, señorita. Am bănuit că aveţi motive să nu veniţi la noi. Pe mine m-a uimit iscusinţa cu care călăriţi. Şi ce cal minunat aveţi! Parcă zbura! Dacă nu mă înşel şi acum sunteţi tot cu el, nu? Iertaţi-mă că întreb asemenea fleacuri.

— O clipă, să mă gândesc… Eu ies cu mulţi cai la plimbare… Da, tot cu el am fost, aşa mi se pare. Da, da. Mi-aduc aminte cum m-a trădat.

— V-a trădat calul? Cum aşa?

— Şi încă în două rânduri. Prima dată, atunci când s-a apropiat detaşamentul dumneavoastră. A doua oară, când s-au apropiat indienii. Dumnezeule, ce tot spun! De fapt, indivizii care se strecurau prin hăţişuri n-au fost indieni, aşa am auzit.

— Şi cum v-a trădat?

— A nechezat. Un cal adevărat n-ar face asta niciodată. Nu-i nimic. Când mă-ntorc pe Rio Grande, îl las. Să-l ducă înapoi în herghelie.

— E cu putinţă, señorita! Poate n-ar trebui s-o spun, dar cred că faceţi o nedreptate.

— O nedreptate?

— Pentru un lucru de nimic, să renunţaţi la un asemenea cal! Aş da mult să fie al meu.

— Glumeşti, caballero! Nu-i grozav. E poate ceva mai frumos şi mai iute decât un cal obişnuit. Tatăl meu are cinci mii de asemenea căi, mulţi chiar mai frumoşi şi mai iuţi. Ce-i drept, se dovedeşte rezistent la drum lung. De aceea am plecat şi azi cu el. Mă-ndrept spre Rio Grande. Altfel vi l-aş dărui cu plăcere, dumneavoastră sau oricăruia ar dori să-l aibă.

— Iertaţi-mă, señorita – spuse Callhown, cu un aer preocupat şi cu o umbră de nehotărâre în glas. Dacă atât preţuiţi mustangul acesta cenuşiu, aş face bucuros schimb. Calul meu nu-i frumos ca el, dar îndrăznesc să vă asigur că vă va duce cu bine până acasă şi-o să vă slujească şi după aceea.

— Serios, señor?! exclamă Isidora, fără să-şi ascundă uimirea. Vrei să dai un minunat cal american în schimbul unui mustang mexican? Propunerea e mult prea mărinimoasă şi pare mai degrabă o glumă. Pe Rio Grande ai primi trei, ba chiar şase mustangi pentru un asemenea cal.

Callhown o ştia prea bine, dar era încredinţat că mustangul cel iute al Isidorei îi va fi mai de folos decât zece cai obosiţi cum era calul lui. Ba ar fi dat şi bani pe deasupra, oricât i s-ar fi cerut, în schimbul unui mustang crescut în prerie.

— Dacă nu-i o glumă, señor – continuă Isidora, încă plină de îndoială – n-am nimic împotrivă. Facem schimbul.

— Nu glumesc câtuşi de puţin, señorita.

— Poftim, mustangul e al dumitale! Rosti ea, sărind la pământ şi apucându-se să desfacă chinga. Şeile nu le putem schimba. A dumneavoastră e prea mare pentru mine.

Callhown era fericit şi nici nu găsea cuvinte de mulţumire. Se grăbi să o ajute, apoi scoase şi el şaua de pe

calul lui. În cinci minute schimbul era făcut. Şaua şi frâul rămaseră la vechiul stăpân.

Totul i se păru Isidorei din cale afară de amuzant. Abia îşi stăpânea râsul.

Callhown însă vedea altfel lucrurile. Ţinea morţiş să-şi atingă scopul. Plecă numaidecât, fără să mai stea la taifas, mulţumindu-se doar să-şi ia rămas bun. Acum, Isidora îşi urma drumul pe calul american, în vreme ce căpitanul se îndrepta spre Casa del Corvo pe mustangul cenuşiu.

CAPITOLUL LXXIX
NEOBOSITUL CĂUTĂTOR DE URME

Zeb se întoarse curând la copacul de care o legase pe bătrânica lui. Cunoştea pădurea ca-n palmă şi alese drumul cel mai scurt. După aceea porni din nou să cerceteze urmele potcoavei rupte, încredinţat că urma asta îl va duce la Casa del Corvo.

Pe alocuri, pământul era atât de uscat, încât degeaba te căzneai să desluşeşti vreo urmă. Un călător obişnuit ar fi crezut că el străbate cel dintâi acest drum prin prerie. Zeb Stump ştia însă că urmele vor ieşi iarăşi la iveală.

Vânătorul se apropie de plantaţia, lui Pointdexter. Peste vârfurile salcâmilor se zărea parmaclâcul crenelat al azoteei. Deodată văzu ceva şi se opri. Sări iute din şa, aruncând frâul pe grumazul iepei. Merse mai departe pe jos. Un ochi încercat ar fi descoperit pricina ce-l hotărâse să descalece cu atâta repeziciune.

— Asta-i urma lui, la înapoierea spre casă murmură Zeb.

Şi păşi fără grabă înainte, scrutând urmele.

Callhown nu-i ieşise din minte, dar nu avea de ce să se gândească la el. Mergea liniştit, convins că acum nu se va opri nici când va ajunge în poarta Casei del Corvo.

Bătrânul vânător se înşelase de astă dată şi el. Putea oare să prevadă întâlnirea lui Casey Callhown cu Isidora Covarubio de Los Lanos? Nici pomeneală!

Răsucindu-se încetişor pe călcâie, Zeb şopti o vorbă la urechea iepei şi se afundă în desişul de salcâmi. Iapa se ţinu supusă după el. Curând, bătrânul se opri.

Un zid des de verdeaţă îl despărţea de cei doi. Callhown şi Isidora discutau cu însufleţire. Vânătorul auzi tot. Şi abia

atunci când îşi luară rămas bun şi plecară, ieşi şi el din ascunzătoare. Ajuns pe locul unde se făcuse schimbul de cai, mormăi cu adâncă uimire:

— Iosafat! Doi diavoli au încheiat o înţelegere între ei!

CAPITOLUL LXXX
O POARTĂ BINE PĂZITĂ

— De ce-a ţinut Callhown să schimbe calul?

Zeb ştia că mexicana spusese adevărul. Aşa era: un cal american avea preţ mult mai mare decât un mustang. Pe de altă parte – o ştia la fel de bine – Casey Callhown nu era omul care să se lase păcălit. Atunci, de ce a făcut schimbul?

Bătrânul vânător îşi scoase pălăria miţoasă, îşi trecu de două ori mâna prin părul răvăşit, apoi îşi netezi barba.

— Aici nu-i vorba decât de un lucru – îngână el într-un târziu. Mustangul cenuşiu e mai iute decât calul american, asta-i limpede ca lumina zilei! Mister Casey vrea să-l ajungă din urmă pe călăreţul fără cap. Iată ceva tot atât de adevărat cum e-adevărat că pe mine mă cheamă Zeb Stump. Haide, bătrânico! se întoarse el spre iapă. O să paşti aici un ceas-două, ba poate şi toată noaptea. Nu-i nimic, iarba nu-i rea şi mănânci şi tu pe săturate. Nu zic şi aşa burta ţi-e plină.

După ce-i scoase zăbala şi legă frâul de un copac, bătrânul vânător o porni pe urmele lui Callhown. Când ieşi din desiş, nimeri într-o poiană deschisă. În celălalt capăt al poienii se vedea Casa del Corvo. Pe fondul faţadei spoite cu var se profila silueta unui călăreţ. Călăreţul dispăru pe poartă aproape numaidecât.

— De-aici am să-l văd când iese – bombăni Zeb, în mustaţă. Stau şi-l aştept şi până mâine dimineaţă. Eh, să mă-narmez cu răbdare.

Se aşeză jos şi se rezemă cu spatele de un trunchi zdravăn. Apoi scoase dintr-unul din buzunarele sale fără de fund un săculeţ, în care avea o bucată de pâine, nişte

friptură de porc şi un bidonaş cu whisky. Mâncă jumătate din pâine şi din friptură, puse restul înapoi şi agăţă săculeţul de o creangă. Trase o duşcă bună, apoi îşi aprinse pipa, se rezemă de copac şi, încrucişând mâinile la piept, îşi aţinti privirile spre poarta Casei del Corvo.

Stătu aşa două ceasuri încheiate. Nimic din ce se petrecea la conac nu-i scăpă. Femei şi bărbaţi ieşeau pe poartă, dar Zeb Stump ghicea de departe că erau sclavi. Toţi mergeau pe jos, iar omul pe care îl aştepta el trebuia să apară călare.

Soarele cobora spre asfinţit. Amurgul şi-aşternea umbrele liliachii. Bătrânul se ridică tacticos în picioare şi se rezemă de copac, de parcă aşa ar fi cugetat mai tihnit.

„Se prea poate ca vulpoiul ăsta s-o şteargă la noapte – îşi zise el. Ori chiar înaintea zorilor. Eu trebuie să ştiu încotro o apucă. N-are rost să port şi iapa după mine, o să mă-ncurce. Şi-apoi e noapte cu lună şi poate să mă dea de gol.”

Bătrânul vânător se apropie de cal, îi scoase şeaua, îl priponi cu o frânghie lungă de copac, luă de pe şa vechea lui pătură de lână şi, cu ea la subsuoară, se îndreptă spre Casa del Corvo.

Era nevoie să stea la pândă undeva mai pe aproape. Mergea cu mare băgare de seamă, când mai repede, când mai încet şi uneori se ghemuia la pământ, căci locul era descoperit ca-n palmă.

Soarele se ascunsese dincolo de zare, când bătrânul găsi ceea ce căuta. Se opri la vreo două sute de paşi de conac, lângă un tufiş nu prea mare, se lungi sub el şi îşi pironi ochii asupra conacului.

*

*   *

Bătrânul vânător nu închise ochii toată noaptea şi dacă închidea cumva vreun ochi, celălalt rămânea mereu de

veghe. Ajungea să-l priveşti, ca să-ţi dai seama cât e de încordat. Şi înţelegeai îndată că nu de florile mărului stă la veghe.

Un zvon de glasuri ce răzbătea din încăperea sclavilor îi tulbură veghea o vreme. Pe la miezul nopţii, oamenii însă se liniştiră. Doar lătratul unui câine pribeag, care răspundea la urletul coioţilor, mai sfâşia tăcerea.

Ziua fusese obositoare şi Zeb se căznea să nu aţipească. La un moment dat, simţind că-l doboară somnul, sări în picioare. Se plimbă de colo-colo apoi se lungi din nou în iarbă. Vârând capul în tufiş, îşi aprinse pipa. Toată noaptea nu-şi luă ochii de la poarta conacului.

Răsăritul soarelui, întocmai ca şi asfinţitul, îl făcu să-şi schimbe iarăşi locul de pândă. Când rumeneala gingaşă a zorilor împurpură zărea, Zeb Stump se ridică încetişor, îşi puse pătura pe umeri şi se îndepărtă agale de Casa del Corvo, pe poteca pe care venise de cu seară. Se opri lângă copacul unde mâncase şi se aşeză la pământ să se ospăteze. Restul de pâine şi de friptură se făcură nevăzute curând. Băutura rămasă în bidonaş avu şi ea aceeaşi soartă.

Bătrânul tocmai îşi îndesase pipa cu tutun şi se pregătea să o aprindă, când, deodată, puse iute amnarul înapoi în pungă. Poarta conacului se deschise. Un călăreţ pe un cal cenuşiu apăru în drum. Apoi poarta se închise în urma lui.

Fără să piardă o clipă, Zeb Stump se grăbi spre bătrânica lui, îi puse şaua şi o duse în hăţişuri, într-un loc de unde putea să vadă totul fără să fie văzut. Ascunzându-se cu grijă, aşteptă răbdător apropierea călăreţului. Era căpitanul Casey Callhown – nu se îndoia câtuşi de puţin. Aşteptă nemişcat până când căpitanul străbătu fâşia de pădure şi se mistui în preria învăluită de pâcla zorilor.

Atunci sări în şa şi o porni în galop. Mergea pe urmele lui Casey Callhown. Iarba acoperită de rouă era pentru agerul

cercetător de urme întocmai ca o foaie curată de hârtie, iar urmele mustangului cenuşiu stăteau scrise pe ea la fel de limpede ca slovele aşternute într-o carte.

CAPITOLUL LXXXI
GOANĂ ŞI GROAZĂ

Casey Callhown plecase în prerie, încredinţat că nu l-a văzut decât Pluto, căruia îi poruncise să pună şaua pe mustangul cenuşiu. Trecu pe lângă locul unde stătea ascuns Zeb Stump, fără să observe şi să bănuiască nimic. Ieşind din hăţişuri, porni grăbit spre malurile lui Rio de Nueces.

Deşi mustangul gonea cu repeziciunea unui cerb din Texas, căpitanul nu era prea sigur de succes. Călăreţul fără cap putea să nu-i iasă astăzi în cale. Undeva îl întâlnise de două ori la rând. O, de-ar avea şi azi norocul ăsta!

Era o poiană, în preajma locului unde se bănuia că s-a săvârşit crima. Un drum larg de pădure trecea prin apropiere.

„Ciudat, mereu se întoarce acolo!” gândea Callhown în sinea lui. „Parcă ar face dinadins. Hm, dar poate că trage acolo, fiindcă-i iarba mai gustoasă. Să nădăjduim că-l întâlnesc şi azi. Dacă nu-l întâlnesc, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să m-afund în pădure şi să mă spânzur... La urma urmei, de ce m-aş teme, atâta timp cât mustangerul şade frumuşel la închisoare? Ce probe există împotriva mea? O fărâmiţă de plumb! Trebuie să pun mâna pe ea, chiar de omor calul sub mine!”

— Cerule! Ce-i asta? Callhown aproape răcni şi smuci îngrozit frâul, încât mustangul era cât pe ce să se salte în două picioare.

Soarele se ridicase deasupra zării, în spatele călăreţului.

În faţa lui, o fâşie de ceaţă liliachie tivea bolta: era aburul ce suia dintr-un desiş de salcâmi. Copacii, acoperiţi ca de un văl aerian, nu se vedeau, de parcă se înălţau dincolo de perdeaua liliachie a ceţii, care plutea mult deasupra lor, contopindu-se cu albastrul cerului.

Pe fondul acestei perdele, sau în spatele ei, se ivi o siluetă mişcătoare şi atât de ciudată, încât oricine ar fi crezut că e o năzărire. Era călăreţul fără cap. Dar nimeni nu-l văzuse aşa. Nimeni. Callhown îl vedea aşa, astăzi, pentru întâia oară. Se înfăţişa cu totul altfel. Arăta la fel, însă de zece ori mai mare. Era un uriaş, nu un om. Calul nu părea nici el un cal, ci o dihanie cu chip de cal, cât un turn.

Şi asta nu era tot. Se petrecuse ceva nemaipomenit. Ceva de neînţeles. Călăreţul călărea prin cer şi nu pe pământ. Iar calul şi el erau cu picioarele în sus. Copitele calului se vedeau lămurit pe marginea de sus a fâşiei de ceaţă, iar umerii călăreţului – cât pe ce să spun capul – atingeau zarea.

Serapéul nu-i cădea de pe umeri, nesocotind legea gravităţii. La fel de straniu se ţineau în văzduh şi frâul şi coada lungă a animalului. Înspăimântătoarea nălucă înainta domol, tacticos, Callhown se uita la ea, încremenit de groază.

Deodată se auzi un tropot asurzitor de copite. Callhown înţelese atunci că în faţa lui nu se afla adevăratul călăreţ – adevăratul călăreţ vinovat de o asemenea cumplită întruchipare.

— E mirajul! exclamă căpitanul. Prost mai sunt să mă las păcălit de o nălucire ca asta! Iată cine-i vinovat de spaima mea! Şi doar pe el îl caut. Acum e-atât de aproape! După el! De-ar fi să ajung până la marginea Texasului, tot am să-l prind.

*

*   *

Pe întinderea de necuprins a preriei goneau aprig doi călăreţi, fiecare pe câte un mustang iute: unul, pe un mustang murg, celălalt, pe unul cenuşiu. Primul era urmărit de al doilea. Cel urmărit nu avea cap. Urmăritorul avea. Şi în capul lui se născuse o hotărâre nebunească.

*

*   *

Urmărirea nu ţinu mult. Callhown era acum sigur de izbândă. Mustangul cenuşiu se apropia văzând cu ochii de murg. Callhown duse arma la ochi, vrând să împuşte calul şi să pună capăt urmăririi. Dacă nu s-ar fi temut să nu dea greş, ar fi tras. Dar cât stătu la îndoială, murgul şi călăreţul fără cap se afundară brusc în nişte hăţişuri.

Căpitanul, luat prin surprindere, se văzu nevoit să-şi reia goana. Izbuti să se apropie încă o dată de înspăimântătorul călăreţ, atât de mult încât nările umflate ale mustangului cenuşiu mai-mai că atingeau coada fâlfâitoare a murgului. Ţinea arma pregătită în mâna stângă, în vreme ce arătătorul mâinii drepte stătea gata să apese pe trăgaci. Aştepta doar locul unde să tragă.

Încă o clipă şi glonţul s-ar fi înfipt în calul care gonea înainte; ghicind parcă primejdia, murgul făcu un salt în lături, azvârlind cu picioarele dindărăt în botul mustangului cenuşiu. Şi din nou începu să alerge. Mustangul cenuşiu se opri în loc şi numai pintenii ascuţiţi ai călăreţului îl făcură să ţâşnească după celălalt.

Callhown simţea că-şi pierde răbdarea. Băgă de seamă că murgul se afundă în desiş şi se gândi că ar putea da greş şi de astă dată în planurile sale. Disperat, puse mâna pe armă.

Călăreţul fără cap aproape că pierise în desiş. Căpitanul ochi şi apăsă pe trăgaci. Un nor de fum izbucni din ţeava puştii. Împuşcătura răsună prelung. Ceva greu şi întunecat se rostogoli la pământ, sub picioarele mustangului cenuşiu.

Calul sforăi şi se trase înapoi. Căpitanul scoase un strigăt sălbatic: jos, în iarbă, zăcea un cap de om. Avea o pălărie cu borurile rotunde şi tari înfundată pe creştet şi stătea întors cu faţa spre Callhown: o faţă lividă, schimonosită, împietrită şi plină de sânge. Ochii deschişi cătau spre el lipsiţi de viaţă, ca două bile de sticlă. Albeaţa dinţilor sclipea între buzele vinete.

Casey Callhown înmărmurise de groază. Dar asta nu ţinu mult. Mai înainte să se oprească locului capul ce se rostogolea pe borurile pălăriei prin iarba moale, Callhown înfipse pintenii în burta calului şi-l smuci îndărăt, alergând nebuneşte prin prerie.

Se lăsă păgubaş de orice urmărire. Călăreţul fără cap se mai zărea încă croindu-şi drum prin desiş, dar el nu mai voia să ştie de nimic şi gonea mâncând pământul spre Casa del Corvo.

CAPITOLUL LXXXII
ÎNSPĂIMÂNTĂTOAREA BOCCEA

Ieşind din hăţişuri, bătrânul vânător nu se grăbi să apuce pe urmele căpitanului. Citeai pe chipul lui nerăbdare şi nelinişte. Înaintând cu grijă, ajunse în sfârşit la locul întâlnirii dintre căpitan şi călăreţul fără cap.

— Ticălosul, va să zică tot a izbutit să-l găsească! Mormăi Zeb Stump, cercetând urmele. Asta însă nu înseamnă că l-a şi prins… Hm, de ce m-oi fi oprit în loc ca un prost? Am timp de pierdut?! Dacă ticălosul de Callhown a pus mâna pe ce-i trebuie, atunci s-a zis, am scrântit-o! Trebuie să mă grăbesc! Haide, bătrânico! Încearcă să prinzi din urmă mustangul cenuşiu, care a trecut pe-aici acum o jumătate de ceas. Arată-i că alergi şi tu la fel de iute. Haide, la drum!

Bătrânul vânător îşi îmboldi iapă cu singurul pinten pe care îl avea şi ea se hărnici la galop. Deocamdată nu era nevoie să gonească prea tare, întrucât Zeb Stump privea cercetător atât în jurul său cât şi înainte.

„După cum porneşte urma, ghiceşti lesne unde duce – cugetă el. Toate drumurile duc acolo. Pe drumul ăsta a mers şi nefericitul căruia nu i-a mai fost dat să se întoarcă. Ei, ce să-i faci! Dacă nu-s în stare să-i redau viaţa, cel puţin să plătesc aşa cum se cuvine ticălosului care i-a luat-o. Uite-l! Uite-l şi pe călăreţul fără cap! Iosafat! Aleargă nebuneşte! Da, jur că mustangul cenuşiu o să-l ajungă pe murg. Mda, nu vin încoace, aşa că n-am de ce să m-ascund. Stai liniştită, bătrânico! Să zăbovesc un pic locului, altfel mă vede. N-ai teamă, bătrânico! Ăla, e prea prins în jocul lui şi nu se uită înapoi… Aşa… Uite, a apucat-o drept pe drum. La asta nu m-am aşteptat. Haide, bătrânico!”.

Fără să scape drumul din ochi, Zeb Stump se apropie de

hăţişuri. Împuşcătura nu-l miră prea mult, dimpotrivă, din clipa când observase urmărirea, se aştepta mereu să o audă. Rămase uimit abia când îl văzu pe Callhown, îngrozit, gonind înapoi.

— La naiba! bombăni Zeb. Mare ciudăţenie! E ceva la mijloc! Ha-ha-ha! Fuge de parcă se ţine dracul după el! S-or fi schimbat rolurile, mai ştii şi-acum îl urmăreşte călăreţul fără cap pe căpitan! Da, chiar aşa. Aş da şi un dolar să văd o asemenea privelişte. Ha-ha-ha!

Vânătorul descălecă şi se piti cu iapa în desiş. Nu ţinea să fie văzut de călăreţul care căuta scăparea în fugă.

Callhown gonea ca un bezmetic şi nu l-ar fi văzut nici dacă i-ar fi stat în cale.

— Iosafat! izbucni vânătorul, observând mutra sluţită de groază a căpitanului. Necuratul a intrat în el, dacă nu cumva îl urmăreşte. N-am pomenit de când sunt o asemenea mutră. De pe acum mi-e milă de femeia care o să-l ia de bărbat. Biata miss Pointdexter! Nădăjduiesc, să scape de un bandit ca el… Ce-o fi? Nu văd pe nimeni venind şi el fuge mâncând pământul. Unde s-o fi ducând? Să-l urmăresc. A, se-ntoarce acasă! exclamă Zeb, ieşind din hăţişuri, pricepând că fugarul se îndrepta spre Casa del Corvo. Da, bineînţeles, se-ntoarce acasă! Nu, bătrânico! Hotărî el când pierdu mustangul cenuşiu din ochii. Nu ne lăsăm. Hai să aflăm ce-a fost cu împuşcătura de-adineauri.

Peste puţin timp, descălecă şi ridică ceva din iarbă. Şi cel mai crud om de pe lume s-ar fi cutremurat. Bătrânul vânător rămase însă liniştit. Ridică cu grijă capul celui ucis şi recunoscu trăsăturile dragi ale tânărului dispărut. Chipul scofâlcit era schimonosit de chinurile morţii şi mânjit de sânge.

Încercă să scoată pălăria de pe cap, dar nu izbuti; capul era atât de umflat, încât panglica pălăriei stătea gata să plesnească.

— Dumnezeule! Dumnezeule! îngână vânătorul. Ce dar cumplit pentru un părinte! N-ar trebui să-l iau. Mai bine l-aş îngropa aici şi n-aş spune nimănui o vorbă. Nu, nu se poate: o să fie nevoie de el la judecată, ca martor.

Desfăcând pătura lui cea veche, bătrânul înfăşură capul în ea, agăţă înspăimântătoarea boccea la oblâncul şeii, încălecă şi porni spre settlement.

CAPITOLUL LXXXIII
PĂZITORII LEGII

A treia zi după ce Maurice Gérald ajunse în închisoarea fortului, febra scăzu şi încetă să mai delireze. A patra zi era aproape restabilit. Procesul fu hotărât pentru cea de a cincea zi.

În Texas, unde un om poate fi judecat şi spânzurat în numai 24 de ceasuri, o asemenea grabă nu părea ceva deosebit. Numeroşii duşmani ai mustangerului forţau lucrurile din diferite motive, după interesele fiecăruia, în vreme ce prietenii lui, mult mai puţini, nu aveau destulă putere să li se împotrivească. Majoritatea populaţiei era de partea primului grup şi cerea o judecată neîntârziată şi pedepsirea ucigaşului. Împrejurări neaşteptate încurajară această stare de spirit. Tocmai în această perioadă, tribunalul regional colinda localităţile aflate sub jurisdicţia sa, dar în ziua hotărâtă pentru proces urma să judece în altă parte.

Părea de neînlăturat ca procesul lui Maurice Gérald dimpreună cu alte procese să fie judecate până la sosirea tribunalului regional în fortul Indge. Asta, mai cu seamă că nimeni nu ceruse vreo amânare. Procesul era hotărât pentru a cincisprezecea zi a lunii.

Era foarte probabil ca învinuitul să aibă nevoie de un apărător, dar în settlement nu existau avocaţi. De obicei, avocaţii însoţeau autorităţile judecătoreşti, ori acestea se aflau încă departe de fortul Indge. Şi totuşi, în settlement îşi făcu apariţia un jurist, un avocat cu renume, venit anume de la San-Antonio ca să-l apere pe mustanger la proces. Se spunea că o femeie l-ar fi hotărât să vină în Indge, în

schimbul unui frumos onorariu. Curând mai apăru un avocat. Venea din depărtata Irlandă, special ca să-l vadă pe Maurice Gérald. Şi rămase uluit când află, la hanul lui Oberdoofer, unde luase o cameră, că Maurice Gérald e închis.

Avocatul irlandez ceru permisiunea de a sta de vorbă cu acuzatul. Autorităţile din Texas, stingherite să-l refuze, îi acordară autorizaţia cerută. Sosirea avocatului irlandez stârni nenumărate comentarii, atât în fort cât şi în settlement. Se spunea că Maurice Gérald i-ar fi încredinţat avocatului o taină înspăimântătoare. Dar totul plutea în mister, aşa încât lumea ardea de curiozitate.

Un singur om putea să cunoască toate amănuntele – Zeb Stump. Numai că bătrânul vânător nu se întorsese încă în settlement. Fusese văzut discutând cu avocatul irlandez, dar după aceea se făcuse nevăzut. Lumea îl credea plecat la vânătoare de cerbi, urşi sau curcani sălbatici, ca de obicei.

Se înşelau cu toţii. De astă dată Zeb nu cutreiera preria în căutare de sălbăticiuni: voia să-l prindă pe călăreţul fără cap.

CAPITOLUL LXXXIV
UN NEPOT DUIOS

„Mâine va fi judecat, slavă Domnului! Nu prea cred să prindă cineva arătarea aia blestemată până atunci. E cu neputinţă, cel puţin aşa sper. Şi de altceva n-am să mă tem. Să încerce ei să dovedească ceva!

Ciudat… De ce-o fi apărut intrigantul de irlandez? Şi celălalt avocat? Cine i-o fi adus şi pentru ce? Pesemne că i-au umplut de bani… Blestemaţii! Dar mie tot nu mi-e frică. În afară de faptul că Gérald a săvârşit crima, ce-ar putea el să născocească? Toate probele sunt împotriva lui. Singur Zeb Stump mă nelinişteşte. E un şarpe viclean! Nu-i de găsit nicăieri. Pe unde o fi umblând? Se spune că a plecat la vânătoare. Hm, nu prea-mi vine să cred. Dacă s-a dus în căutarea lui? Dacă pune mâna pe el? Făceam eu însumi treaba asta, dar acum e prea târziu. Mâine spre seară totul se va sfârşi. Şi dacă lucrurile se lămuresc mai târziu? La naiba, să nu mă mai gândesc la asta! După ce unul va fi spânzurat, cui să-i căşune să învinuiască pe un altul?! Cu rangerii stau bine, cred. Chiar şi Sam Manly pare destul de convins. I-am spulberat orice îndoială, povestindu-i ce-am auzit atunci, noaptea.

Fir-ar să fie… Bine că toate astea ţin de trecut! Ea a fost la întâlnire – iată un gând cu care trebuie să mă împac. În schimb, de acum încolo nu se va mai întâlni niciodată cu el, sunt sigur. Poate doar pe lumea cealaltă.

Ce să-i faci, asta de ea depinde… Dar nu cred că e ceva serios între ei doi. Nu-i ea femeia aceea, în ciuda ieşirilor pe care le are. Se prea poate ca totul să fi fost doar recunoştinţă din partea ei. Nu, nu! Din simplă recunoştinţă

nu sări din pat în miez de noapte, ca să te duci la întâlnire în fundul unei grădini pustii. Îl iubeşte îl iubeşte! Ei şi, n-are decât! El nu va fi niciodată al ei. Niciodată n-o să-l mai vadă dacă rămâne la fel de îndărătnică. Ajunge un singur cuvânt şi juvăţul îl va pierde. Dacă mă mai refuză o dată, le-arăt eu lor de ce sunt în stare. Nu numai că se va isprăvi toată povestea cu irlandezul, dar ea va apare vinovată de moartea lui. O să-l piardă şi, o dată cu el, o să piardă plantaţiile, casa, negrii, totul.”

Aşa gândea Callhown, retras în odaia lui.

*

*   *

— A, unchiule Woodley! Voiam să te văd.

Plantatorul, abătut şi răvăşit, rătăcea în tăcere pe coridoarele Casei del Corvo. Intrase în odaia nepotului său fără vreun gând anume.

— Voiai să mă vezi, Casey?

În glasul bătrânului zdrobit se simţea o supunere plină de umilinţă. Orgoliosul Pointdexter, înaintea căruia tremurau două sute de sclavi, stătea acum în faţa propriului său stăpân. Adevărat, puterea aparţinea nepotului său, fiul surorii sale, însă asta nu-l mângâia câtuşi de puţin.

— Voiam să stăm puţin de vorbă despre Louise – zise Callhown.

Era subiectul pe care Woodley Pointdexter îl evita de fiece dată. Se temea să gândească, darmite să discute despre asta. Tonul cu care începuse Callhown nu prevestea nimic bun. Suna mai degrabă a poruncă decât a rugăminte.

— Să vorbim despre Lou? Ce anume? făcu bătrânul, cu o linişte prefăcută.

— Uite ce e… – începu Callhown, şovăind parcă să deschidă discuţia. Eu… eu… Voiam…

— Deocamdată n-aş vrea să vorbesc despre ea – zise plantatorul, aproape rugător.

— De ce, unchiule? i-o întoarse Callhown, pe cât de hotărât, pe atât de nemulţumit de răspuns.

— Ştii şi singur de ce!

— Înţeleg, e o clipă grea. Sărmanul Henry a dispărut. Se bănuie că… Dar se mai poate întoarce. Şi totul are să fie bine.

— Niciodată! Niciodată n-o să-l mai văd, nici viu, nici mort. Mi-am pierdut fiul!

— În schimb ai o fiică!

— Ea mi-a necinstit numele!

— Nu cred una ca asta, nu cred…

— Atunci, cum explici tot ce-am văzut şi am auzit? Ce a silit-o să se ducă la douăzeci de mile de aici, la coliba acelui negustor de cai? Ah, Doamne! Ce a îndemnat-o să-l apere pe mustanger, pe ucigaşul fiului meu, pe ucigaşul fratelui ei? Mi-e groază numai cât mă gândesc!

— Orice altă femeie ar fi făcut la fel.

— O, dacă aş putea crede ce-mi spui! Sărmana mea copilă! Acum, când mi-am pierdut fiul, o iubesc şi mai mult.

— Numai de ea depinde să-ţi dăruiască un fiu… un om apropiat şi aşa amândurora, care se va strădui din răsputeri să umple golul lăsat de cel dispărut. Nu vreau să vorbesc în ghicitori, unchiule Woodley. Ştii la ce mă gândesc. Vreau ca Lou să fie soţia mea.

Plantatorul, deşi nu se arătă câtuşi de puţin mirat, căci se aştepta să audă asta, se posomorî şi mai mult. Purtarea lui putea să pară ciudată. Până de curând, bătrânul sprijinise ideea acestei căsătorii, şi de multe ori – ce-i drept, pe departe – căutase să-şi înduplece fiica.

Până a se stabili în Texas, Pointdexter nu-şi cunoscuse prea bine nepotul. Din ziua când devenise major şi primise cetăţenia statului Mississippi, Callhown îşi petrecuse cea mai mare parte din vreme la New Orleans – un oraş plin de cheflii şi dezmăţ. Woodley Pointdexter îşi vedea nepotul

arareori, când acesta se întâmpla să vină în vizită la plantaţiile din Louisiana. Mai târziu, când Louise devenise o fată de toată frumuseţea, Callhown venea să-i vadă din ce în ce mai des şi rămânea tot mai mult la ei.

Apoi Casey luase parte la campania din Mexic, unde rămăsese vreo zece luni, dobândind gradul de căpitan. După unele fapte de arme, se întorsese în patrie, hotărât să câştige inima creolei.

De atunci, aproape că nu mai părăsise casa unchiului său. Chiar dacă nu se bucura de preţuire în ochii fetei, era un oaspete dorit pentru tatăl ei.

În ultimii ani, averea plantatorului – om bogat pe vremuri – începuse să scadă văzând cu ochii. Viaţa de risipă pe care o ducea îl ruinase. Mulţumită sprijinului bănesc al nepotului, afacerile lui Woodley Pointdexter se îndreptaseră. Plantatorul continuă să se bucure de respectul celor din jur. Puţini ştiau că depindea băneşte de nepotul său. Abia după ce se stabiliseră în Texas, această dependenţă începuse să-l apese. Relaţiile dintre el şi nepot deveniseră mai încordate după câteva încercări neizbutite ale căpitanului de a câştiga inima Louisei.

Acum plantatorul avu prilejul să cunoască mai îndeaproape firea nepotului. Cu fiece zi, de la instalarea în Casa del Corvo, dezamăgirea lui creştea tot mai mult. Cearta dintre Callhown şi mustanger, precum şi felul cum sfârşise această ceartă nu sporiră cu nimic stima bătrânului Pointdexter faţă de nepotul său, deşi, ca rudă, se văzuse nevoit să-i ia partea.

— Dacă înţeleg bine, Casey, tu vorbeşti de căsătorie. Nu e timpul să ne gândim la asta, acum, când avem doliu în casă. Ajungem în gura lumii dacă se află.

— Te înşeli, unchiule. Nu mă gândesc la căsătorie. Adică la o căsătorie în viitorul apropiat… Voiam numai oarecari asigurări. În rest, consimt să aştept o clipă mai potrivită.

— Nu te înţeleg, Casey.

— Îţi explic totul. Te rog să mă asculţi.

— Vorbeşte.

— Uite, m-am hotărât să mă însor. Ştii şi dumneata, curând împlinesc treizeci de ani. La vârsta asta un om se satură să rătăcească prin lume. Sunt tare obosit de toate şi n-am de gând să rămân burlac. Doresc că Louise să devină soţia mea. Nu-i nevoie de grabă. Aş vrea doar să mă socotesc logodit şi să am promisiunea ei, promisiune semnată de ea şi întărită prin pecete, ca să nu fie nimic neclar. După ce va trece durerea pentru fratele dispărut, vom avea destulă vreme să vorbim despre nuntă şi celelalte.

Cuvântul „frate” în acest discurs „negustoresc” îl impresionă neplăcut pe bătrân. Mândria lui Woodley Pointdexter se trezi din nou. Era indignat. Revolta i se potoli însă numaidecât. Pe de o parte i se înfăţişau plantaţiile, sclavii, bogăţia, situaţia în societate, pe de altă parte – sărăcia, care i se părea la fel ca moartea. Şi totuşi nu tăcu.

Răspunse cam nehotărât:

— De, Casey, trebuie să recunosc că ai exprimat destul de limpede ceea ce vrei. Numai că n-am observat ca fata să fie prea legată de tine. Vrei să-ţi devină soţie. Bine, dar voinţa ei? Mi se pare că ar trebui să ţinem seama şi de asta.

— Socot, unchiule, că totul depinde într-o mai mare măsură de dumneata. Eşti tatăl ei şi o poţi convinge.

— Nu sunt prea sigur. Louise nu-i omul pe care să-l sileşti să facă ceva împotriva voinţei sale. Iar tu, Casey, o ştii tot atât de bine ca şi mine.

— Eu una ştiu: sunt hotărât să mă însor şi să fac din Lou stăpâna Casei del Corvo.

Woodley Pointdexter tresări la auzul acestei obrăznicii. Era pentru prima oară când i se spunea deschis că el nu

mai este stăpânul Casei del Corvo. Din nou i se înfăţişă cu putere înaintea ochilor, pe de o parte – bogăţia, plantaţiile, sclavii, situaţia în societate, pe de altă parte – sărăcia cu amarul ei. Şi Woodley Pointdexter se hotărî să jertfească fericirea fiicei sale: făgădui lui Callhown să-l ajute să obţină consimţământul Louisei pentru căsătorie.

*

*   *

— Lou!

— Da, tată!

— Aş vrea să te rog ceva.

— Ce s-a întâmplat, tată?

— Ştii că vărul tău Casey te iubeşte şi ar vrea să se căsătorească cu tine?

— Nu vreau să mă mărit eu el. Nu vreau, tată! Mai bine mor. Ce nemernic înfumurat! Ştiu eu ce se ascunde aici. El te-a trimis cu propunerea asta. Ei bine, spune-i că-s gata să fug în lume, să-mi câştig pâinea vânând ca sălbaticii, numai să nu fiu nevasta lui! Te rog să-i spui!

— Ascultă, fata mea, tu pesemne nu ştii…

— Că vărul meu ţi-a dat bani? Ştiu tot, dragă tată. Dar mai ştiu că tu eşti Woodley Pointdexter, iar eu sunt fiica dumitale.

Mândria şi demnitatea biruiră iarăşi în inima plantatorului.

— Scumpa mea Louise! murmură el. Cât semeni cu maică-ta! Şi eu care mă îndoiam de tine! Iartă-mă, copila mea! Să uităm ce-a fost. Să faci aşa cum îţi spune ţie inima. Eu nu mai am nimic de zis.

CAPITOLUL LXXXV
UN VĂR BUN LA SUFLET?

Louise Pointdexter înţelese să se folosească de libertatea acordată de tatăl ei. Nu trecu nici un ceas şi-l refuză categoric pe Callhown.

Acesta o cerea pentru a treia oară în căsătorie. Ce-i drept, în primele două rânduri se mărginise la aluzii, neavând curajul să vorbească deschis. Al treilea refuz al Louisei suna simplu, dar cât se poate de limpede. Nu spuse decât: „Nu” şi adăugă semnificativ: „Niciodată”.

Callhown nu păru câtuşi de puţin mirat. Nici un muşchi nu i se clinti pe faţă. Ai fi zis că se aştepta la asta.

— Sper că nu vorbeşti serios, Lou!

— Ba vorbesc cât se poate de serios, sir. Poţi să glumeşti cu asemenea lucruri?

— Felul cum mi-ai răspuns mă face să cred că nu te-ai ostenit de loc să chibzuieşti.

— La ce să chibzuiesc?

— La multe…

— De pildă?

— Înainte de toate, la faptul că te iubesc.

Louise tăcea.

— Te iubesc – urmă Callhown. Te iubesc cum nu te-a iubit nimeni niciodată! Sentimentul acesta e mai puternic decât mine. Poate să moară numai o dată cu mine. Şi nu s-ar stinge nici după moartea ta.

Louise continua să tacă.

— Ce rost are să-ţi spun povestea iubirii mele?! A izbucnit în ziua când te-am văzut pentru prima dată. Când am venit în casa tatălui tău, acum şase ani, m-ai rugat,

după ce coborâsem de pe cal, să ne plimbăm prin grădină până va fi gata masa. Pe atunci erai doar o fetiţă, dar tot atât de minunată ca şi azi. M-ai luat de mână şi m-ai condus pe aleea presărată cu pietriş, fără să bănuieşti, desigur, câtă tulburare mi-a stârnit atingerea mâinii tale. Senzaţia aceasta îmi va rămâne toată viaţa în amintire. Nici timpul, nici depărtarea şi, în sfârşit, nici viaţa uşuratică pe care am dus-o n-au putut să mi-o şteargă din mine…

— Dragostea ta pentru mine e zadarnică, Casey – îi întrerupse Louise. Trebuie să-ţi spun deschis. Nu te iubesc… Nu te pot iubi.

— Va să zică nu vrei să mă iei de bărbat?

— Întrebarea ta nu are rost. Ţi-am spus că nu te iubesc şi cred că e destul.

— Iar eu ţi-am spus că te iubesc. Şi acesta e doar unul din motivele pentru care vreau să devii soţia mea. Mai sunt încă şi altele. Vrei să le-asculţi?

— Alte motive? Spune-le, te-ascult, nu mă tem.

— Aşa! zâmbi el, ironic. Nu te temi?

— Nu. De ce m-aş teme?

— E drept, nu tu ar trebui să te temi, ci tatăl tău.

— Tot ce-l priveşte pe tata nu poate să mă lase nepăsătoare. Sunt fiica lui. Singurul copil acum, din nefericire… Continuă, Casey. Ce nenorocire îl ameninţă?

— Nu o nenorocire, Lou, neplăceri serioase. Greutăţi pe care nu e în stare să le învingă. Mă sileşti să vorbesc despre lucruri pe care nici n-ar trebui să le cunoşti.

— Crezi? Te înşeli, Casey. Am aflat tot. Ştiu că tata e plin de datorii şi că tu ai fost acela care i-ai dat bani. Se putea să nu observ? Aroganţa cu care te porţi în casa noastră, înfumurarea pe care o arăţi fără să te fereşti nici de servitori au fost o dovadă destul de grăitoare, chiar şi pentru ei, că la noi în casă lucrurile nu merg prea bine. Tu eşti de fapt stăpânul Casei del Corvo. Ştiu asta. Dar asupra

mea n-ai nici o putere.

Callhown, văzând că tactica lui a dat greş, se hotărî să lovească din altă parte.

— Da, e adevărat! făcu el, cu un zâmbet ironic. Dar dacă n-am putere asupra inimii tale, fericirea ta se află în mâinile mele. Îl cunosc pe nemernicul care te-a făcut să mă refuzi… Un om de nimic…

— Despre cine vorbeşti?

— Nu ghiceşti?

— Nu. Poate că tu eşti un nemernic şi un om de nimic. În cazul acesta sunt întru totul de acord cu tine.

— Fie şi aşa! răspunse căpitanul, roşu de furie, dar stăpânindu-se încă. De vreme ce mă socoţi un om de nimic, n-am cum să mai scad în ochii tăi şi-ţi voi spune ce am de gând cu tine.

— Cu mine? Eşti prea încrezut, Casey. Vorbeşti de parcă ţi-aş fi sclavă. Din fericire, nu-i aşa.

Callhown, intimidat de privirea indignată a feţei, tăcu.

— Sunt curioasă – urmă ea. Vorbeşte: ce ai de gând cu mine?

— Îţi spun îndată.

— Vrei să mă laşi în voia sorţii, să plec în lume, ori să mă închizi într-o mânăstire? Ori într-o închisoare?

— Ultima soluţie ţi-ar plăcea mai mult decât celelalte, fireşte, în cazul când te-ai afla într-o plăcută tovărăşie cu…

— Ei, hai, spune, te rog. Ce soartă m-aşteaptă? Ard de nerăbdare – zvârli Louise, batjocoritor.

— Nu te grăbi. Primul act ai să-l vezi mâine.

— Serios? Şi unde, pot să ştiu?

— La proces.

— Cum?

— Foarte simplu: vei sta în faţa judecătorului şi a douăzeci de juraţi.

— Eşti mulţumit de spiritele dumitale, căpitane

Callhown? Trebuie să-ţi spun însă că mie nu-mi plac asemenea glume.

— Glume? Judecata e hotărâtă pentru mâine. Mister Maurice Gérald va sta în faţa judecătorilor, învinuit de asasinarea fratelui tău.

— Minciună! Maurice Gérald nu putea…

— Nu putea săvârşi această crimă? Rămâne de văzut. Vina lui va fi dovedită, nu mă îndoiesc. Şi dovezile cele mai puternice împotriva lui le vom auzi chiar din gura ta.

Creola îl privi ca o gazelă speriată, cu ochii larg deschişi, plini de nelinişte şi de nedumerire. Pentru câteva clipe îi pieri şi graiul. Tăcea, copleşită de spaimă şi bănuieli.

— Nu înţeleg ce vrei să spui – rosti ea într-un târziu. Spui că voi fi chemată la judecată. Pentru ce? Chiar fiind sora victimei, nu cunosc şi nu pot să adaug nimic la ceea ce ştiu toţi.

— Aşa să fie oare? Tu poţi spune mult mai multe decât alţii. Nimeni nu ştie, de pildă, de întâlnirea ta din grădină atunci, noaptea, cu Maurice Gérald. Nimeni nu ştie mai bine decât tine ce s-a petrecut în timpul acestei întâlniri tainice: intervenţia lui Henry, cum şi-a ieşit din fire la gândul ruşinii ce avea să cadă nu numai asupra surori lui, ci asupra întregii familii, cum, în sfârşit, l-a ameninţat cu moartea pe omul acela şi cum a fost împiedicat să-l ucidă de o femeie care l-a minţit cu neruşinare. Nimeni nu ştie ce s-a petrecut mai departe: cum Henry, ca un prost, a alergat după nemernicul acela şi cu ce intenţii. În afară de ei au mai fost acolo doi oameni, martori la despărţirea lor.

— Doi oameni? Cine?

— Unul era Casey Callhown, celălalt, Louise Pointdexter.

Ea nu tresări şi nici nu păru uimită. Aruncă o întrebare scurtă, provocatoare:

— Şi?

— Şi – rosti Callhown, posomorât că spusele lui n-au

tulburat-o – mi se pare că ar trebui să înţelegi…

— Înţeleg tot atât de puţin ca şi mai înainte.

— Vrei să continui?

— Cum doreşti.

— Să-ţi explic. Nu există decât un singur mijloc, Louise, să-l salvezi pe tatăl tău de ruină şi pe tine de ruşine. Pricepi ce vreau să spun?

— Mi se pare că pricep.

— Acum nu mă mai refuzi, nu?

— Acum mai mult ca oricând.

— Fie. Va să zică mâine vei apare ca martor la proces?

— Spion nemernic! Piei din ochii mei! Numaidecât! Altfel îl chem pe tata!

— Nu te osteni. N-o să-ţi mai impun prezenţa mea, dacă ţi-e atât de neplăcută. Gândeşte-te bine. Poate că înainte de începerea judecăţii ai să-ţi schimbi hotărârea. Nădăjduiesc să-mi dai de veste la timp, să nu te mai citez ca martor. Noapte bună, Lou. Mă duc la culcare, cu gândul la tine.

Cu un zâmbet amar şi ironic, Callhown se retrase în camera lui. Nu avea nici pe departe un aer triumfător.

Louise îi ascultă paşii pierzându-se pe coridor. Apoi, cu mâinile strânse la piept, se lăsă într-un fotoliu, înspăimântată mai mult ca oricând.

CAPITOLUL LXXXVI
O JUDECATĂ ÎN TEXAS

În sfârşit sosi şi dimineaţa zilei următoare.

Zorile purpurii se ridicară deasupra savanei, învăluind într-o lumină dulce fortul Indge. O dată cu zorile, din toate părţile apărură călăreţi – câte doi-trei, câte cinci-şase – care se îndreptau spre fort. Ajunşi acolo, săreau la pământ şi îşi legau caii de stănoage sau şi-i priponeau chiar în prerie, apoi se adunau grupuri-grupuri în piaţă, în vreme ce alţii porneau spre taverna din settlement.

În tavernă se strânseseră fel de fel de oameni – tot firi şi naţii diferite. Cei mai mulţi erau bărbaţi voinici, bine legaţi, urmaşi ai primilor colonişti, care luptaseră cu indienii, alungându-i de pe pământurile lor de baştină şi ridicându-şi case de lemn pe locurile unde altă dată se înălţau wigwamurile indienilor. Aici, pe malurile lui Mississippi, se îndeletniceau cu tăiatul lemnelor. Pe pământurile desţelenite, unii începuseră să cultive porumb, alţii bumbac. Mulţi dintre cei stabiliţi în capătul sudic al statului Mississippi trecuseră în Texas şi se îndeletniceau cu cultura sfeclei şi trestiei de zahăr sau a tutunului.

Majoritatea erau plantatori, dar întâlneai şi crescători de vite, vânători, negustori de vite şi de tot felul, până şi neguţători de sclavi.

Jurişti, ingineri hotarnici, speculanţi de pământuri şi alţi aventurieri trăiau aici gata oricând de orice, de la marcarea vitelor cu fierul roşu, până la o campanie împotriva comancilor ori un jaf de cealaltă parte a lui Rio Grande.

Portul le era tot atât de pestriţ ca şi îndeletnicirile – am mai avut prilejul să-l înfăţişăm cititorului. Era aceeaşi

mulţime care se adunase deunăzi în curtea Casei del Corvo, cu singura deosebire că astăzi se dovedea mai numeroasă. Şi mai era o deosebire: astăzi, alături de bărbaţi, veniseră în settlement şi femei – soţiile, surorile, fiicele lor. Unele veniseră călare; pălării mari cu borurile lăsate le fereau ochii de soarele arzător. Altele şedeau sub coviltirele albe ale furgoanelor sau în trăsuri cu perdeluţe de tul la ferestre.

Judecata era hotărâtă pentru astăzi. Toţi aşteptau nerăbdători. De prisos să mai spunem că acuzatul era Maurice Gérald, cunoscut în settlement sub numele de Maurice-Mustangerul. De prisos să mai spunem că era învinuit de uciderea lui Henry Pointdexter.

Toată lumea se arăta intrigată de împrejurările misterioase ale crimei – în ultima vreme numai despre asta se vorbea în settlement – şi toţi nădăjduiau să se facă lumină.

Fireşte, în mijlocul mulţimii se găseau şi oameni care nu veniseră aici numai din curiozitate, ci îmboldiţi de un sincer interes faţă de soarta acuzatului. Alţii erau îndureraţi – prietenii şi rudele tânărului dispărut. Căci, să nu uităm, nu existau destule dovezi privind uciderea lui Henry Pointdexter.

Şi totuşi puţini se mai îndoiau de asta. Câteva indicii răzleţe îngăduiau să se afirma categoric: e vorba de o crimă. Oamenii se obişnuiseră până într-atât cu gândul acesta, încât vorbeau despre crimă, ca şi cum ar fi fost martori ei înşişi la săvârşirea ei.

Nu aşteptau decât amănunte, dornici să ştie cum, când şi din ce pricină s-a comis omorul.

*

*   *

Ora zece dimineaţa. Începe procesul.

Terminându-şi programul de dimineaţă, militarii s-au hotărât să-şi petreacă vremea printre civili. Dragoni,

arcaşii, infanterişti, se ivesc şi ei aici, printre plantatori, vânători, negustori şi aventurieri.

*

*   *

Procesul continuă.

Cititorul are în faţa ochilor, de bună seamă, tabloul sever al unui tribunal, aşa cum arată de obicei o instanţă de judecată. Dar aici, în acest orăşel de la graniţa Texasului, atmosfera unui proces diferă întrucâtva de cea statornicită prin tradiţie în alte colţuri ale lumii.

O sală a tribunalului nu există, deşi, e adevărat, există o încăpere unde se ţin tot soiul de adunări: acolo au loc şi şedinţele tribunalului.

Cum ziua se vesteşte din cale afară de călduroasă, se hotărăşte că judecata să aibă loc la umbra unui stejar bătrân. O masă mare şi zece fotolii îmbrăcate în piele au fost scoase afară. Pe masă se află hârtie, pene pentru scris şi un tom uriaş – legile după care se conduce tribunalul. De asemenea, o călimară, un clondir cu coniac şi câteva păhăruţe, o cutie cu ţigări de foi şi o cutie cu chibrituri.

La masă se aşează judecătorul. Nu poartă robă împodobită cu hermină, ca în Anglia, ba nici măcar surtuc: din pricina zădufului s-a hotărât să-şi îndeplinească îndatoririle de judecător numai în cămaşă. Poartă o pălărie de panama, lăsată puţin într-o parte; în gură, o ţigară de foi. Pe celelalte fotolii iau loc avocaţii, comandantul fortului, capelanul, un medic, câţiva ofiţeri şi nişte oameni cu o profesie nedefinită.

Într-o parte stau cei doisprezece juraţi – unii pe o bancă grosolan întocmită, alţii pur şi simplu pe iarbă. O mulţime pestriţă se înghesuie în jurul judecătorului şi al juraţilor. Ceva mai încolo, din furgoane şi trăsuri, privesc cucoanele gătite în rochii elegante.

La început a fost vorba să fie judecat nu numai Maurice

Gérald, ci şi Miguel Diaz cu tovarăşii săi, precum şi Phelim O’Neill. Dar în timpul anchetei preliminare, mexicanul a izbutit să iasă din cauză – atât el cât şi prietenii lui.

Diaz a recunoscut că s-au travestit în indieni, fapt dovedit de altfel, astfel încât nici nu le rămânea altceva de făcut decât să recunoască. În schimb, au înfăţişat totul ca pe o glumă. Şi deoarece s-a dovedit că toţi patru se aflau acasă în noaptea dispariţiei lui Henry Pointdexter, iar Diaz, pe deasupra, mai era şi beat turtă, nici n-au mai fost interogaţi.

Cât despre Phelim, nu s-a găsit de cuviinţă să stea pe banca acuzaţilor, presupunându-se că va fi mai folositor ca martor.

Iată de ce pe banca acuzaţilor nu se află decât Maurice-Mustangerul.

CAPITOLUL LXXXVII
UN MARTOR MINCINOS

Puţini dintre cei de faţă îl cunoşteau pe acuzat şi ei îl socoteau pe Maurice un tânăr minunat, chipeş, viteaz, neîntrecut în prinsul cailor sălbatici şi cu mare trecere la femei. Îl ştiau cumpătat în purtări, curajos dar nu nesăbuit, cuviincios la vorbă, fără năravul clevetirii şi al înjurăturilor. În schimb nu ştiau de unde vine, nici de ce s-a stabilit în Texas şi nici de ce s-a făcut vânător de mustangi, de ce şi-a ales îndeletnicirea asta ciudată, ca atâţia aventurieri.

Şi iată, Maurice Gérald stătea în faţa numeroasei adunări, cu pecetea ruşinii pe frunte: învinuirea de crimă.

Unii îl priveau plini de curiozitate, alţii întrebător, cei mai mulţi cu mânie şi ură. Dar mai erau doi ochi care-l priveau. În ochii aceştia citeai nelinişte, duioşie şi o încredere de neclintit.

Judecata începe fără nici un fel de formalităţi. Judecătorul îşi scoate pălăria şi îşi aprinde ţigara care s-a stins. Pufăie de vreo şase ori din ea, o scoate din gură, o pune pe marginea mesei şi spune:

— Domnilor şi domnilor juraţi! Ne-am adunat aici ca să cercetăm crima, ale cărei amănunte cred că le cunoaşteţi cu toţii. Fiul unuia dintre cei mai stimaţi cetăţeni din settlementul nostru a fost ucis. Arestatul, pe care-l vedeţi în faţa voastră, e acuzat de această crimă. După ce veţi asculta depoziţiile martorilor, va trebui să hotărâţi dacă e vinovat sau nu. Apoi pune acuzatului tradiţionala întrebare: Recunoşti că eşti vinovat?

— Nu – răspunde el, cu glas slab, dar hotărât.

Casey Callhown şi alţi câţiva aflaţi în jurul lui zâmbesc

neîncrezători.

Judecătorul cheamă martorii. Primul e strigăt Franz Oberdoofer.

Oberdoofer repetă cele arătate mai înainte. Povesteşte că Maurice Gérald a părăsit hotelul în noaptea dispariţiei tânărului Pointdexter, că şi-a achitat toate cheltuielile şi se părea că nu duce lipsă de bani. Stăpânul tavernei subliniază faptul că Maurice Gérald şi Henry Pointdexter n-au pus pic de băutură în gură, dar că amândoi păreau foarte agitaţi. Maurice Gérald era furios. Martorul a rămas uimit de grabă mustangerului de a pleca de la hotel. În loc să plece dimineaţa, cum era firesc, a plecat în toiul nopţii.

Cu aceasta, depoziţia lui Oberdoofer ia sfârşit.

Nu se poate spune că e o depoziţie în favoarea acuzatului. Pare suspectă mai cu seamă plecarea pripită a lui Gérald de la hotel. De ce oare era agitat Henry Pointdexter? De ce se grăbea să-l ajungă din urmă pe Gérald şi de ce a plecat după el în ciuda orei târzii şi a obiceiurilor sale de om liniştit?

Sunt chemaţi alţi martori. Depoziţiile lor încurcă însă şi mai mult lucrurile. Ei susţin că între acuzat şi Henry Pointdexter existau relaţii de prietenie.

În sfârşit vine şi rândul căpitanului Casey Callhown. Mărturia lui înfăţişează lucrurile în cu totul altă lumină. Callhown nu numai că dezvăluie motivele crimei, dar prezintă aceste motive în culori cât se poate de sumbre. Spune tot ce ştie despre întâlnirea mustangerului cu Louise şi despre cearta dintre acesta şi Henry Pointdexter. După cum arată el, mustangerul a plecat rostind ameninţări. Aminteşte că Henry a căutat să-l ajungă din urmă pe mustanger, dar nu spune nimic despre ce l-a îndemnat să facă aceasta. Trece sub tăcere şi rolul său, în această poveste.

Ultimele depoziţii ale lui Callhown stârnesc uimire. Toţi

sunt uimiţi: judecătorul, juraţii, mulţimea aflată de faţă. Se ridică un murmur, se aud strigăte de indignare împotriva mustangerului. Gravitatea crimei este îndoită: Maurice nu numai că l-a ucis pe fiul lui Pointdexter, dar i-a necinstit şi fata.

În timp ce vorbeşte Callhown, un geamăt scapă din pieptul bătrânului plantator. Ochii mulţimii nu zăbovesc însă asupra lui. Privirile lunecă mai departe, spre trăsura în care au văzut-o pe fata plantatorului, care uimeşte cu frumuseţea ei.

— Louise Pointdexter! răsună vocea aprodului. Callhown s-a ţinut de cuvânt.

CAPITOLUL LXXXVIII
MARTOR FĂRĂ VOIE

Mai înainte ca aprodul să repete a treia oară monotona-i strigare, Louise Pointdexter coborâse din trăsură. Se înfăţişă în faţa instanţei.

— Miss Pointdexter, unde te aflai în noaptea când a dispărut fratele dumitale? întrebă acuzatorul.

— Acasă, la conacul tatălui meu.

— N-ai coborât în grădină?

— Ba da.

— Fii bună şi ne spune când ai coborât?

— La miezul nopţii, ţin bine minte.

— Singură?

— Nu, nu tot timpul.

— Parte din timp a fost cineva cu dumneata?

— Da.

— Cine?

— Fratele meu.

— Dar până la venirea fratelui dumitale? A mai fost cineva cu dumneata în grădină?

— Da.

— Cine? Sper că nu vrei să-i ascunzi numele!

— Maurice Gérald.

Răspunsul Louisei stârni în mulţime mirare, dispreţ, indignare.

O bucurie triumfătoare se aprinse în ochii acuzatorului:

— Dă-mi voie să te întreb: era o întâlnire întâmplătoare sau dinainte stabilită?

— Dinainte stabilită.

— Mă văd nevoit să-ţi pun o întrebare indiscretă. Iartă-

mă, miss Pointdexter, dar sunt silit să o fac. Care era caracterul, mai bine zis, scopul acestei întâlniri?

Louise şovăi numai o clipă. Îndreptându-şi trupul şi privind nestingherită în jur, răspunse:

— Caracterul său scopul întâlnirii noastre înseamnă acelaşi lucru, la urma urmei. Nu am de gând să ascund nimic. Am ieşit în grădină să mă întâlnesc cu omul pe care-l iubesc, pe care-l iubesc şi acum, deşi stă aici, în faţa judecăţii, învinuit de crimă… Acum, sir, sunteţi mulţumit?

— Întocmai.

Mulţimea vuia. Mărturia fetei adeverea depoziţia lui Callhown. Motivele crimei erau limpezi. Izbucniră strigăte: „Spânzuraţi-l! La spânzurătoare cu el!”

— Linişte! strigă judecătorul.

— Fratele meu şi-a dat seama că a greşit faţă de Gérald – continuă Louise, pornită, fără să mai aştepte altă întrebare – şi a plecat după el să-şi ceară scuze.

— Trebuie să mai adaug ceva – interveni Callhown, încâlcind rânduiala judecăţii. Gérald şi Henry Pointdexter s-au certat pe drum. Mă aflam sus pe azotee şi am auzit totul.

— Mister Callhown – îl întrerupse judecătorul. Ai dreptul să vorbeşti numai cu încuviinţarea instanţei. Te rog să nu ne stinghereşti.

După alte câteva întrebări, depoziţia Louisei Pointdexter luă sfârşit. Tânăra creolă se întoarse în trăsură. O grea povară îi apăsa inima. Spunând tot adevărul, nu făcuse decât să dăuneze celui pe care voia să-l ajute. În timp ce-şi croia loc prin mulţime, simţea priviri pline de dispreţ aţintite asupra ei.

*

*   *

Callhown fu chemat iarăşi înaintea instanţei. Apăru

pentru a doua oară ca martor. Fiecare cuvânt al lui era o minciună sfruntată, iar ura faţă de mustanger se aprindea şi mai aprig în mulţime. Altă izbucnire, alte strigăte: „Spânzuraţi-l! La spânzurătoare cu el!” Strigătele răsunau cu şi mai multă furie.

Judecătorul Roberts era într-o situaţie critică. Bunul plac al judecăţii lui Lynch ameninţa să se dezlănţuie. Ce se va întâmpla? Asta va pune capăt dezbaterilor şi, cum sentinţa era limpede de pe acum, se va trece la fapte, îndemânaticii călăi vor face ca totul să se sfârşească la iuţeală. Încă o clipă şi Maurice-Mustangerul va atârna colo, de creanga stejarului.

Aşa gândeau aproape toţi cei de faţă. Nu aşteptau decât un semnal pentru a săvârşi această nedreptate strigătoare la cer. Dar, spre norocul acuzatului, erau acolo şi oameni care gândeau altfel.

Grupul de militari – ofiţerii fortului, în frunte cu comandantul – se sfătuia cu înfrigurare. Hotărârea lor nu întârzie. La ordinul maiorului se sună goarna. Aproape numaidecât, patruzeci de dragoni şi tot atâţia arcaşii apărură din desiş. Înşirându-se unul lângă altul, ei făcură zid din trei părţi în jurul instanţei. Mulţimea nu se mai agită şi, curând, se linişti cu desăvârşire.

Nici vorbă acum de judecata lui Lynch. Legiuirile ţării erau din nou respectate şi judecătorul Roberts îşi reluă îndatoririle.

— Cetăţeni! se adresă el mulţimii. Trebuie să ne supunem legii. Nu putem spânzura un om, fără să-l lăsăm să spună o vorbă în apărarea lui… Ar fi o crimă.

— Păi el n-a comis o crimă? strigă unul dintre bandiţii care stăteau lângă Callhown. Să-i plătim la fel!

— Crima n-a fost dovedită. N-am ascultat toţi martorii. Să auzim şi martorii apărării.

Judecătorul ceru să fie audiat Phelim O’Neill. Depoziţia lui

încurcată şi pe alocuri cu totul de necrezut, nu ajută cu nimic mustangerului. Fu chemat cel de al doilea martor.

Un bătrân uriaş se desprinse din mulţime. Bătrânul era cunoscut drept cel mai iscusit vânător din settlement. Toţi aşteptau cu răsuflarea tăiată. Se credea că Zeb Stump are cheia misterului.

— Prea bine, domnule judecător – începu bătrânul vânător, privindu-l pe judecător drept în faţă. Sunt gata să spun tot ce ştiu. Dar dacă instanţa n-are nimic împotrivă, aş vrea ca tânărul să ne dea el mai întâi toate lămuririle pe care le are de dat. După aceea voi spune şi eu ce am de spus, întărind poate cuvântul său.

— Despre cine vorbeşti? întrebă judecătorul.

— Despre mustanger, fireşte. Despre cel pe care-l acuzaţi de uciderea tânărului Pointdexter.

— Asta schimbă întrucâtva ordinea procesului – zise judecătorul. Dar, la urma urmei, principalul pentru noi e să aflăm adevărul. În ce mă priveşte nu dau mare importanţă formalităţilor şi, dacă juraţii n-au nimic împotrivă, sunt de acord.

Cei doisprezece juraţi încuviinţară cererea bătrânului.

CAPITOLUL LXXXIX
CUVÂNTUL ACUZATULUI

Acuzatul ieşi în faţă, urmat la doi paşi de către paznici. Se făcu o linişte mormântală. Toţi ochii cătau ţintă la mustanger. Mulţimea asculta cu încordare, ţinându-şi răsuflarea.

— Domnule judecător, domnilor juraţi! începu Gérald, aşa cum era obiceiul în Texas. Vă sunt adânc recunoscător că mi-aţi dat posibilitatea să vorbesc. În ciuda straniilor împrejurări amintite aici, povestirea mea va fi foarte simplă şi va lămuri întrucâtva misterul. Nu tot ce-aţi auzit aici e adevărat. Parte din depoziţii sunt minciuni şi cel ce le-a făcut e un mincinos.

Acuzatul aruncă o privire pătrunzătoare spre Casey Callhown. Căpitanul se pierdu sub această privire, ca în faţa unui pistol.

— E foarte adevărat, m-am întâlnit cu miss Pointdexter. Această nobilă fată, cu mărturia ei sinceră, mi-a dat putinţa şi mie să vorbesc deschis, fiindcă altfel nu m-aş fi încumetat să spun tot adevărul. E adevărat, am avut o întâlnire tainică, tulburată de Henry Pointdexter. E adevărat, ne-am certat, mai precis, el m-a certat. Dar cearta dintre noi n-a reînceput după aceea, asta-i o minciună. Cel care a jurat aici ca să-şi întărească spusele n-ar fi îndrăznit să deschidă gura dacă aveam posibilitatea să-l provoc la duel.

Ochii acuzatului se aţintiră din nou asupra lui Callhown, care se ascunse fâstâcit în mulţime.

— Dimpotrivă – continuă Gérald. Henry Pointdexter mi-a mărturisit regretul faţă de cele întâmplate. Eram fericit că

ne-am împăcat.

— Deci v-aţi împăcat? întrebă judecătorul, folosindu-se de tăcerea acuzatului. Unde a avut loc împăcarea?

— La vreo patru sute de paşi de locul unde s-a comis crima.

Judecătorul se ridică în picioare. Răsunară strigăte de uimire: acuzatul pomenea cel dintâi de locul unde s-a săvârşit crima.

— Te referi la locul unde s-a găsit o baltă de sânge? întrebă el, cu o umbră de şovăială în glas.

— Mă refer la locul unde a fost ucis Henry Pointdexter.

Strigătele izbucniră din nou. Murmurele şi exclamaţiile nu mai conteneau. În vacarmul acesta se auzi deodată geamătul bătrânului Pointdexter: acum era convins că şi-a pierdut fiul. În inima lui de părinte mai licărea încă un dram de speranţă. Nu existau dovezi că Henry a fost ucis, ci doar simple bănuieli. Dar iată, i se spulberă orice nădejde. Acuzatul însuşi mărturisea crima.

— Eşti deci convins că Henry Pointdexter a fost ucis? interveni acuzatorul.

— Da – spuse mustangerul. Dac-aţi fi văzut ce-am văzut eu, v-aţi da seama că întrebarea n-are nici un rost.

— Ai văzut cadavrul? stărui acuzatorul.

— Protestez împotriva unei asemenea metode de interogatoriu – interveni apărătorul mustangerului. E în flagrantă încălcare a legii.

— Tribunalele noastre n-ar admite aşa ceva – i se alătură şi avocatul irlandez. La noi, acuzatorul nu are cuvântul decât în urma apărării.

— Aceeaşi procedură există şi în ţara noastră – rosti, judecătorul, făcând un gest de dezaprobare spre acuzator. Acuzat, continuă. Apărarea poate pune orice întrebare crede de cuviinţă; deocamdată numai ea are acest drept, continuă! Să auzim tot ce ai de spus.

— Vorbeam de împăcare – reluă acuzatul. V-am spus unde a avut loc. Acum se impune să lămuresc restul. Ştiţi deci cum ne-am despărţit noi trei: miss Pointdexter, fratele ei şi cu mine. După ce ne-am despărţit, am trecut râul înot, fiindcă nu voiam ca Henry să ştie cum am ajuns în grădină. Aveam motivele mele. Odată pe malul celălalt, m-am dus în settlement. Noaptea frigea de zăpuşeală, cum pesemne îşi amintesc mulţi dintre dumneavoastră, aşa că până la hotel, hainele aproape mi s-au uscat. Taverna mai era deschisă şi stăpânul ei stătea la tejghea. Nu voiam să mai rămân acolo. Hotelul n-a fost prea primitor pentru mine. Eram hotărât să mă întorc pe Alamo. N-aveam de ce să mai rămân în settlement, îmi trimisesem servitorul înainte, zicându-mi că plec şi eu a doua zi dimineaţa. Cele petrecute la Casa del Corvo m-au făcut să-mi grăbesc plecarea. Am plătit lui Oberdoofer ceea ce datoram şi am plecat.

— De unde aveai banii? întrebă acuzatorul.

— Protestez! interveni cu hotărâre apărătorul mustangerului.

— Ce mai procedură! exclamă avocatul irlandez, înfruntându-l cu privirea pe acuzator. Dacă asta s-ar fi întâmplat în Irlanda, s-ar fi stat altfel de vorbă cu dumneata.

— Linişte, domnilor! rosti sever judecătorul. Lăsaţi acuzatul să continue.

— Mergeam în pasul calului. N-aveam de ce să mă grăbesc. Somnul îmi pierise şi-mi era totuna dacă petrec noaptea în prerie sau sub acoperişul colibei mele. Ştiam că până-n zori ajung pe Alamo şi asta mi-era de ajuns. Eram preocupat. Nici nu-mi trecea prin minte să mă uit, înapoi. Nu bănuiam că vine cineva în urma mea. Abia, după ce am străbătut vreo jumătate de milă prin pădure şi am ieşit la drumul spre Rio Grande, am auzit un cal în spatele meu. Tocmai dădusem cotul drumului; drumul coteşte brusc, aşa

că n-am putut să văd călăreţul, dar îl auzeam cum se apropie în trapul calului. M-am afundat îndată în desiş – viaţa în prerie mi-a format acest obicei – şi am aşteptat să se apropie. Vă puteţi închipui mirarea mea când l-am văzut pe omul de care abia mă despărţisem. Puţin cam agitat. Mă refer numai la el. Nu ştiam ce are. Voia să-mi ceară satisfacţie, bănuind că i-am necinstit sora? Iată ce mi-a trecut prin minte în clipa când l-am văzut pe Henry. Nu vreau să ascund asta instanţei.

Dar cum nu mă simţeam cu nimic vinovat, n-am vrut să rămân ascuns. E drept că mă întâlneam pe furiş cu sora lui, însă vinovaţi de asta erau alţii, nu eu sau ea. O iubeam din toată inima, cu dragostea cea mai curată şi mai duioasă. Şi o iubesc şi acum la fel...

Louise Pointdexter, ascunsă după perdeaua trăsurii, auzea fiecare cuvânt al mustangerului. O roşeaţă vie îi învăpăie obrajii palizi. Nu era ruşine, ci bucurie triumfătoare.

CAPITOLUL XC
NEAŞTEPTATA ÎNTRERUPERE A ŞEDINŢEI

Ultimele cuvinte ale acuzatului umplură de fericire inima Louisei Pointdexter, dar avură un efect contrariu asupra celor din jur.

Din nou se stârniră murmure. Maiorul aruncă o privire plină de înţeles spre oamenii săi.

— Linişte! ceru sever judecătorul.

Zarva se potoli şi acuzatul putu să urmeze:

— Recunoscându-l pe Henry Pointdexter, am ieşit la iveală din desiş şi am stat pe loc. Era destulă lumină, aşa că m-a recunoscut şi el. Mi-a întins prieteneşte mâna şi mi-a cerut iertare că s-a pripit. E nevoie să mai spun că am strâns cu toată inima mâna acestui minunat tânăr? …

— Domnilor juraţi! N-am să vă răpesc timpul cu relatarea convorbirii dintre noi; ea nu are nici o legătură cu procesul. După ce ne-am împăcat, am mers alături o bucată de drum. Ne-am oprit sub un copac. Aici ne-am oferit şi am fumat amândoi câte o ţigară. Şi, vrând să consfinţim prietenia noastră, ne-am schimbat pălăriile şi mantiile – obicei pe care l-am văzut întâia oară la comanci. I-am dat lui Henry Pointdexter sombreroul şi serapéul meu vărgat, ţesut de indienii Navaho şi el mi-a dat mantia şi pălăria lui. După aceea ne-am despărţit. El a plecat înapoi, iar eu am rămas pe loc. Nu-mi dau seama de ce am rămas pe loc şi nu mi-am continuat drumul spre Alamo. Doream să petrec noaptea acolo, sub copacul unde ne-am împăcat.

Am sărit din şa, am legat frâul de trunchiul copacului, m-am înfăşurat în mantie şi m-am culcat în iarbă, fără să-mi scot pălăria. Am adormit într-o clipă. Rareori mi se întâmplă aşa ceva. Mă stăpânea o linişte plăcută, după emoţiile prin

care trecusem.

N-am dormit mult. M-a deşteptat un zgomot puternic, ca de împuşcătură. Calul a ciulit urechile şi a început să sforăie. Am sărit în picioare, ascultând cu încordare. Linişte. Nu se mai auzea nimic. Mustangul se potolise. Am crezut că ne-am înşelat amândoi. Mi-am zis că el a simţit vreo fiară în pădure şi că eu n-am auzit o împuşcătură, ci trosnetul unei crengi sub călcătura fiarei. M-am lungit în iarbă şi-am adormit din nou De astă dată am dormit până dimineaţă. M-am trezit din pricina umezelii care mă pătrunsese până la oase.

Nu mai era plăcut sub copac. Am început să mă pregătesc de drum. Dar împuşcătura încă îmi mai răsuna în urechi. Mi se părea că s-a auzit tocmai din partea încotro apucase Henry Pointdexter. Cuprins de nelinişte, am plecat într-acolo, vrând să mă lămuresc. N-a trebuit să merg prea mult. Cerule! Ceea ce mi-a fost dat să văd… ceea ce mi-a fost dat să văd…

— Călăreţul fără cap! Strigă un glas din mulţime şi toţi se întoarseră spre el.

— Călăreţul fără cap! Răspunse ca un ecou un cor de glasuri.

— Uite-l colo!

— Uite-l! Uite-l!

— Nu, nu, vine încoace! Priviţi! Goneşte drept spre fort. Într-adevăr, călăreţul fără cap se apropia în goană de fort. Deodată se opri în mijlocul preriei, chiar în dreptul mulţimii adunate sub copac. Calului pesemne că nu-i plăcu această privelişte. Începu să fornăie, scoase un nechezat răsunător şi porni ca o săgeată înapoi, în prerie.

Încordarea stârnită de mărturia acuzatului se risipi. Cei mai mulţi se năpustiră spre cai. Nici juraţii nu se putură stăpâni. Cel puţin şase din doisprezece juraţi se alăturară urmăririi misteriosului călăreţ.

CAPITOLUL XCI
O GOANĂ PRIN HĂŢIŞURILE PĂDURII

Urmăritorii se îndreptau spre un desiş aflat la vreo zece mile. Rândurile călăreţilor se răreau văzând cu ochii. Caii nu rezistau la o asemenea goană.

Puţini ajunseră la pădure şi numai doi pătrunseră în hăţişuri. Călăreţul fără cap alerga năprasnic înaintea lor. Unul, aflat pe un mustang cenuşiu, era mai aproape de călăreţul fără cap decât celălalt urmăritor. În furia goanei nu-şi cruţa calul, îmboldindu-l fără milă cu biciul, cu pintenii, cu strigăte.

În spatele lui, la o distanţă destul de mare, venea un uriaş cu o pălărie de pâslă, pe o iapă bătrână. Te şi minunai văzând-o că zboară ca o săgeată. Uriaşul n-o îmboldea nici cu biciul, nici cu pintenii, nici cu strigăte. Ştia să facă asta într-un chip foarte crud: din când în când înţepa iapă cu cuţitul chiar lângă şira spinării. Cei doi călăreţi erau Casey Callhown şi Zeb Stump.

*

* *

Trei călăreţi alergau mâncând pământul prin desimea pădurii.

— Blestematul! izbucni Callhown, dând disperat din mână. O să-mi scape şi de data asta! Dacă n-ar mai fi nimeni cu mine! Dar nu sunt singur. Diavolul ăsta bătrân îşi vâră coada peste tot. L-am zărit când am pătruns în desiş. Abia trei sute de paşi ne despart. Acum aş putea să-l înlătur din calea mea, pe Dumnezeu din cer!

Zicând acestea, căpitanul smuci frâul şi se întoarse pe jumătate în şa, scrutând desişul în urmă. Puse mâna pe

armă, deşi mai şovăia.

— Nu, aşa nu fac nici o ispravă! mormăi el. Vin prea mulţi după noi şi se pricep destul să citească urmele. Au să descopere cadavrul, au să audă şi împuşcătura. Nu, nu! Nu-i bine.

Rămase o bucată de vreme în loc, ascultând cu încordare.

„Da, se apropie. La naiba, am dat greş numai din pricina gogomanului ăstuia bătrân. Dacă mai zăbovesc, nătărăul m-ajunge din urmă şi atunci totul e pierdut. Nu se poate, ce dracu!”

Callhown înfipse din nou pintenii în coastele mustangului şi se aruncă înainte, pe cărarea şerpuitoare. Peste câteva clipe se opri în loc, cu un aer mulţumit şi în acelaşi timp nedumerit. Călăreţul fără cap se afla doar la o zvârlitură de praştie de el: calul stătea liniştit, cu botul în pământ: pesemne că ronţăia nişte păstăi de salcâm.

Căpitanul duse iute arma la ochi, dar o lăsă în jos numaidecât. Calul nu mai stătea liniştit. Iată că-şi ascunde capul pe jumătate într-un tufiş. Callhown îşi dădu seama că i s-a încurcat frâul în tufiş şi calul se căznea să scape.

„În sfârşit, l-am prins! Slavă Domnului, slavă Domnului!”

Se aruncă înainte, abia stăpânindu-şi un strigăt de triumf. După o clipă – clipa pe care o râvnise cu atâta înfocare – se afla lângă călăreţul fără cap.

CAPITOLUL XCII
CALE ÎNTOARSĂ CU DE-A SILA

Căpitanul înhaţă calul de frâu: acum îl avea în mână. Se grăbi să-l lege zdravăn de un copac. Un strigăt de bucurie îi scăpă din piept. Se uită în jur, ascultă cu încordare şi se apucă de treabă. Scoase un cuţit, dădu în lături serapéul şi se aplecă asupra călăreţului, ca şi cum ar fi vrut să-i înfigă cuţitul în inimă. Deodată îşi trase mâna înapoi.

Auzi un strigăt: era Zeb Stump, care apăruse din hăţişuri.

— Isprăveşte jocul! se răsti bătrânul, apropiindu-se. Isprăveşte, m-auzi!

— Ce joc? îngăimă Callhown, buimăcit, ascunzând încetişor cuţitul. Ce naiba strigi? Calul s-a încurcat în tufiş. Mi-a fost teamă să nu fugă iar şi voiam să-i tai beregata, să se isprăvească odată cu povestea asta.

— Aha, asta era! Eh, lasă, n-ai de ce să-l omori. Ne descurcăm şi fără vărsare de sânge. Da’ despre beregata cui vorbeşti? A calului? Te-am înţeles bine?

— Păi sigur că da.

— Aşa. Ei şi despre om ce zici? Cine i-o fi făcut o asemenea operaţie? Ce zici, mister Casey Callhown?

— Naiba ştie, nu pricep nimic. Nici n-am avut timp să mă uit. Abia m-am apropiat… Cerule! exclamă el, prefăcându-se uimit. E trupul unui om… al unui om mort.

— Ultima observaţie e destul de adevărată. Cum să fie viu, dacă n-are capul pe umeri! Sub cârpa asta parcă nu se ascunde nimic, nu?

— Nimic, aşa-mi pare şi mie.

— Ridic-o puţin şi uită-te.

— N-aş vrea să-l ating. E înspăimântător.

— Hm! Adineauri nu-ţi era teamă! Ce-ai păţit aşa, deodată?

— Oh! se bâlbâi Callhown. Eram înfierbântat din pricina goanei. Mă înfuriasem şi voiam să pun capăt acestor scamatorii.

— Lasă, mă ocup eu de treaba asta – spuse Zeb. Hm, hm! mormăi vânătorul, apropiindu-se şi cercetând ciudatul călăreţ. Da, zău, e trupul unui om. Un cadavru ţeapăn… Ia stai! Făcu bătrânul, ridicând serapéul. E chiar cadavrul omului pentru care s-a stârnit judecata! Vărul dumitale, Henry Pointdexter. El e, Dumnezeule!

— Mi se pare că ai dreptate…

— O, Doamne, e adevărul adevărat! Iosafat! Să nu pierdem timpul aici. Să ducem cadavrul la locul judecăţii, aşa cum stă în şa. Văd că nici nu se clinteşte. Calul ăsta îl ştiu. O să se ţină de iapa mea, fără să facă nazuri… Hai, bătrânico, dă-i bineţe. Ce-i drept, a dus-o cam greu în ultima vreme şi s-a cam sălbăticit.

Pe când vânătorul vorbea astfel, murgul şi bătrâna iapă îşi atingeau boturile, fornăind bucuros, de parcă şi-ar fi dat bineţe.

— Eram sigur! spuse Zeb, mulţumit, descurcând frâul murgului din tufiş. Dacă-i iapa mea aici, mustangul o să vină binişor după noi. Nu-i nevoie să-i tăiem beregata. Ei, mister Callhown, nu crezi că e timpul să pornim? întrebă vânătorul, privindu-l cercetător pe căpitan. Judecata continuă pesemne. Şi-ar fi de dorit să luăm şi noi parte, se înţelege. Doar aducem un martor care poate să facă lumină în povestea asta. Mustangerul ori va fi spânzurat, ori achitat.

— O, da, ai dreptate, să nu zăbovim.

Zeb porni înainte, trăgând murgul după el; Callhown venea în urmă, cam în silă, după cât se vedea. La o cotitură a cărării smuci frâul şi păru că stă în cumpănă: să meargă

mai departe ori să se întoarcă? O adâncă tulburare i se citea pe faţă.

Zeb Stump, care nu-i mai auzea calul în spate, smuci şi el frâul şi întoarse ochii întrebător. Ghici îndată pricina tulburării căpitanului şi, fără o vorbă, îndreptă ţeava puştii spre el. Căpitanul se urni din loc, prefăcându-se că n-a observat nimic. Numai că de astă dată, bătrânul vânător venea în spatele lui.

Înaintau încet prin hăţişuri. Într-un târziu ieşiră în prerie, Callhown se opri iarăşi, pradă unei spaime fără de margini.

„Ce să fac? S-o iau la goană înapoi şi să mă afund în prerie, sau să mă încumet să merg în întâmpinarea groaznicei furtuni?”

Era gata să dea tot ce avea, ba chiar şi ceea ce spera să aibă în viitor, fără să o cruţe nici pe Louise Pointdexter, numai să scape, fie şi pentru zece minute, de nesuferitul Zeb Stump, numai să rămână singur cu călăreţul fără cap.

Dar, la urma urmei, ce putea să spună sau să facă Zeb Stump? Poate că totul se va sfârşi cu bine. Adevărat, era vădit că Zeb îl bănuieşte, dar merita să se teamă de bătrân? Doar şi el, Casey Callhown, avea destui prieteni. Fleacul ăla să nu iasă la iveală şi totul va fi bine. Glonţul n-a rămas acolo unde s-a înfipt, s-a pierdut pe undeva prin hăţişuri, cu siguranţă!

Încurajat de gândul acesta, Callhown îşi continuă drumul. Zeb Stump venea în spate pe bătrânica lui, împreună cu murgul ce purta cadavrul lui Henry Pointdexter.

CAPITOLUL XCIII
CADAVRUL DECAPITAT

Judecătorul nu avu încotro şi întrerupse şedinţa, se scurse aşa un ceas încheiat.

În acest timp, judecătorul fumă două ţigări de foi şi goli cam multicele păhăruţe cu coniac. Cei prezenţi se căzneau să pătrundă misterul şi aşteptau nerăbdători întoarcerea urmăritorilor. Nădăjduiau să-l vadă pe călăreţul fără cap, convinşi că asta va lămuri atât strania întâmplare cât şi crima.

Privirile cătau cu încordare în largul preriei. Toată lumea stătea în aşteptare: când oare se vor ivi cei doi călăreţi care continuau urmărirea? Sperau să se întoarcă împreună cu călăreţul fără cap.

Se scurse un ceas fără să apară nimeni în zare.

Oare să mai amâne judecata? Acuzatorul insista pentru reluarea dezbaterilor, în vreme ce avocatul apărării se lupta să obţină contrariul. Apărarea cerea să se amâne audierea martorilor până a doua zi, pe motiv că Zeb Stump e un martor deosebit de important.

Glasuri din mulţime cereau continuarea procesului. La stăruinţa câtorva indivizi plătiţi anume, se hotărî reluarea dezbaterilor. În fond, martorul mai avea încă timp să sosească. În caz contrar se va amâna doar sfârşitul dezbaterilor.

Juraţii susţinură propunerea judecătorului. Mulţimea nu avea nimic împotrivă. Acuzatul se înfăţişă din nou în faţa instanţei, continuându-şi mărturia, întreruptă în chip atât de neaşteptat.

— Voiai să ne spui ce-ai văzut – se adresă apărătorul către Maurice Gérald. Vorbeşte.

— Am văzut un om întins în iarbă.
— Dormea?
— Dormea somnul de veci.
— Era mort?
— Mai mult decât atât, dacă e cu putinţă aşa ceva. Aplecându-mă asupra lui, am văzut că are capul retezat.
— Capul retezat?
— Întocmai. Nu mi-am dat seama în prima clipă. Zăcea cu faţa la pământ şi capul se afla în poziţia cea mai firească. Purta şi pălărie. Voiam să cred că doarme, dar ceva îmi dădea de bănuit. Mâinile şi picioarele erau întinse fără viaţă. În plus, se desluşeau nişte pete întunecate în iarbă: la lumina slabă a zorilor n-am ghicit ce erau, dar am simţit miros de sânge. Am fost convins atunci că am înaintea mea un cadavru. Am observat o tăietură adâncă în jurul gâtului, îngroşată de sânge închegat. O cercetare mai atentă mi-a spulberat orice îndoieli, într-adevăr, capul era retezat.
Lumea încremeni de groază.
— Ai recunoscut victima?
— Din nefericire, da.
— Ai recunoscut-o fără să-i priveşti faţa?
— N-aveam de ce să-i privesc faţa: îmbrăcămintea mă lămurea destul de limpede.
— Ce îmbrăcăminte?
— Serapéul vărgat şi sombreroul. Erau ale mele. Dacă nu le-am fi schimbat chiar în noaptea aceea, aş fi crezut că eu zac acolo. Dar l-am recunoscut pe Henry Pointdexter.
Se auzi un geamăt sfâşietor. Un murmur înfrigurat străbătu mulţimea.
— Continuă, sir – rosti apărătorul. Ce-ai mai descoperit?
— Am atins cadavrul. Era rece şi ţeapăn. Am înţeles că moartea a survenit de câteva ceasuri. Sângele se închegase şi părea negru în lumina slabă a dimineţii. Capul

retezat mă putea face să greşesc în ce priveşte cauza morţii. Dar în urechi îmi mai stăruia încă împuşcătura de peste noapte. Mi-am zis că undeva, pe corp, trebuie să existe o urmă de glonţ. Nu m-am înşelat. Am întors cadavrul şi am descoperit o gaură mică în serapé. Ţesătura era îmbibată de sânge în jurul ei. Am dat serapéul la o parte, am descheiat cămaşa la piept şi am descoperit o pată vineţiu-roşiatică în dreptul inimii. Acolo nimerise glonţul. Dar pe spinare nu se vedea nimic. Pesemne că glonţul a rămas în trupul victimei.

— Crezi că acest singur glonţ a provocat moartea, sau că moartea a survenit după retezarea capului?

— Glonţul a fost mortal, nu mă îndoiesc. Dacă moartea n-a fost fulgerătoare, a survenit în câteva minute sau chiar în câteva secunde.

— Ai spus că victimei i s-a retezat capul. Era despărţit cu totul de trup?

— Da, numai că stătea lipit de gât. Lăsa impresia că nici nu s-a clintit după ce a fost retezat.

— Ce armă crezi că s-a folosit?

— Tăietura a fost făcută cu o secure sau cu un cuţit de vânătoare.

— Ai bănuit pe cineva?

— Eram atât de uluit, încât nu mă puteam gândi la nimic. După ce m-am mai liniştit, m-am gândit că poate să fie mâna comancilor la mijloc. Dar pălăria rămăsese pe cap şi capul nu fusese scalpat.

— Deci nu crezi că indienii au comis crima?

— Nu, nicidecum.

— Ai bănuit pe altcineva?

— Nu eram în stare să mă gândesc la nimic. Nu auzisem niciodată ca Henry Pointdexter să aibă duşmani. Mai târziu am început să am bănuieli, pe care le am şi astăzi.

— Vrei să ne împărtăşeşti aceste bănuieli?

— Protestez împotriva întrebării! interveni acuzatorul. Nu ne interesează bănuielile acuzatului. E prea. Destul că-i ascultăm şi această povestire „veridică”.

— Acuzatul să-şi continue depoziţia – hotărî judecătorul, aprinzându-şi altă ţigară de foi.

— Povesteşte ce-ai făcut. Ce-ai făcut după ce ai descoperit toate acestea?

— Eram zguduit şi la început nu ştiam nici eu ce să fac. Aveam convingerea că tânărul Pointdexter a fost ucis de împuşcătura auzită de mine peste noapte. Dar cine a tras? Fireşte, nu indienii, n-aveam nici o îndoială.

M-am gândit la bandiţi, dar nici ipoteza asta nu putea să rămână în picioare. Serapéul lucrat de indienii Navaho preţuieşte o sută de dolari şi bandiţii l-ar fi luat. Victima nici n-a fost prădată. Până şi ceasul de aur i-a rămas în buzunar. Era limpede că e o răzbunare la mijloc. Am încercat să-mi amintesc dacă n-am auzit de vreo ceartă de-a tânărului Pointdexter. Nu-mi venea nimic în minte. Şi apoi, de ce-a fost nevoie să i se reteze capul? Asta m-a mirat şi m-a îngrozit cel mai mult.

Nefiind în stare să descurc iţele acestei crime, pe cât de înspăimântătoare, pe atât de misterioase, m-am gândit la cadavru. Nu avea rost să rămân lângă el. Să-l îngrop acolo, mi se părea ceva neîngăduit. M-am hotărât să mă întorc în fort şi să cer ajutor să-l duc la Casa del Corvo. Dar, dacă l-aş fi lăsat în pădure, coioţii l-ar fi descoperit şi l-ar fi sfâşiat până la înapoierea mea. Oricât era de ciopârţit, nu puteam accepta să-l las pradă sălbăticiunilor. M-am gândit la cei apropiaţi lui, pentru care această durere era şi aşa cumplită.

CAPITOLUL XCIV
MISTERUL SE DEZVĂLUIE

Acuzatul tăcu. Nimeni nu se încumeta să-l zorească să continue ori să-i pună vreo întrebare. Simţeau cu toţii că a sosit clipa dezvăluirii misterului.

Judecătorul, juraţii, mulţimea, toţi erau numai urechi. Ascultau cu răsuflarea tăiată, cu ochii aţintiţi asupra mustangerului.

Glasul lui Maurice Gérald răsună din nou în liniştea aceea desăvârşită:

— După aceea m-am gândit să acopăr umerii cadavrului cu serapéul şi cu mantaua mea. Speram să-l feresc astfel de fiare până la înapoierea mea. Îmi şi scosesem mantaua când mi-a venit un gând mai înţelept: în loc să mă întorc singur în fort, să iau cu mine şi cadavrul tânărului Pointdexter. Am adus calul aproape şi tocmai mă pregăteam să salt cadavrul în şa, când am văzut în preajmă calul lui Henry Pointdexter. Calul păştea liniştit, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Frâul se târa pe jos, aşa că nu mi-a fost greu să-l prind. Mai greu era să-l fac să stea liniştit, mai ales după ce l-am dus lângă cadavrul stăpânului său.

Am izbutit să salt cadavrul în şa, dar mi-a fost cu neputinţă să-l fac să-şi păstreze echilibrul; cum era ţeapăn, luneca mereu. După câteva încercări neizbutite, mi-am dat seama că n-am s-o scot la capăt.

Atunci mi-a trecut altceva prin minte. Citisem undeva că în stepele Americii de Sud, indienii transportă corpul neînsufleţit al unui tovarăş de-al lor aşezându-l pe cal şi legându-l de şa. De ce să nu fac şi eu la fel cu Henry Pointdexter?

Am încercat întâi să-l aşez pe calul lui, dar şaua nu era destul de adâncă. Din nou dădeam greş. Nu-mi mai rămânea decât să schimb caii. Ştiam că mustangul meu n-are să se împotrivească; în plus, şaua mea mexicană era adâncă şi cum nu se poate mai potrivită.

Am reuşit să aşez cadavrul în şa şi să-i vâr picioarele în scări. După aceea am tăiat un capăt din lassou şi l-am legat zdravăn de şa. Acum nu putea să mai cadă.

Rămânea capul. L-am ridicat de jos şi am încercat să-i scot pălăria. Era cu neputinţă: capul se umflase şi sombreroul stătea pe el gata să plesnească. Văzând asta, am trecut o sfoară prin catarama sombreroului şi am atârnat capul la oblânc. Acum eram gata.

Am încălecat îndată pe calul lui Henry Pointdexter şi am pornit-o spre settlement. Murgul mă urmă supus.

N-au trecut însă nici cinci minute şi m-am pomenit deodată azvârlit din şa. În cădere mi-am pierdut cunoştinţa. Dacă n-ar fi fost această întâmplare, n-aş sta acum înaintea tribunalului ca acuzat.

— Azvârlit din şa?! exclamă judecătorul. Cum? De ce?

— A fost o întâmplare, mai precis, neatenţia mea e de vină. Eram pe un cal străin şi nu ţineam frâul, fiind obişnuit să-mi conduc calul numai cu vorba şi genunchii. Abia am făcut câţiva paşi şi calul, întorcând capul, s-a speriat, s-a aruncat într-o parte şi a zvâcnit înainte într-o goană turbată: îl văzuse pe straniul călăreţ. Am încercat să apuc frâul, dar nu era uşor: calul alerga mâncând pământul, frâul alunecase şi nu puteam să-l ajung.

Atunci m-am căznit să apuc cureluşa zăbalei, fără să iau seama încotro mă duce calul. O creangă m-a izbit cu putere peste faţă. Am priceput că nu mă mai aflu la loc deschis şi că m-am înfundat în desiş. Mi-am îndreptat toată atenţia asupra crengilor ghimpoase ale salcâmilor, înlăturându-le din cale, fiindcă puteau să mă azvârle din şa. Am izbutit să

mă apăr de ele, deşi mâinile mi-erau zgâriate şi însângerate.

Deodată, o creangă groasă mi-a barat drumul. Ţinea de un copac uriaş şi se întindea jos de tot deasupra pământului. Mi-ajungea aproape în dreptul pieptului. Calul, speriat, a dat buzna spre ea. După aceea nu ştiu ce-a mai fost. Dumneavoastră, cred, ştiţi mai bine ca mine. Am rămas întins la pământ, acolo, sub copac, cu o zdrelitură la frunte şi o umflătură la genunchi.

Abia după vreo două ceasuri, când mi-am venit în fire, mi-am dat seama de starea în care mă aflam.

Când mi-am venit în fire, am văzut soarele sus pe cer şi un stol de corbi rotindu-se deasupra mea. Mă chinuia setea. Am hotărât să plec după apă. Am vrut să mă ridic şi mi-am dat seama că nu pot face nici un pas. Abia mă ţineam pe picioare. În acelaşi timp înţelegeam că dacă rămân pe loc înseamna să mor.

Şi iată, printr-un efort uriaş, am pornit-o la drum. Ghiceam că undeva prin apropiere trebuie să curgă un pârâu. Când târâş, când sprijinindu-mă într-o cârjă ca vai de lume, săgetat la fiece mişcare de o durere care mă seca la inimă, am ajuns la pârâu. Am băut până mi-am potolit setea şi am adormit.

Când m-am trezit, m-am pomenit înconjurat de coioţi. Era limpede ce pândeau. Într-adevăr au început să se apropie şi curând s-au năpustit asupra mea. Din fericire aveam la mine un cuţit de vânătoare şi m-am putut apăra. A urmat o luptă cumplită.

Bineînţeles, aş fi căzut pradă spurcatelor dihănii, fără o întâmplare fericită: Tara, câinele şi prietenul meu credincios, mi-a venit din senin în ajutor. Pesemne rătăcise mult prin pădure căutându-mă. A picat la timp ca să mă scape din ghearele morţii. Câinele a sfâşiat beregata la vreo câţiva coioţi şi ceilalţi au luat-o la sănătoasa.

Istovit, am adormit sau, mai bine zis, am căzut în nesimţire. Când mi-am venit în fire, am putut să judec situaţia şi m-am hotărât să trimit o veste la colibă, folosind câinele drept poştaş. Am aşternut cu mare cazně câteva cuvinte pe o carte de vizită.

Deşi servitorul meu nu ştie să citească, eram convins că-şi va da seama de la cine e vestea, mai ales după cartea de vizită. S-ar fi dus la cineva să-l lămurească, mai ales că acele câteva cuvinte erau scrise cu sânge.

Am înfăşurat cartea de vizită într-o bucăţică de piele tăiată din căptuşeala pălăriei şi am prins-o de zgarda câinelui. Rămânea lucrul cel mai greu de făcut: să o conving pe Tara să plece şi să mă lase acolo. Până la urmă am izbutit. Scrisoarea mea a ajuns la destinaţie, lucru despre care, ce-i drept, abia ieri am aflat.

După plecarea câinelui, un jaguar – cea mai cumplită fiară de pradă de pe meleagurile noastre – s-a furişat spre mine. Cum s-a sfârşit această groaznică întâlnire nu ştiu – m-a doborât febră şi mi-am pierdut cunoştinţa. Despre asta să vă povestească Zeb Stump, salvatorul meu. Sper să se întoarcă la timp să-şi facă depoziţia.

Întâmplarea a rămas o taină de nedezlegat pentru mine.

Nu-mi aduc aminte de nimic. Am avut nişte coşmaruri istovitoare şi câteva visuri de fericire. Abia ieri mi-am recăpătat puterile şi limpezimea judecăţii. M-am trezit între zidurile închisorii şi învinuit de crimă.

Mai mult nu am ce să spun.

*

*   *

Mărturia simplă şi sinceră a acuzatului făcu o profundă impresie asupra celor de faţă. Majoritatea nici nu se mai îndoia de nevinovăţia mustangerului. Dar tot ce spusese el nu erau decât vorbe. Ca să fie scos de sub orice învinuire, era nevoie de martori. Unde era martorul de care

depindeau atâtea lucruri? Unde era Zeb Stump?

Ochii se aţintiră întrebător spre zare, încotro albastrul de safir al cerului se contopea cu verdele de smarald al preriei.

CAPITOLUL XCV
ULTIMUL MARTOR

Aşteptară încă vreo zece minute, în mijlocul unei tăceri aproape solemne.

În trei rânduri izbucniră strigăte în mulţime. Oamenilor li se părea că desluşesc un punct negru în depărtare. Nu erau decât năzăriri. Încordarea ajunsese la culme, când, deodată, se auzi un al patrulea strigăt, de astă dată plin de siguranţă. Speranţele mulţimii se împlineau într-adevăr: trei călăreţi apăruseră în zare. Un „ura” triumfător izbucni din zeci de piepturi. Pe doi dintre ei îi recunoşteai fără multă greutate: erau Zeb Stump şi Casey Callhown. Pe cel de al treilea călăreţ cine ar fi putut să nu-l recunoască? Era chiar călăreţul fără cap.

Vuietul glasurilor se potoli curând şi liniştea se înstăpâni iarăşi sub stejar. Doar o şoaptă sfioasă se mai desluşea la apropierea călăreţilor.

Tustrei călăreţii se opriră şi mulţimea îi înconjură într-o clipită. Doi dintre ei descălecară. Cel de al treilea rămase în şa.

Callhown îşi duse calul într-o parte şi se pierdu printre oameni. Acum nimeni nu se mai interesa de el.

Zob Stump o lăsă pe bătrâna lui, apucă de frâu celălalt cal, cu călăreţul neînsufleţit în spinare şi-l duse spre stejarul sub care şedeau, judecătorii.

— Domnule judecător şi domnilor juraţi – glăsui bătrânul vânător. Iată şi martorul care ne va ajuta să descurcăm această poveste încurcată.

— Dumnezeule, el e! răsună o voce sugrumată de groază.

Un bătrân înalt, ieşi înainte, oprindu-se lângă călăreţul

fără cap: era tatăl celui ucis.

Undeva se auzi un ţipăt de femeie şi un geamăt înăbuşit: era sora celui ucis.

Curând, cineva îl duse de acolo pe Woodley Pointdexter, care se supuse ca un copil. Pesemne că nici nu-şi mai dădea seama ce se petrece în jurul lui. Îl urcară în trăsură, lângă fiica lui. Dar trăsura nu se urni din loc. Louise nu voia să plece până ce judecată nu va lua sfârşit.

Zeb Stump fu chemat să depună mărturie. Bătrânul vânător ieşi în faţa instanţei. Vorbi liber şi nestingherit, ca de obicei:

— Am auzit de această tristă întâmplare chiar a doua zi după dispariţia lui Henry Pointdexter. Abia mă întorsesem de la vânătoare. Mi s-a spus că mustangerul e bănuit de crimă. Îl cunoşteam pe Maurice Gérald şi ştiam bine că n-ar fi în stare de o asemenea faptă. M-am dus să-l văd. Nu era acasă. L-am găsit doar pe Phelim, servitorul lui. Flăcăul era speriat, trăise fel şi fel de păţanii, aşa încât n-am înţeles mai nimic din ce mi-a spus. Şi iată, în timp ce-mi povestea prin ce-a trecut, apare câinele cu un mic sul prins de zgardă. Ce să vezi? Era o carte de vizită. Era scrisă cu cerneală roşie... cu sânge. Am pornit îndată, luându-l cu mine pe Phelim, luând şi câinele. Am ajuns la timp, ca să-l scăpăm pe mustanger din ghearele jaguarului. Un glonţ şi gata – i-am venit de hac pisicii tărcate. Apoi l-am adus la colibă. A trebuit să-l purtăm pe un fel de targa. Nu putea să facă un pas. Şi bătea câmpii de-ai fi zis că şi-a pierdut minţile. N-avea minte nici cât un boboc de curcan. Ei, cum spun, l-am adus la colibă. Şi-a zăcut acolo până a venit detaşamentul de rangeri.

Martorul tăcu o clipă, chibzuind dacă se cuvine să povestească despre toate câte se petrecuseră în coliba mustangerului. Oare n-ar fi mai bine să treacă anumite lucruri sub tăcere?

Acuzatorul însă îl copleşi cu întrebările, făcându-l să povestească totul, până în clipa când Maurice Gérald a ajuns la închisoare.

— Ei – urmă Zeb Stump – acum aş vrea să mai adaug câte ceva.

— Vorbeşte, mister Stump! rosti avocatul de la San-Antonio.

— Ceea ce vreau eu să spun nu-l priveşte atât pe acuzat, cât pe omul care trebuie să stea în locul său. Deocamdată n-am să-i dau numele în vileag, am s-arăt doar cum l-am dibuit. Dumneavoastră, domnilor juraţi, veţi trage concluziile.

Bătrânul vânător tăcu şi trase adânc aer în piept, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o lungă cuvântare. Mulţimea aştepta încordată.

— Aşadar – începu Zeb Stump – după ce am fost nevoit să aud şi mai ales să văd ce mi-a fost dat să văd, am înţeles că tânărul Henry e mort. Dar eram convins că nu mustangerul a săvârşit această faptă mârşavă. Atunci, cine? Iată întrebarea care mă chinuia, aşa cum îi chinuia şi pe mulţi alţii… M-am hotărât să aflu adevărul. Dar nu mă îndoiam nici cât negru sub unghie de nevinovăţia irlandezului. Deşi multe erau împotriva lui, nimic nu putea să-mi schimbe părerea. Mi-am zis să cercetez urmele din prerie. Mă interesa mai ales urma unui anume cal. Urma calului american. Una dintre cele patru potcoave ale lui era ruptă. Iat-o! Aici martorul vârî mâna în buzunaru-i adânc şi scoase la iveală o potcoavă ruptă. Mi-am dat seama că americanul a gonit prin prerie în noaptea crimei. S-a ţinut după tânărul ucis şi după omul învinuit aici de această crimă. În apropiere de locul crimei, urmele se întrerupeau. Călăreţul care venise pe calul american a pornit-o de aici pe jos. A mers până la băltoaca de sânge. Sângele vărsat acolo e opera lui. Adevăratul ucigaş e călăreţul de pe calul cu

potcoava ruptă.

— Continuă, mister Stump – rosti judecătorul. Explică ce vrei să spui?

— Iată ce vreau să spun: omul despre care vorbesc s-a ascuns în desiş, de unde l-a ucis cu un glonţ pe tânărul Pointdexter.

— Cine e? Cine-i omul acesta? Cum se numeşte? Spune-i numele! strigară de-a valma câteva glasuri.

— Eu zic că o să daţi de numele lui uite colo.

— Unde?

— În corpul călăreţului fără cap. Iată – continuă martorul, arătând spre cadavru. Vedeţi, aici pe serapéu e o pată de sânge, iar în mijlocul petei, o găurice de glonţ. Dar pe spinare nu se vede nici o urmă de glonţ. Bănuiesc deci că glonţul a rămas în corp. Hai să ne convingem!

Nimeni nu se împotrivi. Doi-trei bărbaţi ieşiră din mulţime, între care şi Sam Manly şi scoaseră încetişor serapéul de pe umerii victimei.

Se făcu o linişte mormântală. Nu auzeai o şoaptă. Toţi erau numai ochi.

Trupul era străpuns în două locuri: în dreptul inimii şi ceva mai jos. Sângele se închegase în jurul rănii a doua. Cea de sus nici nu era o rană, ei pur şi simplu o urmă de glonţ.

— Asta – vorbi Zeb Stump, arătând urma de deasupra – nu are nici o însemnătate. Vedeţi, nu e sânge. Asta arată că glonţul a pătruns în corp după ce a survenit moartea. E glonţul meu, l-am tras în noaptea când mă aflam la coliba mustangerului. Cu rana ceastălaltă e cu totul altceva. Ăsta e glonţul care a provocat moartea şi sunt convins că a rămas în corpul victimei. Să facem o tăietură şi să vedem.

Cadavrul fu dezlegat şi dat jos de pe cal. Îl aşezară cu grijă pe iarbă. Sam Manly îndeplinea rolul chirurgului. După câtva timp găsiră glonţul şi-l înmânară juraţilor. Pe el se

citeau limpede trei iniţiale: „CCC.”

Cei care luaseră parte la doborârea jaguarului îşi dădură seama îndată cui aparţine glonţul.

— Ce ai de spus, mister Stump? interveni apărătorul.

— E limpede ca lumina zilei. Şi un copil înţelege. Glonţul ăsta l-a ucis pe tânărul Pointdexter.

— Dar cine a tras, ce crezi?

— Asta-i tot atât de limpede. Când un om îşi aşterne numele pe o scrisoare, nimeni nu se mai întreabă cine a trimis scrisoarea. Aici e o poveste asemănătoare. Ce-i drept, vedem doar trei iniţiale, însă mie nu mi se pare prea greu să ghicim ale cui sunt.

— Adevărat, glonţul e însemnat – întări acuzatorul. Se prea poate să aparţină unui gentleman foarte binecunoscut în settlement. Să presupunem că aşa e. Dar asta nu dovedeşte nimic. O crimă săvârşită cu o armă furată e ceva destul de obişnuit. În plus, vă rog să-mi spuneţi, cum puteţi motiva o asemenea crimă? Ce l-a putut determina pe omul acesta să ucidă? Nu s-a pomenit nici un nume, dar îl cunoaştem cu toţii, ştim ale cui sunt aceste iniţiale. Am convingerea că gentlemanul în cauză nici nu va nega că sunt iniţialele lui. Dar asta nu înseamnă nimic. Alte dovezi care să ne îngăduie să legăm numele lui de această crimă nu există.

— Aşa credeţi? spuse Zeb Stump. Atunci asta ce e? Şi scoase din punga de tutun un petic de hârtie ars la margini şi înnegrit de pulbere.

— L-am găsit în hăţiş, chiar lângă locul crimei – rosti bătrânul vânător, înmânând hârtia juraţilor. Stătea agăţat de o crenguţă într-un salcâm: a ieşit din aceeaşi ţeavă din care a ieşit şi glonţul. După câte pricep eu, peticul ăsta de hârtie a fost folosit drept dop de cartuş. Vrednic de luare-aminte e faptul că pe hârtia asta stau scrise aceleaşi iniţiale că şi pe glonţ. Uitaţi-vă, domnilor juraţi!

Unul dintre juraţi luă hârtia, o netezi şi citi:
— „CCC”, Căpitanul Casey Callhown.

CAPITOLUL XCVI
FUGA

Numele rostit produse senzaţie în rândurile instanţei. Izbucniră strigăte în mulţime. Dar nu erau strigăte de uimire. Nu! Mulţimea cerea achitarea acuzatului şi judecarea celui care se arătase cel mai aprig acuzator al său.

Mărturia lui Zeb Stump dovedise nevinovăţia lui Maurice Gérald. Nu el era ucigaşul lui Henry Pointdexter.

Nimeni nu se mai îndoia de asta. Toţi erau convinşi că ucigaşul e Callhown. Peticul de hârtie arsă fusese ultima verigă din lanţul dovezilor.

Din nou se dădu cuvântul lui Zeb Stump. Bătrânul arătă cum a ajuns să-l bănuiască pe Callhown, cum a descoperit în prerie urmele crimei şi cum l-a văzut de două ori pe căpitan gonind după călăreţul fără cap. Aminti de asemenea şi de schimbul de cai.

Mulţimea însă nu mai avea nevoie de nimic. Ici-colo izbucniră strigăte.

— Eliberaţi-l pe irlandez! E nevinovat! N-avem nevoie de alte dovezi! Totul e limpede! Eliberaţi-l pe irlandez.

Alte strigăte erau şi mai hotărâte:

— Casey Callhown să fie arestat şi judecat! El e ucigaşul! De asta a căutat să arunce vina în spinarea mustangerului. Dacă nu-i vinovat, să dovedească. La judecată cu el! La judecată! Judecători, aşteptăm sentinţa! Callhown să fie adus pe banca acuzaţilor. Prea aţi năpăstuit un nevinovat!

Judecătorul nu îndrăzni să se împotrivească. Căpitanul Casey Callhown fu chemat în faţa judecăţii. Aprodul îl strigă de trei ori la rând, dar nimeni nu răspunse. Toţi ochii se

uitau după căpitan.

Din senin, Zeb Stump se urni din loc şi se apropie iute de bătrânica lui. Cu o sprinteneală uluitoare, bătrânul sări în şa şi se depărtă în goană. În acelaşi timp, lumea văzu pe cineva strecurându-se printre caii legaţi ceva mai la o parte, foarte grăbit şi totuşi foarte prevăzător.

— El e! Callhown! Vrea să fugă! Se învălmăşiră zeci de glasuri.

— Prindeţi-l! Porunci judecătorul. Prindeţi-l şi aduceţi-l aici!

Judecătorul nu trebui să repete porunca, bărbaţii se şi năpustiră spre cai.

Callhown ajunse cel dintâi la mustangul lui. Sări în şa, aruncă o privire înapoi şi o porni într-o goană bezmetică spre prerie.

Cincizeci de călăreţi se aruncară după el, însufleţiţi de cuvintele maiorului: „Să mi-l aduceţi viu sau mort!”

Căpitanul nu trecuse niciodată printr-o asemenea primejdie. Se îndrepta spre Rio Grande, dar nu pentru a trece graniţa în Mexic, unde ştia că nu va găsi adăpost. Voia să se ascundă într-o aşezare a comancilor.

Orice l-ar fi aşteptat de acum înainte, nimic nu se putea asemui cu ceea ce îl ameninţa în aceste clipe. Mai târziu poate că va regreta fuga lui nebunească, dar azi nu avea încotro. Îşi pierdea averea, prietenii, situaţia într-o societate civilizată, mai mult, pierdea femeia iubită. Dar nu avea vreme să se gândească nici la ea. Pentru Casey Callhown, viaţa era mai scumpă decât dragostea.

*

*   *

Mustangul cenuşiu zbura cu ucigaşul ca un cal arăbesc. Oare va rezista la o asemenea goană?

„Ce fericire c-am schimbat calul cu mexicana! Se bucura Casey Callhown. Dacă eram pe gloaba mea, acum stăteam

în faţa judecăţii şi a mulţimii întărâtate!”

Nu se mai temea de ameninţarea lăsată în urmă, mângâindu-se cu gândul că primejdia a trecut. Întoarse capul. Văzu călăreţii hăt departe. În faţă, pe verdele de smarald al savanei, se desenau contururile întunecate ale pădurii. Şi ucigaşul era convins că, dacă ajunge în pădure, e salvat.

CAPITOLUL XCVII
ÎN GOANĂ DUPĂ UCIGAŞ

— Au să-l prindă? se întrebau cei rămaşi sub stejar. Cincizeci de călăreţi, civili şi militari, goneau prin prerie. Printre ei era şi Zeb Stump.

— Nu se poate să nu-l prindă!

Celor porniţi în urmărirea ucigaşului li se mai alătură un călăreţ. Era Maurice Gérald, pe mustangul lui iute ca o săgeată.

Mulţimea privea cu încordare, aşteptând ca ucigaşul să fie prins şi adus în faţa judecăţii.

Callhown abia se crezu scăpat, când, întorcând capul, dădu cu ochii de murg. De astă dată, murgul nu mai purta în spinare pe călăreţul fără cap, ci un alt călăreţ: pe Maurice-Mustangerul. De el nu avea cum să scape! Fiori reci îl străbătură din creştet până în tălpi. Văzu aproape hăţişurile pădurii şi nădejdea i se aprinse din nou în suflet. Înfipse şi mai adânc pintenii în coastele mustangului cenuşiu aflat aproape la capătul puterilor.

Iată şi drumul prin hăţişuri! Callhown se avântă înainte. Iată şi cotitura drumului. Aici se va putea ascunde.

Tropotul murgului răsună în spatele lui. Mustangerul îi strigă să se oprească.

Scoţând un ţipăt deznădăjduit, Casey Callhown smuci frâul şi puse mâna pe revolver. Bubui o împuşcătură. Glonţul şuieră pe sub bolta copacilor. Aproape în aceeaşi clipă un fâşâit puternic spintecă aerul şi ceva ca un şarpe lung se încolăci peste capul căpitanului.

Nu apucă să apese a doua oară pe trăgaci. Nu mai avea scăpare: lassoul îi înlănţuise umerii. Un glas îi tună în

urechi:

— Predă-te, ucigaşule!

Callhown îşi văzu calul răsucindu-se în loc şi se pomeni azvârlit din şa.

După aceea nu mai ştiu nimic. În cădere îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL XCVIII
TRĂIEŞTE!

Ucigaşul zăcea la pământ, cu braţele înlănţuite de lassou. Ai fi zis că e mort. Cel care îl prinsese bănuia însă că e leşinat ori se preface. Asta îl făcu pe Maurice să rămână în şa, fără să slăbească lassoul. Calul aştepta supus, gata să se întoarcă sau să pornească înainte.

— Când te gândeşti ce crimă! cugeta cu glas tare mustangerul. Şi-a ucis vărul, apoi i-a retezat capul! Nu, nu există nici o îndoială. Amândouă sunt isprăvile lui! Oare de ce a ucis? Numai el singur poate să spună!

— Te înşeli, tinere! se auzi un glas. Există cineva, capabil să răspundă la aceste întrebări. E bătrânul Zob Stump şi-ţi stă la dispoziţie. Dar acum n-avem vreme de asemenea lucruri. Trebuie să-l ducem sub stejar să-şi primească răsplata meritată.

— Cum îl ducem? Calul lui a fugit.

— Foarte simplu, mister Gérald. N-are nimic, a leşinat. Ba cine ştie, poate că înadins o face pe mortul. Dacă nu-i în stare să umble, o să meargă călare. Îl duce bătrânica mea. Mie mi s-a urât să stau în şa, ba parcă şi bătrânicii mele i s-a urât să mă poarte-n spinare. Dacă face nazuri, îl aruncăm de-a latul şeii şi-l ducem ca pe un cerb mort. Stai! Parcă-şi vine în fire… Ia scoală, prietene. Hai, sus! urmă Zob, apucându-l pe Callhown de guler şi scuturându-l zdravăn. Scoală, auzi? Trebuie să plecăm! Eşti aşteptat! E cineva care vrea să-ţi spună o vorbă.

— Cine? Unde? bâigui căpitanul, deschizând ochii şi privind buimac în jur. Cine vrea să stea de vorbă cu mine?

— În primul rând, eu.

— A! Dumneata eşti, Zeb Stump?

— Eu şi cu Maurice Gérald-Mustangerul. Se pare că v-aţi mai întâlnit dumneavoastră şi înainte. Şi el vrea să-ţi spună o vorbuliţă. Afară de asta te mai aşteaptă încă multă lume. Toată lumea te-aşteaptă. Aşa că mai bine te scoli să mergem.

Callhown se ridică încetişor în picioare. Avea mâinile înlănţuite de lassou.

— Calul meu? strigă el, rotindu-şi ochii în jur. Unde mi-e calul?

— A fugit, naiba ştie unde. S-o fi întors acasă, pe Rio Grande. L-ai gonit, pe deşelate. O fi blestemat schimbul făcut şi-a zbughit-o spre păşunile pe care le ştia de mânz, să-şi mai tragă răsuflarea, bietul de el!

Callhown se uită uimit la bătrânul vânător: „Schimbul? De unde-o fi ştiind c-am schimbat caii?"

— Haide! îl îmboldi Zeb, nerăbdător. Nu se cade să-i facem pe judecători să aştepte. Ei, gata?

— Nu pricep.

— În primul rând, te întorci împreună cu noi doi. În al doilea rând şi ăsta-i lucrul cel mai important, vei apare în faţa judecăţii.

— În faţa judecăţii? Eu, în faţa judecăţii?

— Da, chiar aşa, mister Callhown.

— Şi pentru ce, mă rog?

— Pentru uciderea lui Henry Pointdexter, verişorul dumitale.

— Minciună! O minciună sfruntată, josnică!

— Gura! i-o reteză bătrânul Zeb. Nu te mai osteni să trăncăneşti, că-i tot degeaba. Dacă Zeb Stump n-a greşit, o să trebuiască să vorbeşti destul. Acum la drum! Judecătorii aşteaptă. Juraţii aşteaptă, cei şaizeci de rangeri la fel.

— Eu nu mă-ntorc – replică îngâmfat Callhown. Cu ce drept îmi porunciţi? Nimeni nu v-a dat acest drept.

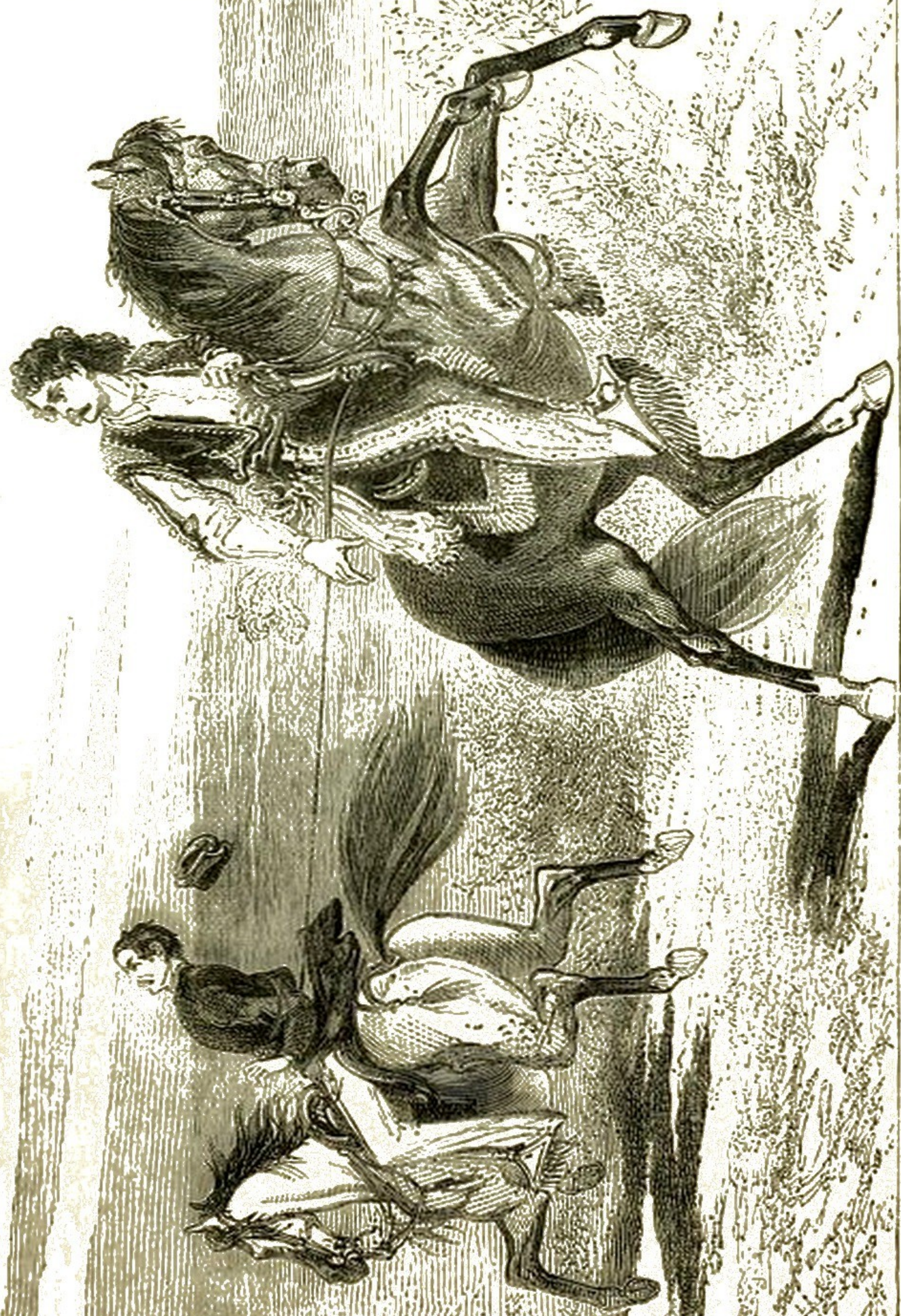
— Zău? pufni bătrânul Zeb. Dreptatea însăşi mi-a dat acest drept – şi vânătorul puse mâna pe armă. O vezi? Ei bine, află c-o să mă folosesc de dreptul meu. Lasă vorba! N-am vreme de trăncăneală. Hai, suie pe iapa mea. Să pornim liniştiţi, că e mai bine aşa. Altfel te duc legat cobză. Trebuie să te întorci şi cu asta gata!

Callhown nu răspunse. Se uita înnebunit când la Zeb, când la Gérald. Trase cu coada ochiului la tocul revolverului ce-i ieşea din buzunar şi încercă să-l apuce. Îl împiedica lassoul. Bătrânul Zeb prinse mişcarea şi îndreptă ţeava puştii spre el.

— Mai repede! îl zori vânătorul. Sus, mister Callhown, bătrânica mea te-aşteaptă! Auzi?

Căpitanul se supuse maşinal. Vedea moartea cu ochii, aşa că nu avea încotro. Zeb Stump apucă iapa de frâu şi o porni spre settlement.

Mustangerul venea în urma lor, cufundat în gânduri. Cugetă la femeia pe caro o iubea cu atâta abnegaţie şi care îi stăpânea inima.

CAPITOLUL XCIX
DOUĂ ÎMPUŞCĂTURI

După această nouă întrerupere a şedinţei, mai scurtă decât cea dintâi, tribunalul îşi reluă dezbaterile. Umbrele înserării pogorâseră sub coroana uriaşă a stejarului. Razele piezişe ale soarelui în asfinţit poleiau frunzişul bogat şi luminau o parte de loc. Dar nu mai erau aurii ca peste zi, ci de un roşu sinistru, prevestind parcă deznodământul.

Acum, pe banca acuzaţilor stătea Casey Callhown şi nu Maurice Gérald.

Era singura schimbare intervenită în proces. Judecătorii erau aceiaşi, juraţii – aceiaşi, mulţimea – aceeaşi. Deosebirea se vedea în atitudinea faţă de acuzat. Nimeni nu se mai îndoia de vinovăţia lui. Dovezile arătau clar acest lucru. Mai lipsea doar o singură verigă. Nu se lămurise ce anume l-a făcut pe Casey Callhown să săvârşească această crimă. De ce şi-a ucis vărul? De ce i-a retezat capul? Nimeni nu era în stare să răspundă la aceste întrebări, afară doar de însuşi ucigaşul.

Judecata luă repede sfârşit. Sentinţa hotărî: „vinovat”. Judecătorul, scoţându-şi pălăria de panama, se pregătea să-şi pună pe cap scufia neagră – simbol al osândei la moarte – ca să dea citire sentinţei.

Potrivit procedurii, i se dădu acuzatului ultimul cuvânt.

Callhown tresări. Parcă auzea un clopot de îngropăciune. Se uită sălbatic în jur. Nu găsea pic de îndurare la nimeni. Întâlni numai chipuri severe. Complicii lui – bandiţii pe care îi plătise şi care-l susţinuseră până în ultima clipă – se făcuseră nevăzuţi.

În ciuda poziţiei sociale şi a averii sale, rămăsese cu desăvârşire singur. Asta e soarta ucigaşilor. Şi deodată,

deveni alt om: îngâmfarea-i obişnuită făcu loc laşităţii şi fricii. Ştia că nu mai are scăpare şi că i-a sunat ceasul. Dar iată că ochii lui stinşi prinseră viaţă. Ai fi zis că l-a luminat un gând. Voia oare să-şi arate căinţa faţă de crima săvârşită?

Ca şi cum ar fi ghicit ce se petrecea în sufletul lui, oamenii aşteptau cu răsuflarea tăiată. Până şi greierii amuţiseră.

Glasul sever al judecătorului puse capăt tăcerii:

— Acuzat, ce ai de spus în apărarea dumitale?

— N-am nimic de spus – rosti Callhown. Sentinţa e dreaptă şi merit pedeapsa.

Această zi, plină de întâmplări tulburătoare, nu prilejuise încă atâta uimire. În liniştea de sub stejar se auzi din nou glasul lui Callhown:

— E adevărat: eu l-am omorât pe Henry Pointdexter. L-am împuşcat în pădure.

Mărturia lui stârni exclamaţii de groază. Un geamăt pătrunzător se făcu auzit: era tatăl tânărului ucis.

— Ştiu că trebuie să mor – continuă Callhown, cu un calm aparent. Aşa glăsuieşte sentinţa. Şi, judecând după feţele dumneavoastră, nu aveţi de gând să schimbaţi sentinţa. În urma celor mărturisite aici, ar fi şi ciudat să mai sper ceva. Merit pe deplin această pedeapsă aspră. Totuşi nu vreau să plec din viaţă înfierat ca ucigaş. Mă întrebaţi de ce am ucis, ce m-a împins la această crimă? Ei bine, aflaţi că nici nu mi-a trecut prin minte să săvârşesc această crimă.

Mulţimea fu din nou cuprinsă de tulburare. Oamenii erau uimiţi, curioşi, neîncrezători. Tăceau. Nimeni nu-l împiedica să vorbească.

— Vă miră? Dar e foarte simplu. L-am omorât din greşeală.

Strigătele de uimire nu mai conteneau.

— Da, din greşeală. E greu să vă spun ce-am simţit în

clipa când mi-am dat seama de asta. Dar mi-am dat seama mult mai târziu.

Şi Callhown ridică ochii în care se citea parcă speranţa că a trezit compătimirea celor din jur. Întâlni însă chipuri aspre şi lipsite de îndurare.

— Nu neg şi nici n-aş putea să neg că a existat un om pe care aş fi vrut să-l omor. Nu ascund nici cine este. Iată, e ticălosul din faţa mea.

Şi-l fulgeră cu o privire plină de ură pe Maurice Gérald.

Mustangerul rămase calm şi nepăsător.

— Da, am vrut să-l ucid. Aveam motivele mele. Da n-am să vorbesc aici despre asta, nu merită. Am fost convins că pe el l-am ucis. Fatalitatea a vrut să-l răpun pe vărul meu. De unde să-mi dea prin minte că javra asta de irlandez şi-a schimbat serapéul şi pălăria cu Henry? Restul îl cunoaşteţi. Am tras într-un duşman şi am răpus un prieten. Glonţul a fost mortal şi călăreţul a căzut de pe cal. Dar ca să nu am nici un fel de îndoială, am scos cuţitul – blestematul de serapé m-a înşelat şi de astă dată – şi i-am retezat capul.

Mulţimea izbucni într-un tumult, setoasă de răzbunare.

— Acum ştiţi tot ce s-a petrecut – urmă Callhown, când tulburarea se mai potoli. Dar nu ştiţi cum va sfârşi povestea asta. Mă vedeţi că mi-a sunat ceasul. Nu vreau să cobor în pământ până nu-i vin şi lui de hac! Nu pot, jur pe Dumnezeu din cer!

În mâna lui Callhown luci deodată un revolver. Răsunară două împuşcături, una după alta. Doi oameni se prăvăliră la pământ. Zăceau nemişcaţi, aproape atingându-şi creştetele. Unul dintre ei era Maurice Gérald, mustangerul, celălalt – Casey Callhown, căpitanul de cavalerie.

Mulţimea se strânse în jurul lor. Se credea că sunt morţi amândoi.

Se lăsă o tăcere încordată. Un strigăt sfâşietor de femeie spintecă văzduhul.

CAPITOLUL C
BUCURIE

Bucurie!

Iată simţământul trăit de Louise sub falnicul stejar, aflând că vărul ei s-a sinucis şi că glonţul ucigaş nu l-a răpus pe mustanger. Durerea pentru tragicul sfârşit al fratelui ei nu putea înăbuşi fericirea năvalnică ce-i umplea sufletul.

Cine ar osândi-o pentru asta?

Eu, unul, nu. Şi nici dumneata, cititorule, dacă eşti sincer.

*

*   *

Glonţul tras de Casey Callhown spre inima lui Maurice Gérald ricoşase, întâlnind în cale o amuletă dăruită de către Louise, ca semn al dragostei ei. Mustangerul păstra mica bijuterie în dreptul inimii şi ea îi scăpase viaţa.

Şi totuşi, glonţul ucigaşului nu rămase fără urmări. Tânărul irlandez suferi un şoc, el, care şi aşa avea nervii istoviţi.

Acum însă nu mai zăcea fără îngrijiri în desiş, pândit de coioţi şi de corbi, nici în coliba lui, nici în închisoare. Când îşi veni în fire, o văzu la căpătâi pe fata pe care o iubea – pe Louise. Nimeni nu o mai împiedica să-l îngrijească. Nici chiar tatăl ei.

Durerea înfrânsese mândria bătrânului plantator. Nu se mai împotrivea la căsătoria fiicei sale cu Maurice Gérald, deşi, la drept vorbind, nici n-ar fi avut de ce să se împotrivească. Tânărul irlandez era dintr-o familie de oameni cumsecade şi nicidecum un aventurier.

Şi mai era ceva care nu putea să-i displacă bătrânului Pointdexter. Avocatul sosit din Irlanda îl puse pe Maurice

Gérald în drepturile unei moşteniri lăsată de o rudă bogată şi fără copii.

Averea lui Casey Callhown reveni fiului acestuia, care se afla la New Orleans.

După nuntă, Louise şi Maurice Gérald plecară – într-o călătorie în Europa, cu care prilej vizitară şi locurile natale ale lui Maurice.

Frumoasa cu ochii albaştri, care ducea dorul tânărului irlandez, era pur şi simplu o născocire de-a lui Phelim. Tot timpul cât rămaseră în Irlanda, tânăra soţie a lui Maurice Gérald nu ştiu ce e gelozia. Abia după ce se întoarseră la Casa del Corvo, îi fu dat să cunoască din nou acest chinuitor simţământ.

Într-una din zile, Maurice se întoarse acasă purtând pe braţe o femeie de o rară frumuseţe. Sângele îi şiroia din piept. Mai trăia, dar clipele ei erau numărate. La întrebarea: „Cine e făptaşul?”, femeia îngână doar atât: „Diaz! Diaz!”

Erau ultimele cuvinte ale Isidorei Covarubio de Los Lanos.

O dată cu moartea Isidorei se stinse şi gelozia Louisei şi ea nu-i mai tulbură niciodată inima. O cuprinse milă adâncă faţă de soarta nefericitei señorite. Tânăra creolă îl ajută pe Maurice să pună şaua pe mustangul murg, atunci când acesta se hotărî să-l găsească pe ucigaş şi să-i plătească aşa cum se cuvine pentru fapta sa.

Louise se simţi fericită văzându-l pe Diaz încătuşat de lassoul mustangerului. Şi nu-i luă apărarea nici îi clipa când un grup de rangeri hotărî să-l pedepsească pe loc, spânzurându-l de un copac.

*

*   *

Au trecut zece ani. Schimbări mari s-au petrecut în acest răstimp în Texas şi mai ales în settlementele presărate pe Leona şi Rio de Nueces.

Acolo unde altădată se întindeau desişuri şi păduri de

netrecut, au apărut plantaţii noi. Oraşe mari se înalţă în preria sălbatică, unde odinioară păşteau netulburate herghelii de mustangi.

Acum veţi auzi nume noi de oameni, locuri şi aşezări.

Casa del Corvo, această veche haciendă, îşi păstrează şi astăzi numele. Aici vom întâlni oameni cunoscuţi.

Stăpânul haciendei e unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi din Texas, iar tânăra-i soţie una dintre cele mai frumoase femei din împrejurimi. Sunt Maurice şi Louise Gérald.

Îl veţi întâlni aici şi pe bătrânul Woodley Pointdexter. El vă va duce să-i vedeţi corallurile, vă va arăta vitele şi vă va vorbi cu mândrie despre hergheliile care pasc pe păşunile sale.

Între zidurile bătrânului conac veţi auzi glasurile răsunătoare a şase copilaşi. Sunt nepoţii lui Pointdexter – bucuria bătrâneţii lui.

Dacă aruncaţi o privire în grajd, veţi descoperi un vechi prieten – pe Phelim O'Neill. E grăjdarul Casei del Corvo. Tot aici, la Casa del Corvo, îl puteţi întâlni pe negrul Pluto, ridicat la rangul de vizitiu, care binevoieşte rareori să privească un cal înainte să se urce pe capra trăsurii şi să ia hăţurile în mână.

Pluto s-a însurat şi cititorul îi cunoaşte soţia – este Florinda. Iar în jurul prânzului veţi auzi încă un nume cunoscut – numele bătrânului vânător Zeb Stump. De îndată ce apare pe masă vreun curcan rumenit sau friptură de cerb, toată lumea începe să vorbească despre Zeb Stump. Şi-l pomenesc mai ales atunci când se aduce la masă vreun clondir cu băutură.

Ce-i drept, rareori îl veţi găsi acasă pe Zeb Stump. El pleacă atunci când toţi ai casei dorm şi se întoarce când ei au adormit sau se pregătesc de culcare. Totuşi, vânatul pe care-l aduce e o vie mărturie că bătrânul Stump se numără printre ai casei.

În timpul şederii la Casa del Corvo veţi auzi poate frânturi dintr-o poveste ciudată, aproape o legendă.

Slugile nu se vor da în lături să o istorisească. Dar în şoaptă, e adevărat. Despre asta nu e voie să se vorbească în casă. Povestea asta trezeşte amintiri triste stăpânilor ei.

E povestea călăreţului fără cap.

Sfârşit.

Coperţile originale

